

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Investigation

ADIPISCING lorem ipsum
doloresit amet consecrator adpis
ma elit a nect ot urn dabit
augur
condem

ALIO
sit

ppim
executive
jurisdiction
national
Worked, a
Only one
he
mir

HAWKE

JESCIE HALL

Jescİ e Hall

HAWKE

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Copyright © 2022 Jescie Hall

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz veya bir erişim sisteminde saklanamaz veya yazarın açık yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

ISBN: 9798360211112

Editör: Jenn Heathers

İletişim: jescie.hall@yahoo.com

OceanofPDF.com

İçerik Uyarısı

Bu kitap baştan sona ağır sadakatsizlik unsurları içermektedir. Bu kitapta uyuşturucu kullanımı, cinsel içerik ve olgun sahneler, genel travma tartışmaları ve çeşitli bağımlılıklar ele alınmaktadır. Kitap ayrıca bir teşebbüs sahnesi içermektedir.
cinsel saldırı.

Hawke, yan kitabı KID ile birlikte bağımsız bir kitaptır.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Adanmışlık

1. Her Şey Yolunda
2. Roomhate
3. Yalnız
4. Billy Idol
5. Sabahlar Zor
6. Parti Değil
7. Saçmalık Gecesi
8. Asla Uyuma
9. Geçmişin Portresi
10. Köstebek
11. Yolculuk
12. Parti Burada
13. Bizi Biz Yapan Hatalar

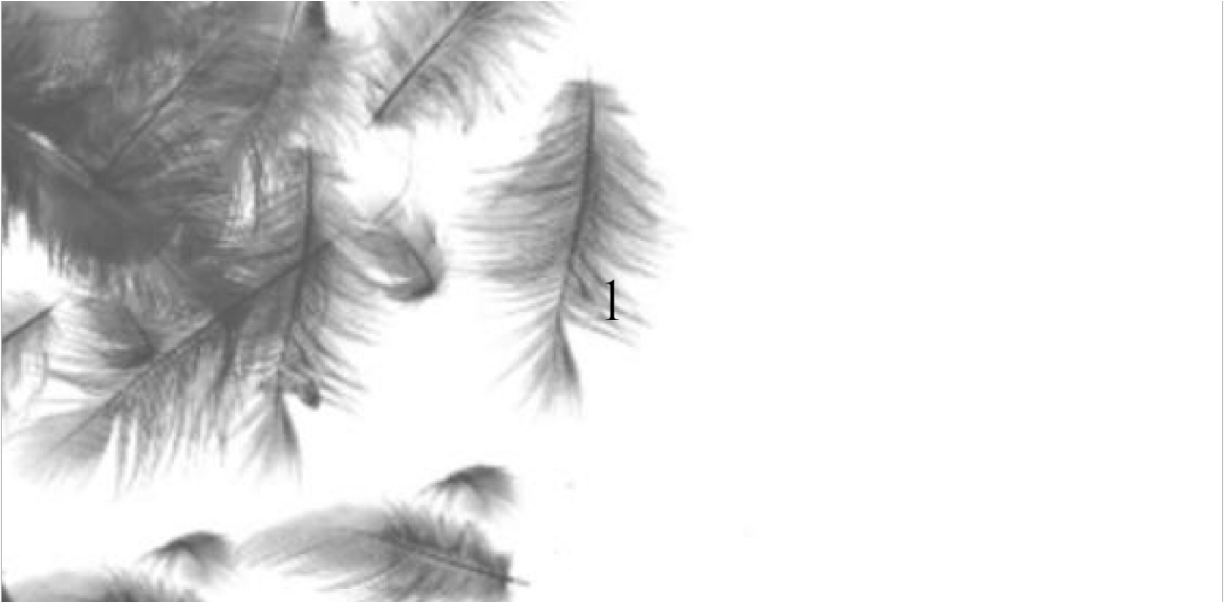
14. Sonrası
15. Çoktan Gitti
16. Rahatsız Edici Bir Bıçak
17. Sırlar
18. Üç Kişi Kalabalıktır
19. Yontarak Uzaklaştırma
20. Her Şey Gözlerde
21. Ses Olmadan Konuşmak
22. Konuşmak Değil Yürümek
23. Araba
24. Duvardan Bir Tuğla
25. İçeri Girmek
26. Asla Yeterince Yakın Değil
27. Eğer Bakışlar Öldürebilseydi
28. Hissettir Bana
29. Vahşi
30. Kaçınma
31. Soğuk Sert Gerçek
32. Melekler Bile Düşer
33. Yalan söylemeyeceğim
34. Kafamın İçinde
35. Brazen Brunch

36. Yara İzlerini Aşmak
 37. Yara İzlerinin Kapatılması
 38. Doğruluk ve Karakter
 39. Omurgasız Varlıklar
 40. Bağımlılıklar
 41. Çok Fazla
 42. Bitti
 43. Raydan Çıktı
 44. Zamanlama Her Şeydir
 45. Tasarruf
 46. Şiirsel Adalet
 47. Acının En Güzel Hali
 48. Bekle
- Bonus Bölüm: Halkımın Sonsuz
İhtiyacı
Yazar Hakkında

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Cehalete. Bu yüzden en saf kalpli, seksi, dövmele kötü çocuğu sonsuza kadar kaçırabilirsin.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

EVERYTHING'S FINE

Tiki dakika ve otuz beş saniye.

Bu sefer saate baktım. İçimden saydım. Başım. Yapmayacağıma, böyle önemsiz şeyleri umursayacak bir tip olmadığımı dair kendime söz verdim... ama hayatınızı teslim eden kişiyle geçirmeyi düşündüğünüzde tatmin edici olmayan seks gerçekten o kadar önemsiz mi?

O beni seviyor.

Patrick bunu bana sürekli olarak söylerdi. Bunu ilk söyleyen oydu. İlişkimizin başlangıç aşamalarının tadını çıkarırken, bana şimdiden aşık olduğunu söyledi. Bu beni gururlandırdı; onun kalibresinde biri tarafından seilmekten onur duydum. İnce bir şekilde yakışıklıydı, daha çok kısa ve tıknaz bir adamdı. Annesi her zaman onun et ve patates gibi bir çocuk olduğunu söylerdi, bu ne anlama geliyorsa. Ama beni kendine çeken onun nazik, kahverengi gözleri ve sevgi dolu gülümsemesiydi.

Ayrıca babasının şirketinde çalıştığından bizim yaşımıza göre çok başarılıydı. Başarılı olmak için azmi vardı.

ve kendi başına bir şeyler yapmaya çalışıyordu ve ben buna her zaman hayranlık duydum. Beni, 1.80 boyunda, kirli sarı saçlı, hiçlikten gelmiş bir kitap ineği olarak görmesi dünyalara bedeldi.

Büyürken benim de sorunlarım vardı. Hiçbir zaman popüler gruplarda yer almadım. Okuma ve yazma benim güçlü yanlarımdı ve okul benim için kolaydı. Sosyalleşmek ise bambaşka bir hikayeydi. Hafta sonları evde oturmayı, yemek yemeyi, kitap okumayı ya da yeni Netflix dizilerini izlemeyi seven bir kızdım, bu yüzden Patrick ortaya çıktığında kendimi o hayali aşk romanının içinde buldum. Gerçek olamayacak kadar iyi görünen bir romana.

Patrick'in seks konusunda eksik kaldığı yerleri çabıyla telafi etti. Bana derinden değer veriyordu ve başarısız yakınlaşma girişimlerine rağmen bizim ve geleceğimiz için hayatta başarılı olmaya çalışıyordu. Ama bir ilişkinin bütününe düşündüğümüzde seks sadece bir teferruattı, değil mi? Ayrıca, onun hakkında gerçekten ne biliyordum ki? hiç seks? Uzman değildim.

"Aman Tanrım..." Misyoner pozisyonundaki bu yüze nazikçe gülümsediğimde hafifçe kıkırdamadan önce inliyor.

Kalp atış hızı düşene kadar üzerimde ağır ağır nefes aldı.

"Nic. Bu çok iyi hissettirdi," diyor burnumun ucunu tatlı tatlı öpmeden önce.

Nic.

Angel'ın yanı sıra kullandığı ve dudaklarından döküldüğünü duyduğumda midemde küçük kelebekler uçuşmasına neden olan küçük lakabım. Kendimi özel hissettiren kelebekler.

Seviyorum

Kız kardeşimin her zaman yaptığı gibi bana Nicole değil de Nic demesi.

Ne kadar nefret ettiğimi bildiği için beni kızdırmak için hep ismimi kullanıyor. Nicole'un yepyeni bir Babam tekrar çıkmaya başladığından beri. Görünüşe göre metresler evliliklerle birlikte isimleri de mahvediyormuş, yani Patrick bana Nic demeyi tercih etti ve neyse ki bu çok tuttu.

Benden ayrılmadan önce alnımdan öpüyor ve banyoya doğru ilerliyor, kullanılmış prezervatifi çöpe atıyor ve duşa giriyor.

Bu konuda garip hissetmemeliyim. Seks yaptıktan sonra hep duş alır. Herkes yapmaz mı? Bunu fazla düşünmemeye çalışıyorum ama yine de bir şey beni her zaman kirli hissettiriyor. Gerçi karşılaştıracak pek bir şeyim de yok. Patrick benim ilkim, tekim.

Çarşafın altında yanıma döndüğümde suyun başladığını duyuyorum ve orgazmı merak ediyorum. Onlar hakkında okumuştum ve aşırı paylaşımcı kız kardeşimden duymuştum ama hiç Bilmediğim kadarıyla hiç deneyimlemedim. Bu haliyle, orgazm olma ihtiyacı benim için sadece başka bir engel. bir kenara itmek zorunda kaldığım bir ilişki. Sanırım kız kardeşimin karşılaştığı sorunlardan daha iyi.

Johanna, halihazırda bir erkekle evli olan ama dolaptan henüz çıkmamış kadınlarla çıkmak ya da sikleri başka kadınlara giren erkeklerle çıkmak gibi şeylerle uğraşıyor. Uğraştığı sorunlar her zaman daha kötü görünüyor.

ve benimkinden çok daha dramatik. Şikayet etmemeliyim. En azından Patrick beni seviyor ve benimle bir gelecek kurmayı gerçekten önemsiyor. Geri kalan her şeyi zamanla çözebiliriz.

"Hey, akşam yemeği için bakkala gidip biraz biftek almam lazım," diye banyodan seslendiğini duyuyorum.

"Yeterince etimiz yok mu?"

Bodrum katında babasıyla yaptığı av gezilerinden kalma bir derin dondurucu var.

"Yakında ızgarayı çalıştıracaksam birkaç tane daha taze almam gerekiyor. Çözölmeye vakit yok. Küçük bir sürprizim var."

Küçük bir sürpriz mi? Beklediğim şey bu olabilir mi? Dudağımı ısıriyorum ve dolabın yanındaki uzun aynada isteksizce kendimi kontrol ediyorum. Kesinlikle nişana hazır görünmüyorum. Saçlarımın düzeltilmeye ihtiyacı var ve bu rahat pijama takımı iyi bir görünüm değil.

"Birazdan dönerim bebeğim. Çabuk olacağına söz ver." Durduğum yere geldi, başımın üst kısmını öptü. Kot pantolonu ve spor ceketile kapıdan çıkmadan önce kafasını salladı.

Pazar yemekleri bizim olayımızdı. Yaklaşık bir yıl sonra Farklı şehirlerde çıkıyorduk ve benim yurt odamla onunki arasında gidip geliyorduk, taşınmış ve birlikte yaşamaya başlamıştık.

Patrick şans eseri memleketinde, Michigan'daki üniversitesine yakın bir yerde satılık küçük ve şirin bir ev bulmuştu.

babamın şirketi. Yedi saatlik bir yolculuk yaptım. okulu bitirdim, geçmişi toz içinde bıraktım. Babamın isteksizliğine rağmen gerçekten birlikte olma yolculuğumuza başladık.

Ne babam ne de ben, onunla ve yeni metresi olan isim yıkıcısıyla birlikte eve geri dönme fikrine pek sıcak bakmıyorduk. Cidden, babanızın seks sırasında adınızı söylediğini duymak akıl sağlığınıza korkunç şeyler yapıyor.

Patrick'in ailesi de derin Katolik değerleriyle birlikte yaşamamızı kesinlikle istemiyorlardı, ama Zamanlama bizim için işe yaradı. İlk evimizi kiralamak yerine satın aldığında para biriktirdik ve bu benim için en mutlu anlardan biriydi. Annesinin sık sık dediği gibi "mış gibi" mi yapıyorduk? Belki, ama bu benim ilk ciddi ilişkimdi ve bunun bizim için çok önemli bir adım olduğunu hissediyordum. gerçekten birlikte olmak.

Pazar akşamları bizim içindi. Patrick ve ailesi kilise ayinine katıldıktan ve bykannesinde geniş aile brunch'ına katıldıktan sonra, her zaman birlikte akşam yemeği hazırlardık, sadece ikimiz. Izgara yapardık ya da özel bir yemek hazırlardık ve masada birlikte paylaşırdık, telefonsuz, televizyonsuz, dikkatimizi sohbetimizden uzaklaştıracak hiçbir şey olmadan. Bu bizim birbirimize bağlanma zamanımızdı ve bugün de dahil olmak üzere, cansız sevişme seansımızdan sonra bile her hafta bunu dört gözle beklerdim.

Saçlarımı tarayıp dağınık bir topuz yapıyorum ve akşam yemeğinden önce biraz zamanım olduğu için hızlıca kestirmeye karar veriyorum.

Arkama yaslanıp yavan görünen seks hayatımızı nasıl canlandırabileceğimizi hayal ederken huzurlu bir uykuya dalıyorum.

"Yap şunu! Daha sert yap!" Puslu uykumdan uyanıp kendime geldiğimde kafamın içinde bir kadın sesinin inlediğini duyuyorum. "Evet! Aynen böyle!"

Gözlerimi parmak uçlarımla ovuştururken inilti artmaya devam ediyor, sonra Patrick'le benim duvardan yansıyan, çerçeveler içinde gülümsediğimiz titreyen resimlere odaklanıyorum.

Rüya mı görüyorum?

Dik oturuyorum, sadece kendi sesimi duymadığımdan emin olmak için bir an dinliyorum, o gerekli rüyadan yeni uyandım.

"Lanet olsun! Hadi! Boşalt beni!" Yabancı bir adamın sesini duyuyorum, derin, gırtlaktan gelen bir törpü.

Aman Tanrım. Bu bir rüya değil.

Komodinin üstündeki telefonumu alıp kalkıyorum. üzerime bir bornoz geçirdim ve yatak odamızdan çıkıp cinsel seslerin geldiği yandaki misafir odasına doğru koştum.

Hâlâ bunun gerçek olmamasını umarak kapıdan içeri daldığımda, bir adamın bir kadının arkasına yerleştiğini ve kadın önündeki yatak başlığına tutunurken ona arkadan çarptığını görüyorum.

Başlığım.

Çocukluk yatağımdan.

Evden.

Arkadaşlarımız ve ailemiz ziyarete geldiğinde kullanmak üzere boş odaya yerleştirdik.

Önümdeki manzara karşısında bu kadar utanmasaydım, belki daha farklı tepki verebilirdim. Ama yalan söylemeyeceğim, ilk tepkim ağzım açık bir şekilde durup bakmak oldu. Dehşet içinde çığlık atmak istiyorum ama kendimi tutamıyorum.

Önümdeki gülünç sergiye biraz hayranlık duyuyordum.

Hangi dünyada rastgele çiftler insanların evlerinde seks yapmaya başlar?

İşte bu kaslı, dövme, simsiyah saçlı, terden gözleri ıslanmış adam, minyon bir esmerin arkasına yerleşiyor. Çocukluk yatağında. Aman Tanrım. Cehennem.

"Kahretsin!" diye küfrediyor, beni fark edince kadından ayrılıyor ve üzerine bir battaniye atarken altlarındaki çarşafa sarılıyor.

Çenemi yerden kaldırdıktan sonra el yordamıyla telefonumu buldum, bir numara çevirdim ve titreyerek kulağıma götürdüm.

"Merhaba, Dune İlçe Emniyet Müdürlüğü. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ah, evet, bir hırsızlık ya da davetsiz misafir gibi bir şey var..." Ellerini önünde sallayarak bana doğru yürüyen adamın panik içindeki gözlerini izleyerek durumu aktarıyorum

bir yandan da başını iki yana sallıyordu. "Ve benim yatağında seks yapıyorlar!"

"Pardon, seks mi dediniz?" diye yanıtlar kadın.

"Bilmiyorum, bilmiyorum. "Evet?"

Adam yaklaşıyor, uzun gövdesi üzerimde büyüyor, attığı her adımda beni daha küçük hissettiriyor. Ben de Bir şey söylemek ya da yapmak için sersemlemiş bir halde telefonu bırakıyorum, ellerimi havaya kaldırıyorum ve arkamdaki duvara yaslanıyorum, sadece öfkeli bir yumrukla sıkılmış beyaz bir çarşaf giymiş olsa bile onun üstün tavrından korkuyorum.

Altımdaki yerden telefondaki kadının sesini duyuyorum, "Affedersiniz hanımefendi? Orada mısınız? Buraya birini göndereyim mi?"

Dövmeli adam eğilip eline alıyor ve yere bakarken yüzüne dayıyor. "Karışıklık için özür dilerim hanımefendi. Her şey yolunda. Sadece küçük bir iletişimsizlik." Yumuşak, sakinleştirici sesi ahizeye dökülüyor, kulağıma bir şekilde erimiş çikolata gibi geliyor.

Eminim Bayan Dispatch'e o sesle istediği her şeyi yaptırabilir.

"Bunu az önce konuştuğum kadınla teyit etmem gerekecek," diyor kulağına, benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

Bakışları, şimdiye kadar fark etmediğim en delici gözlerle doğrudan bana kayıyor. Zümrüt yeşili gözleri, deniz mavisi, kahverengi ve camgöbeği ile karışık çarpıcı bir mükemmellik. Odada hafif bir seks ve sigara kokusu varken, karşımdaki bu punk adam serabının ani yakınlığı karşısında nefesimi tutuyorum.

"Ona her şeyin yolunda olduğunu söyle."
Dolgun dudaklar kim bilir ne yüzünden hâlâ ıslak. Bir dudak

halkası delinmiş

alt dudağının ortasından geçerek gözlerimi oraya çekiyor. Gözleri hâlâ tehlikeli bir aciliyet ifadesiyle doğrudan benimkilere bakıyor. "Her şey yolunda!" diye tekrarlıyor.

"Uh..." Kekeliyorum, sonra göz kırpiyorum, başımı sallıyorum ve zihnimi işlediğim cinsel karışıklık telaşından arındırıyorum

Beni kapladığı rahatsız edici aura ile birlikte. "Gönder Hemen buraya birini gönderin. Yardıma ihtiyacım var. Evimde olmaması gereken biri var!"

"Siktir!" diyor nefesinin altından, bir elini yarı ıslak saçlarının arasından geçirip alnındaki dalları geriye doğru tarıyor ve gözlerinden uzaklaştırıyor. Bu poz bana onun tam bir görüntüsünü veriyor tonlanmış karın ve dövmeli göğüs.

Ufak tefek kadın aceleyle kıyafetlerini geri giyiyor. "Ben buradan gidiyorum."

Pencereyi açıyor ve küçük bungalov evimizden kayarak çıkıyor, pencerenin altındaki çalılığa düşüyor, sonra da sokağın aşağısına doğru koşuyor. Kızın kaçışını izlerken telefonu elimden alıyor ve yere fırlatarak kapatıyor.

"Allah kahretsin!" Tavana doğru bağılıyor ve beni zıplatıyor. "Ne sikime yaptın bunu?!"

"Evimden defol!" Ben de ona bağırdım.

Bu adamın cüreti.

Yüzünü bana dönüyor, gözleri daralıyor, çenesi bükülüyor ve tekrar bana doğru ilerliyor. Bana ne yapabileceğinden emin olamayarak duvara doğru geri çekiliyorum. Beni duvarlardan birine hapsetti.

Kolları hâlâ çarşafı belinin altında tutuyor, çarşaf artık kalçalarının altına inmiş durumda.

Dehşete kapıldım. Nefes almaya çalışırken ağzım açık kalıyor ve Patrick'in bir an önce dönmesini diliyorum. Ya da belki bir süredir dönmüştür? Ne kadar uyuduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Ya bu adam onu diğer odada öldürdüyse ve

vücuduyla ne yapacağına karar vermeyi beklerken bu hatunu becermeye mi başladı?

Tanrım, aklımı kaçırıyorum.

"Burası benim evim." Konuşurken dudağını kaldırarak hırlıyor. "Ve bunun bedelini ödeyeceksin."

Tehditleri karşısında nefesimi tutuyor, çarpan kalbimi ve titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Ön kapının açıldığını duydum ve

Yutkunurken yaklaşıyorum. Acaba polis şu anda söz konusu olan sağlığını kontrol etmek için mi burada?

"Nic? Neler oluyor? Evin dışında neden polis var?"

Tanıdık sesi duyunca hemen rahatlıyorum ve yabancı adamın kaslı kolunun altından kayarak boş odadan çıkıyorum, koridorda erkek arkadaşına çarpıyorum.

"Patrick! Oh, Tanrıya şükür!" Gömleğini yumruklarımla kavrayarak göğsüne doğru haykırıyorum. "Evde yabancı bir adam var.

ve boş odada biriyle seks yapıyordu!" "Kahretsin," diye

mırıldanıyor, sanki sonunda ne olduğunu anlamış gibi iç çekiyor.

durum. "Nic, çok üzgünüm."

Hafif bir güven verici baş hareketiyle benden ayrılıyor ve

boğuk bir ses tonuyla adamlarla konuşmak için yatak odasına
doğru yürüyor. Yatak odası

Hafif bir konuşma, beklediğim gibi bir bağırış çağırış değildi. Çocukluğumun yatağında rastgele kızları beceren bu garip davetsiz misafirden kadınının korumak için yumruklar atılmasını bekliyordum. Patrick'in ağzından hafif, mahcup bir kıkırdama duydum.

Tanrım, neler oluyor?

Köşeyi birlikte dönerken, Patrick şimdi hafif bir gülümsemeyle başını sallayarak bana, sonra da çarşafı hâlâ leğen kemiğinin altında tutan, kaslarının okları çarşafın altından keskin bir şekilde aşağıyı gösteren tuhaf, asi adama bakıyor. Renkli gözlerinde şimdi ukala bir eğlence ve biraz da

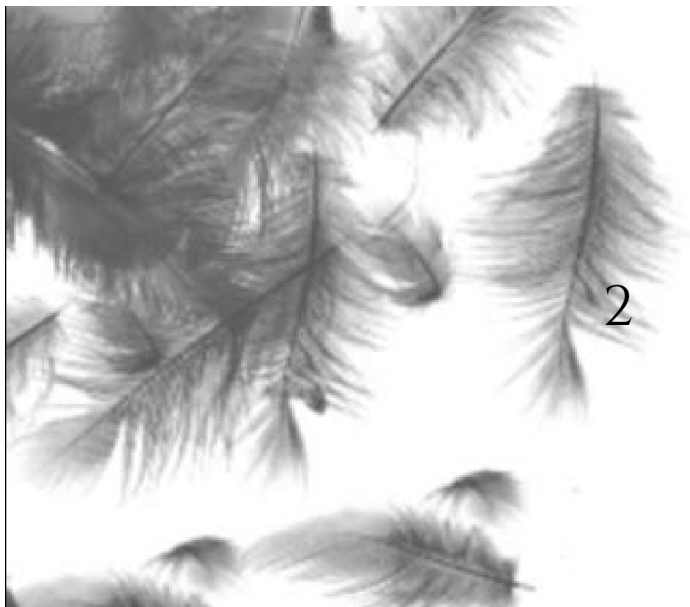
Beni tepeden tırnağa süzüp vücuduma bakarken sinirleniyor. Yutkunuyorum, bornozumu göğsüme biraz daha sıkı tutuyorum.

"Nic, Hawke ile tanış."

Gözlerim Patrick'ten dik dik bakan hayduta, sonra tekrar Patrick'e kayıyor.

"O bizim yeni oda arkadaşımız."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ROOMHATE

"Patrick, şu anda ciddi misin?" İçimi çektim
Hayal kırıklığı. "Oda arkadaşı mı? Konuşacak
mıydın?"

Bu kararı bizim adımıza vermeden önce bana bu konuda bilgi
verebilir misiniz?"

Bu gece bana yapacağı "sürpriz" yüzünden hararetli bir
şekilde yatak odamıza doğru ilerliyorum.

Ben de evlenme teklif edeceğini sanıyordum.

"Üzgünüm tatlım, gerçekten üzgünüm," diye başlıyor.

"Hawke'u uzun zamandır tanıyorum ve inan bana, bu hiçbir
şekilde normal bir durum değil. Şu anda sadece yardımımıza
ihtiyacı var."

Hayır, bu normal bir durum değil. Bu bir karmaşa.

"Yardımımıza mı ihtiyacı var?!" Alay ettim. "Hayır,
kalacak yeni bir yer bulması gerekiyor, özellikle de
uyuşturucu, kız ya da her neye bulaştıysa onu bizim çatımız
altına getirecekse.

Burası bizim evimiz!"

"Teknik olarak öyle... ama değil," diyor Patrick, gerçeğin
ortaya çıkmasını istemiyormuş gibi gözlerini kısarak. Bu
şekilde değil.

"Açıkla. Şimdi," diye talep ediyorum.

Ellerimi tuttu, beni çekerek orta boy yatağımızın kenarına, yanına oturttu ve "Bana kızma, tamam mı?" diye söze başladı.

Ona ters ters bakıyorum, zaten sinirliyim.

"Ev için kredi almak üzere babamla birlikte bankaya gittiğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet..." İhtiyatlı bir şekilde cevap veriyorum, felakete hazırlanıyorum.

"Aslında hiç kredi almadım. Bir emlakçı ya da bankaya ihtiyacımız bile olmadı. Babam burayı doğrudan satın aldı. Hawke'dan."

Sözleri tekrar zihnime doluyor. Burası benim evim.

Bunu anlamaya çalışırken kafa karışıklığı ve merak beni aynı anda vurdu.

"Yani onun evini satın aldınız ve şimdi burada yaşamasına izin veriyorsunuz çünkü...?" Belli belirsiz soruyorum, bir cevap bekliyorum.

Patrick dudaklarını yalıyor, elini kısa kumral saçlarında gezdirmeden önce derin bir nefes alıyor. Yanakları gergin olduğunda olduğu gibi pembeleşiyor. Nefesini bırakıp ellerimi tutuyor, sonra gözlerini tekrar benim açıklamam gerek.

"Artık ipotek ödemelerini karşılayamıyordu. Etrafta değildi."

Ona bir kaşımı kaldırarak devam etmesini söyledim. "Hawke hapisten yeni çıktı."

Hava odayı terk etti.

Birden nefes alamaz gibi oldum. Orada sessizce oturup ona bakıyorum.

Öncelikle, bu "Hawke" denen adamı nasıl hiç duymadım? Patrick'i arkadaş çevresini bilecek kadar uzun süredir tanıyorum. Hepsi de zeki, başarılı, ilişkileri olan ve ailesini kiliseden ya da golf kulübünden tanıyan kişiler.

"Hawke" karakteri hiçbir yere uymuyor.

İkincisi, o deli mi? Evden çalıştığımın farkında değil mi? Patrick isteyken bütün gün bu eski hükümlüyle evde mahsur kalabilirim.

Ve üçüncüsü, Hawke? Ne biçim bir hapisane ismi bu?

"Bu gerçekten benimle konuşman gereken bir şey hakkında. Bu konuda kendimi rahat hissetmiyorum," diyerek ellerimi kaldırdım ve ayağa kalkarak odada dolaşmaya başladım.

Kalp atışlarım hızlanıyor. Gözle görülür şekilde kızgınım.

"Dinle, Nic," diyor, aralıksız hareketlerimi durdurmak için üst kollarımı tutarak. "Yeniden ayağa kalkmak için biraz yardıma ihtiyacı var. Bunu onun için yapmamız gerektiğini düşünmüyor musun? Özellikle de Hristiyanlar olarak?"

Gözlerimi deviriyorum. Onun için her şey inançla ilgili. Anlıyorum, yapılacak en nazik şey bu, ama ben her zaman nazik değilim. Her zaman Hristiyan da değilim. Hristiyanlara ya da başka bir dine karşı olduğumdan değil. Herkesin dini kendine. Ancak, dininiz kim olmanız gerektiğine dair saçma beklentilere sahip olduğunda ya da hata yaptığınız için sizi azarladığında artık sağlıklı. İsa affeder, boktan Hristiyanlar affetmez.

Hayırseverlikten yanayım ama aynı zamanda gerçekçiyim. Özellikle de hayırsever olmak, dövmeli, seks delisi, burnuna uyuşturucu atan ya da atmayan eski bir mahkumla ya da keşlerin yaptığı her neyse onunla yaşamak anlamına geliyorsa.

"Sadece onu ayağa kaldırmak için," diye yineliyor Patrick, sanki bir tür evsizler barınağıymışız gibi. "Güven bana, görüldüğü kadar kötü biri değil."

İçimi çektim. "İyi ama bu işimi ya da uykumu engellerse kendimi kaybederim."

Bana gülümsüyor, sonra bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sana söz veriyorum, bunun olmasına izin vermeyeceğim, Nic. Seni seviyorum."

Burnumu öpüyor, sonra kendi burnunu benimkine sürtüyor. Kollarını bana doladı ve beni bir o yana bir bu yana salladı.

"Her şey yoluna girecek. Onun burada olduğunu fark etmeyeceksin bile."

Sesi saçlarımın arasından kulağıma ulaşıyor.

Gözlerimi deviriyorum, bundan tamamen şüphe duyuyorum.

"Şimdi gidip yemek yerken onunla yetişkin sohbeti yapalım." Esprili bir şekilde sırtıyor. "Sana bir dakika vereceğim değişim."

Ben bornozumu çıkarıp misafirler için uygun bir şeyler giyerken o odadan çıkıyor.

Misafirl
erimiz
var.

Bir

misafir.

Yakın zamanda gitmeyecek bir misafir.

Derin bir iç çekerek aynada kendime bakıyorum. Korkunç görünüyorum. Kendimi birilerine göstermek bile istemiyorum.

Bu kabadayı. Birkaç tayt ve kapüşonlu bir tişört giyerek, dağınık saçlarımı çözüp gevşek dalgalar halinde bırakıyorum.

Oturma odasına doğru yürürken, pencerenin dışındaki manzara hemen gözlerimi alıyor.

Hawke ellerini başının üzerine koymuş, bacaklarını iki yana açmış, polis memurları elleriyle ona adeta saldırıyor. Onu kontrol ediyorlar, sonra ellerini agresif bir şekilde havada sallarken birkaç kelime konuşuyorlar.

Patrick yanıma kayarak, "İşini hiç kolaylaştırmıyorlar," diyor.

Sonunda polis memurları geri dönüp arabalarına yönelirken Hawke arkalarından bir şeyler bağırır ve eve doğru yürümeye başlamadan önce onları tersler.

Gerilim yoğun.

Ben oturma odasında kollarımı kavuşturmuş, dudağımın kenarını ısırarak ne yapacağımı bilemez halde dururken o kapıyı iterek içeri giriyor.

Ben yaptım. Yapmamam için yalvardıktan sonra polisleri aradım.

Benden nefret ediyor.

Birkaç saat sonra, ben fırında makarna ve peyniri bitirirken Patrick biftekleri ızgaradan alıyor. Pazar yemeklerimizi hazırlarken iyi yağlanmış bir makine gibi çalışıyoruz, ancak şimdi zincirde bir bükülme var.

Hawke olaydan sonra karar odası olan yedek yatak odasına gitti ve kendini oraya kapattı.

Onu hiç görmek zorunda kalmasam da olur. Eğer bunu koruyabilirsek

Patrick yarın işe gittiğinde, ben iyi olacağım.

Yemeğe oturduğumuzda, bu "birbirimizi tanıma" yemeğinin Patrick'in planladığı şey olduğunu varsayarak Hawke için masaya bir tabak koyuyorum.

Onsuz yemeye başladık. Patrick bana baktı ve sadece omuz silkti. Sanırım mutlu aile yemeği olmayacak. Sürpriz, sürpriz.

Patrick tam şükranlarını sunarken Hawke, üzerinde bol gri bir eşofmandan başka bir şey olmadan yatak odasının kapısından içeri dalar

-Mutfağa doğru ilerlerken dar kalçalarından rahatça sarkıyor. Patrick'ten kesinlikle daha zayıf ama daha sıkı ve kasları daha belirgin. Göğsünün ve kollarının her yerinde garip, dağınık dövmeler var ve dağınık saçları sanki yeni uyanmış gibi kısık gözlerinin içine doğru sarkıyor.

"İsterseniz bize katılın. Bol miktarda yaptık," diye duyuruyor Patrick.

Gözlerimi tam önümdeki karın kasları ve derin V'den oluşan sağlam duvardan uzaklaştırmaya çalışırken masadan tabağı kapıyor. Patrick'in burada olması beni rahatsız ediyor. Hawke kesinlikle benim tipim değil. Onu asla çekici bulmazdım. Başka tarafa bakamıyorum çünkü o çok... o çok gözümün önünde.

Patrick'i sadece çıplak gördüm. Bir keresinde babamı annemle basmıştım ama onun dışında bu kadar yakından gördüğüm tek erkek vücudu erkek arkadaşının ve böyle görünmüyor. Sadece saf bütünlükten dolayı kızarıyorum. Belli oluyor.

Patrick çekici olmadığından falan değil, sadece farklı. Patrick biraz kıllı ve iri ama yırtık değil. O benim iri yarı oyuncak ayım ve ben onu yumuşak seviyorum.

Ancak bu terimleri Hawke'yi tanımlamak için asla kullanmazdım.

Uzun boylu ve geniş omuzlu bir adam.

Olimpiyat yüzücüsü. Saçları dağınık, ayrıca kokuyor.

Aslında temiz kokuyor.

Yemeğime bakıyorum, yutkunmaya çalışıyorum, sonra yine kirpiklerimin arasından bakıyor. Ben olmamalıyım benim ve erkek arkadaşımın önünde duran yarı çıplak adama bakıyordum.

Başka tarafa bakma çabalarımın başarısız olduğunu fark etmiş olmalı,

Çünkü masanın etrafında dolaşırken bana dudak büktüğünü görüyorum. Sonra dolu tabağını alarak etrafımızda dolaşiyor ve Patrick'e hafifçe başıyla selam verdikten sonra yatak odasına dönüp kapıyı ayağıyla kapatıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve sonunda bırakıyorum.

Patrick rahatsızlığımı hissederek, "Onu rahat bırakın," diyor usulca. "Rahat edene kadar kendi halinde kalacaktır."

Çatalımı bırakıp acı dolu bir yüzle ona bakıyorum. "O çok... kaba."

"Evet, kesinlikle birlikte takılmak isteyeceğiniz biri değil, eminim."

"Hep böyle miydi? Onu tanıdığından beri mi?" diye sordum. Patrick boğazını temizliyor, belli ki daha önceki bir zamanı düşünüyor, benden önce bir tane. "Evet, sanırım."

Böyle kaba saba biriyle arkadaş olması beni şaşırtıyor. yakışıklı adam. Patrick olabildiğince temizdir. Bildiğim kadarıyla hiç ot bile içmedi.

Ben ondan biraz daha deneyimliyim, sadece vahşi ve umursamaz ablam yüzünden. Her seferinde yeni bir erkek ya da kızla gece geç saatlerde sarhoş kışını bardan aldığı sayısız gece bana çalışacak ve öğrenecek çok şey verdi.

Eskiden görüştüğü bir adam, Devon, kokain bağımlısıydı. Tabak gibi göz bebekleri ve bitmek bilmeyen geceleri Kız kardeşimin yanımdaki odada seks yapması, onun gibilerle asla birlikte olmayacağıma yemin etmem için yeterliydi.

"Dinle, sadece mesafeni koru. O kendi işine bakan bir tiptir. Konuşmayı pek sevmez. Herhangi bir soruna yol açmayacaktır. Geçmiş geçmişte kaldı."

Bunun önemli bir şey olmadığını düşünmesinden nefret ediyorum. "Ama, neden-"

"Çünkü yapılacak en doğru şey bu!" Patrick yumruğunu masaya vurarak sözümü kesiyor.

Her zaman yaptığım gibi dilimi ısırarak, ona gerçekten söylemek istediğim şeyi tutuyorum. Hayal kırıklığına uğradım ama gerçekten bir şey söyleyemeyecek bir pozisyonda kaldım. Bu mülk bana ait değil. Burada onunla kirasız yaşadığım için şanslıyım. Kuralları ben koymuyorum, nasıl hissettiğim de onları etkilemiyor.

Patrick daha yumuşak bir ses tonuyla, "Sanki burada değilmiş gibi olacak," diyor ve masadaki elimi tutuyor. "Göreceksin."

O bu sözleri söyler söylemez Hawke elinde boş bir tabakla odadan çıkar.

Doğduğu günkü gibi gömleksiz, oturma odasından süzülerek mutfığa geçiyor, tabak çanağı lavaboya bırakıyor ve yıkamaya başlıyor.

"Yemekten sonra bizimle film izlemek ister misin?" Sorduğu için ona ters ters bakarken Patrick soruyor.

Burada olduğu gerçeğini görmezden gelmek için çok fazla.

Yüzünü bize dönüyor, tezgahın arkasında arkasına yaslanırken elleri onu tutuyor, geriye doğru uzanıyor ve geniş omuzlarını ve göğsünü sergiliyor.

Uzun tonlu zayıflığıyla punk rock yüzücüsü gibi. İhtiyacım olduğunda başka tarafa bakamadığım için de lanet olsun. Dudağımın kenarını ısıriyorum - gergin bir seğirme - onun varlığını tamamen görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Hayır, yük olmak istemem," diye yorumluyor, damlayan iğneleyici ifade gözünden kaçmıyor.

Belli ki onu zorlayan biziz demek istiyor. Artık onun evindeyiz. Bu daha rahatsız edici olamazdı.

Gözleri benimkilerde geziniyor, bir an duraksayıp kaşlarını kaldırarak bakıyor. Elimde olmadan dudağının küçük bir kıvrımının sırttığını fark ediyorum.

Sadece götün teki değil, aynı zamanda ukala. Harika.

Akşam yemeğinden ve bulaşıkları yıkadıktan sonra ışıkları açtım ve yerleştim.

kanepeye, battaniyenin altına, bir aksiyon filmi başlatan Patrick'in yanına.

Jason Statham'ın kötü adamları kovalamasını izlerken başımı omzuna koyuyorum... yine.

"Neden hiç benim sevdiğim şeyleri izleyemiyoruz?"
Yanağımı ona yaslayarak sızlanıyorum.

"Çünkü ciddi anlamda zeki olan hiç kimse RomCom'lardan hoşlanmaz," diye yorum yapıyor duraksamadan.

Hayal kırıklığı içinde oflayıp pufluyorum, gözlerimi onun yanında deviriyorum. "Mafya filmlerini severim, pislik."

Hawke buzdolabına doğru yürürken yatak odasının kapısı açılıyor, üzerinde kolları kesilmiş beyaz, yırtık bir tişört var, o kadar ki dar karnındaki mürekkebi yanlardan görebiliyorum, aynı gri eşofman altıyla eşleştirilmiş.

Başımı kıpırdatmadan gözlerim ondan televizyona kayıyor.

Yanımıza gelip L şeklindeki kanepemizin diğer tarafına oturmadan önce biraya benzeyen bir şey alırken buzdolabının açıldığını duyuyorum.

"Fikrini değiştirdin ha?" Patrick birasını havaya kaldırarak soruyor.

"Sıkıldım," diyor boğuk bir ses tonuyla, şişeyi dudaklarına götürürken.

Dudak halkası bardağa hafifçe çarpıyor ve her yutkunuşta Adem elması sallanırken onu kısık gözlerle izliyorum.

Adam'ın elmalarını tam da bu durum için sevmekten nefret ediyorum.

Koltuğa rahatça yerleşiyor, bir elini kanepenin arkasına koyarak arkasına yaslanıyor. Bir bacağını yukarı kaldırmış diğeri ise dümdüz uzanıyor. Çok uzun.

"Nic, bu bölümü izle!" Patrick, Jason Statham'ın kötü bir adamı bayılttığı sahneyi canlandırarak anlatıyor. "Evet!"

Aksiyon filmi izleyen bir sporcu gibi tezahürat yapıyor, ben de kıkırdıyorum ve koltuktan kalkmadan önce başımı sallıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor, gözleri ekrandan hiç ayrılmıyor.

"Yatağa. İyi geceler."

Beni kucağına sürüklerken eğilip yanağından öpüyorum. Yüzümü tutuyor ve beni küçük bir dille öpüşmeye çekiyor.

Onu azarlayarak geri çekildim, "Patrick!"

Hawke'ın önünde garip bir durum ama Patrick sadece kıkırdıyor ve sonra filme geri dönüyor. "Seni seviyorum, Angel."

Kanepenin arkasından dolaşıp Hawke'ın yanından geçiyorum.

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum.

Şüphelendiğim gibi cevap vermiyor.

Odamızın köşesini dönüp kapıyı kapatıyorum ve çocuklara bakıyorum. Patrick tekrar filmin içine çekilmiş, ama Hawke'ın hafifçe kısılmış gözlerinin benimkilere yapışmış olması beni şaşırtıyor. Eliyle oynarken dili ağzından dışarı sarkıyor.

dudak halkası, gözlerimiz sosyal olarak kabul edilebilir olandan daha fazlası için birleşmiş olsa bile bakışları asla duraksamıyor.

Arkama bakarken kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Gözleri vücudumda gezinirken nefesimi içime çekiyorum. hafifçe başım dönüyor. Silkelenerek, gözleri benimkilerle tekrar buluşmaya fırsat bulamadan kapıyı aniden kapatıyorum. Nedenini merak ederek başımı kapıya yasladım. Neden bana öyle bakıyordu?

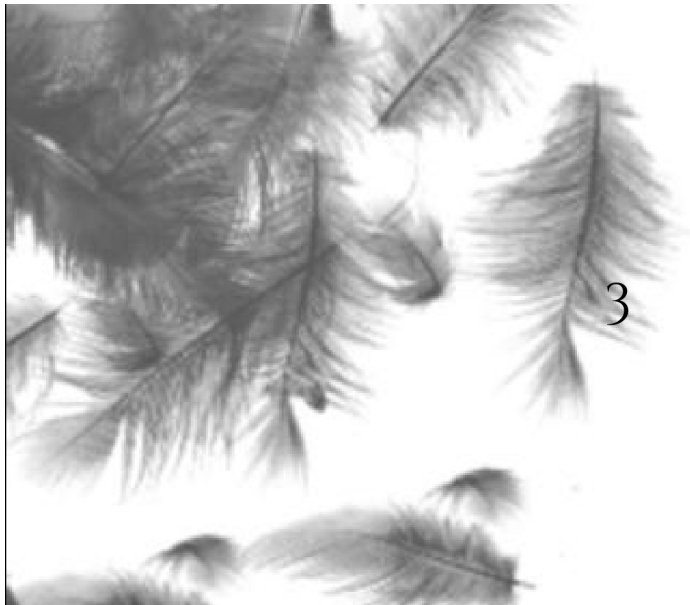
Sanki beni inceliyor, gözlerimden ruhumu arıyor gibiydi. Sanki bir tür sırrı bana açıklayarak beni anlamaya çalışıyormuş gibi. Bakışları bunaltıcı ve beni tamamen rahatsız hissettiriyor.

Bugünün nasıl geçtiği konusunda hayal kırıklığına uğramış, uğraşmak zorunda kaldığım bu son değişiklikler konusunda hayal kırıklığına uğramış ve bu konuda hiçbir şey yapamadığım için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kapıdan aşağı kayıyorum.

Patrick'in Hawke'ı görmezden gel derken neden bahsettiğini bilmiyorum.

O burada değilmiş gibi davranmak imkansız.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

gözlerimi yeni bir güne açtım.

Bulutlu bir gün.
Çileli bir gün.

Bugün Pazartesi, Patrick babasının finans şirketindeki işine giderken ben de gün boyunca evde, Hawke ile yalnız olacağım.

O ve kardeşi, yürümeyi öğrenmeden önce aile işine kilitlenmişlerdi. Onlar en zengin Bu kasabada açık ara önde olan aile, yine de ne kadar alçakgönüllü olduklarını ya da öyleymiş gibi davrandıklarını göstermeye özen gösteriyor.

Her halükarda, gece işime, kasabadaki yerel barda barmenlik yapmaya gitmeden önce önümde düzenleme yapacağım bir gün var.

Bunu yapmak zorunda mıyım? Hayır. Patrick bana her zaman

İşten ayrılmak. O bana bakabilir ama ben bakamam. bir tip. Eğer kendi başıma başaramazsam, hiç başaramamışım demektir. Bu sayılmaz.

Ayrıca tanıştığım insanları da çok seviyorum. Onlar bazen sadece bir barmen seansına ihtiyaç duyan gerçek, ayakları yere basan ruhlar; terapi gibi, ama yanında viski ile geliyor. Bazı günler öğretmen, bazı günler öğrenci oluyorum ama her gün öğrenilen bir ders var gibi görünüyor.

Patrick kalkmadan yeterince erken kalkıp çok ihtiyacım olan kahveyi hazırlıyorum. İpek bornozumu atletimin ve iç çamaşırlarımın üzerine geçirip gevşekçe bağladıktan sonra dişlerimi fırçalamak ve yüzümü yıkamak için banyoya gidiyorum.

Oturma odasını dolaşıp mutfağa girdiğimde, tezgahın arkasında uzun boylu bir figür gördüğümde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Oh! Aman Tanrım." Nefes nefese kaldım, ağzım açık duruyordum.

Hawke tezgâha yaslanmış, üzerinde o meşhur üyesinin bulunduğu yerin büyük bir izi olan bol gri eşofman altından başka bir şey olmadan duruyor.

Cidden, bu adamın başka kıyafeti yok mu?

Gözlerimi beceriksizce başka yöne çevirip yine dudağımın kenarını ısırırken tek kelime etmiyor.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" diye soruyor kayıtsızca, yüzü soğuk kalırken bana bir kaşını kaldırıyor.

"Özür dilerim, düşünemedim..." Kısmen açık bornozuma bakmadan önce başımı sallayarak kekeledim, sertleşmiş meme uçlarım küçük beyaz atletimin içinden görünüyordu.

Göğsüme bastırıp utanç içinde nefes alıyorum.

Gözleri her şeyi gördü. Dili yine o lanet dudak halkasıyla oynarken biraz daralmalarından anlayabiliyorum.

"Seni sabah insanı olarak düşünmemiştim," diye yorum yapıyorum, bir fincana uzanırken yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemek için uzun saçlarımı kullanıyorum.

Kahveyi çoktan hazırladı ve şu anda bir ev arkadaşım olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Yani beni tanıdığını mı sanıyorsun?" diye soruyor soğuk bir şekilde, fincanını doldurmadan önce.

Kaşlarını çatarak ve başını eğerek tezgâha yaslanıyor ve elindeki fincanı bırakıp kollarını kavuşturuyor.

Bu hareket bir şekilde ön kollarının ve pazularının mürekkebinin altındaki tonlanmış kasları vurguluyor.

Gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.
Sadece

Bakışlarında gözlerimi ona çeken bir şey var. "Yani, evet...

Sanırım şu ana kadar öğrendiklerime dayanarak
Şimdiye kadar gördüklerim." Dürüst olmak gerekirse, omuz silkiyorum.

O açık sözlü olacaksa, ben de açık sözlü olacağım.
Tezgâhtan doğruldu, yanımdan geçerken bardağını aldı.
Duraklıyor, başını çevirip bana bakıyor,
Sözleri derin ve doğrudan bir tonda içime işlerken. "Bir bok bilmiyorsun."

O uzaklaşmadan önce ani yakınlığı ve çarpıcı sözleri karşısında yutkunuyorum ve tekrar nefes alabiliyorum.

"Ve sanırım bugün daha fazla bir şey öğrenemeyeceğim,"
diyorum içimden, fincanımı dudaklarıma götürmeden önce.

Bir yudum almadan önce kokluyorum.

Evet. Siyah ve güçlü, tam şeytanın istediği gibi.
Götün teki olabilir ama çok iyi Joe yapar.

Odama yerleştim, etrafımı saran küçük sukulent arkadaşlarımla birlikte büyük meşe masama oturdum ve o günkü çalışmamı çıkardım. Önümdeki taslak umut verici görünüyor ve aslında üzerinde çalışmak için sabırsızlanıyorum.

Komşu bir şehirde küçük bir yayınevinde editör olarak yarı zamanlı bir iş bulacak kadar şanslıydım. İngilizce bölümü mezunu olarak öğretmenlik dışında başka ne yapabilirsiniz ki? Bu işe bir gün kendi çalışmalarımı yayınlamak umuduyla girdim.

aynı zamanda zanaatımı mükemmelleştirirken.

İşin ücreti iyi değil, bu yüzden barmenlik işi, ama bundan gerçekten zevk alıyorum, ayrıca bana kişisel materyallerim üzerinde çalışmak için zaman veriyor.

Üzerinde çalıştığım bu yeni distopik aşk hikayesinde kaybolurken, taslağı bıraktım, kulaklıklarımı çıkardım ve saate baktım.

Tanrım, öğle yemeği çoktan geçti.

Geriniyorum ve karnımdaki ağırlı guruldama bana yemek zamanının geldiğini haber veriyor. Bir tabak dolusu

Buzdolabında beni bekleyen biftek ve makarna artıklarıyla odadan çıkıp mutfağa doğru ilerliyorum.

Çıkar çıkmaz, en kötü şekilde hatırladım ki yeni bir oda arkadaşım var. Hawke kapının önünde durmuş, yine üstsüz, kızıl saçlı bir hatunla öpüşüyor. Dili kızın boğazında, eli kızın at kuyruğunu geriye doğru çekerek başını kendine doğru eğiyor.

Ben diğer odada kulaklarımın içinde patlayan anlamlı klasik müzikle uğraşırken o da kızın beynini beceriyor olmalıydı. Ne kadar uygun.

Gözlerimi devirerek oflayıp pufluyorum ve buzdolabına doğru yöneliyorum, açıp kapatıyorum.

Bazı şeylere neden olmalı

Çünkü bir başka güzel zaman geçirme vaadiyle vedalaştıklarını ve ardından kapının kapandığını duyuyorum.

Yemeğimi mikrodalgaya koyuyorum ve sanki kurtarıcımış gibi ona bakıyorum. Sadece birkaç dakika sonra odamdayım.

Talihsizliğime bakın ki, Hawke'ın mutfağa yaklaştığını duyduğum anda mikrodalga fırının zamanlayıcısı salyangoz hızında yavaşlıyor.

Yanımdaki buzdolabına geliyor ve başka bir bira gibi görünen bir şey alıyor. Arkamı dönmeyi reddediyorum. Mikrodalgayı görmek için.

"Misafir ağırlamamla ilgili bir sorunun mu var?" diye soruyor arkamdan.

Yeterince samimi görünüyor, ama kim bilir, muhtemelen bir pislik gibi davranıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, hâlâ önümde yavaşça dönen yiyeceklere bakıyorum.

"Öyle görünüyor," dedi, yanımdan geçip gitti ve Tezgâha yaslanmış, mikrodalganın tam önünde. Tam önümde.

Kollarımı kavuşturarak derin bir nefes alıyorum ve tavana bakarak nefesimi bırakıyorum. "İşimi aksatmadığın sürece, kiminle sevişmen gerekiyorsa sevişebilir, ne çekmen gerekiyorsa çekebilir, ne içmen gerekiyorsa içebilirsin. Yapar mısın?

kanka."

Kuru bir kıkırdama çıkarıyor, yere bakıyor, sonra dudaklarını yalıyor ve yine o bakışla bana bakıyor. Okyanus gözleri içime dalgalar gönderiyor, beni kendi tehlikeli sularına çekiyor. Bu gemiyi batırmak için bir buzdağına ihtiyacım var.

"Bir ara sen de denemelisin." Dili dudak halkasında gezinirken gözleri vücudumu tarıyor.

"Ben uyuşturucu kullanmıyorum," diye çıkışıyorum, ondan başka bir yere bakmaya çalışıyorum.

Gözlerim tekrar ona kayarken bu girişimde sefilce başarısız oluyorum.

Çenesini sıkıyor, gözlerini kısarak başını eğiyor ve doğrudan bana bakıyor. "Yani siktir git."

Sonunda bedenimi ona doğru çevirdiğimde gözlerim büyüyor. Bunu cinsel anlamda mı söylüyor yoksa bu fırsatı bana siktir git demek için mi kullanıyor anlayamıyorum.

Cinselliği seçiyorum

200 için aşağılayıcı, Alex.

"Beceriliyorum. Sık sık ve sert bir şekilde beceriliyorum. Sevdiğin biriyle ciddi bir ilişki içindeysen böyle olur."

Onun önünde sikiş kelimesini söylemek bile kendimi kızarmış, gevezelik eden bir amatör gibi hissetmeme neden oluyor. Kalın bir tabaka sürüyorum cesur bir surat, işe ihtiyacı olan beş parasız bir travesti gibi.

Yine o lanet dudak halkasıyla oynarken gözlerinde dans eden bir mizahla orada duruyor.

Bunu söyledikten sonra yüzümü hafifçe buruşturdum. Kafamda kulağa daha iyi geliyordu, ama şimdi kelimeler açıkta, aramızdaki mutfakta dolaşüyor, yardım edemem ama hiçbir şeyi olmayan tam bir prude gibi görünmenin etkilerini hissediyorum.

sikilmenin ne olduğu hakkında bir fikrim yok.

"İnan bana, sana bakarak hiç doğru düzgün sikilmediğini söyleyebilirim." Alay ediyor, yanımdan geçip gidiyor. "Oh, ve Bir dahaki sefere Casus Harriet'i oynayıp beni izlemek istediğinde haberim olsun. Sana daha iyi bir görüntü sağlarım."

Onu gördüğümü bilmesinden nefret ediyorum. Öpüşürken onlara baktığımı düşünmesinden nefret ediyorum. Öyle olduğumdan nefret ediyorum.

Tecrübeli bir aşık gibi görünüyor, muhtemelen öyle olduğu için. Yüzlerce kadınla birlikte olmuştur. Bundan şüphe etmiyorum. Daha şimdiden ikisini gördüm ve onu kırk sekiz saatten az bir süredir tanıyorum.

Patrick eve gelene ve Hawke ile aramızdaki garip anlar için endişelenmek zorunda kalmayana kadar bekleyemem. O zamana kadar çalışıyorum.

Biraz sonra, akşam yemeği sırasında, nerede olduğunu öğrenmek için Patrick'e mesaj attım.

Cevap verdiğinde, bana geç kaldığını ve Muhtemelen bardaki işim bitene kadar beni göremeyeceksin.

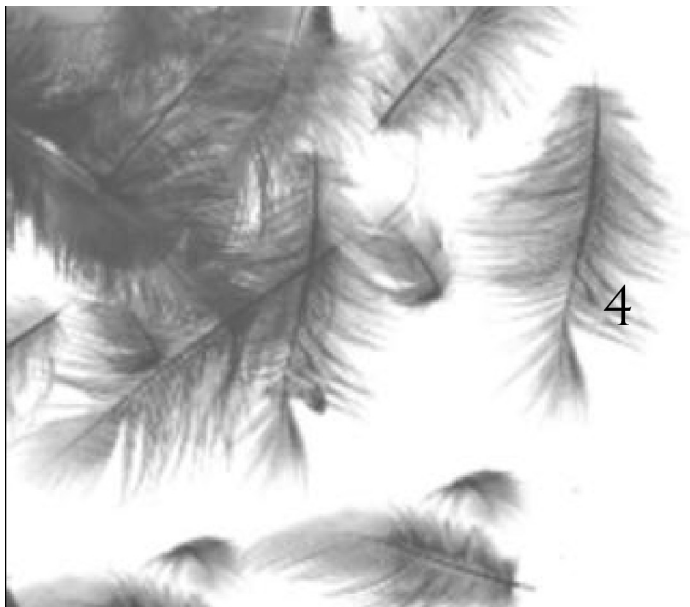
Yapmamız gereken tek zaman diliminin Birbirinin keyfini çıkarmak babasının işleriyle dolup taşıyor. Bundan vazgeçebilir, babasına o gün için işinin bittiğini söyleyebilir ama asla ona karşı çıkmaz. Her zaman doğru olanı yapma ihtiyacı hissediyor, bu ilişkimizi ve beni en sona koymak anlamına gelse bile.

Saat yedi oluyor ve ben işe gitmek için hazırlanmayı bitiriyorum. İşimde biraz sevimli görünmekten hoşlanıyorum, bu yüzden saçlarımı kıvırıyorum ve kirli sarı saçlarımın sırtımdan aşağı dökölmesine izin veriyorum. Bardaki patronum Jeff'in ne giyeceğimiz konusunda oldukça rahat bir politikası var, bu yüzden yırtık kot pantolon ve siyah askılı üst ile rahat bir ayakkabı giyiyorum.

Birkaç ipucu vermeye, benim gibi insanlarla dostça sohbetler etmeye ve bu evden birkaç saatliğine uzaklaşmaya hazırım.

Barda çalışma zamanı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

OceanofPDF.com

BILLY IDOL

W Ho iyi bir barı sevmez mi?

Kelimenin tam anlamıyla tedavi için
üretilmişlerdir

sohbet ve dostlukların filizlenmesi. Bu mekanlar iki amaca
hizmet etmektedir.

9-5 Slide'a düzenli olarak gelen insanlar benim
insanlarım. Rahat, biraz kaba saba ama gerçek. Belki de
Patrick'in mükemmel ailesinin yanında kendimi yabancı
hissettiğim içindir ama sahte, plastik gibi bireylerle
uğraşmakta zorlanıyorum.

Sabahın ikisinde barda, tüm saçmalıklar bir yana, en
gerçek halinizdesiniz ve ben buna saygı duyuyorum.
Görünüşünü korumaya çalışan biri.

"Hey, Nic," John'un sesi beni gülümseyerek selamlıyor.
Eski maun barın arkasında, bardakları kurularken içeri
girdiğimi gördü.

"İşte orada!" Heyecanla söylüyorum. "Bu gece ciddi para
kazanmaya hazır mısınız?"

İğnelemelerim onun gözünden kaçmamış.

Dramatik bir kahkaha atarak başını geriye atıyor. "Doğru."

John ile tam sekiz aydır çalışıyorum.

Bunu nereden mi biliyorum? Çünkü o işe başvurmadan hemen önce kız arkadaşı hamile kalmıştı. Çocuk bezi ve bok için daha fazla para harcamak, her zaman söylerdi.

Onunla çalışmaktan keyif alıyorum çünkü o da benim gibi bu iş için fazlasıyla nitelikli bir adam. O bir Gündüzleri üniversitede mühendislik öğrencisi, geceleri barmen, topladığı bahşişlerden bir yağmurlu gün fonu tutuyor. Çok çalışkan, çok komik. Benim kitabımda mükemmel bir iş arkadaşı.

Gece ilerleyip müşteriler mekânı doldurmaya başladığında, eski dostum Leonard için bir buzlu Jack daha dolduruyorum.

"Hesaba ekleyeyim mi?"

"Elbette, hayatım." Başını salladı ve okumaya geri dönmeden önce bahşiş olarak bana birkaç dolar verdi.

Muhtemelen en sevdiğim kişidir. Leonard her gün burada. Perşembe gecesi, eski romanlarını okurken Jack'ini içiyor. Eşinin çok konuştuğunu iddia ediyor, bu yüzden okumak için herkesin sürekli konuştuğu bir bara geliyor.

İçkiyi hesabına ekledikten sonra birinin boğazını temizlediğini ve servis beklediğini duyuyorum.

Dönüyorum, sonra uzun boylu, hayatımda gördüğüm en parlak sarısına sahip bir adamla karşılaşınca hemen kaşlarımı indiriyorum.

dikenli saçları ve yüzünü kaplayan piercingleriyle görülüyor. Bu Billy Idol taklidi de kim?

"Sizin için ne yapabilirim?" Kibarca soruyorum, ilk şoku üzerimden atıyorum.

Garip bir çekiciliğe sahip yüzünde küçük bir sırtışla beni atıştırmalıkmışım gibi bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Menüde ne olduğuna bağlı."

Boktan bir sırtışla dirseklerinin üzerinde bara yaslanıyor, yaklaşıyor, belli ki bana asılmaya çalışıyor.

Başımı yana eğdim, kaşlarımı kaldırarak emrini bekledim, girişimlerini beslemedim.

"Ah, tamam..." Kıkırdıyor. "Adamlarıma bir tur tekila alabilir miyim? Bu gece kutlama yapıyoruz. Arka taraftaki köşede." Yarım bir gülümsemeyle işaret ediyor. "Vardiyan bitince gelip bize katılmalısın."

"İğneleri hemen getiriyorum," diye cevap veriyorum, telefonu açarken son yorumu duymazdan geliyorum.

"Süslü püslü şeylere gerek yok. Onları doğrudan alacağız," diye ekliyor, ben onun her santimini kaplayan dövmeli kollarını kontrol ederken, ona kartını geri veriyor.

Etrafı onlarla dolu. Saatlerce çalıştığına eminim.

Tanrım, bu adamlar ve dövmeleri. Dövmeler genetik bir özellik olsaydı, görünüşe bakılırsa Hawke'la akraba olurdu. Muhtemelen ilk kuzeni.

Bir tepsi alıp istediği beş shot tekilayı dolduruyorum ve barın etrafından dolanarak bilardo masalarının bulunduğu arka köşedeki kabine doğru ilerliyorum.

"Çocuklar," diyerek konuşmalarını böldüm ve tepsiyi masaya koydum.

Kafamı kaldırıp sarışına çıkarması için başımı sallıyorum, o birini çıkarırken diğer dört el de onu takip ediyor.

Atışı yakalayan son elin arkasında birkaç siyah halkanın eşlik ettiği bir kuş dövmesi var. Bu kuş herhangi bir kuş değil; bir şahin.

Gözlerimi kaldırdım. İşte orada, kabinin köşesinde oturmuş, fotoğrafı çekerken bana bakıyor. Gözleri garip bir şekilde Sanki birlikte küçük bir sırrımız varmış gibi bana bakıyor.

"Hawke'a! Geri döndüğünüze çok sevindim," diyor Billy Idol, atışını havada tutarak gruba.

Hapisten çıkışını kutluyorlar. Duvar dibi bir barda içkiler eşliğinde. Ne kadar pastoral.

Hepsi tekilalarını geriye doğru fırlatıyor, Hawke kendi tekilasını bitirirken gözleri benimkilerde. Ilık sıvının boğazından aşağı kayışını izliyorum, adem elmasının yuvarlanması beni hipnotize ediyor.

Midemde oluşan garip düğümden kaçmak için sinirli bir şekilde yutkunuyorum ve bara geri dönüyorum.

Billy Idol özentisi dirseğimi yakalayıp beni geri çekti. "Bekle, kal." Bana arsızca sırtıyor.

Hawke köşeden kararlı bir şekilde, "Yapamaz," diye anons ediyor.

Telefonuna bakıyor, kimseyle göz teması kurmuyor. Sesi otoriter ve sert, kendimi aniden güçsüz hissetmeme neden oluyor.

"Ne? Neden olmasın? Bar boş, ayrıca şu golfçü kılıklı adam da orada. Biraz takılabilir."

"Yapamaz," diyor tekrar, kesin bir şekilde. Ses tonu karşısında gözlerimi kısıyorum.

Ne göt ama. Sanki bu dinsiz grupta takılmak istermişim gibi. Muhtemelen daha sonra tuvalette içmek için eroin getirmişlerdir. Ya da onunla ne yapıyorlarsa.

"Eğer daha sonra sıkılırsanız, bana gelebilirsiniz. Yıldızlar hakkında konuşabilir ve astrolojik burçlarımızın bir arada olup olmadığını görebiliriz ya da siz kızlar ne yapmaktan hoşlanıyorsanız onu yapabiliriz." Çapkınca göz kırpmıyor, bu da ona birkaç kahkaha kazandırıyor. diğer adamlar.

Dikenli sarı saçları, piercingleri ve bitmek bilmeyen dövmeleri dışında aslında sevimli biri. Ve biraz da komik. Ben de. O kadar komik ki ona en iyi burun kıkırdamamı yapıyorum.

Hawke içkisinin geri kalanını yudumlamadan ve adamları iterek kabinden çıkmadan önce, "Bu asla olmayacak," diyor.

"Nereye gidiyorsun?" Billy Idol ellerini kaldırarak soruyor.

Hawke deri ceketini giyer ve kapıya doğru yönelir, cevap vermez.

"Ah, unut onu." Elini Hawke'a doğru savurur.

Sanki biri ona yanlış bir şey yapmış gibi bir omzunu kabaca kapıdan içeri iterek bardan ayrılır.

Bazı insanlar doğuştan pisliktir.

Barın arkasına geçip birkaç içki daha servis ettim. Bahşışler bu gece pek iyi değil ama idare eder. Leonard gecenin hesabını kapatıyor ve çıkmak için dışarı yürürken Hawke'ın otoparkta sigara içtiğini görüyorum.

Demek oraya gitmiş. Birçok bağımlılıktan biri, belki?

Dışarı çıktı, tekrar içeri girdi. Beni şaşırtarak, korkutucu uzun boyuyla doğruca bara doğru yürüdü. Benim için.

Öne doğru eğilmiş, dirseklerini aşınmış ahşap yüzeye dayamış, kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Çocuk."

Başparmağını arkasına doğru savuruyor. "O bilmiyor."

İçe doğru eğilirken kokusunu alıyorum. En iyi sigara, taze nane ve deri karışımı olarak tanımlanabilecek kokusu, garip bir nedenden ötürü hiç de korkunç değil. Bir horoz Kaşlarını çatıyor, neden bahsettiğini anlamıyorum. Bir dakika önce benimle muhatap bile olmazken neden benimle konuştuğunu merak ediyorum.

Şahin dövmesi olan elini, göz hizasındaki koyu renkli, tüylü saçlarında gezdiriyor ve alttaki traşlı bölgenin üstünden elinden geldiğince geriye itiyor. "Evlat," diyor,

daha doğrudan sarışını işaret ederek. "Sana asılan adam. Evli olduğunu bilmiyor."

Kaşlarım birbirine çarpıyor, kaşlarımı çatarak elime ve arkama bakıyorum. "Ben evli değilim."

Başını yana eğiyor ve bana bir şans ver der gibi bakıyor. "Her neyse, sorun değil. Eğlenceli birine benziyor." Başımdan savdım.

"O değil. Sen kendi işine bak," diye emrediyor ve o delici yeşilimsi mavi gözleriyle bana bakıyor.

Tehditleri karşısında başımı eğerek ona doğru şüpheli bir bakış fırlatıyorum.

Bu adam kim olduğunu sanıyor? Gerçekten Billy Idol için Patrick'le olan ilişkiyi bırakacağımı mı düşünüyor? Of Tabii ki ondan uzak duracağım. Benim işime bakar mısın? Lütfen, çünkü rastgele ilişki ve keş partilerini duymak çok ilgimi çekiyor.

"Evet. Tamam." Gözlerimi deviriyorum ve yıkadığım bardakları kurulamak için dönüyorum.

Kapıları çarparak çıkmak için dönmeden önce hayal kırıklığıyla ofladığını duyuyorum.

"Tanrım, buna ne yaptın?" John yanımda bir içki doldurarak soruyor.

"Hiçbir fikrim yok, muhtemelen yanlış nefes aldım." Başımı salladım.

İşten sonra eve gizlice giriyorum, anahtarlarımı kapının yanındaki anahtar tablasına olabildiğince sessizce yerleştirmeye çalışıyorum. Hawke'ın odası da dahil olmak üzere tüm ışıklar kapalı. Onu barda bir araçla görmedim ve dürüst olmak gerekirse, bir arabası olduğunu bile sanmıyorum. Nerede olduğunu sadece Tanrı bilir.

Parmak uçlarımda banyoya giriyorum ve yatmak için kısa bir şort ve bir kaşkorse giymeden önce tüm gece rejimlerimi yapıyorum. Yorganın altına sürünerek Patrick'in sıcak bedenine doğru kayıyorum. Küçük bir inilti çıkarıyor ve yan yattığı yerden sırt üstü yattığı yere geçiyor.

Cesaretimi toplayarak elimi saçlarıyla kaplı açık karnında gezdiriyorum. Parmak uçlarım karnının kenarına ulaşıyor. elastik bantla oynarken boksörler. Sonunda benim daldırma Elim içeride, parmaklarım penisini sıyrıyor ve içinden küçük bir şok dalgası gönderiyor.

İnliyor, gözlerini açıyor, elime bakıyor, sonra yavaş yavaş büyüyen bir sırıtışla bana dönüyor. "Angel."

Sertleşene ve göğsü daha hızlı bir şekilde yükselip alçalana kadar onu okşamaya devam ediyorum. Komodine uzanıp bir prezervatif kaparken şortumu yana çekerek hızla üzerine çıkıyorum.

Ben nefessiz ve gitmeye hazırken onu yuvarlıyor.
Kalçalarını iyice açarak kendimi ona bırakıyorum.

"Ahh, kahretsin." Kalçalarını yumuşakça tutarak inliyor.
Ona karşı sürtünüyorum, ona ne yaptığını unuttuğumda
üstte olma hissinin tadını çıkarıyorum.

"Bekle. Dur," diyor nefes nefese, bir elini karnıma
dayayarak.

Duramıyorum. Buna ihtiyacım var. Bunu istiyorum. Son
zamanlarda etrafımda oluşan tüm gerginlikle birlikte,
tekrar düzelmek için sadece iyi bir orgazma ihtiyacım var.
Değil mi?

Ona sırtımı verirken kendimi leğen kemiğine doğru
sürtmeye devam ediyorum. Onunla birlikte olmak için
Altımda sarsıldığını hissettiğimde inanılmaz bir his - orgazm
olmak üzere olduğunu düşündüğüm şey -.

"Kahretsin, Nic!" Birkaç kez inliyor, başı yatağa düşmeden
önce çenesini göğsüne dayıyor.

Nefes alış verışı benimkiyle birlikte gevşerken, hayal
kırıklığı içinde iç çekerek başımı eğiyorum.

"Özür dilerim Angel, o pozisyonun bana ne yaptığını
biliyorsun," diyerek saçlarını yüzümden çekip
dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Bunu iyi bir şey olarak
gör. Beni mümkün olan en iyi şekilde bunalttığın anlamına
geliyor."

Sırt üstü yatmadan önce çenemi dudaklarına doğru
çektiğinde onu isteksizce öpüyorum. Üzgünüm.

"Hadi, arkana yaslan. Ben senin üzerine yatacağım."
Sırıttıyor, başı yorganın altına giriyor.

"Hayır. Sorun değil, zaten yorgunum" diyerek onu

durduruyorum.

Ortam mahvoldu. Bana oral seks yapmasından bile hoşlanmıyorum. Muhtemelen bu sürecin ne kadar iğrenç olduğunu düşündüğünü hayal etmek garip ve rahatsız edici. Seksten sonra duş alıyor, Tanrı aşkına.

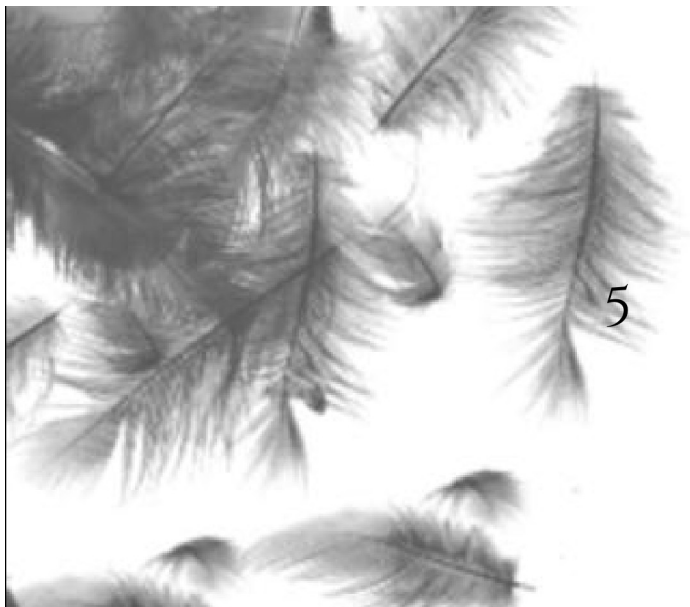
"Emin misin?"

"Evet. Hadi yatağa gidelim." O bir saniye orada otururken ben arkamı dönüyorum.

"Seni seviyorum, Nic." Yataktan kalkmadan önce başımın yan tarafını öpüyor.

Gözlerimden yaşlar tıpkı giderden akan su gibi dökülürken banyoya doğru yöneldiğini ve duşu açtığını duyuyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

MORNINGS ARE HARD

W Her zaman yaptığım gibi erkenden kalkıp yataktan çıkıyorum,

Yumruklarımla gözlerimdeki uykuyu siliyordum.

Dün gecenin anıları peşimi bırakmıyor. Gerçekçi olmayan kısa seks, sonrasında duş.

Bununla ilgili her şey acı verici.

Patrick'le bu konuyu konuşmanın bir yolunu bulmalıyım. Ona burada benim için gerçek bir sorun olduğunu söylemeliyim. Ona bunun ne kadar berbat olduğunu ve beni zihinsel olarak nasıl incittiğini göstermeliyim. Acaba anlayacak mı? Empati kurabilecek mi? Kim bilir? Ama bunu onun dikkatine sunmazsam, sadece kendime zarar veririm. Bunu daha fazla yapamam.

Zihnim düşüncelerle doluyken banyoya yürümek ve gözlerim beni tekrar uykuya çekmeye çalışırken, kapıyı açıyorum ve burnuma sıcak bir buhar ve lezzetli baharatlı bir misk çarpıyor. Arkamı dönmeden bakışlarım ona takılıyor.

Hawke.

Çıplak.

Duşta iki eliyle yüzünü silerken
Kısmen buğulu camdan gördüğüm tek şey açıkta kalan
vücudu. Dalgalanan karnı, kaslı göğsü ve dövmelele dolu
kolları, vücuduna yapışan su damlacıklarıyla parlıyor.
Bacaklarının arasından sarkan kalın, sarkık aletini
görüyorum, ucundan su damlıyor.

Aman Tanrım.

Bir an donup kaldım, ağzım kuru ve açık, önümdeki
çıplak adama bakakalmıştım. Bu ikinci kez oluyor. İki kez
onu Patrick'ten daha az kıyafetle gördüm. İki kez
Gözlerimi ondan ayıramıyordum. İki kez kendimi bok gibi
hissettim.
onun yüzünden. Elimden geldiğince hızlı ve sessiz adımlarla
banyodan geri dönüyorum.

Umarım beni görmemiştir. Gördüğünü sanmıyorum.

Nefesimin altında kendime küfrederek mutfığa giderken
kahve makinesine yöneldim ve bir demlik hazırladım.

Banyo kapısı arkamdan açılıyor ve dudağımın kenarını
ısırarak tezgâha yaslanıyorum. Rol yapıyorum
Buzdolabının yanında duran eski bir faturaya baktım. İlginç
şeyler, birikimler.

Odasına doğru yürüdüğünü ve kapıyı arkasından
kapattığını duydum. Kapı tekrar açıldığında geniş bir iç
çekip alnımı tezgâha dayadım ve iki büklüm oldum.

Hay sikeyim.

"İyi misin?" diye soruyor usulca, ses tonunda bir parça
mizahla.

"Peki," diyorum hızla, başımı tezgâhtan kaldırarak.

Çenemi kaldırmış, söylediğim kadar iyiymişim gibi davranıyorum ama gözlerim asla onunkilere ulaşmıyor. Tezgâha yaslanmış, üzerinde siyah bir eşofman altından başka bir şey yok.

kalçalardan sarkan.

Cidden, bu evde bir kıyafet politikasına ihtiyacımız var.

"Biri duş alırken içeri girmeden önce kapıyı çalmalısın," diyor gözlerinde eğlenceyle.

Yutkunuyorum ve gözlerim sonunda onunkilerle birleşiyor. O lanet okyanus gözleri. Ona bakıyorum ve artık bunu saklayamıyorum. O da biliyor. Dudaklarının arasında bir sırıtma var. Hayır, şeytani bir bakış.

Onu gördüğüm gerçeğini.

Bir elini ıslak saçlarında gezdirerek saçlarını alnından ve yüzünden uzaklaştırıyor. Köşeli çenesi

Tam ortasındaki halkayla ayrılmış o pelüş dudaklara.

"Kendi evimde kapı çalmaya alışık değilim. Kusura bakmayın." İğneleme benim sevgili dostumdur.

"Sadece beş dakika önce gelmediğin için üzgün ol," diyor ciddi bir yüz ifadesiyle, kollarını mürekkepli göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Ne?" Kahve makinesine su doldururken bakışlarından uzaklaşıyorum, ancak hain gözlerim onu tekrar buluyor.

"Boşver. Başının üstünde. Belli ki." Gözlerini deviriyor, yanımdaki tezgâha yaslanıyor. Çok yakın.

Mastürbasyon yapıyordu.

O duşta tüm çıplaklığıyla kendine dokunduğunu düşününce içim çalkalanıyor ve bacaklarımın arası karıncalanıyor. Hafifçe kızardığımı hissederek, bu aptalca hissi engellemek için kalçalarımı sıkıyor, kuru dudaklarımı yalıyor ve başının arkasından kahve fincanını el yordamıyla almaya çalışıyorum.

"Belki de bazı temel kurallar koymalıyız," diyorum yüzümü ona dönerek.

Garipliği aştım, çok ihtiyaç duyduğum sınırları koymaya hazırım.

"Elbette..." Kaşlarını kaldırdı. Hızlı bir iç geçirdim.

"Öncelikle, tuvaleti kullanıyorsan kapıyı kilitle. Bu çok mantıklı," diye yorum yapıyorum kendini beğenmiş bir şekilde.

Kıkırdıyor, dudaklarını yalıyor, sonra kollarını yeniden kavuşturup daha fazla kural bekliyor. Küçük sırtışı, kadınları onun yanında zayıf düşüren türden. Bunu biliyorum.

"İkincisi, eğer çeşitli kadınlarla takılacaksan, bunu odana sakla."

Kaşları bununla mizahi bir şekilde kalkıyor.

"Ve üçüncüsü, eğer beni bu evin dışında görürsen, sakın Bana kiminle konuşup konuşamayacağımı söylemeye hakkınız olduğunu varsayıyorum. Bana güvenen harika bir adamla kararlı bir ilişki içindeyim. Senin düşük seviyeli varsayımlarının bana ve ilişkiye sirayet etmesine ihtiyacım yok."

Kollarımı göğsümde kavuşturup tezgâha yaslanıyorum, kendimle gurur duyuyorum ama ondan gördüğüm daralmış gözlü, çıldırtıcı bakış nabzımın boynumdan fırlamasına neden oluyor.

"Temel kurallar?" diye soruyor, tezgahı itip yavaşça bana doğru yaklaşıyor. "Benim de var."

Onun yakınlığı karşısında gergin bir şekilde ağırlığımı değiştiriyorum. İki avucunu da arkamdaki tezgâha koyarak beni kollarıyla hapsediyor. Çenemi kaldırıp kendime olan güvenimi korumaya çalışmadan önce gözlerim gergin bir şekilde etrafta geziniyor.

Patrick şu anda ortaya çıksaydı, bu tamamen tehditkâr görünürdü.

"Öncelikle, eğer beni duşta basacaksan, en azından bana bir el uzatabilirsin."

"Ha!" diye alay ediyorum onun kabalıyla, sonra normal nefes almaya çalışıyorum. Evet. Hayır. Ağzım onun aurasının baloncuğunun içinde kavruluyor.

"İkincisi, eğer yanımdaki yatak odasında seks yapacaksan, en azından bundan zevk alıyormuş gibi davranmaya çalış."

Yüzüm hemen ısınıyor. Ateşin kızarıklığının boynuma doğru ilerlediğini ve yanaklarıma yerleştiğini hissediyorum. Dün gece seviştiğimizi duymuş. Üç saniyesini de. Çok utandım. Tüm bunların utancıyla başa çıkmak benim için bir şey, ama Hawke'ın bilmesi? Ugh. İşkence.

Dudağının kenarı yukarı kalkıyor, bana sırtırken yanağında küçük bir gamze oluşuyor. Bilmiş bir sırıtış. Bir pislik sırıtışı.

"Sana Nic denmesi hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor, daha da öne eğilerek, rahatsız edici bir şekilde yaklaşarak.

Yüzü üzerimde geziniyor ve eminim kalbimin atışını duyabiliyor. Kulaklarımdan duyabiliyorum. Çarpıyor. Çok taze kokuyor ve gözeneklerinden yeni, enfes bir koku gibi cinsellik sızıyor. Buna dayanamıyorum.

Daha önce birinin varlığına karşı hiç böyle bir tepki vermemiştim, Patrick bile. Bu bir adrenalin patlaması, sanki bedenimi bir uçurumdan aşağı atmak üzereymişim gibi. Onun aurası başlı başına bir ekstrem spor. Tehlikeli bir spor.

"Evet." Sesim bir fısıltı gibi zayıf çıkıyor.

"Dur tahmin edeyim, Nicole'ün kısaltması mı?" diyor kendini beğenmiş bir şekilde, başını bana doğru eğerek.

"Evet, öyle."

Bunun nereye gittiği konusunda kafam karıştı.

"Şey, bundan hoşlanmadım. Sana Nic demeyeceğim." Yüzü tiksintiyle buruştu. "Sana böyle seslenince çocuk gibi oluyorsun."

Söyleyiş tarzı beni aşmıyor. "Arkadaşlar" birbirleri hakkında böyle konuşmaz.

"Bana Nicole derssen seni öldürürüm," diye karşılık veriyorum.

Beni bu şekilde rahatsız etmemeliydi. Ben bu isimle büyüdüm. Ama bana bu şekilde hitap edilmesine dayanamıyorum.

Babamın bu ismi homurdandığını duyduktan sonra Nicole. Ayrıca, bu bana annemi terk ettiğinden beri ilişkimizin nasıl dağıldığını hatırlatıyor.

"Hmm," diye mırıldanıyor, karanlık düşünceler zihnini doldururken gözleri daralıyor. "Kendini beğenmiş Pam'i mi tercih edersin?" diye öneriyor, gözleri coşkuyla parlıyor. "Ya da Gösterişçi Paige'e ne dersin?"

Ona ters ters baktım. Gösterişçi ya da kendini beğenmiş kişilere hiç tahammül edemem. Patrick'in tüm insanlarından nefret etmemin ana nedenlerinden biri de bu. Benimle bilerek alay ediyor. Beni zorluyor. Beni kızdırmaya çalışıyor.

"Siktir et. Tamam, sana Cole diyeceğim," diyor aniden, öfkemi hissederek.

"Cole mu?" Ona kaşlarımı kaldırarak alay ediyorum.

Alt dudağını ısıyor, yaklaşırken başını sallıyor. Kıpırdamadan dudak halkasıyla oynuyor, midemi bulandırıyor.

anında düşer. Onda tehlikeli bir bakış var ve niyetinden emin değilim.

Yüzüğü diline dolayışı, ağzından fırlayışını görmek, yüzüğün nasıl bir his olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Gergin bir şekilde dudağımın kenarını tekrar ısıyorum, gözlerimi kırıştırdım ona tekrar bakarken, aynı anda hem ağır hem de hafif hissederken, varlığının benden çıkardığı bu sarhoş edici aura ile gözlerim ağırlaşıyor.

Dudaklarıma bakarken ağzı biraz aralanıyor, sıcak nefesi tenime ulaşıyor.

"Evet, Cole," diye fısıldıyor üstümden. "Ve üçüncüsü, oda arkadaşına bir daha öyle bakma."

Etrafımda dolanırken soğuk bir şekilde konuşuyor ve mutfak masasına doğru ilerlemeden önce bir fincan kahve

dolduruyor. Oturuyor

Bir kitap çıkarıp az önceki olay hiç yaşanmamış gibi rahatça okumaya başladığında nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Kafa karışıklığı içindeyim. Ona ne gibi bakacaksın?
Neye benziyordum?

Patrick yatak odasından çıkıyor ve ben dik duruyorum, yeni ev arkadaşımın zehirlerinden kurtulmaya çalışıyorum.

Hawke'ın gözleri bana kaydı ve kıkırdadığına yemin edebilirim.

"İkinize de günaydın," diye anons ediyor Patrick, her zamanki gibi mutlu. "Erken kalkan çiftler, ha?"

İkimiz de onun retorik sorusuna cevap vermiyoruz.

Gülümsüyor, bana yaklaşıyor, dudaklarımdan usulca öpüyor, sonra bir süre öylece kalıyor.

Hawke kitabının arkasından göz ucuyla bizi izliyordu, ben de öpüşmek için daha fazla çaba harcadım ve ona defolup gitmesini söyledim.

"Kahretsin, Angel. Dün gece ve şimdi de bu mu? Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Patrick elini açıkta kalan kalçamda gezdiriyor.

Eli bol ipek gece şortumun arkasına kayarken utangaç bir şekilde kıkırdıyorum. Patrick şakacı bir onaylamayla gülümseyerek kıımı avuçluyor. Hawke'a bakıyorum, o da

Kaşlarını birbirine kavuşturmuş kitabına bakıyor, sanki yaşamın kökenini düşünüyormuş gibi.

"Sana ögle yemeği hazırlayayım. Yakında çıkacak mısın?"
Buzdolabından sandviç eti almak için dönerek soruyorum.

"Evet, yine uzun bir gün olacak. Babam bazı hesaplarını devralmam için yatırımcılarla görüşmemi istedi.
onu."

"Bu harika, bebeğim. Bana terfi gibi geldi," diyorum
gururla, ekmeğin üzerine biraz mayonez sürmek için bir
bıçak alıyorum.

"Evet, kesinlikle öyle ama bu daha fazla iş demek. Bu gece
ve yarın toplantıdan önce tüm dosyaları düzene sokmam
gerekıyor. Geç bir gece olacak. Ama zaten bu gece
çalışacaksın, değil mi?"

Hawke'ın göz ucuyla kitabından başını kaldırıp bize
baktığını görüyorum.

"Hayır. Bu hafta izinli olduğum tek geceydi,
Hatırladın mı?" İç çekiyorum, mızımız bir velet gibi
görünmemeye çalışıyorum ama elimde değil.

Bu beni rahatsız ediyor. Patrick'i beklediğim için plansız
bir gece geçirdim. Yine. Ve diğer her şeyle birlikte, sürpriz
mahkum oda arkadaşı, cansız seks ve şimdi izin gecemde
beni evde yalnız bırakması... Ben sadece, şey...
sersemledim.

"Üzgünüm, Angel. Ama bunu yapmak zorunda olduğumu
biliyorsun. Benim babam
."

"Sorun değil," diye araya giriyorum. "Özür dilemene gerek
yok. Yapacak bir şeyler bulurum. İyi olacağım."

"Belki sen ve Hawke takılırsınız? Bir şeyler izlersiniz. Film ya da başka bir şey? Netflix and chill? Bugünlerde buna böyle demiyor muyuz?" Patrick yüksek sesle öneriyor.

Kaşları şaşkınlıkla kalkmış, ağzında düzensiz bir gülümseme olan Hawke'a bakarken gözlerim dehşetle açılıyor.

Zavallı, tatlı erkek arkadaşım. Çok saf.

Hawke soğuk bir ifadeyle, "Planlarım var," diye araya girer.

İnan bana, umurumda değil. Ama bu konuda tam bir pislik. Evet, benimle takılmak muhtemelen kimsenin istek listesinde değildir, ama Tanrım, düşüşü hızlı ve yumruk gibi geldi.

Patrick bir şeyler bulmaya çalışarak, "Ah, şey," diye söze başlar.

"İyi olacağım, sadece... git," diyorum hafif, güven verici bir gülümsemeyle.

Beni eğlendirmek için endişelenmesine gerek yok. Ben büyük bir kıyım, bir yolunu bulabilirim.

Patrick işe gitmek için ayrılırken ben de odama gidip gün. Hawke hâlâ masada kitap okuyor, ben de elimde kahvemle hiçbir şey söylemeden yanından geçip gidiyorum.

"Cole," diyor usulca, gözleri hâlâ kitabında.

Bunu hayal mi ettim? Sesi çok sessizdi. Başımdan savdım ve yürümeye devam ettim.

"Cole," diyor tekrar, daha yüksek sesle ve ben dönüp yatak odasının kapısından ona bakıyorum.

Sandalyesinde hafifçe dönmüş, kolunu sandalyenin arkasından sarkıtmış ve başını eğerek bana bakıyor. I Kaşlarımı kaldırıp konuşmasını bekledim.

"Sadece denemek istedim." Hinzırca sırtıyor, sonra kitabına geri dönüyor.

Pislik.

Günün ilerleyen saatlerinde Hawke'ın evden çıktığını duyuyorum, bu yüzden rahatlıyorum ve biraz televizyon izlemeye karar veriyorum.

Birkaç dizi izledikten sonra sıkılıyorum ve saatin sadece beş olduğunu fark ediyorum. Telefonumu elime alıp rehberime bakıyorum. Kimi arayabilirdim?

Bir de kız kardeşim Johanna var. Neyse ki diğer kıyıda yaşıyor. Olmuyor. İş yerinden John var. Muhtemelen hamile kız arkadaşıyla vakit geçiriyordur ya da bu gece barda çalışıyordur.

Ve... hepsi bu.

Üniversiteden ve Patrick'le bu yeni şehre taşındıktan sonra arkadaşlarımdan çoğuyla bağlantımı kaybettim. Fazla arkadaşım yoktu.

Patrick ve ailesi dışında kimseyi tanımıyorum. Buraya taşındığımda sadece o ve onun planları için taşınmışım. Gerçekten yeni arkadaşlarla tanışmaya çalışmalıyım. Sorun şu ki, Patrick'e çok fazla güveniyorum. Her zaman onu bekliyorum, günümü onun programına göre planlıyorum. Kelimenin tam anlamıyla onun etrafında çalışıyorum.

Ne zaman ne yapmak istediğime karar vermek yerine. Bu hiç adil değil.

Evet, bana bakıyor, benimle bir hayat kurmak istiyor. Ama bu benim de kendime ait bir birey olduğum gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Bu ilişkide ne kadar çok şey verdiğimi fark ediyorum ve bu beni gerçekten etkiliyor.

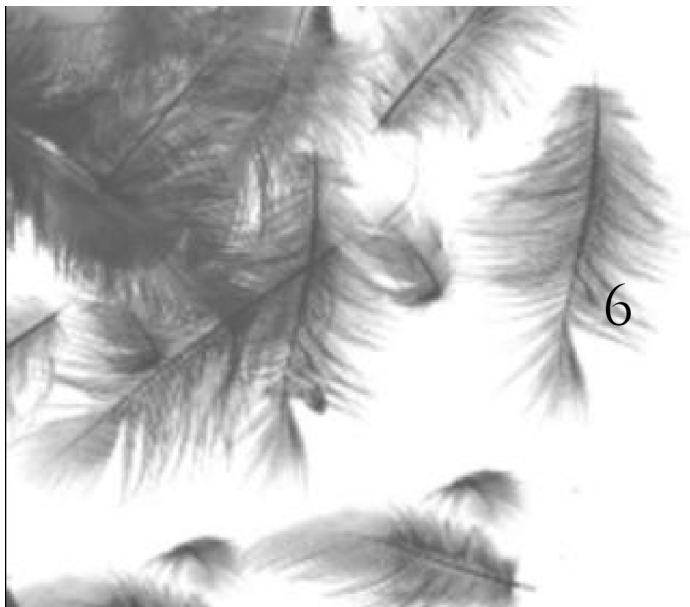
Kanepeden kalkıp yatak odamıza gidiyorum ve dolabı açıp uzun asılı aynadaki hüzünlü yansımama bakıyorum. Patrick gitti diye buraya kapanamam.

Siktir et. Leonard'ın kitabından bir sayfa alıp bara tek başıma gideyim.

Şirin mini eteğimi askıdan alıp gül rengi sade bir atletle eşleştiriyorum ve üstüme giydiğim diz kadife çizmeler. Saçlarımın uçlarını kıvrıp gevşek bir şekilde sırtımdan aşağı bırakıyorum, hafif bir makyaj yapıyorum, sonra çantamı ve hafif bir ceket alıp yola çıkıyorum.

Etrafta bana şarap ve yemek verecek kimse yoksa, kendime bir randevu ayarlarım. Bunu hak ediyorum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

NOT A PARTY

W Bu ne korkunç bir fikirdi.

Evde kendimi güvende hissediyordum, ama
adımımı atar atmaz

9-5 Slide'a ayak bastığımda kendimi aptal gibi hissettim.

Bu gece meşgul, bu da yardımcı oluyor, ama rastgele
adamlardan bakışlar almaya devam ediyorum, muhtemelen
ne halt ettiğimi merak ediyorlar.

Küçük bir kasabanın motorcu barında giyinip kuşanmak.
Çünkü dürüst olalım, bunu kim yapar ki?

John'un gözleri barın arkasından benimkilere takılıyor ve
yüzü aydınlanıyor. "Nic! Hey! Burada ne yapıyorsun?!"

"Buraya içmeye geldim," diye cevap veriyorum, eski
maun ağacının yanına yanaşarak.

"Doğru yere geldiniz. Sanırım?" diye şaşkın bir eğlenceyle
yorum yapıyor.

"Son anda ekildim ve sadece evden çıkmak istedim.
Leonard'a çıkma teklif etmeyi umuyordum ama görünüşe
göre o bile bu gece meşgul."

Gülüyor ve arkasından bir şişe kapıyor. İki kadehi yere koyarak Ejderha Kanı'nı doldurur.

"Oh adamım," diye sızlanıyorum. "Bu gece neyle karışık?"

Ejderha Kanı gecenin erken saatlerinde yapılır. Genellikle bir araya gelebilecek alkol şişelerinin kuyruk uçları, sizi doğru yola sokacağından emin olacağınız zehirli bir karışım yapar. Tam bir küçük kasaba barı boku.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi." Kaşlarını kaldırıyor, kadehiyle birlikte benimkini de tokuşturuyor ve ikimiz de yanan sıvıyı yudumluyoruz.

"Siktir." Öksürüyor.

Boğuk bir ses tonuyla "Ah, içinde Jager tadı alıyorum," diyorum.

"Ve şeftalili bir şey." Yüzünü buruşturuyor. "Bir tane daha mı?" Yüzümü acıyla buruşturup bardağımı ileri itiyorum,

Omuz silkerek. "Neden olmasın?"

Birkaç içki içtikten sonra kendimi sıcak ve samimi hissediyorum. Altmış yaşlarında bir inşaat işçisiyle sohbet ederken tek başıma dart oynuyorum, o da gece için uygun bir şekilde yalnız.

John eğlenerek izlerken bana barda bir içki ismarlamayı teklif ediyor. Gülüyor ve bir kızılık votkası uzatıyor, ben de gitmek üzere yerleşen yaşlı adama teşekkür ediyorum.

Taze içkimle tek başıma dart seansıma geri dönüyorum. Tam dart tahtasından dartları çıkarırken ön kapı açılıyor ve Billy Idol taklidinin, geçen gece Hawke'ın hapisten çıkışını kutlamak için burada olan bazı adamlarla birlikte içeri girdiğini görüyorum.

Beni hemen köşeden dikizliyor ve yanıma geliyor. "Hey! Bu sensin!" diyor heyecanla, bara yaslanarak Yakınımdaki masa.

Sevimli olduğunu kabul etmemek zor. Kablolu, Machine Gun Kelly tarzında. Ama aynı zamanda çok iyi bir havası var. İyi bir enerji. Eğlenceli enerji.

"Ben Nic." Utangaçça gülümsüyorum, dartlarımı atmak için tekrar sıraya giriyorum. "Nic," diyor sıritarak. "Hoşuma gitti. Ben de Kid. İyi ki resmi olarak tanıştık. Ama burada ne yapıyorsun? Bir randevu?" Sanki bir adam üzerine atlayacakmış gibi arkamdan etrafa bakıyor.

"Onun gibi bir şey," diye cevap veriyorum, kendini randevulara çıkaran bir ezik olduğumu kabul etmemeye çalışarak.

Hawke içeri girerken kapı tekrar açılıyor. Onu görünce içimden inliyorum. Dar kesim siyah kot pantolon, bol kesim zeytin yeşili üst, üstünde deri ceket ve siyah Bağcıklı savaş botları. Geldiğinde "Ben kötü bir çocuğum!" diye anons etmeli. Sanırım hepimiz anlardık.

Soğuk, sert yüzü arkadaşını bulmak için dönerken gözleri benim varlığımla daralıyor. Kafası karışmış bir şekilde etrafına bakınıyor, sonra bize doğru yürüyor. Mürekkep rengi saçları gözlerine düşüyor, sonra hızla geri itiyor.

"Burada ne işin var?" diye sorar düşmanca bir ses tonuyla. Kid sıritarak, "Randevusu var," diye cevap verir. Hawke'a kaşlarını çattı.

Şaşkın bir ifadeyle bana bakarken yüzü düşüyor.

"Kurbağa! İşte buradasın," diye bağırın Kid, tanıdığı birine doğru bara koşar.

Hawke. Çocuk. Kurbağa. Bu kasabadaki insanların garip isimleri de neyin nesi?

"Biriyle mi çıkıyorsun?" Hawke bu sözler üzerine neredeyse homurdanıyor. "Sakin ol kardeşim, burada tek başımayım," diye karşılık veriyorum. Kendiminkini, dart atmak için döndüm.

İçki kesinlikle etkisini gösteriyor. Görünüşe göre özgüvenle birlikte. Boş ver onu zaten. Burası üzerinde ondan daha çok hakkım var. Ben burada çalışıyorum.

Hawke kendini dart tahtasının önünde yeniden konumlandırır, rahatça arkasına yaslanır ve başını tahtaya yaslar, diliyle dudak halkasıyla oynarken göz kapaklarını indirerek bana baktı.

"Kımılda, yoksa beni sana ne kadar iyi olduğumu göstermeye zorlayacaksın."

Gözleri vücudumu tarıyor ve dokundukları her parçayı lazerli bir ısı ışını gibi hissedebiliyorum. Benimle oyalanıyor. Sonra bakışlarını tekrar gözlerime dikeyor ve bir sırtış oluşuyor.

"Bahse girmek ister misin?" diye soruyor tehlikeli bir ses tonuyla. Yapmamalıydım ama siktir et-Ejderhanın Kanı.

"Elbette," diye cevap veriyorum.

"Atış için atış, bir atışta en yüksek puanı alan kazanır."

"Sakin ol. Ne üzerine bahis oynuyoruz?"

Ben yanlışlıkla onun dar, kaslı kalçalarına ve kığına bakarken o tahtadan dartları almak için dönüyor.

Sıkıntılı siyah kot pantolon. Çok orantılı. "Sen karar ver," diyor ve dartı bana uzatıyor.

"Hmm." Bir an düşünüyorum, sonra bara bakıyorum ve aklıma bir fikir geliyor. "Eğer ben kazanırsam, Ejderha Kanı şişesini bitirmek zorundasın."

Bana deliymişim gibi bakarken kaşları birbirine çarpıyor, neden bahsettiğimi anlamadığı belli.

"Peki." Sanki hiç önemi yokmuş gibi başını sallıyor. "Eğer ben kazanırsam, sen de bizimle gelirsın."

"Ne? Seninle nereye geleyim?"

Cevap vermiyor, sadece tokalaşmam için elini uzatıyor.

Uzun parmaklarında siyah halkalar sıralanıyor, parmak eklemleri belirgin, muhtemelen sayısız yumruk dövüşünden dolayı yarılmış. Elinin arkasındaki şahin dövmesini görüyorum ve bunun bir şekilde onun gücünü temsil ettiğini fark ediyorum.

Elini tutup sıkıyorum, temastan hafifçe kızardığını hissediyorum, sonra elini sıkıca tuttuğunu, bırakmadığını hissediyorum. Gözlerimi onunkilere yöneltiyorum ve Yüzündeki ciddiyet yutkunmama neden oluyor. Yine içime bakıyor.

Vücudum onun varlığında canlanıyor ve aniden her şeyin farkına varıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor, tüylerim ensemdede diken diken oluyor, elim tek temas noktamızdan yanıyor.

Sonunda bıraktı ve ayak parmağımı sarı bantlı çizgiye dayayarak durdum, atış için kolumu hizalarken nefes almaya çalıştım.

Ateş ediyorum, 20'yi vuruyorum.

Küçük bir sırtıyla ona bakıyorum. Al şu enayiği.

Deri paltosunu çıkarıp arkamızdaki bar masasının sandalyesine koyuyor, sonra da bir vuruş yapmaya hazırlanıyormuş gibi omuzlarını yuvarlıyor. Damarlarına gizlice bakmaya çalışıyorum,

dövmeli kolları, ama ben daha bir görüntü bile seçemedim, dartı fırlatırken başı bana doğru dönüyor.

Gözlerimi kısarak nereye düştüğünü görmeye çalışıyorum, sonra gözlerini benden ayırmayan Hawke'a bakıyorum.

Üçlü yirmiye vurdu.

"Seni piç," diye fısıldadım.

Sırıttırıyor, sonra dönüp ceketini bıraktığı sandalyeden alıyor, tahtaya bakmıyor bile. Kollarını ceketinin içine sokuyor ve gömleğinin altında, leğen kemiğinin üzerinde dövmeli bir et parçası belirliyor. Oraya kazınmış bir cümle var ve ne yazdığını öğrenmekten başka bir şey istemiyorum. Ama ben göremeden dönüyor ve çıkışa doğru yürümeye başlıyor.

Avucunu kapıya dayayarak geri dönüyor ve bana küçük bir hadi gidelim işareti yapıyor.

Derin bir nefes aldım ve iç çektim. Bu kötü olmak üzere.

Kid, Hawke'ın gittiğini görür ve konuştuğu adamın sırtını sıvazlar. "Ah kahretsin, görünüşe göre gidiyoruz. Sonra görüşürüz, dostum."

İkimiz birlikte kapiya yönelirken bana çarpıyor. "Evet, Nic, gidiyor musun?"

"Hayır, geliyorum," diye cevap veriyorum kayıtsızca.

Bana muzipçe sıritan Hawke'a bakıyor, sonra tekrar benim isteksiz yüzüme dönüyor.

"Peki, tamam o zaman." Şeytani bir sırıtışla kaşlarını oynatıyor. "Ama ben vurulurum!"

Onları eski, yanık turuncu bir Mustang'e kadar takip ettim, Hawke elini bileğime dolayarak beni durdurduğunda arka koltuğa atlamaya hazırdım.

"Kahretsin, hayır yapamazsın. Arkaya geç," diye bağılıyor Kid'e. Arabanın etrafında yürüyebilmem için bileğimi bırakıyor.

Dokunduğu yeri ovuyorum, aniden teninin yanıklığını tekrar tenimde hissediyorum.

Hepimiz daha önce bizim evde hiç görmediğim bir arabaya bindik. Dürüst olmak gerekirse Hawke'ın bir arabası olduğunu bile düşünmüyordum, ama bu eşsiz. Sanki biraz tamir etse çok değerli olacakmış gibi geliyor. Ot kokusu burnumu doldururken bilinmeyen bir yere doğru yola çıkıyoruz.

"Vurmak ister misin?" Kid kaba bir ses tonuyla soruyor ve elindeki kâseyle omzuma hafifçe vuruyor.

Daha önce ot içmiştim. Aslında birden fazla kez. Ama şu anda, deli saçlı bir esrarkeş ve eski bir mahkumla nereye gittiğimi bilmediğim için kendimi çok gergin hissediyorum beni oraya götürüyor. Hiç havamda değilim.

"Seni pislik. Hâlâ gözetim altında olduğumu biliyorsun. Çıkar şu pisliği buradan!" Hawke oturduğu yerden bağılıyor,

ona ters ters bakıyor.

dikiz aynası.

"Çok sıkıcısın. Sürükleyici, anladın mı?" Gülüyor.
Arka koltuktan tiz bir sırtlan sesiyle histerik bir şekilde,
açıkça zaten berbat olma yolunda ilerliyordu.

Hawke'a bakıyorum, gözlerimin üzerinde olduğunu
hissetmiş olmalı ki bana doğru bakıyor. Kid'e başını
sallayarak direksiyonu yeniden kavırıyor ve bacaklarını iki
yana açarak koltuğa geri yaslanıyor.

Bu arabayı sürerken gülünç derecede çekici görünüyor.
Çok doğal.

Çok erkeksi. Yolculuk boyunca bir zorunluluk olarak dikkatimi
ondan uzaklaştırıp pencereye yöneltiyorum.

Sonunda başka bir yola sapıyoruz, sonra tekrar dönüyoruz,
bizi ormandaki bir kulübeye götüren eski bir çakıl yolu takip
edene kadar ağaç sıraları arasındaki küçük bir patikayı
çekiyoruz.

Hawke arabayı park eder ve hiçbir şey söylemeden iner. I
Bu bahsi kabul ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.
Lanet olası Ejderha Kanı.

Sıralanmış birkaç araba daha var ve içeriden çalınan
müziğin bas sesini şimdiden duyabiliyorum. Verandadan
kahkahalar geliyor ve birkaç kız kapının dışında takılıyor.

Omuz hizasında saçları olan esmer bir kız "Bu
düşündüğüm kişi mi?" diye bağılıyor.

Hawke elimi tutarken kapıya doğru yürüyoruz,
Parmaklarını benimkilere nazikçe geçiriyor. Bir nefes
çekiyorum. Bu samimi jest karşısında önce ellerimize,
sonra da şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Ne yapıyor bu?

Bana hafifçe başıyla onay veriyor, ben de onaylıyorum.

Kızlara yaklaşıyoruz ve gözleri hemen Hawke.

"Aman Tanrım, bu sensin! Geri döneceğini düşünmemiştim." Esmer kız ayağa fırlar ve ona sarılmaya çalışır.

Geri çekilip elini bırakmaya çalıştığımda beni daha sıkı tutuyor ve kendine doğru çekiyor.

"Sanırım bir kere yetmedi." Onu öpmeye çalışıyor ve adam ondan uzaklaşıyor, bir eliyle onu aşağı itiyor ve beni beline çekiyor.

Garip bir duygu. Çok doğal ve çok rahatlatıcı hissettirirken aynı zamanda cildimin ona dokunan her yerini kaşındırıyor.

"Siktir git, Lilah."

Adam bizi yanından iterken gülümsemesi kayboluyor. Gözlerimi dikmiş ona bakarken bana kaşlarını çatıyor. Buraya bela için gelmedim.

Bakışlarının beni takip ettiğini görebildiğimden daha fazla hissediyorum. Kızgın. Eski bir kız arkadaş, belki? Belli ki araları bozulmuş.

Muhtemelen bara gelmeden önce.

Kulübeye giriyoruz ve keskin bir bayat bira, ot ve yakacak odun kokusuyla karşılaşıyorum. Garip bir karışım ama burası bir parti kulübesi, belli ki.

Odanın köşesindeki eski bir sandalyede öpüşen bir çift, mutfakta bir erkeğe asılan bir kız ve bir erkekle iki kızın yakınlaşmaları var.

Kanepe. Sehpa uyuyturucu ve bira şişeleri, viski şişeleri, pipolar, kokain, ne ararsanız var.

Çocuk, mutfak tezgâhının üzerinde oturmuş, vücuduyla onu beklediğı belli olan simsiyah saçlı bir kıza doğru koşar, dövmele ve piercinglele dolu. Onu ensesinden yakalıyor, başını eğiyor ve dilini hemen boğazına sokuyor.

Hangi cehennemdeyiz biz?

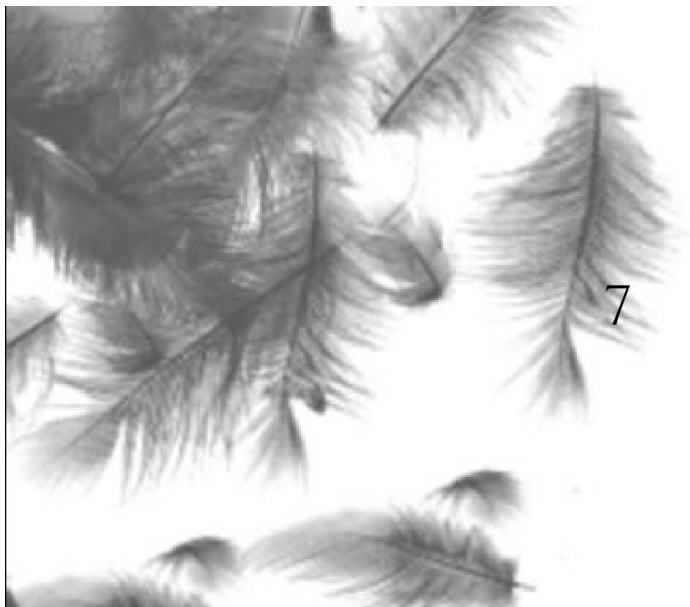
Birkaç açık saçık giyimli kadın bana doğru daha fazla bakış fırlatıyor, sonra gözlerini Hawke'a odaklıyorlar. Görünüşe göre buranın gözdesi o.

"Bu da ne böyle?" Önümde seks yapan çiftlere bakmaya devam ederek usulca soruyorum.

"Bir parti," diye cevap veriyor kendini beğenmiş bir şekilde, benim iffetli davranışından zevk alıyor.

İri gözlerim, biri pantolonunun fermuarını açarken diğeri dilini yalayan iki kızın yanındaki adama odaklanıyor.

"Bu bir parti değil."

OceanofPDF.com

BULLSHIT NIGHT

IY Çok safsın." Hawke küçümseyici bir tavırla alay eder.
ton.

Beni oturma odasında oluşmakta olan yoğun grup seks seansından çıkarıp, koridorda duvar boyunca uzanan bir kanepe ve köşeye yerleştirilmiş yıpranmış deri bir şezlong bulunan bir odaya götürüyor. Karşı köşedeki kitaplığı kitaplar dolduruyor ve pencerenin altındaki duvara dayalı ahşap bir masa var.

Şezlonga geri oturuyor, bizim için aldığı birayı açıyor ve bir bacağına yukarı kaldırıyor. Bir içki alarak Biradan uzun bir yudum alırken boğazının yuvarlanışını fark ettim, dudakları nihayet cam şişeden ayrılana kadar bana baktı.

"Çünkü ben seks partilerine ya da keş partilerine katılmıyorum.

Düzenli mi? Evet, tamam." Alay ederek bana nazikçe uzattığı birayı açmaya çalışıyorum. Ama açamıyorum. Bu bir twist off değil.

Kaşlarını çatarak ve dudağının kenarını çekiştiren eğlenceli bir sırıtışla mücadelemi izliyor. Ayağa kalkıp ellerimi sıyrıyor. Şişeyi yanındaki masanın köşesine bırakırken aynı anda tepesine vuruyor, zahmetsizce açıyor ve bana geri uzatıyor. Başka tarafa bakmadan önce yutkunuyorum, isteksizce ondan alıyorum.

"Peki, neden bardaydın?" Garip havayı sohbetle dağıtmaya çalışarak soruyorum.

Kollarını rahatça dizlerine dayıyor, biranın boynu parmaklarının arasından sarkıyor. "Çocuğun hızlı bir yolculuğa ihtiyacı vardı. Kafası iyi. Belli ki."

"Bara gitmek için araca mı ihtiyacı vardı? Orada durup sonra gitmek için mi?" Ben sordum. Kafam karıştı.

"Gördün mü? Saf." Gözleri yuvarlanırken dudakları şişenin kenarında geziniyor.

Oturup bir dakika bunu düşündüm. Sonra aklıma geldi, muhtemelen uyuşturucu alıyor ya da satıyordu, Hawke da onun ayık arabasıydı.

Tavrındaki hızlı değişim beni gerçekten sinirlendiriyor. Önce şakacı ve biraz uysal, sonra sinirli ve soğuk. Tüm bunlar olacaksa neden beni buraya getirdiniz? İnsanlar etrafımızda seks ve uyuşturucu kullanırken bir ofiste oturmak mı? Geri dönebilirdim. Şimdiye kadar pijamalarım ile evdeydim.

"Neden beni getirmek istedin? Neden bahse girdin ki?"

Şişesiyle oynuyor, gözleri benimkilere kaymadan önce etiketin köşesini soyuyor. "Sadece Lilah'ı kızdırmak istedim. Yeterince düzgün görünüyordun." Gözleri bedenimi takip ediyor,

tekrar açıkta kalan kalçalarımın odaklanıyor. "Ayrıca, onu üzgün görmek benim için eğlenceli. Şimdi beni rahat bırakacak.

Tek başıma," diye yorum yaptıktan sonra şişe soyma işine geri dönüyor.

Pislik. Beni buraya sadece takıldığı bir kızı kızdırmak ve onu rahatsız etmemek için mi getirdi? İğrenç biri.

"Sen birinci sınıf bir oyuncusun," diye tükürdüm.

"Beni kullandın." "Lütfen, bu şimdiye kadar yaptığın en heyecan verici şey.

yıl. Bundan eminim."

"Tek başıma daha çok eğleniyordum." Ona ters ters bakarken kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Gerçekten mi? Çalıştığın bara tek başına mı gidiyorsun? Bu uzun zamandır duyduğum en üzücü şey."

Gözlerimi deviriyorum. "Hadi eve gidelim artık."

Bu söz üzerine yüzü hırçınlaşıyor ama sonra dudakları yeniden kıvrılıyor. "Evime evim demeni ne kadar sevsem de" -sırıltışı kaşlarını çatmaya dönüşüyor- "yapamayız."

"Ne demek istiyorsun? Beni eve götür. Arabana binip gidelim! Bu çok aptalca!" Odadan çıkmak için dönmeden önce söyledim.

"Cole, bekle," diye acele ediyor, şezlongdan kalkıp bana doğru yürüyor.

Kolumdan tutup beni geri çekiyor ve az önce açtığım kapıyı kapatıyor. Beni kapının arkasına doğru itti.

Sert yüzey sırtıma çarptıkça nefes alıyorum. O tutuyor
Bir eliyle kapı tokmağını tutarken diğer eliyle başımın
yanındaki tahtaya dayanıyor. Yüzü benimkinden birkaç
santim uzakta ve
gözbebeklerinin büyümesi, yakınlığın ona garip bir şey
yaptığını gösteriyor.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese soruyorum, hareketlerine
ve onlara verdiği tepkiye şaşıyorum.

Patrick'le birlikte olduğumu biliyor. Bu görüldüğü gibi
olamaz. "Burada kalmalısın," diyor, bakışları aşağıya
kayıyor
ayırduğım dudaklarıma. "Dışarısı senin için güvenli değil."

"Neden?" Bana olan yakınlığının fazlasıyla farkında olarak
fısıldıyorum.

Bir seks partisine tanıklık etmenin, Hawke'ın içinde
bulduğum bu baloncuğundan çok daha güvenli olacağını
hissediyorum. Elektrik hissediyorum
Bedenimi onunkine çekiyor ama karşı koyuyorum. Bu
yanlış. O yanlış. Gözlerimden dudaklarıma bakmaya devam
ediyor, ağzı hafifçe ayrılırken yavaşça ilerliyor, sonra
çenesini sıkarak geri çekiliyor.

Gözlerini kapatır, yavaşça ileriye doğru hareket eder.
Alnı yanımdaki kapıya düşüyor. Ben ileriye bakmaya
odaklanmaya çalışırken o başını çevirip yanağıma bakıyor.
Gözlerim merakla ona bakıyor, dudaklarımız birbirinden
birkaç santim uzakta. Yüzünü acı dolu bir ifade kaplıyor ve
gözlerini kapatıyor.

Bunu bana neden yapıyor?

Nefesindeki hafif bira kokusunu alıyorum ve bir an için

dilinin de aynı tadı alıp almadığını merak ediyorum.
Tanrım, Nic, kendine gel.

Kalp atışlarım kalp krizine neden olacak kadar hızlı. Aramızdaki hafif temasla göğsüm inip kalkıyor ve tüm bedenim canlanıyor, onun varlığını fark ediyorum ama olduğum yerde donup kalıyorum. İstesem de hareket edemiyorum.

Gözlerini açıyor ve beni dudağımın kenarını ısırırken yakalıyor. Tehlikeli gözleri bir şeyler hayal ediyor gibi görünürken dili alt dudağının üzerinde yavaşça kayıyor. Hayal etmemesi gereken şeyleri.

Bir zamanlar gözlerine hakim olan hayvani bakış yavaş yavaş tutkudan yüzüne yayılan acı dolu bir duyguya dönüşüyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor nefesinin altından.

Elini başımın yanındaki kapıya vuruyor, Dönüp sandalyeye doğru yürürken beni nefessiz bıraktı. Birasının kalanını hızlıca birkaç yudumda bitiriyor, sonra şişeyi masanın yanındaki çöp kutusuna atıyor. Ben orada öylece durmuş, şaşkınlıkla kapıya yapışmıştım.

"Şu anda gidemeyiz. Arabam yok." Kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakıyor.

Kaşım soru sormak için kalkıyor ve o da dönüp bakıyor.

"Artık Kid'in arabası. Ona ben sattım."

Bu neden bu kadar rahat görüldüğünü açıklıyor. sürerken rahattı. Eğer doğru anladıysam, evini sattı, arabasını sattı ve görünüşe göre ruhunu da sattı. Patrick ve benden başka ayağa kalkmasına yardım edecek kimsesi yok.

Patrick.

Burada olmamalıyım.

Neden buradayım?

"Peki, beni buraya gerçekten neden getirdiğini söyleyecek misin Hawke, yoksa sonsuza kadar bu odada kilitli mi kalacağız?" Onun oturduğu yere doğru yürümeyi talep ediyorum,

Cevaplara ihtiyacım var.

Yüzü sertleşiyor ve bakışlarını karanlığın gölgelediği bir soğukluk hissediyorum. Bir dakika önce alnımız birbirine değerkenki gibi değil. Gözleri söylenmemiş bir arzu ve acı hikâyesi anlatırken. Aynı havayı soluduğumuzda.

"Gerçek mi? Sanırım bana sakso çekmeni umuyordum, belki daha fazlasını," diyor zalimce, kaşlarını indirerek.

Tamamen değişti. Beni buraya şakacı bir şekilde getiren adam, bana gözlerinde bir acıyla bakan adam Beni kapının dışında olup bitenlerden koruyan kişi. O gitti, yerine bu geldi.

kasıtlı olarak beni üzmeye çalışan iğrenç bir varlık. Çok fazla şapka takıyor.

"İğrençsin."

Bu yorum ve beni kızdırdığını bildiği gerçeği onu ayağa kaldırdı ve tekrar bana doğru yaklaştırdı. "Öyle miyim?"

Başını eğiyor ve başımın belada olduğunu bilerek yutkunuyorum. "Her seferinde dudağının kenarını ısıyorsun.

ve nabzını tam anlamıyla görebiliyorum

o narin boynuna vurmak aksini söylüyor."

Bana tekrar yaklaşmaya devam ederken bir adım geri atıyorum, sonra bir adım daha.

"Yani, benim gibi biri tarafından becerilmenin nasıl bir şey olduğunu merak etmiyor musun? İçinde derinlerde oturan o acı verici zevk." Beni kanepeye doğru geri itiyor. Kapının yanındaki duvara. "Bir sızı var. Bir istek. Hayır, bir ihtiyaç doldurulacak."

Dudaklarım onun erotik sözleri karşısında aralanırken göz kapaklarım ağırlaşıyor. Ses tonundan ve beni ikna etmek için kullandığı derin, boğucu sesten uyuduğum için tekrar telaşlandığımı hissedebiliyorum, bu kadar isteyerek bahsettiğı bu zevki merak ediyorum.

Baldırlarımın arkası çarpana ve koltuğa geri düşene kadar beni kanepeye doğru itiyor. Kalçalarımı eteğimin altında hızla birbirine bastırıyorum ve o da bunu fark ediyor.

"İhtiyacın olan bu değıl mi?" diye soruyor, daha yakına eğilerek. "Becerilmek mi?"

Sesi normalden daha hırıltılı, tüm tavrı biraz ürkütücü, ancak söylediğı sözler tamamen erotik.

şimdi üzerime eğiliyor, ben altına otururken yumruklarıyla kanepenin arkasını kavırıyor, kalçalarından biri benimkinin içine doğru kayarken bacaklarım istemeden açılıyor.

Külotumun içinden heyecanlandığımı hissediyorum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor

Ayakkabılarımın içine sıkıca girdim, meme uçlarım aniden uyandı ve dokunulmak, yalanmak, emilmek, herhangi bir şey

için ağrıyordu. Hayır

Dokunmak beni deliliğin eşiğine getiriyor. Bu cinsel sarhoşluktan uyanmaya çalışarak gözlerimi hızla kırıştırıyorum.

"Sikildim," diye cevap veriyorum, ona ters ters bakarken kaşlarımı çatıyorum ama nefes nefese verdiğim cevap başka bir şey söylemiyor.

Koyu, mürekkep rengi saçları gözlerinin içine düşüyor, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. Dudak halkasıyla tekrar oynuyor, artık bana ne yaptığını açıkça biliyor.

"Dediğim gibi, duydum. Gerçekten. Ve hayır, duymadın." Başını yana eğiyor. "Eminim bunun sana karşı nasıl hissettirdiğini bilmek istersin." Dilini tekrar yüzüğe vuruyor. "Seni sürekli ona bakarken görüyorum."

"Çünkü iğrenç," diye karşı çıkıyorum, yalan söylüyorum.

"Aynı fikirde değilim. Sanırım o yumuşak dudakların etrafına sarılmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorsun." Dudakları yine şeytani bir sırıtışla kıvrılıyor.

Bacaklarımın arasındaki kanepede dizine daha fazla ağırlık vererek açıkta kalan uyluğumun iç kısmını tekrar ovuyor. Ağrıyan merkezim o diz tarafından ovulmak için yalvarıyor. Biraz daha eğilse...

Hayır. Kendimi kaybediyorum.

Bedenim onun varlığında tamamen canlı ve uyanık ve bundan nefret ediyorum. Bunu kontrol edemiyorum... bu şehveti. İşte bu. Şehvet. Patrick'e karşı duymadığım bir şehvet çünkü aramızda aşk var. Bu farklı bir şey. Daha iyi.

Öne doğru eğiliyor, ayırık dudaklarıma bakıyor ve beni öpeceğinden eminim. Elini kaldırıp parmaklarını yavaşça çene çizgimde ve sonra çenemin altında gezdiriyor,

baş ve işaret parmakları arasında tutuyor. Bu çok fazla.

Bir ilişkide çok fazla şey hissediyorum

hissetmeliyim. Başımı yana çevirip onun elinden

kurtuluyorum. "Eve gitmek istiyorum," diyorum

aniden, gözlerimi kapatarak

Dorothy gibi kıcımlı kaldırıp buradan, bu baştan çıkarıcı

şeyden uzaklaşmak istiyorum. Kendimi sorgulamama neden

olan tehlikeli bir ayartma. Burası bana göre bir yer değil.

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve yüzünde ürkütücü bir ifadeyle olduğu yerde durakladığını görüyorum.

Sözlerim üzerine tamamen doğruldu. Ukala sırtışı anında

kasvetli bir yüze dönüşüyor, neredeyse bir an için üzgün

Gözlerimin içine tekrar derin derin bakıp beni okumaya

çalıştığı an.

Dönüp odaya bakıyor ve başını sallıyor.

"Evet." Başını sallıyor, elini saçlarının arasında gezdirmeden önce neredeyse kendi kafasındaki bir şeyi kabul ediyor. "Evet. Hadi gidelim."

Ben orada öylece otururken o odadan çıkıp gidiyor ve ben onun tekrar değişmesine şaşırıyorum. Bu da planının bir parçası mıydı? Beni baştan çıkarmak için mi? Beni satmak mı? İlişkimi mahvetmek mi? Arkadaşlar birbirlerine böyle şeyler yapmaz. Patrick ve Hawke'ın ilişki her geçen gün kafamı daha da karıştırıyor.

Ayağa kalktım, onun gittiği yolu takip ettim. Çiftlerin hepsi hâlâ etrafı saran bas sesleri eşliğinde bir şeyleri elliyor, dokunuyor, yalıyor ve emiyor. Masanın üzerinde kokain çeken insanlar ve köşede üstsüz bir kadın var. yakışıklı bir adamla dans ediyor. Daha yakından bakınca

Lilah'ın

Hatun diğerk köşede beni kışkandırmaya çalışıyor, hâlâ hançer gibi bakıyordu.

Gözlerim Hawke'ı mutfakta buluyor ve onu yine Kid'le konuşurken görüyorum. Kadının bacakları hala kanepede onun sıksa beline sarılmış, ağzı dövmele boynunda Hawke ile konuşurken. Arka cebinden anahtarlarını çıkarır ve ona uzatır.

Hawke kapıya doğru ilerliyor ve beni takip etmem için başıyla işaret ediyor.

İçten içe inleyerek çenemi sıkıyorum, benden sadece başımı sallamamı beklemesinden nefret ediyorum.

Kaşlarım çatılırken arabaya biniyoruz.

Ne saçma bir gece.

Hawke'a beni kullanmak ve sonra da utandırmak için buraya getirdiğı için kızgınım, kendime gelmeyi kabul ettiğim için kızgınım ve Patrick'e beni terk ettiğı için kızgınım.

izin gecemde benimle evde olarak tüm bu akşamın yaşanmasını engelleyebilirdi.

Hawke'ın göz ucuyla bana baktığını görüyorum.

Gözlerimi deviriyorum ve başımı cama yaslıyorum. Bu Sürüş daha uzun süremezdi ve yemin ederim hayatı boyunca hiç bu kadar yavaş sürmemişti. Sessizlik sağır edici ve onunla birlikte bu araçtan inene kadar saniyeleri sayıyorum. Onun varlığı sadece... sinir bozucu.

Benimle oynuyor, dalga geçiyor, tepki almak için bir şeyler yapıyor, sonra da beni garip ve mahcup hissettiriyor. bir tane var. Çok garip. Niyetin ne?

Patrick'in bana mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu kontrol ediyorum ve attığını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Üzgünüm bebeğim, geç bir gece olacak.
Annemlerde kalabilirim. Hala buradayım,
dosyalar üzerinde çalışıyorum.

Metni okuyup mızımız bir inilti çıkarıyorum ve Hawke'ın tekrar bana bakmasına neden oluyorum. Biz dönene kadar başımı cama yaslıyorum.

Garaj yoluna girdiğinde, kapının kolunu tutuyorum, araba daha durmadan kapıyı açmaya hazırım. Buradan yeterince hızlı çıkamıyorum.

"Cole," diyor hırıltılı bir ses tonuyla.

Dönüp ona bakmak istemediğim için gözlerimi kapatıyorum. "Cole, özür dilerim," diye fısıldıyor tuhaf bir ses tonuyla. Farklı
Kulübede kullanılandan.

Ne için özür dilediğinden bile artık emin değilim. Kim bilir? Kimin umurunda? Çocuk oyunları için fazla büyüğüm.

Kapıyı iterek açmaya devam ediyorum, ön kapıyı açıp yatak odama doğru ilerlerken onu arkamda bırakıyorum.

Yatağıma yığılıyorum ve hemen ardından gözyaşları geliyor. Onun bakışları altında hissettiklerim için kendimi suçlu hissediyorum; bir başkasını kıskırtmak için kullanıldığım için üzülüyorum; Hawke ile o özel alanda olmaktan zevk aldığım için kendimi tuhaf hissediyorum, bunun

vücudum canlı hissediyor. Olanlardan sonra içimde bir şeylerin tamamen ters gittiğini hissediyorum. Tarif etmeye bile başlayamıyorum. Tek bildiğim, her şeyin tekrar eskisi gibi kolay olmasını dilediğim.

Daha az karmaşık, daha az garip.

Sonunda Hawke'ın eve girdiğini duyuyorum, kapıma doğru yürürken ayak seslerini dinliyorum.

Kapıyı çalmamasını ya da bir şey söylememesini umarak nefesimi tutuyorum. Ve neyse ki söylemedi. Ayak sesleri duraklıyor, sonra kayboluyor, tıpkı tek başıma geçirebileceğimi düşündüğüm eğlenceli gecenin hayali gibi.

Garip bir yanım neden üzgün olduğunu bilmek istiyor. Bir yanım o odada baştan çıkarıcılığı hızla bırakıp kendisinin üzgün bir versiyonuna dönüştüğünde neler yaşadığını bilmek istiyor. Diğer yanım ise hiç umursamak istemiyor.

O eski bir mahkûm, yalancı, erkek düşkünü, manipülatör ve kim bilir daha neler neler. Bunu bana her geçen gün kanıtlıyor.

Bu gece uyumaya çalışıyorum ve yarının bir tür netlik getirmesini umuyorum.

Umutsuzca ihtiyacım olan netlik.

OceanofPDF.com

NEVER NAP

T Ertesi sabah yuvarlandım, soğuşu hissetmek için uzandım.

yanımdaki yatakta.

Patrick'in gece ailesinin evinde kalacağını bilmeme rağmen, içimde küçük bir parça hala

Gece geç saatlerde gelmesini umuyordum. Bana yakın olma, bana dokunma, beni koklama ihtiyacı; onun için dayanılmazdı. Ama değildi.

Oda arkadaşımın banyoda ya da mutfakta olabileceğinin farkında olarak isteksizce yataktan kalkıyorum.

üzerime büyük boy bir eşofman ve sweatshirt geçiriyor, dağınık saçlarımı topuz yapıyor ve can simidim olan kahve makinesine yöneliyorum.

Yatak odasının kapısını açar açmaz taze çekilmiş kahve çekirdeklerinin ve birinin kafasının arkasının kokusuyla karşılaşıyorum.

Ondan kaçış yok.

Mutfağa doğru yürürken, masada oturduğu yerin yanından geçiyorum.

Dün gecenin utancını tamamen üzerimden atmış değilim ama kin tutan biri de değilim. Bugün yeni bir gün ve onunla iyi geçinme ya da en azından ona tahammül etme becerisi kaçınılmaz.

Dolaptan en sevdiğim kupayı alıyorum, kendime bir fincan doldururken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Garip havayı dağıtma ihtiyacı hissederek tezgâha yaslanıp iç geçiriyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Mutfak masasında bir sandalyede oturuyor, eşofmanıyla bacak bacak üstüne atmış ve tişörtsüz. Saçları dağınık ve ama bunu maalesef çekici olmayan yüzünde şok edici derecede parlak bir gülümsemeye eşleştiriyor.

"Neden bu kadar mutlusun? Saat dokuz bile değil." Burnumu kırıştırarak inliyorum.

Kollarını başının arkasında kavuşturarak koltuğuna doğru kayıyor, bunun onu ne kadar iğrenç derecede mükemmel gösterdiğinin farkında değil ve omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sanırım ben sadece mutlu bir adamım."

Muhtemelen tanıdığım en karamsar kişi tarafından yapılan bu yorum beni neredeyse gülmekten kırıp geçirdi.

"Delirmiş olmalısın." Başımı sallıyorum, fincanıma biraz krema koyuyorum.

"Dürüst olmak gerekirse," diye başlıyor yutkunarak ve meraklı gözlerim tekrar onunkileri buluyor. Esprili yüzü yerini ciddi bir ifadeye bırakıyor. "Sadece dün gece için üzgün olduğumu bilmeni istedim."

Dudaklarım aralandı. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Dün geceyi bile anlamıyorum, anlamak da istemiyorum.

"Sorun değil. Gerçekten."

"Patrick'e ne olduğunu anlatacak mısın?" diye aniden sorarak beni hazırlıksız yakaladı.

Zihnim bu soru etrafında dönerken sorduğu soru karşısında duraksıyorum. Olanlar erkek arkadaşına anlatmamı gerektirecek kadar önemli miydi?

Bir nefes çekiyorum. "Uh...hayır. Yani, anlatacak ne var ki?" "Doğru," diye mırıldanıyor, gözlerinin kenarları irkiliyor.

Elimde fincanımla ona bakıyorum, mutfak tezgahına yaslanırken bir bakışta bu adamı anlamaya çalışıyorum. O da koltuğunda öne doğru oturuyor, gözleri benimkilerde. En az bir dakika öyle kalıyoruz ve bu çok garip bir duygu. Tuhaf çünkü tuhaf hissettirmiyor.

Sadece birbirlerine bakan iki insan.

"Eminim bugün için planlarınız vardır-"

"Bilmiyorum," diye cevap veriyor hemen, gözleri hâlâ benimkilere yapışık.

Nefesimi içime çekiyorum, sonra dışarı üflüyorum.
"Tamam..."

"Tamam, peki... film falan izlemek ister misin? Yapacak hiçbir şeyim yok ve yalan söylemeyeceğim, çok sıkıldım."

Ne kadar naziksin.

"Yapacak başka güzel bir şeyin olmadığına sığınabileceğin bir liman olduğum için gerçekten minnettarım," diye alaycı bir şekilde çıkışıyorum.

Sağ yanağındaki küçük gamzesini göstererek kıkırdıyor. Eminim çoğu insanın görme şansı bulamadığı ya da varlığından bile haberdar olmadığı bir gamze. Onun gülümsediğine inanmakta güçlük çekiyorum.

Benim dışımda herkesle alay eder ya da dalga geçer.

"Harika," diyor, kelimeyi şakacı bir şekilde kullanmamla açıkça alay ederek.

Bu kelime onun ağzından çıkınca kulağa hiç de doğal gelmiyor.

"Hadi ama, arkadaş olabiliriz." Elini ensesinde gezdiriyor ve başını yana yatırıyor.

"Arkadaş mı?" Kaşlarımı kaldırdım. Evet, doğru.

"Şu anda birlikte yaşamıyor değiliz. Ortak bir nokta bulmalıyız. En sevdiğin film hangisi?"

"En sevdiğin film mi? Bu bir çim biçme makinesine en sevdiği çimin hangisi olduğunu sormak gibi bir şey."

Yüzü buruşuyor. "Ne tuhaf bir şey söyledin."

Kıkırdıyorum. "Demek istediğim, yırtıp atmayı sevdiğim o kadar çok şey var ki. Asla sadece birini seçemem."

Anlamış gibi hafifçe başını sallıyor. "Tamam, tür?"

"Çete filmleri," diye yanıtlıyorum hemen.

Hızlı cevabım üzerine başını eğiyor, parmağını kahve fincanının kenarında gezdirirken başını sallıyor.

"Görünüşe göre ortak noktamızı bulduk." Gözlerinde belli bir pırıltıyla bana sırtlıyor.

Kanepenin karşılıklı taraflarına yerleştik ve Goodfellas, Hawke'ın en sevdiği filmlerden biri.

O L şeklindeki kanepenin uç kısmına tamamen uzanırken ben battaniyenin içine kıvrılıyorum. Telefonumu kontrol ediyorum,

Patrick'ten her an bir günaydın mesajı görmeyi umuyordum ama telefonumu etkinleştiren hiçbir şey olmadan beklemeye devam ediyorum.

Bu gerçekten çok saçma. Çok çalıştığını anlıyorum ama bu kadar uzun süre evden uzak kalması tuhaflaşıyor. Gerçekten başka biriyle grştğne inanmayı reddediyorum. Katolik dünyasında aldatan biri uamaz. Ailesi Ben yapmadan önce onu hadım et. Ama buna rağmen, tüm bu durum sinirime dokunuyor.

Filmin yarısına doğru, kanepenin diğer ucundan gelen yavaş, sabit nefes sesleri duyuyorum. Hawke'a bakıyorum ve uyuduğunu görüyorum. Bir elini karnının üzerine koymuş, diğer elini de başının üzerinde rahatça dinlendiriyor.

Telefonum kalçamda titriyor, ben de hemen kontrol ediyorum.

Patrick: Hey, geç saatlere kadar çalıştım, sadece birkaç saat uyudum, eğer sorun olmazsa bu öğleden sonra bu dosyaların bazılarını bitirmeye çalışacağım. Bugün daha geç geleceğim. Seni seviyorum, Angel.

Harika. Sadece harika. Sinirlenmemeye çalışıyorum ama acıyor.

Sizin için her zaman birinci sırada olan biri için ikinci sırada olmak yürek parçalayıcı bir acıdır.

Hawke'a dönüp bir an için onu inceliyorum. Önceden itici, egoist bir pislik olan Hawke birden huzurlu ve yumuşak görünüyor. Neredeyse ocuksu. Ağzını hafifçe aralayıp dolgun dudaklarını bzştryor ve sonunda

Kollarını ve göğsünü kaplayan rastgele dövmelelere yakından bakın.

Bir araya getirilmiş rastgele şekiller, elindeki şahin, güllerle eşleştirilmiş kafatasları ve birkaç seçme kelime sloganı. Bir slogan şöyle diyor: "Buraya gelmek için yalan söyledim. Bir diğerinde ise "Hepimiz günahkâr değil miyiz?" yazıyor.

Kaosunda tuhaf bir güzellik, hikayesinde aldatıcı bir derinlik, deliliğinde bir sihir var.

Arkasında, kanepenin kenarında bir battaniye duruyor, ben de kalkıp yanına gidiyorum ve sessizce çekip alıyorum. Çekmek için uyuyan bedenine doğru uzanıyorum ve sonunda çektiğimde altımda hışırıyor. Hala onun üzerinde duruyorum ve sonra açıkta kalan göğsünün üzerine seriyorum, onu boydan boya kaplarken Umarım uyanmaz.

Kanepenin diğer tarafındaki ısınmış alanıma geri dönmek için döndüğümde, kalçama dokunan bir el beni durduruyor.

Hawke beni tutup yanındaki kanepeye çekti. Bir kolunu belime dolayarak beni geri çekti.

sonra battaniyeyi üzerimize sarıyor.

Hemen kaskatı kesildim, nefesim kesildi.

Ne yaptığının farkında mı? Rüya mı görüyor?

Bacaklarını arkama doğru kıvrıyor, iç çekerken ve boynuma doğru yumuşak bir şekilde nefes alırken beni kucaklıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve olduğum yerde donup kaldım. Ne yapacağım ben? Kalkarsam ve uyandığında beni burada görürse ne düşünür? Her ne kadar hareket etmem

gerektiğini bilsem de onun sıcaklığına, arkamdaki sert göğsüne yerleşiyorum. Yardım edemem ama

arkama bastıran erkekliğinin varlığının tamamen ve tamamen farkındaydım. Yüce Tanrım.

Yutkunuyorum, filmi izleyerek nefesimi düzenlemeye çalışıyorum, sonra o daha derin bir uykuya daldıktan sonra hareket etmeye karar veriyorum.

Bunu yapamadan kendi uykuma dalıyorum ve Hawke bana sarılmışken huzur içinde uykuya dalıyorum.

Kulağımdaki çınlama yüksek ve iğrenç. Erteleme düğmesine basıyorum ama durmuyor.

"Durdur şunu." Kulağımda derin, hırıltılı bir ses duyuyorum ve omurgamın dikleşmesine ve dik oturmama neden oluyor.

"Aman Tanrım," dedim nefes nefese. Onun yanında uyuyakalmışım.

Panikle önce oturma odasına, sonra arkamdaki mutfağa bakıyorum ama görünürde Patrick yok. Telefonum tekrar çalışıyor ve beni dehşet dolu düşüncelerimden koparıyor.

"Alo?" Boğazımı temizlemeden önce sesim suçlu gibi çıkıyordu.

"Hey, Angel, ben de dönüyordum, acaba yiyecek bir şeyler almamı ister misin? Belki bir pizza? Hawke orada mı?"

Kahretsin.

Omzumun üzerinden hâlâ gözleri kapalı yatan Hawke'a bakıyorum.

Ne yapıyorum ben?

"Evet, evet, pizza kulağa hoş geliyor."

Konuşmada hafif bir duraklama oluyor ve kendimi, erkek arkadaşının evinde rastgele eski hükümlülerle şekerleme yapan pis bir fahişe olduğumu bildiğine ikna ediyorum.

"İyi misin? Sesin biraz kendinden geçmiş gibi geliyor."

"Uh, evet. Evet,  zg n m, uykudan yeni uyandım."

Gerçek.

"Ah, tamam. Birkaç pizza alıp hemen döneceğim. Seni seviyorum."

Kalbim acıyor.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık veriyorum, pişmanlık dolu bir acıyla yüzümü buruşturarak.

Telefonu kapatıyorum, bir dakika orada oturup kendimi dünyanın en kötü insanı olmadığıma ikna etmeye çalışıyorum ki Hawke'ın yanımda hareket ettiğini hissediyorum.

"Sikeyim evet, pizza." Bacaklarını gererek inliyor.

Hemen ayağa kalkıyorum, battaniyeyi tamamen üzerinden çekiyorum, sonra yüzüne vurarak geri fırlatıyorum.

"Ne oluyor lan?"

"Bunu neden yaptın?!"

Bağırıyorum. "Neyi yaptın?"

"Beni kendine çekmek mi? Ben Patrick'leyim."

Elini saçlarında gezdirerek alay ediyor.

hevesle battaniyeyi karıştırdı. "Sakin ol, deli. Hareket ettiğini görmedim. Kalkabilirdin."

Dişlerimi sıkıp ona kaşlarını atıyorum. O haklı ve ben bundan nefret ediyorum. "O kadar da büyük bir mesele değil," diyor soğuk bir ifadeyle.

gözleri.

"Sadece... lütfen Patrick'e söyleme," diyorum, kalbimin göğsümde ağrıdığını hissederek.

"Neyi söyleyecekmişim?" diye öfkeyle soruyor, sonra da koltuktan kalkıp odasına yöneliyor ve kapıyı çarpıyor.

Banyoya gidiyorum, dağınık saçlarımı düzeltiyorum ve Üzerimde kalmış olabilecek Hawke kokusunu örtmek için parfümümden biraz sıkıyorum.

Patrick bir on dakika sonra eve dönüyor ve aramasaydı ve bizi kanepede kıvrılmış uyurken görseydi nasıl olurdu diye hayal ediyorum.

Midem bulanıyor.

"Za burada! Hazır sıcakken gel de al!" diye yüksek sesle anons ediyor.

Hawke'ın odasından çıkmasıyla aynı anda pizzayı masaya bırakıyor. Gerçekten gecenin geri kalanında orada kilitli kalmasını umuyordum, bilirsin, hayatımı kolaylaştırmak için.

"Gecen nasıldı, Angel?" Patrick yanağıma bir öpücük konduruyor ve yüzüm kızarıyor.

"En hafif tabiriyle ilginçti." -Hawke'a bakıyorum, o da uygun bir şekilde bana bakıyor- "İlginçti."

Dudaklarımı öpmeden önce "Seni özledim," diyor.

Ben de onu hevesle öpüyorum, neredeyse garip sarılma sadakatsizliğimi öpüşerek yok etmeye çalışıyorum. Hawke boğazını temizliyor, anı mahvediyor. Gözlerimi deviriyorum.

"Hawke, üzgünüm dostum." Patrick kıkırdıyor. "Nasılsın?"

"Harikayım. Muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en rahat uykulardan biriyle tazelandım." Kendini beğenmiş bir şekilde bana sırtıyor.

Gülümsemem anında kayboluyor; kalbim hızla çarpıyor, boğazım daralıyor. "Evet, o yatak o kadar da kötü değil, değil mi? Nic ve ben o yatakta uyuduk.

Üniversitedeki son yılımız. Çok yaşlı olduğum için rahatım," diye cevap veriyor Patrick, bu sözlerden habersiz.

"Öyle mi?" Hawke başını yana eğiyor. "Üzerinde uyumaktan sen de keyif aldın mı Nic?"

Nic'in "ick "ine vurgu yaparak soruyu bana yöneltiyor. Yaramaz gözlerinde bir pırıltı ve dudaklarını çekiştiren bir sırıtışla, bana iyice

Bu küçük oyununun tadını çıkarıyor.

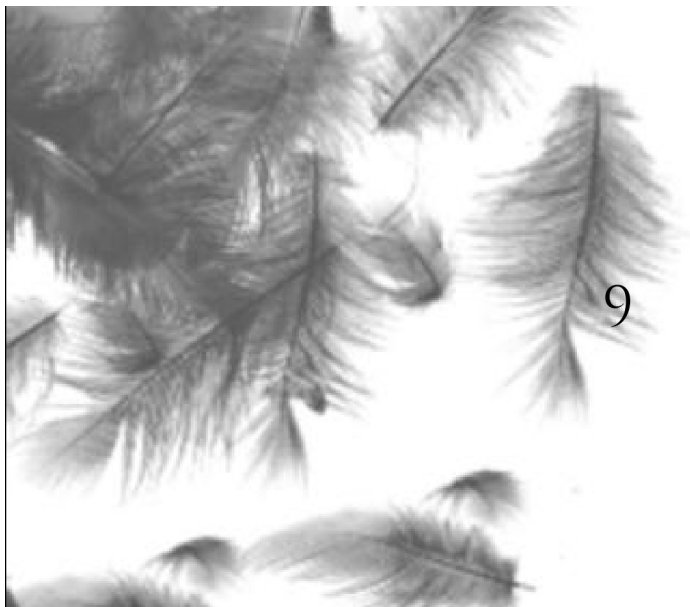
"Ne yazık ki hayır. Ortaya çıkan ve her şeyi mahveden sinir bozucu bir bobin var. Hayatımın en kötü uykusu," diye cevap veriyorum, gözlerim ona dikilmiş.

"Ne? O yatağı sevdiğini sanıyordum?" Hawke'ın kaşları mizahi bir şekilde kalkarken Patrick bir dilim alarak yorum yapar.

"Nefret. Nefret uygun bir terim," diye homurdandım.

Konuşmanın ardındaki gerçeği, küçük şekerlememizin onun için eğlenceli bir oyun kurmasının örtmecelerini biliyoruz.

Tek umudum Hawke'ın iyi oynaması.

OceanofPDF.com

PORTRAIT OF THE PAST

Tburada doğru olduğunu bildiğimi hissettiğim pek çok şey var

Bu dünya. Birincisi, Patrick beni seviyor. Bir diğeri de Hawke benim için tamamen yabancı biri. Her ne kadar onu bir dereceye kadar anladığımı hissetsem de, gerçek şu ki, onun bir geçmişi var. Hem de korkunç bir geçmiş.

Buna rağmen, nasıl oluyor da tanımadığınız birinin yakınlığında bu kadar rahat edebiliyorsunuz?

Bu iki "arkadaş" arasında geçmişte her ne yaşanmış olursa olsun, boş zamanlarımı utanarak kiminle geçirdiğim gerçeğini keşfetmeye kararlıyım.

Rahatsız edici bir akşam yemeğinden sonra Hawke nihayet ayrıldı.

Kid tarafından kim bilir nereye, kim bilir ne yapmak için götürülüyor.

Çok gecikmiş olsa da sonunda Patrick'le biraz yalnız kalabildiğim için mutluydum.

"Chris'in doğum günü partisinden sonra Roma'da pizza sipariş ettiğimiz geceyi hatırlıyor musun?"

O anıyı şimdiden hatırlayarak homurdanıyorum. "İkimiz de düştüğümüz için pizzayı yemeye fırsat bulamadığımız gece Dönüş yolunda takside uyuyakaldın, arka koltukta mı unuttun?"

"Oh, çok kızmıştım! Roma'da en iyi pizza var ve biz onu hiçbir şey olmamış gibi orada bıraktık!" Patrick haykırıyor.

"Sanırım o gece aklımızda başka şeyler vardı." Baştan çıkarıcı bir şekilde sırtıyorum.

Beni kanepede kendine doğru çekti. "Kesinlikle öyle yaptık. Ellerimi üzerinde gezdirmeden bir dakika daha duramazdım. O elbisenin içinde olağanüstü görünüyordun." Burnunu şakacı bir şekilde bana sokuyor.

"Tanrım, Chris çok sarhoştı. Hatırlıyor musun, bana seninle evlenmezsem tıbbi müdahaleden sonra başparmağını keseceğini söylemişti.

Okul mu?"

"Öyle mi dedi?! " Patrick esprili bir şekilde sorar. "Sana söylemiştim." Kıkırdıyorum.

"Bunun olmasına izin veremeyiz. Herkesin bir başparmak." Gülümsüyor, elimi dudaklarına götürüyor ve başparmağımı öpüyor.

Dudağımı ısııyorum, kanepede tekrar ona sarılıyorum. İşte biz böyleydik. Eğlenceli, mutlu, memnun. Sadece tekrar kendimize dönmemiz gerekiyor. Son zamanlarda dikkatimi dağıtan şeyler ve sorunlar başımı döndürüyor ve ben sadece mantıklı olana geri dönmek istiyorum. Bu sorunun bir parçası da yeni ev arkadaşım.

"Peki, dürüst olmak gerekirse, bu anlaşmanın ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" Kanepeye uzandığımızda parmağımı havada daire çizdirerek soruyorum.

"Ne, Hawke burada yaşarken mi?" "Evet."

"Şey, bilmiyorum. Gitmesi için bir tarih ya da başka bir şey belirlemedim. Sadece ayakları tekrar yere bastığında bir yolunu bulacağını düşündüm."

"Peki bunu nasıl yapacak? Görünüşe göre bir iş bulmaya hiç niyeti yok, tabii gündüz vakti fahişelerle takılmayı saymazsanız."

Patrick kıkırdıyor ve kolunu bana doluyor. Beni kendine çekiyor ve konuşurken televizyon izlemeye devam ediyor.

"Eğer seni rahatsız ediyorsa, onunla konuşabilirim."

Asla olmaz. Bu sadece onun başka kadınlarla görüşmesinden hoşlanmadığımı ima eder ki böyle bir izlenim bırakmak istemem.

"Hayır, gerçekten, sorun değil."

Başımın üstünü öpüyor ve sessizce bölümü izlemeye devam ediyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve kanepede bacak bacak üstüne atarak yüzümü ona dönüyorum. "Bilmek istiyorum bir şey."

Ciddiyetimi anlayarak kaşlarını çatıyor. "Elbette, ne istersen."

Sonunda "Hawke neden hapisteydi?" diye sormadan önce dudağım dişlerimden kurtuluyor.

"Nic..." İnliyor, başka tarafa bakıyor.

"Neyi? Neden bilemeyecekmişim? Ben internette kendim öğrenmeden önce bana işin aslını anlatacağınıza güveniyorum."

İç çekiyor, baş ve işaret parmaklarıyla alnını ovuşturuyor.

"Anlat bana," diyorum.

Bana ters ters bakıyor, konuşmaya isteksiz, ben de kaşlarımı kaldırarak başımı eğiyorum ve bu işin peşini bırakmayacağımı belli ediyorum.

"Bu konuya girmek istemiyorum. Bana düşmez." Ellerini kaldırdı.

"Ciddi misin Patrick?"

"Bak, odaklanmam gereken bir tabak dolusu işim var. Mutlu etmem gereken bir kız arkadaşım ve ödemem gereken faturalar var. Geçmişe odaklanmıyorum, sadece ilerliyorum. Teknik detaylarla canınızı sıkmayın. O artık dışarıda ve kendine bir hayat kurmaya çalışıyor. Araştırmaya gerek yok."

Konuşmayı bu şekilde bitirdi ve kafamı tamamen karıştırdı.

Neden onu koruyor?

Öyle ya da böyle ne olduğunu öğreneceğim. Bölümümüz bittikten kısa bir süre sonra, kraliçemize tırmanıyoruz- Yatmadan önce dişlerimizi fırçaladıktan ve elimizi yüzümüzü yıkadıktan sonra birlikte yatağa uzanıyoruz.

Kollarını bana doluyor, başparmağı kolumda gezinirken beni göğsüne bastırıyor. Parmaklarımı hafif göğüs kıllarında gezdiriyor, onun çok özlediğim kokusunun tadını çıkarıyorum.

Bunu Hawke ile nasıl yapabilirdim ki? Birine bu şekilde sarılmak, kucaklamak çok samimi. Ne korkunç bir hataydı.

"Dün gece bunu kaçırdım," diye itiraf ediyorum.

İç geçiriyor ve kolumdaki hareketlerine devam ediyor.
"Üzülerek söylüyorum ki bundan daha fazlası olacak."

Çenemi göğsüne dayadım. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Denver'daki müşterilerimizden biri, hizmetlerimizin geliştirilmesi konusunu görüşmek üzere yöneticilerle bir araya gelmemizi istiyor. Bu gecenin tadını çıkarabilmemiz için size yarın söyleyecektim ama bilmeniz gerekiyor."

"Patrick-"

"Üzgünüm Angel. Seni terk etmekten nefret ettiğimi biliyorsun ama bu önemli."

"Önemli mi?! Biz önemliyiz. Baban neden gidemiyor?"
Mızızlanıyorum.

Çocukça davrandığımın farkındayım. Bu onun işi ve şirket son derece iyi gidiyor. İş eyalet çapında ve ötesinde büyüttükleri için çok mutlu olmalıyım ama bu canımı acıtıyor. Ayrılmasından nefret ediyorum ve gittiğinde onu özledim.

"Yapmam gereken şey bu. Onun daha fazla hesabını devralıyorum, bunu biliyorsun."

Hayal kırıklığı içinde oflayıp yanağımı çeviriyorum ve tekrar göğsüne uzanıyorum.

"Hey, üzülme. Lütfen Nic."

Olmamaya çalışıyorum. Gerçekten çalışıyorum. Bu işte yeni değilim. Üniversitedeyken bile eğlenirdik ama dersler her zaman önce gelirdi. O zamanlar çok daha rahat görünüyordu, babasının beklentileri hakkında o kadar endişelenmiyordu.

ve onu yatıştırmaya çalışıyorum.

"Evrak işlerini hızlandırmak ve sunumlarımızı hazırlamak için önümüzdeki hafta birkaç günlüğüne ayrılacağım.

Döndüğümde bütün bir hafta sonunu planlayabiliriz. Bu nasıl?

ses?" Başımın üstünü öpüyor, beni sıkıyor ve neşelendirmeye çalışıyor.

"Hafta sonları çalışıyorum, Patrick. Bu nasıl olacak?" "Belki şu adamı senin yerine bakması için tutabilirsin? Eminim bir yolu var."

Hayatımı onun için değiştirmemin her zaman bir yolu vardır. Patrick için bir şeyleri bırakıyorum ve o da artık bunu bekliyor,

Çünkü benim işim onunki kadar önemli değil. Benim için hiçbir şeyi bırakmaz. Bu doğru değil.

Ne kadar üzgün olduğumu anlayacağını ve bunu çözmeye, daha iyi hale getirmeye, beni mutlu etmeye çalışacağını umarak yan dönüyorum. Ama yapmadı. Yan dönüyor ve uykuya dalıyor,

Yarının daha iyi olacağını varsayarak. Yarın pes edeceğim.

Uyuyamıyorum. Zihnim allak bullak oluyor ve çığlık atma ihtiyacı hissediyorum ama yapamıyorum. Patrick'i sarsıp uyandırmak, ona hayatında bana gerçek bir yer açması gerektiğini yoksa gideceğimi söylemek istiyorum ama

yapamıyorum.

Ne yazık ki maddi olarak ona bağılıyım. Bu evde onunla birlikte yaşayacağımı bilerek buraya taşındım.

İpotek için yardım. Bana burada kalma ve yazarlık kariyerimi sürdürme, nihayet sevdiğim şeye odaklanma şansı verdi. Bunu ona borçluyum.

Ayrıca biliyorum ki bunu çok büyütürsem hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Yine de şirketteki kodamanları memnun etmeye devam edecek ve benden anlayış göstermemi bekleyecek. O yapardı Onlar ve babası için her şeyi yapar ama benim için bir şey yapar mı?

Yataktan sürünerek çıkıyorum, ipek geceliğim ve şortumla yavaşça yatak odasından çıkıyorum, bir bardak su içip aklımı başıma toplamayı umuyorum.

Mutfak karanlık ve sessiz. Hawke'ın hâlâ dışarıda olduğunu varsayıyorum çünkü odasının kapısının altından gelen bir ışık görmüyorum.

Sonra duydum.

"Evet, al onu. Ah, lanet olsun, hepsini al."

Derin ve gergin sesi, içeride onu alan kişi hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Nefes nefese inlemeleriyle birlikte şapırdama sesleri duyuyorum ve o kapının ardında neler olduğunu çok iyi biliyorum.

Yanında bir kız var ve kız ona sakso çekiyor.

"Hadi, daha hızlı," diyor homurtuları ve iniltileriyle birlikte şapırdatma devam ederken.

Hareket edemiyorum. Yerimde donup kaldım, bu etkileşimi dinliyorum. Korkunç, iğrenç, yanlış, ama şu anda yeterli bir seks hayatım olmadığı için şaşırtıcı derecede erotik.

"Ellerini kullan."

Ona ne yapması gerektiğini söyleyip duruyor ve bu konuda mutlu görünmüyor ama devam ediyorlar.

Boşaldığını duyana kadar birkaç saniye daha dinliyorum. Gerçekten geldiğini duyuyorum. Onu hayal ettiğim gibi inliyor

Bu pilicin ağzını onunla doldurup, boğazından aşağı atıyordum.

Yüzünün neye benzediğini merak ediyorum. Acaba onu boşaltmaktan zevk alıyor mu?

Neyim var benim?!

Bu aptalca ve tamamen rahatsız edici merak karşısında başımı sallıyorum ve dolaptan bir bardak alıp suyla dolduruyorum. Birkaç yudum yuttuktan sonra bardağı tekrar lavaboya bırakıp yatak odasına doğru ilerliyorum.

Yeterince hızlı değilim.

Ben yanından geçer geçmez kapıyı açıyor. Gözleri benimkilere takılıyor ve yüzünü meraklı, şaşkın bir ifade kaplıyor. Üzerinde bir çift eşofman var ve teni terden parlıyor. Beni gördüğünde ağzı açık kalıyor. Yutkunup gözlerimi kaçırıyorum, odanın karanlığının yüzümün kızarmasını engellemesine sevinerek yatak odasına geri dönüyorum. Birlikte olduğu kadın hemen dışarı çıkarıldı. Sarılmak için çok fazla sanırım.

Tam bir erkek fahişesi.

Ertesi sabah her zamanki gibi erken kalkıyorum, beni her şeyden çok tatmin eden şeye hazırım. Kahve.

Şaşırtıcı bir şekilde, gece geç saatteki randevusundan sonra bile Hawke çoktan kalkmış, üzerinde siyah bir eşofman altı ve ona uygun bir kazakla masada oturuyor, saçları ıslakken uyumuş gibi dağınık ve kahve demlikten uzakta demleniyor. Tahmin etmeliydim.

Sanırım bu bir şey. Erkenci kuşlar kahveye takıntılıdır. Kesinlikle ortak bir noktamız var.

"Günaydın." Önce o konuşuyor, yeşil gözleri parıldarken dudaklarının kenarında minik bir sırıtış oluşuyor.

"Eminim öyledir," diye yorum yapıyorum alaycı bir tavırla, kaşlarımı imalı bir şekilde kaldırarak.

Onu duyduğumu biliyor. Duymak zorunda.

"Ha, öyle mi?" Dudak halkasını dillemeden önce dişlerini göstererek kıkırdıyor.

Gülümsemesi mümkün olan en kötü şekilde bulaşıcı. Midemin çukurunda bir gerginlik yaratıyor. Onu böyle gülümsetebileceğimi bilmek, oynamaya hazır olmadığım tehlikeli bir oyun.

"Ne gibi?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Başını sallıyor, ellerini saçlarında gezdiriyor. Dirseğimi tezgâhın üzerine koyuyorum, rahatça yana eğilip bekliyorum.

"Bilgin olsun, o kadar da harika değildi." "Öyle mi?

Nedenmiş o?" Rol yapıyorum.

"Boşalmak için hiç bu kadar uğraşmak zorunda kalmamıştım. Bazı insanların konu seks olduğunda ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yok."

"Oh," diye fısıldıyorum, boğazım aniden düğümleniyor.

Ben de büyük ihtimalle o insanlardan biriyim. Büyük Konu sekse geldiğinde neredeyse namuslu biri sayılırım. Yatak odasını keşfetme konusunda gerçekten çok cesur olmaya çalıştığımdan değil, ama Patrick aramızda oldukça PG tutuyor.

"Kendini o insanlardan biri sanıyorsun," diyor, kelimenin tam anlamıyla aklımı okuyarak.

Alay ediyorum. "Hayır."

Şehvet dolu bakışlarla beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, gözleri

açıkta kalan kalçalarım odaklanıp, kalçalarım boyunca beni içine alırken düşünüyor. "Hayır, bahse girerim sen şu gizli ucubelerden birisindir. İyi kızlar genelde öyledir."

Bunun bir iltifat mı yoksa bir kötüleme mi olduğunu anlayamıyorum. Sanki sadece korkmuş, ürkmüş gözlerimin içine bakarak cinsel mücadelelerimi ve sorunlarımı okuyabiliyor.

"Yaşlı Pat'in ayak uyduramaması çok kötü." Sesi mırıldanırken sırtıyor.

"Ne yapamamam çok kötü?"

Patrick'in mutlu sabah sesi odayı dolduruyor ve ben hemen bir nefes çekiyorum. Kocaman gözlerimi bolca göz kırpmıyor, sonra gülümseyip Patrick'e koşarak sarılıyor.

"Gelecek haftaki partiye gelemeyecek olman çok kötü. Cole meşgul olduğunu söyledi." Hawke boğazını temizler, ensesini ovuşturur.

"Cole mu? Cole kim?"

"Nicole," diye açıklıyor, sanki yanlış söylemiş gibi.

Bana böyle dediği tek sefer bu.

Patrick ona biraz meraklı bir bakış atar, sonra da uzakta. "Evet, sana şehirden ayrılacağımı söylemiş olmalı. Birkaç günlüğüne gideceğim."

Hawke başını yavaşça sallar, gözleri hafifçe kısılmıştır. Açıkçası bu konuda hiç konuşmadık, ama elinden gelenin en iyisini yapıyor.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Sinirle yutkunuyorum, sonra konuyu değiştirmek için Patrick'e dönüyorum. "Öğle yemeği? Bugün sandviç ister misin?"

"Yok, ben dışarıda yerim. Belki sen, eğer buralardaysan." Burnunu bana sokuyor ve ben de utanç içinde kızarıyorum.

Eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Beni kendine doğru çekti, Hawke'ın önünde beni kavradı.

Patrick'in omzunun üzerinden Hawke'ı görmek için hızlıca baktım.

dikkatle yerdeki bir noktaya bakıyor. Çenesi gergin.

mutfak sandalyesine beyaz parmak eklemleriyle tutunuyor, görünüşe göre rahatsız.

Bu PDA son zamanlarda benim için çok garip olmaya başladı, ama kimsenin beni rahatsız ettiğini bilmesine izin veremem. İstemem

Birisi yanlış bir şey düşünüyor. Patrick'e gülümsedim, sonra kucağından uzaklaştım.

"Bu akşam beş gibi dönerim. Belki Survivor'ın bir bölümünü daha izleyebiliriz? Arayı kapatmamız lazım." Yanağıma bir öpücük konduruyor ve tezgâhtan anahtarlarını alıp kapıya yöneliyor. "Seni seviyorum, Angel. İyi günler dilerim. Görüşürüz Hawke!"

Survivor, en sevdiği program, bana abartılı bir reality TV yarışma programının eski bölümlerini izlettirse bile, onunla vakit geçirmekten hoşlandığım için sevdiğimi varsayıyor.

Gülümseyip hafifçe el sallıyorum, kollarımı bornozumun içinde kavuşturup başparmağımı çiğneyerek gidişini izliyorum.

"Survivor mı?" Hawke arkamdan alay ediyor.

Dönüyorum, kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Kapa çeneni."

Sözlerime gülüyor, sonra iki fincan kahve dolduruyor. Bir tane ona, bir tane de benim en sevdiğim fincana. Hatırladı mı?

"Gelecek hafta mı gidiyor?" diye soruyor, havadan sudan konuşarak.

"Evet, işi nedeniyle Colorado'ya gidiyor, o yüzden... sanırım birkaç günlüğüne gidecek."

"Güzel." Dudaklarını büzüyor ve bir şey bekliyormuş gibi

bana bakıyor.

"Ne?"

Sıkıştığı yerden doğruldu. "Yok bir şey, sadece onun için iyi demek istedim."

Garip davranıyor. Bir şeyler ima ediyor, bana tuhaf tuhaf bakıyor ama neyin peşinde olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Anlamadığım için bana deliymişim gibi bakarak oyalanıyor. Ama

Hawke'ı ve onu kuşatan karmaşıklığı anlamak bana kolay gelen bir şey değil.

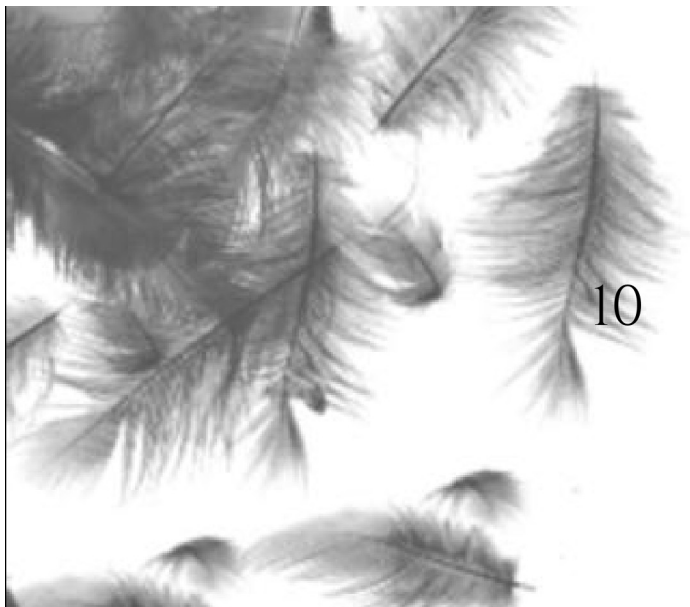
Fincanını kaptığı gibi oturma odasına doğru ilerliyor, kanepeye oturuyor ve sanki yıllardır yapıyormuş gibi televizyonu açıyor.

Görünüşünde çok rahat ve çabasız olduğu gerçeğini görmezden gelemem. Eşofmanlar onun uzun ve heykelsi vücuduna her zaman yakışıyor. Ama bundan daha fazlası var. Memnun görünüyor ve Rahatlamış. Yüzü ilk geldiğinden çok daha parlak. Daha mutlu görünüyor.

Belki de "Susie-sucks-a-lot" onu iyileştirmiştir?

Bana seslenerek beni küçük hayalimden kopardı, "Cole. Buraya gel. Scarface başladı."

Yüzümde bir gülümseme belirliyor. Şimdi benim dilimden konuşuyoruz.

10

OceanofPDF.com

THE DEPARTED

E mafyanın birbirini öldürmesini izlerken kahve keyfi diğeri günümün yeni favori parçası haline geldi.

Hawke ve ben son birkaç gündür bunu yapıyoruz. Her sabah Patrick işe gittikten sonra kanepeye yerleşiyor, yeni bir gangster filmi izliyor ve biraz eğleniyoruz.

Yatak odamızdaki ofiste düzenleme çalışmalarına başlamadan önce bir fincan kahve içiyorum.

Fincanlarımızı yaptıktan sonra birlikte oturduk, yavaşça her geçen gün daha da yakınlaşıyoruz. Başlangıçta seksiyonel kanepenin zıt uçlarında başladık, ancak birkaç gün sonra ve birbirimizin yanında daha rahat hissettikten sonra, ortasına yerleştik. Filmlerin tadını çıkarmak ve Patrick tarafından çirkin bulunan ya da kolayca göz ardı edilen konular hakkında özgürce konuşabilmek çok eğlenceli.

Ayrıca Hawke ve onun kim olduğu hakkında daha fazla şey öğreniyorum.

Onun da Patrick gibi burada büyüdüğünü öğrendim. Onunla liseye falan gitmiş. Askere gitme planları varmış.

Bir zamanlar babası gibi bir Navy SEAL olmak istiyordu ama babası vefat edince tek başına kaldı. Dövmelerinin her birinin altında yatan derin bir anlam var, en sevdiği ise göğüs kafesinde Phil Collins'in ana hatları çizilmiş görüntüsü. Garip. Sadece faturaları ödemeye yardımcı olmak için değil, aynı zamanda tek ebeveynini kaybetmenin acısını hafifletmek için de uyuşturucuya başlamıştı. Konuşmaları kısa tutsa da, beni kesinlikle birkaç farkındalığa yönlendirdi. Babasının ölümünden sonra yolunu kaybetmiş. uyuşturucuya bulaştı ve kısa bir süre sonra hapse girdi. Neden gittiği hala bir muamma.

Eşsiz bir arkadaşlık kuruyoruz ve son zamanlarda onun daha kaygısız bir yanını görmek güzeldi.

"Peki, gerçekten bir iş bulacak mısın yoksa gün boyunca kahve içmeye, mafya filmleri izlemeye ve kadınları ezmeye devam mı edeceksin?" Utanmadan soruyorum.

Gülüyor. "Bu seni gerçekten rahatsız ediyor olmalı." "Hayır, sadece merak ettim... planların var mı?"

Sormak istediğim şeyi başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum. "Hapishaneden sonra bir hayata geri dönmeyi planlıyor musun?" sorusu dilimin ucuna gelmiyor.

"Şimdi hayatımda ne yapacağımı merak ediyorsanız, etmeyin," diyor. "Bu konuda fazla seçeneğim yok."

Bacağını sehpanın üzerine atıyor, eşofmanının içinde rahatlıyor ve dirseğinin üzerinde bana doğru eğiliyor. Elimde olmadan uzun gövdesini inceliyorum ya da piercing'inin her zaman

Gözlerimi dudaklarına diktim. Ona bakmak çok ilginç. Aval aval baktığımı hissettiğim anda konuşuyorum.

"Neden kendi hayatınızda bir seçim hakkınız yok?"

Eliyle saçlarını karıştırıyor. "Serbest bırakıldıktan sonra kurallar var. Toplumun içine öylece geri dönemezsiniz.

Yakında başlayacağım bir geçiş işim var.

bir posta şirketi beni tekrar iş gücüne katacak. Gözetim altındayım. Şartlı tahliye. Tanıdık geldi mi?"

"Evet..." Bana ne kadarını açıklamak istediğinden tam olarak emin olmadığım için usulca cevap veriyorum.

"Şartlı tahliye edildim, yani beni ve evi kontrol edecek bir memurum var. Eminim Patrick size her şeyi anlatmıştır."

Hiç de değil. Patrick'e inanamıyorum. "Hayır, bana hiçbir şey söylemedi," diye itiraf ediyorum.

Hawke başını eğiyor, gözlerinde şaşkınlıkla bana bakıyor. Bacağını sehpadan indirip doğruluyor ve bana dönüyor.

"Sana hiçbir şey söylemedi." Kelimeler ağzından sanki inanamıyormuş gibi dökülüyor.

"Hiçbir şey."

"Yani ne için hapse girdiğim hakkında hiçbir fikrin yok mu?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Hayır, ben de tam seni Google'da aratacaktım," diye itiraf ediyorum, dudaklarımı bir sırıtış kaplıyor.

Bana bakarken yüzü bir anda düştü. Gözlerini kucağımdaki battaniyeye indiriyor, sonra kasvetli bir yüz ifadesi beliriyor.

"Ama yapmamı istemiyorsan yapmam..." Aniden ortaya çıkan rahatsız edici gerginliği hafifletmeyi umarak sözümü bitirdim.

Konuşuyor, kelimeler dökülürken yere bakıyor. "Bir gün." Kendi kendine başını sallıyor. "Bir gün gerçeği öğreneceksin ve bu her şeyi değiştirecek."

Kelimeler sanki çok ağırmış gibi geliyor. Geçmişinde ona her ne olduysa çok ağırdı. Hiç şüphe yok. Ve yine de, sanki hayatım değişecekmiş gibi konuşuyor. Her şeyi değiştirecekmiş gibi mi? Eğer hayatımı değiştireceğimi düşünüyorsa.

Öğrendiklerim yüzünden onun hakkında farklı düşünüyorum, her şeyi yanlış anlamış.

"Ben Patrick gibi çabuk yargılayan bir tip değilim ve Onlar," diye mırıldanıyorum, gözlerim onunkilerle birleşecek cesareti buluyor.

"Ha!" Yarı güler, yarı alay eder. "Sanırım tanıştığımız ilk gün bana keş demiştin?"

Alt dudağımı gererek acılı bir yüz ifadesi takınıyorum. "Evet. Sanırım haklısın. Tamam, seni tamamen yargıladım... ve belki de yargılamamalıydım."

"Belki mi?"

"Sen hâlâ bir pisliksin." Sırıtarak onu gülümsetiyorum. "Kulübedeyken seni polise ihbar ettiğim için benden intikam almaya çalıştığını biliyorum. Farkında olmadığımı sanma. Ayrıca, varsayımlarım tamamen yanlış değil."

Yutkunuyor, aniden rahatsız görünüyor. "Asla bu kadar ileri gitmezdim. Sadece sana takılıyordum."

"Ahh...demek ki varsayımım doğruymuş. Bir planın varmış."

Gözlerini deviriyor. "Evet, seni baştan çıkarmak, belki birkaç fotoğrafını çekmek ve beni becermen için sana şantaj yapmak istedim."

Gözlerim fincan tabağı gibi açılıyor.

"Sadece oynuyorum. Sakin ol, deli. O kadar da iyi düşünmüş değilim. Sadece seninle takılmak istedim." Tekrar kanepeye yaslandı ve iç geçirdi. "Eğlenceli olabilirdi, Yine de."

"Bana şantaj mı yapıyorsun?"

Kaşları çatılıyor, sanki şantaj yapmak isteyeceği son şeymiş gibi. "Hayır. Seni sikeyim."

Şeytani yüzünde sinsi bir sırıtış yavaşça süzülüyor ve bana hissetmemem gereken şeyleri hissettiriyor.

Yüzüm kızarıyor ve allığımı, bir allık nasıl saklanabilirse o kadar iyi saklamaya çalışıyorum. "Seni orospu."

"Görüyorum ki hâlâ beni yargılıyorsun." Sırtışıma sırtarak karşılık veriyor.

"Sanırım bazı konularda birbirimize çok benzediğimizi göreceksiniz. Siz de beni yargıladınız Bay Hawke." Sırıtiyorum ve isminin 'k'sini dramatik bir şekilde kırıyorum. "Ve bunun için benden daha iyi değilsin."

"Sanırım bunun farkına varmaya başlıyorum."

Bir an bana bakıyor, konuştuğumuz kelimeler havada asılı kalıyor. O da beni gördüğü anda yargıladı. Kıcıma yapıştı, titiz kız, ispiyoncu, İncil-kız arkadaşını beceriyor. Elbette, bunu nereden anladığını görebiliyorum ama ben etrafımı saran bu sahte insanlar gibi değilim. Derinden önemsiyorum ve gerçek ve özgün olan şeylerden zevk alıyorum.

Patrick'in ilk tanıştığımızda olduğunu düşündüğüm her şey, ama bu gün geçtikçe değişiyor gibi görünüyor.

Dişlerini yalıyor, başını tekrar filme çevirmeden önce bir süre birbirimize bakarken kafasından geçen düşünceler açıkça belli oluyor.

Nefes alıyorum. Onun yanında olmak bazen doğru düzgün nefes alamadığımı hissetmeme neden oluyor. Birden Birkaç saniye içinde yumuşak başlılıktan ciddiliğe, çapkınlıktan soğukluğa geçebilir.

Bugünün filmi Köstebek. Bu filmi daha önce izlemiştim, Hawke da öyle. İzlerken, Leo'nun mutfaktaki kadın karakterle seks yapmak üzere olduğu sahneye geliyoruz, hani şu erkek arkadaşı olan? Rahatsızlıktan bahsediyorum.

Hava etrafımızda yoğun hissediliyor. Oyunculuk yerleşti ve ben hareket etmemek, yutkunmamak, çok fazla nefes almamak için elimden geleni yapıyorum. Kanepede birbirimizden yaklaşık bir metre uzakta sahnenin akışını izliyoruz. Başını kanepeye yasladığı göz ucuyla Hawke'ın gözlerini ekrana diktiğini, dudaklarını hafifçe araladığını görebiliyorum.

Rahatsızca yer değiştiriyorum ve o bunu fark ediyor. Başını bana doğru çeviriyor, gözleriyle beni tarıyor. Bu tutkulu bir sahne. Şehvetli bir sahne. Karakterlerin birbirlerine duydukları cinsel çekime engel olamadıkları bir sahne.

ve yanlış olduğu düşünülmesine rağmen.

Endişeyle dudağımın kenarını ısıyorum, nefes alış verişimin hızlandığı gerçeğini kontrol edemiyorum. Hawke şimdi bana bakıyor, görüldüğü kadarıyla sahneye verdiğim tepkiyi ölçüyor.

Başımı yavaşça çevirip onunla göz teması kuruyorum. Yüz ifadesi okunmuyor. Gözlerinde daha önce görmediğim bir ciddiyet var. Bir an bana bakıyor, sonra bakışları dudaklarıma iniyor.

Gözlerim kapanıyor ve her parçam tetikte hissediyor. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum; başım dönüyor ve bu odaya dönüşen ağırlığı terk etmem gerekiyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sonra tekrar televizyona dönüp ayağa kalkıyorum ve kahvemi önümdeki masaya bırakıyorum. "Gerçekten işime başlamalıyım."

Bir an için gözlerini kapatıyor, neredeyse olayı kavırıyor, sonra televizyonu izlerken yüzü tekrar soğuyor, başıyla küçük bir selam veriyor, neredeyse beni yok sayıyor.

Ona şaşkın bir bakış attım. Enerjisindeki değişimi anlamıyorum. Bana çok fazla okunamaz sinyal gönderiyor. En azından ben öyle düşünüyorum. Bunları hayal mi ediyorum? Bakışlarını mı? Enerjisini mi? Belki de kaybediyorum.

Kanepenin onun tarafına geçip odama doğru ilerliyorum, arkamdan sesini duyduğumda kendimi biraz sinirli hissediyorum.

"Cole, bekle..." diyor, sesi acılmış gibi geliyor.

Kapıma döndüğümde onun hızla bana doğru yürüdüğünü görüyorum. Bana ulaştı, sonra durakladı, tam karşımda durdu.

üstümde.

"Ne?"

Sırtım kapıya çarptığında daha da yaklaşıyor, iri gövdesi üzerimde yükseliyor. Durdu, ağzı açık, dudakları Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi iki yana ayrılıyor ama kelimeler göğsünde sıkışıp kalıyor.

Bana bakışı beni güçsüz hissettiriyor, sanki dizlerim onun varlığının ağırlığı altında çökmek üzereymiş gibi. O eksantrik gözlere bakıyorum, hayal bile edemeyeceğim korkunç şeyler görmüş gözlere. Garip bir nedenden ötürü, o gözleri sanki öyle olması gerekiyormuş gibi niyetle bana diyor ve ben de onların sarhoş edici hipnozuna kapılıyorum.

"Ne?" Soru tekrar ortaya çıktı, ama amaçladığımdan daha nefes nefese.

Söylemesi gereken şeyi söylemesini ya da yapmak üzere olduğu şeyi yapmasını istiyorum ki bu duygudan çok uzaklara kaçabileyim. Ama yapmıyor. Sadece başını kapıya doğru eğiyor.

Üstümdeki çerçeve, iç çekerken saçları dağınık. Bu yakınlık karşısında yine donup kaldım. Yüzüm boynunun yanında.

Kokusu burnuma çarpıyor. Sigara ve kahve karışımı odunsu baharat. Tamamen ona ait olan tuhaf bir kombinasyon. Ön kolu kapının çerçevesine dayanıyor, diğer kolu uzun, elinin kenarı hafifçe benimkine değerken aşağı sarkıyor.

Parmak uçlarımla onun eline dokunma isteği duyuyorum, bu yüzden onun elinin kenarına tutunuyorum. Bu bir

Önemsiz bir jest, arkadaşların birbirlerini rahatlatmak için yaptıkları bir şey, ama çok daha fazlasını hissettiriyor.

Temas karşısında nefesini içine çekiyor, sonra yutkunuyor, adem elması üzerimde sallanıyor. Başını eğip bana bakıyor, hâlâ kapının çerçevesine dayanmış, saçları dağınık görünüyor, neredeyse burada olan dağınıklığı temsil ediyor.

Başparmağı tenimin üzerinde küçük daireler çizerken parmakları yavaşça benimkilerin arasından geçiyor.

Bu da ne?

Dudaklarını dudaklarımda hissetme arzusu duyuyorum, onu öpme dürtüsü yadsınamaz bir gerçekliğe dönüşüyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Ona dokunmak, onu daha fazla hissetmek için yanıp tutuşuyorum. Acaba o da aynı mücadeleyi veriyor mu?

"Ben-" diye başlıyor, ağzını ayırarak bana doğru eğiliyor ve dudaklarıma bakıyor. "Bir sigaraya ihtiyacım var."

Benden uzaklaşıyor, kapıya doğru dönerken çenesini esnetiyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. Nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum.

Orada öylece durup gidişini göz kırparak izliyorum. Gözlerimizin yüzeyinin altında söylenmemiş bir gerçek var. Henüz anlayamıyorum ama içimden bir ses denemeye devam etmek istiyor.

O gece geç saatlerde Patrick işten eve geldi ve duşa girdi. Bugün biraz iş yapmıştım ama Durmadan pencereden dışarı bakıyor, Hawke'la kapıda yaşadığımız o sahneyi tekrar ediyordum.

Bir kenara fırlatıp, herkes için yemek hazırlıyorum. Hawke'ı bu gece tekrar görüp grmeyeceğimi bilmeden, tam tabakları yerleştirirken ceketini omzuna asmış bir şekilde odasından çıktığında şaşırıyorum.

ıkmak üzereymiş gibi görünüyor ama beni görünce duraksıyor.

"ızburger ister misin?" Kısa bir sırtışla teklif ediyorum.

Her ne gerginlik varsa, gitmesini istiyorum. Normale dönelim. Normale ihtiyaım var.

Paltosunu sandalyenin arkasına asarken yüzü yarım bir gülümsemeyle rahatlıyor. "Elbette."

Hepimiz oturup yemeğ başlarken Patrick işle ilgili konuşmalarla havayı dolduruyor. Sözleşmelerden, evrak işlerinden ve işe aldıkları yeni adamın tam bir kabus olduğundan bahsediyor. Hawke sessizce yemeğini yiyor, arada bir kafasını kaldırıp benimle göz teması kuruyor, sonra ben kafamı çevirince yemeğine geri dönüyor.

"Ama evet, bu adamın benimle Colorado'ya seyahat etmesini, gittikçe öğrenmesini istiyorlar. Benimle aynı odada kalmasını bile önerdiler ki bu çok saçma."

"Bunun nesi yanlış?" Soruyorum.

Ağzı bir karış açık bana döndü. "Bunun nesi var? Hem de çok. Birincisi, işlerimi halledebilmem için kendime ait bir odam olmalı ve ikincisi, bu adamı neden burada tuttuğumuzu bile bilmiyorum. Cemaatimizin bir parçası değil, değerlerimizle uyuşmuyor."

Şu anda yaşadığım hayal kırıklığını anlatmayacağım bile. Söylediği her şey tamamen çelişkili.

"Gerçekten sadece sizin dininizden olan insanlarla aynı hizada olmanız gerekiyor mu?"

"Dinimiz," diye açıklıyor. "Ve aile şirketimizin öyle olmayan birini işe alması gerektiğini düşünmüyorum. Bizim şirketimiz Katolik değerlerimize dayanmaktadır. Savunduğumuz şey budur."

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Katolik olmak demek Kendinizi diğer Katoliklerle aynı hizaya getiriyorsunuz. Tamam, anladım," diye alaycı bir tonla cevap veriyorum.

"Bana tavır yapma, Nic. Bunun ailemin temsili açısından ne kadar önemli olduğunu biliyorsun. Desteğini göstermek için kilisede daha fazla şey yapabilirsin. Buraya taşındığımızda Pazar ayinine gelmeye başlayacağını söylemiştin ama bunu bile yapmadın. Özellikle de baban ve onun küçük ilişkisi söz konusuysen bunu yapmalısın."

Çatalımı masaya bırakıyorum ve buharda pişmiş sebzelerim uçuşuyor. Başımı sallayarak masadan uzaklaşıyorum. Hawke hamburgerinden başını kaldırıp önce bana, sonra Patrick'e bakıyor.

"Saçmalık Patrick. Bu çok saçma."

"İnancımız saçma mı?"

"İnanç hakkında mı konuşmak istiyorsun?! Kilisenin neresinde evlilik öncesi sekse izin veriliyor?! Yoksa tüm Katolikler hangi kurallara göre yaşayacaklarını kendileri mi seçiyor?"

Ne kadar dengesiz görüldüğüm umurumda değil. Bana pek de Hristiyan gibi görünmeyen bu Katolik değerlerden bıktım artık.

"Nicole, sesini alçalt," diyor sert bir şekilde.

Sandalyemden kalkıyorum, ona ters ters bakıyorum ve parmağım ile onu işaret ediyorum. "Bana öyle deme."

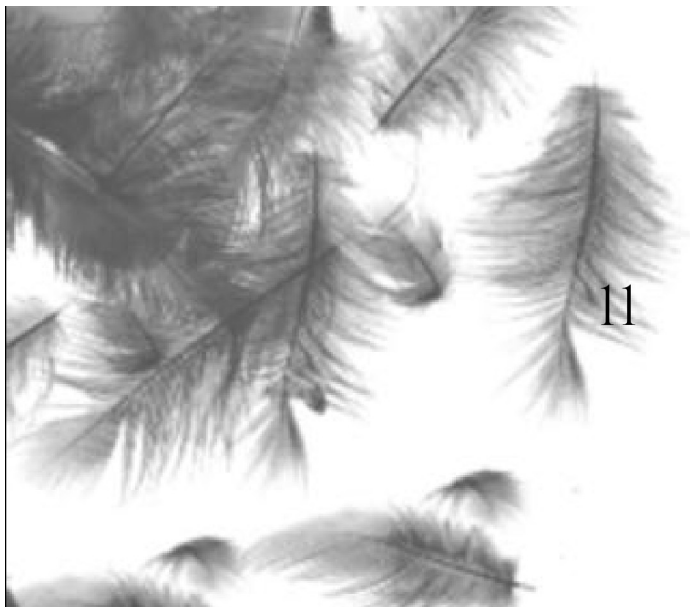
Arkamı dönüp çocuklardan uzaklaşıyorum ve tuvalete gidiyorum.

Buna dayanamıyorum. Bu din muhabbeti, ailelerinin sahteliği ve sonra da benim berbat aile sorunlarımı bunu bitirmek için kullanmaları.

Kıyafetlerimi çıkarıyorum, aramızda bir türlü değişmeyen bu sorunla uğraşmaktan bıkmış bir haldeyim. Duşa giriyorum, ılık suyun vücuduma karışmasına izin veriyorum. gözyaşlarım yüzüme akmaya başladı bile.

Kontrol edilemez bir durumda kapana kısılmış gibi hissederek sessizce ağlıyorum, ta ki gözyaşlarım kuruyana ve beni bu geceden temizleyecek tek şey su olana kadar.

OceanofPDF.com

11

OceanofPDF.com

THE TRIP

A Duştan çıktıktan sonra kendimi ipek kumaşıma sardım. bornozunu giydi ve bir şeyler giymek için yatak odamıza gitti.

Yatmadan önce rahat. Sakinleşmek için nefes almaya ihtiyacım vardı. Masada kalsaydım, kim bilir ağızımdan neler çıkacaktı.

Odaya girdiğimde Patrick yatağımızın kenarına oturmuş, başını ellerinin arasına almış beni bekliyordu. Beni duyunca yüzünde yumuşak bir ifadeyle başını kaldırıyor.

Ayağa kalktı, başını sallayarak bana doğru yürüdü. "Nic, özür dilerim. Çok özür dilerim."

Kıpırdamadan dururken kollarını bana doluyor, öfkeme tutunuyorum, onu bırakamıyorum.

"Söylediğim şey korkunçtu. Çok zorlu bir hafta geçirdim, çok çalıştım ve stresliyim ve söylediklerim gereksizdi. Çok ileri gittim. O sözler asla ağızımdan çıkmamalıydı. Kendimi çok kötü hissediyorum." İç çekiyor, başını sallıyor. "I seni incittiğim için özür dilerim."

Samimiyeti çınıyor. Gözlerindeki kızarıklıktan belli oluyor. Bunu yapmak Patrick'e göre değil. Daha önce benimle hiç böyle konuşmamıştı. Dürüst olmak gerekirse, biz Üniversitede herkes hayranlık duyardı. Kavga etmezdik; çevremizdeki diğer ilişkiler gibi dramatik bir ilişkimiz yoktu. İnsanlar bize her zaman için çabaladıkları ilişki olarak baktılar. Ama bize ne oluyordu?

Her ne kadar kızgın kalmak istesem de, yarın iki geceliğine ayrılıyor ve bu kini daha uzun süre tuttuğum için pişman olacağım. Gerçekten üzgün olduğumu biliyorum ama söylediklerinin yanlış olduğunu bilmesi gerekiyor.

"Bu hiç iyi değil. Babamı bana karşı böyle kullanamazsın. Acıtıyor Patrick. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum Nic, Tanrım, çok üzgünüm." Yüzümü tutuyor, dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Benim için çok şey ifade ediyorsun."

Dudaklarını şefkatli bir öpücükle dudaklarıma bastırıyor ve ben ondan ayrılıyorum. "Sadece çok yorgunum."

Ellerimi tutuyor, beni yatağa getiriyor ve Yorganın altına girmeme yardım etti. Bir kolunu etrafıma dolayarak beni tekrar kendine çekti ve kulağıma fısıldadı: "Seni seviyorum Nic."

"Ben de seni seviyorum."

Bu cümleyi mırıldanıyorum ama yine de sözlerinin acısını hissediyorum. Boynuma ve çeneme öpücükler yerleştiriyor, telafi etmek için beni sevgiyle dolduruyor, ama şu anda işe yaramıyor.

Yaralandım.

Patrick'le aynı pozisyonda uyuduktan sonra karanlık bir odada uyanıyorum. Saate baktığımda saatin sabahın ikisi olduğunu görüyorum. Farkına varıyorum ve akşam yemeği için yaptığım tüm hamburgerleri ve garnitürleri dışarıda bıraktığımı hatırlıyorum.

Erkekleri tanıyorsam, muhtemelen hepsi hala tezgahın üzerinde oturup bozuluyorlardır.

Bornozumu tekrar giyip iç çamaşırlarımın ve atletimin üzerine bağılıyorum ve mutfığa doğru ilerliyorum. Kapıyı açar açmaz mutfaktan bir ışığın parladığını görüyorum. Masaya doğru yürürken dudaklarım otomatik olarak hafif bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Sen."

Hawke lavabodan bana dönüyor, kaşlarını kaldırmış Sesime şaşırdı. Bana baktığında alnının kırışması ve saçlarının gözlerinin içine düşmesi bana şöyle bir his veriyor midemde garip bir karıncalanma hissettim. "Oh, hey.

Uyuduğumu sanıyordum," diyor usulca, Tavayı olabildiğince sessiz bir şekilde kurutma rafına koyuyor, ardından dövmeli omzuna astığı havluyla ellerini kuruluyor.

Bulaşık yıkıyordu.

Yeni duş almış olmalı çünkü saçları sanki yarı yarıya kurumuş gibi ekstra parlak ve kalçalarından sarkan yeni bir gri eşofman takımını giyiyor. Her birini sayabilirim Dalgalanma, karnının her çıkıntısı, mutfak ışığının yukarıdan derin kesikleri vurgulama şekli. Çılgınca.

"Ben, ben sadece..." Kekeliyorum. "Olanlardan sonra yemeği unuttum."

"İyi misin?" diye soruyor aniden, sanki bir süredir sormak istiyormuş gibi.

"Evet, ben iyiyim." İç çektim. "Yemeği mahvettiğim için özür dilerim." "Hiçbir şeyi mahvetmedin."

Duraksıyorum, endişeli yüzüne bakıyorum. Yeşil gözleri ay ışığında daha koyu görünüyor. Onu asla hassas, empatik bir tip olarak görmezdim, ama işte beni yine şaşırtıyor. Bu kitabı kapağına bakarak çok erken yargılamışım.

"Teşekkür ederim. Temizlik için de teşekkürler." Gülümsedim, minnettar bir gülümseme.

"Önemli bir şey değil." Beni başından savarak masanın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Ee, barıştınız mı? Onu tekrar günaha mı soktunuz?"

Yüzü ciddiydi, sonra derin ve içten bir kahkaha attı, bastırmak için elini dudaklarına götürdü.

"Kapa çeneneni." Ben de onunla birlikte gülüyorum ve başımı elime gömüyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır duyduğum en komik şeydi. Kendini tutmadın ve dürüst olmak gerekirse Tamamen haklısın. Sadece daha önce kimsenin ona böyle yüklendiğini görmemiştim." Bana bakıyor, kaşları kalkık, etkilenmiş.

Dirseklerimi masaya dayayıp başımı kaldırarak onu dinliyorum.

"Sadece merak ediyorum..." diye devam ediyor, cümleyi bitirip bitirmemesi gerektiğinden neredeyse emin değil.

Ne söyleyeceğini ve sormak istediği soruları biliyormuşum gibi hissediyorum. Neden birlikteyiz? Onunla nasıl başa çıkacağım? Aileyle? Ama cevaplarım yok.

"Bazen benim için çok zor oluyor... Ailemle ve beklentilerle başa çıkmak..." Sözlerimi takip ediyorum, fark ediyorum ki çok fazla şey söyledim.

Henüz çok az tanıdığım Hawke ile onlar hakkında kötü konuşarak ailelerine saygısızlık etmek istemiyorum.

"Hey." Elini masanın üzerinden uzatıp benimkini tutuyor. Bu basit hareket, uzun parmaklarının benimkiler üzerindeki yumuşaklığı, anında kelebekler uçuşmasına neden oluyor ve midemi bulandırıyor. "Sorun yok."

Sanki aklımı okuyabiliyor. İçime bakıyor, kalbimde tuttuğum tereddütü hissediyor. Açık olmama ve hissettiklerimi hissetmeme izin veriyor. Kendime karşı dürüst olmamı sağlıyor. Uzun zamandır yapmadığım bir şey. Ama bu benim için çok fazla. Hazır değilim.

Gergin bir şekilde gülümsüyorum, sonra yavaşça elimi çekiyorum. "Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım. Yapmalıyım" -boğazımı temizliyorum- "Ben yatağına dönmeli. Onu havaalanına götürmek için erken kalkmak zorundayım."

Hawke bir süre masaya bakarak ellerimizin ayrılmasını izliyor. Sonunda başını salladı ve ayağına kalktı, sesi sadece fısıltının üstünde. "Evet, tabii ki."

Yatak odasına doğru yürüyorum, sonra kapıya ulaştığımda duruyorum, elim çerçevede, parmaklarımı hafifçe vuruyorum, üstümde ona yaslandığı zamanı hatırlıyorum

Gözlerindeki o bakış. O ihtiyaç bakışı. Bilme bakışı.
Geri dönüşü olmadığını bilmenin.

Yüzümü ona dönüyorum, iyi geceler demek, tekrar teşekkür etmek, gözlerine bakmak ve bana baktığında hissettiklerimi hissetmek için. Ama arkama baktığımda gitmişti.

Ertesi sabah Patrick'le havaalanına doğru yola çıktıktan ve daha fazla üzgünüm ve seni arayacağım yorumlarını yaptıktan sonra Colorado'ya uçtu ve ben de eve dönerken. İçimde bir boşluk hissediyorum. Bir anın içinde sıkışmış. Açıklayamadığım garip bir duygu.

Oraya vardığımda ortalık sessizdi. Ne bekliyordum bilmiyorum, ama sanırım Hawke'ın orada durduğunu görmeyi umuyordum.

Netflix'te The Irishmen başlarken eşofmanlarıyla mutfakta bize kahve yapıyor. Ama o orada değil. Ortalık daha sessiz, daha yalnız olamazdı. Bir süreliğine yatağa dönmeye karar veriyorum, sarılıyorum ve her şeyi ve herkesi unutmaya çalışıyorum.

Birkaç saat sonra uyandığımda mutfaktan kahve kokusu geliyor. Dışarıda olabileceğine dair bir heyecan kaplıyor içimi. Belki de geri dönmüştür. Banyoya gidiyorum ve Dişlerimi tekrar fırçalıyorum, rüküş görünümümü düzeltiyorum ve

saçımı dağınık bir topuz yaptım. Berbat görünmüyorum, hiçbir şekilde harika da değilim ama görünecek kadar sevimli hissediyorum.

Mutfağa girip onu aradım. Kahve cezvesini ve yanında küçük, yırtık bir kâğıt parçasını görüyorum. Üzerinde onun sözlerinin karalandığı bir not.

'Senin için. Sonra görüşürüz.'

Nota bakarken biraz kaşlarımı çattım. Kendime yalan söyleyemem. Bugün yeni arkadaşşımla takılabileceğimi, film izleyebileceğimi, hatta belki de bir yandan çalışırken bir yandan da dışarıdan yemek sipariş edebileceğimi bilmek beni biraz heyecanlandırmıştı. Hawke'la vakit geçirmemekten ne kadar keyif aldığımı fark ettim. onunla vakit geçirmek. Özellikle de artık rahatlamak için biraz özgürlüğümüz olduğu için.

Kendimi yepyeni bir şekilde iyi hissetmemi sağlıyor. Tam olarak kim olduğum hakkında endişelenmeden Yanlış bir şey söylemek ya da aptal gibi görünmek. Hiçbir şekilde yargılayıcı bir insan değildir, özellikle de kendisi de zor zamanlardan geçtiği için. O daha açık-Patrick'ten daha zeki, bu da onunla konuşmayı son derece ilginç kılıyor.

Sonra görüşür müyüz? Bunun ne zaman olduğunu merak ediyorum. Bu öğleden sonra mı?

Bu gece mi? Bilmemek beni biraz rahatsız ediyordu. Bunu bir kenara bırakıp lezzetli kahvemi aldım ve o günkü düzenlemelerim üzerinde çalışmaya başladım. Şanslıyım ki işimi seviyorum ve gerçekten ilgilendiğimde, beni saatlerce bilinmeyen yerlere götüren hikayelerin içine çekiliyorum.

Akşam yemeği saatinde ev hala sessizdi. Öğleden sonra Patrick'e sağ salim varıp varmadığını merak ettiğim bir mesaj atmıştım ama cevap alamamıştım. Bana mesaj atacağına, FaceTime yapacağına, her ne olacaksa yapacağına söz vermişti ama hiçbir haber alamadım.

Çalışmamı gönderdikten ve akşam yemeği için kendime bir kase çorba yaptıktan sonra, muhtemelen haber alamayacağımı kabul ettim.

bu gece kimseden. En sevdiğim komedi dizisinin tekrarını izlemek için koltuğa yerleştüğimde kapıda bir gürültü duyuyorum.

Tıkırdıyor ve kapı sallanıyor, ta ki yüksek bir patlama sesi ve ardından bir sürüklenme sesi duyana kadar. Kalp atışlarım hızlanıyor, nefesim göğsümde sıkışıyor. Ayağa kalkıp kanepenin etrafından dolanarak gözetleme deliğinden dışarı bakıyorum ve kapının altından çıkıyormuş gibi görünen, çok tanıdık siyah savaş botları olan bacaklardan başka bir şey göremiyorum.

Bir nefes veriyorum ve Hawke tekrar içime düşerken açıyorum. "Siktir," diye inliyor.

"Hawke? Ne yapıyorsun?!" Onu kollarının altından yakalayarak çığlık atıyorum.

Çok ağır, ölü gibi. Alkol ve diğer maddelerin karışımı kokuyor. Belli ki kafayı bulmuş. Hayal meyal Kid'e yakalanamayacağını söylediğini hatırlıyorum.

Şu anda uyuşturucu kullanıyor. Hapse geri gönderilebilir. Onu bu eve sokmalıyım.

"Cole." Tekrar inliyor. "Bunu yapmanı istemedim..." "Şşşt, hadi gel. Hadi içeri girelim."

Onun yardımıyla, onu başarılı bir şekilde evin içine sürükledim ve kanepeye yatırdım.

"Ne yaptın sen?! Sarhoş musun sen? Neyin etkisindesin?" Ona haklı bir endişeyle sordum.

"Sadece, sadece odana git," diye mırıldanıyor, ellerini yüzünde gezdiriyor.

Siyah tişörtü karnına kadar yükseliyor ve leğen kemiğinin hemen üzerinde 'Her Azizin Bir Geçmişi, Her Günahkârın Bir Geleceği Vardır' yazan dövmeyi görüyorum. Yırtık, koyu renk kot pantolonu

İnce belinin etrafından sarkan ağır botları çoğunlukla bağlanmamıştı ve saçları darmadağınktı.

"Ne? Hayır."

"Odana git Cole!" diye bağılıyor, kan çanağına dönmüş gözleri bana bakıyor.

"Hayır," diye karşılık veriyorum.

Başını koltuğa yaslayıp mücadeleden vazgeçiyor, belli ki bu savaşı kazanmaya çalışacak ruh halinde bile değil.

Mutfığa gidip büyük bir bardağa buzlu su dolduruyorum ve donmuş bir pizza alıp fırına koymadan önce ona uzatıyorum.

İsteksizce suyu alıyor ve benden önce bardağın tamamını mideye indiriyor. Dudak halkasının bardağa vuruşunu dinliyor, hepsini yutarken boğazının yuvarlanışını ve adem elmasının zıplayışını izliyorum. Boş bardağı ağzından çekiyor ve su sanki bulunduğu yeri seviyormuş gibi dudaklarına yapışıyor. Bariz bir şekilde baktığımın farkında bile değil.

"Patrick Denver'da mı?" diye soruyor, sanki odaklanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini duvara dikerek.

"Bilmiyorum, sanırım öyle." Omuz silkiyorum.

"Seni aramadı mı?" Gözleri tiksintiyle kısılır.

Başımı hayır anlamında sallıyorum. Alay ediyor, sonra gözlerini deviriyor.

Eminim Patrick'le olan ilişkim onun için tamamen bir şaka. Tek bir kişiye bağlanmak isteyecek bir adama benzemiyor. Hafif seksin eğlencesi nerede?

ve ara sıra kavga? Ama buna değen şey görmediği sevgidir, bunu sürdüren şey güvendir. Değil mi?

Pizza bittikten sonra, ona bir tabak dolusu getirdim ve hala kanepede yatıyordu.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diyor, sesi hâlâ berbat geliyor, uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor, gözleri her zamanki gibi kırmızı.

"Kapa çeneni ve yemeğini ye," diye cevap veriyorum, sonra sırtıyorum çünkü bunu söylemek iyi hissettiriyor.

"Lanet olsun. Sen de kimsin?" Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, sonra tembelce sırtarak pizzayı elimden alıyor.

Yemeğini yiyor ve ben de suyunu dolduruyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

"Peki, bana neden içmeye gittiğini söyleyecek misin?" Ses tonumda mizahla soruyorum.

"Hayır."

"Ha, anladım. Çok dikkatsizsin. Baş belası," diyorum şakacı bir şekilde, yanına oturarak.

Onunla dalga geçmek yavaş yavaş yeni favori hobim haline geliyor. Şakalaşmamızı seviyorum.

Tekrar kanepeye yaslanıp dudaklarını yalıyor, sonra bana kapüşonlu gözlerle ve hiç espri yapmadan bakıyor. "Hiçbir fikrin yok."

Nefesimi içime çekiyorum, ağzım aniden bir çöl kadar kuru hissediyor.

"Sana bir battaniye getireyim."

Televizyonun yanındaki sepetten bir battaniye alıyorum, muhtemelen olduğu yerde kalacağını varsayıyorum. Hafif bir gülümsemeyle ona uzatıyorum. Önce battaniyeye, sonra bana bakıyor ve eliyle tutuyor. Üzerinde siyah şahin olan eliyle. Siyah yüzüklerin tüm belalı görünümüne katkıda bulunduğu aynı el. Çılgılık atan aynı el büyük, kaba biçimiyle erkeklik.

Onu aldıktan sonra uzattığım elimi tutuyor. Sanki söyleyeceği şey için kendisiyle savaşıyormuş gibi gözleri sıkıca kapanıyor. "Kal."

Ağzından bir soru değil, bir emir olarak dökülen tek kelime. Tanımının kendisinden daha fazla anlam ifade eden tek kelime. Kendisiyle birlikte bir ağırlık taşıyan kelime. Benim için bir ağırlık. taşımak istediğimi buldum.

Kızarmış gözlerini tekrar açıyor, dudakları zar zor aralanıyor ve botlarını çıkarıp rahatça arkasına yaslanıyor. Yanına uzanmam için battaniyeyi açıyor. Bir an durup bunun iyi bir fikir olup olmadığını tartışıyorum. Olmadığını biliyorum ama bunu yapmak için bir bahane buluyorum. Bu sadece

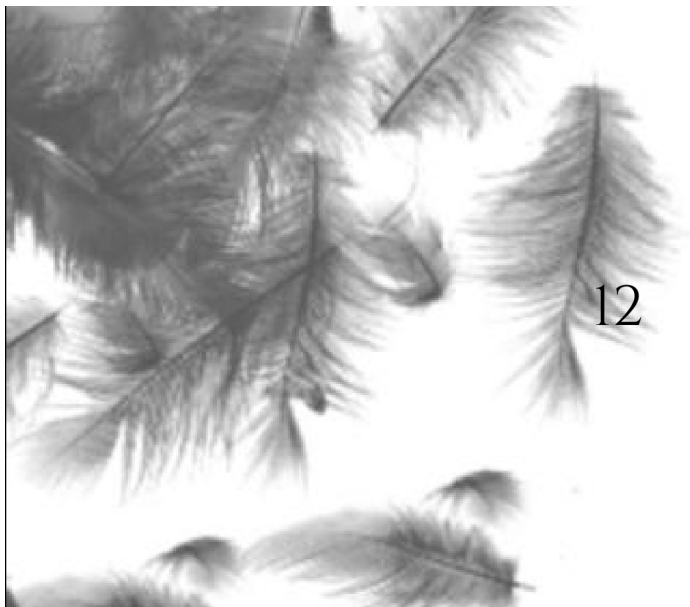
Sarılmak, bu sadece kanepeler, o sadece bir arkadaş. Bunun neresi kötü?

Yanına uzanıyorum, sırtımı göğsüne dayıyorum, o da destek için yastığı boynumun altına koyuyor. Çok sıcak ama bana karşı çok sert. Uzun kolu etrafımı sarıyor, beni kendine çekiyor.

Pozisyonunu ayarlayıp bana mükemmel bir şekilde otururken beni ona sıkıca sarıyor. Beni içine çekiyor, sonra yavaşça uykuya dalarken iç çekiyor. Olması gerekenden çok daha iyi hissediyorum ve bununla ne yapacağımı bilemiyorum. Kendimi ona kaptırıyorum, yavaş ama emin adımlarla.

Yeni bir yere sürükleniyorum. Korkutucu ama rahatlatıcı, inanılmaz derecede zahmetsiz ama belalarla dolu bir yere. Geçilmemesi gereken bir çizgiyi geçiyorum, ama elimde olmadan arzuladığım o tatmin edici yıkıma giderek daha da yaklaşıyorum.

OceanofPDF.com

12

OceanofPDF.com

THE PARTY IS HERE

S Ertesi gün masamdaki sandalyeye oturduğumda nefes alıyorum.

Patrick'i aramadan önce kendimi sakinleştiriyordum. Telefon kulağımın dibinde çalıyor ve Hawke'ın kollarının beni sardığını, sert ve sıcak gövdesine yasladığını hatırlıyorum.

Telefon çalıyor ve bacaklarımızın nasıl iç içe geçtiğini hatırlıyorum, bir elim belimi tutarken, diğeri boynumun arkasına sarılmışken kalçam onunkinin üzerinde duruyordu.

Telefon çalıyor ve kalbinin sesini hatırlıyorum. yanağımı göğsüne dayadım, nane ve misk kokusunu, onun tatlı kokusunu içime çektim.

Telefon çalıyor ve erkek arkadaşımın sesini duyuyorum, beni gece yarısı anılarımdan koparıyor.

"Nic, hey, bebeğim! Aramadığım için çok özür dilerim."

"Patrick," diye başımı sallayıp düşüncelerimden arınıyorum. "İyi misin? İyi misin? Çok endişelendim," diyorum, masamda parmaklarımın arasında bir kalem yuvarlıyorum.

"Ben yaptım. Çocuklar şehir merkezini gezmek istediler, biz de yemek yedik ve sonra birkaç kadeh bir şeyler içmeye gittik."

"Oh..."

Ve yine de, bunu söylemek için beni arayıp mesaj atamadı mı? Ben

O kız olmamaya çalışıyorum. Bir erkeğe erkek olduğu için kızan kız, ama son zamanlarda bu biraz zorlaşıyor.

Birkaç dakika daha konuştuk.

otelin şaşırtıcı olduğunu ve aslında kendisine ait bir oda bulunduğunu söyledi. O günkü planlarından bahsediyor ve önündeki iş. Sesi heyecanlı ve enerjik geliyor ve onun adına gerçekten çok mutluyum. Daha sonra arayacağına dair söz vererek telefonu kapatıyoruz, umarım bu sözünü gerçekten tutar.

Duşa girdiğimde, anılar sel gibi geri geliyor. Ellerimle vücudumu yıkarken, Hawke'ın üzerimdeki ellerini hatırlıyorum. Bunu yapmamalıydım. Bana ne oldu bilmiyorum. Ellerinin kıvrımlarımı taradığını, boynumu sardığını, göğüslerimi avuçladığını hayal ediyorum.

Hayır. Kendine gel, Nic. Sadece yalnızsın.

Suyu kapatıp giyiniyorum. Bunu bırakmam gerek. Hawke hala bayginken eve gideceğim, böylece bu kucaklaşma durumunun garipliğiyle tekrar uğraşmak zorunda kalmayacağım.

Omzu açık şirin bir kazak giyiyorum, kıvrımlarımı saran yırtık bir kot pantolon ve küçük topuklu bir çift şirin kahverengi bot giyiyorum.

Gitmeden önce aynada kendimi kontrol ediyorum, saçlarım

gevşek bukleler halinde sırtımdan aşağı dökölüyor. Kendimi iyi hissediyorum.

Oturma odasına geri dönüp Hawke'ı kanepede geiyorurur. Çok huzurlu uyuyordu. Bir süre ona baktım. Bir an, gitmeyi düşündüm. Tekrar onun içine kıvrılmayı, arzulara doğru bu arayışı sürdürmeyi düşünüyorum ama buna karşı çıkmayı seçtim. Bunun yerine, gitmenin en iyisi olduğuna karar verdim. Sessizce kapıya doğru gitmeye çalışıyorum. Neyse ki başardım.

Birkaç saat boyunca birkaç farklı mağazada düşüncesizce alışveriş yaptıktan sonra, çok ihtiyaım olan bir şişe şarabı ve hafta için bazı yiyecekleri aldım. Ona kalkması için yeterince zaman verdiğimi düşünüp eve gidiyorum.

şanslıyım ki oraya gittiğimde gitmişti. Rahatsız edici bir konuşma olmadı. Vay be.

O akşam kendime spagetti hazırlarken telefonumun çaldığını duyuyorum. Heyecanla ona doğru koşuyorum, arayanın Patrick olduğunu görüyorum ve hemen açıyorum.

"Hey!" diye

cevap

veriyorum. Bir

şey yok.

"Patrick? Alo?"

Arka planda yüksek sesler duyuyorum, sanki bir yerde yemek yiyormuş gibi. Sonra boğuk seslerin konuştuğunu duyuyorum. Beni kışından aradı. Dikkatle dinliyorum, adıımı duyduğumda bir şey yakalamaya çalışıyorum.

"Nic...hareket et...oh iyi."

Sinirlenip telefonu kapatıyorum ve onu geri aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor.

Nic. Şekil. Oh iyi.

Bu kulağa iyi bir Şeymiş gibi gelmiyor.

Şarap şişesini açıp kocaman bir bardak dolduruyorum ve telefonum masada çalarken bu gece sıvı diyet yapmaya karar veriyorum.

"Patrick."

"Hey, Angel! Aramanı kaçırdığım için üzgünüm. Toruni'de yemek yiyoruz. Ben de seni aramak üzereydim."

Elbette.

"Nereye taşınyorum?" Doğrudan soruyorum.

Bu işi çözmeye çalışıyorum. Garip davranıyor. "Ne?"

"Patrick, bir dakika önce seni duydum. Nereye gidiyorum?!" "Gerçekten seninle bu şekilde konuşmak istemedim. Yapabilir misin?"

Döndüğümde konuşalım mı?"

"Lütfen Patrick, söyle bana," diye yalvarıyorum, tedirginliğimin yüzümü ısıttığını hissederek. "Bekleyemez."

Bana söylemek için kendisiyle savaştığı belli olan bir şekilde ofluyor.

"Buradaki şirketten bir iş teklifi aldım. Beni gerçekten seviyorlar ve maaşımda büyük bir artış olacak."

"Sadece onlarla iş yaptığınızı sanıyordum.

Kontrat imzalamak mı? Ne oldu?"

"Döndüğümde konuşuruz," diyerek beni başından savdı.

"Akşam yemeğini bitirmek üzereyiz, sonra yola çıkacağız."

"Dışarı mı?! Yine mi?"

"Bu bir iş, Nic," diye tersledi beni. "Biraz saçmalıyorsun."

Ben saçmalıyorum ama o potansiyel olarak yeni bir eyalette iş kabul ediyor, tartışmadan taşınmayı planlıyor.

Benimle olan şeyler, orada olduğu her gece parti yapmak, beni aramamak, oh ve bununla başa çıkmam söz konusu olduğunda "oh iyi" dedi.

Ama ailedeki kadınlar ne yapıyorsa benim de onu yapmam ve bu konuda çenemi kapatmam gerekiyor. Erkekler aile işini yönetir ve kadınların hiçbir konuda söz hakkı yok. Arkalarına yaslanıp güzel küçük kafalarını sallıyorlar. Gerçekten hayatımın geri kalanında kendimi buna mı hapsediyorum?

Kısa süren kavgamızı bitirdikten sonra, sabah beni arayacağına söz vererek telefonu kapatıyoruz. Telefonumu sehpanın üzerine fırlatıyorum, ardından büyük boy şarap kadehimi alıp yudumluyorum. Bu yalnızlık acısını dindirmeyi her şeyden çok istiyorum.

Ön kapının dönerek açıldığını duyuyorum ve kalp atışlarım hemen hızlanıyor. Hawke'ın içeri girdiğini görmek için döndüm. botları ve ceketini hâlâ üzerindeydi. Yatak odama doğru yürüyor ve gözleri kanepede benimkilerle buluşmadan önce açıkça beni arıyor.

Harika görüldüğümünden eminim, gözlerim çok şişti. Patrick'in aramasından sonra yüzümden çıkmaya karar veren aptal gözyaşları, televizyonun açık olmadığı loş odada oturuyorum ve şarap şişesi kalçalarımın arasında, kadeh elimde. Neden ben bu camı kullanarak, artık bilmiyorum bile.

"Oh, hey. Televizyonun açık olduğunu görmedim. Burada olduğunu düşünmemiştim."

"Evet," diye cevap veriyorum, şarap kadehimi kaldırarak.

Yüzünde şüpheli bir sırıtışla bana doğru yürüdü. "İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Ben şarap bardağımın dibine bakıp içkimi bitirirken o da bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Ne oldu Cole?" diye sorar sert bir ses tonuyla.

Başımı sallıyorum, bardağın kenarındaki lekeli dudak parlaticısına bakıyorum. "Hiçbir şey ve bu konuda konuşmak istemiyorum."

Bir süre bana bakıyor ve sonunda yalvarışıma boyun eğip bir kez başını sallamadan önce çenesinin büküldüğünü görüyorum.

"Bu biraz garip olabilir ama..."

Biraz tereddütle konuşuyor, bu yüzden muhtemelen arabasında düzgünce becerilmek için bekleyen bir kız olduğunu biliyorum.

"Sorun değil Hawke, istediğin zaman istediğin kişiyle yatabilirsin."

Kaşları havaya kalktı, sonra birbirine çarptı ve ensesini ovuştururken kuru bir kıkırdama çıkardı. "Hayır, demek istediğim Kid'in merak ettiği şey

"Gel bu gece burada takıl."

Vay be. Ben bir aptalım. Şarabı suçluyorum.

"Patrick gittiği için belki diye düşündüm..." diye devam etti. "Kid'e önce sana soracağımı söyledim tabii ki."

"Oh, evet." Ayağa kalktım. "Evet, sorun değil, ben giderim-" "Hayır, kal," diyor ve ben tekrar oturuyorum.

Neden onu yavru bir köpek gibi dinliyorum?

Çocuk elinde hışırdayan şişelere benzeyen büyük bir çantayla eve dalar ve minyon, esmer bir

bob arkasından kesti. "Parti burada!"

Hawke'a kuşkuyla bir bakış atar, o da sırtır ve Kid'le bir kız içeri girerken gözlerini devirir.

Kendimi Marion'a tanıttım, benim yaşlarımda olduğunu, bir kasaba ötedeki bir kulüpte çalıştığını, muhtemelen striptizci olduğunu ve kesinlikle Kid'le çıkmadığını öğrendim. Onun sözleri.

İçimden bir ses Kid'in belki de Bu geceden sonra olacak, ama Hawke'ı tepeden tırnağa süzdüğüne bakılırsa, başka planları olduğunu düşünüyorum.

Mutfak masasının etrafında dönerek birkaç içki oyunu oynuyoruz. Sadece dördümüz olduğumuz için Maça'da karar kılıyoruz, ancak çok geçmeden içkiler akmaya başlayınca oyun gürültülü bir hal alıyor.

Kid ve Marion sürekli ateş etmek zorunda kalıyor çünkü Hawke ve ben onları öldürüyoruz.

Hawke ve ben karşılıklı oturuyoruz ve gözlerimiz her birleştiğinde o küçük çarpıntıyı yeniden hissediyorum. Bağırsaklarımı daha fazla şarapla zehirlemek ve onun yanında neden böyle hissettiğimi unutmak istememe neden olan o ölümcül çırpını.

Ortak olmamızın ve birbirimizin görünüşüyle oynamamızın bir faydası yok. İşveli gülümsemeler, ısırılan dudaklar, dilin ağzın köşesine gitmesi, tüm "sinyaller" zafere giden yolda hile yapmaya devam etmek için iletişim kurmalıyız.

Bir galibiyetin daha ardından masadan kalkıp oturma odasını dolaşmaya başlıyoruz. Hawke televizyona bir müzik koyup surround ses hoparlörlerinden dinlerken Marion ona doğru ilerliyor. Kanepeye yerleşiyor, bacakları Hawke'ın

bacaklarının üzerinde, ona dövmeleeri hakkında sorular
sorduğunu duyuyorum.

Mutfakta temizlik yapıyorum, sonra kendime bir kadeh şarap daha dolduruyorum.

Bu beni rahatsız ediyor. Onları izliyorum.

Parmağını adamın çenesinde gezdiriyor, sonra dudaklarında gezdiriyor ve dudak halkasına dokunuyor. O sadece arkasına yaslanır

yastıklı koltuğa oturtuyor, kucağına oturtuyor. "Ben de benden hoşlandığını sanıyordum." Çocuk omuz silkti, eğildi

Benimle birlikte tezgâha yaslanmış, kollarımızı kavuşturmuş onlara bakıyorduk.

Ona biraz acıyarak omuz silkiyorum, sonra izlemeye devam ediyorum. "Bu çok sık oluyor mu?" Kederli bir yüz ifadesiyle ona dönüyorum.

Sırt.

"Her zaman. Bu ahmak hepsini alıyor." Kıkırdıyor, belli ki bu konuda tamamen incinmemiş. "Kızmamalıyım. Bunun beş yılını kaçırdı. Telafi etmesi gereken şeyler var."

Beş yıl mı?

Marion'un bir şeyler hakkında kıkırdadığı yere bakıyorum, son birkaç gündür hissettiğim aptalca duygular için zihinsel olarak kendimi tekmelerken Hawke'a daha da yaslanıyorum.

Yaptığı şey bu. Ve sık sık. Paylaştığımız bakışların pantolonuma girmek için bir ön koşuldan başka bir şey olduğunu bir an için nasıl düşünebilirdim?

Kulağını ısırmasını, onunla oynamasını, sonra kıkırdamasını izliyorum.

ve onun kucağına oturuyor. Kolları kanepenin arkasına

dolanırken elleri onun poposunu kavlıyor. Sonra onu öpüyor.

Bu beni rahatsız etmemeli. Onu daha önce de öpüşürken gördüm. Kapının yanındaki hatunla. Yüksek sesle ağlayarak oral seks yaptığını duydum! Ama bu oyunu izlemek, aramızda olabileceğini düşündüğüm her türlü bağlantıyı geçersiz kıldı. Çünkü

Bir anda kendimi rahatsız hissetsem de bunun olmasına sevindim.

Bir şeyin beni ve dağılmış kafamı bu konuda fazla ileri gitmekten alıkoyması gerekiyordu... şehvet.

Hawke onun alt dudağını emerken öpücüğünden uzaklaşır. Hawke dönmeden önce boynunu öpüyor, bize doğru bakıyor. Kid'le benim birbirimize yaslanıp ona doğru baktığımızı fark edince yüzü şakacı bir ifadeden okunamaz bir ifadeye dönüştü.

Artık boş olan şarabımdan çok ihtiyacım olan bir yudum daha alıp bir tane daha dolduruyorum.

Ayağa kalkabilmesi için Marion'u kibarca kenara çekiyor. Oturma odasından mutfağa doğru ilerlerken, kaşlarını indirmiş ve geniş bir duruşla karşımızda duruyor.

"Evlat, işten ayrıl. Sana zaten söyledim-"

"Erkek arkadaşı var, evet, evet... Biliyorum, ama lanet olsun, ateşli ve yalnız. Ne yapmam gerekiyor?"

Yüzüm kızarıırken sıcaklığın boynuma ve yüzüme doğru yükseldiğini hissediyorum. Ateşli değilim ama yalnızım.

"O iyi," diyerek hızla onu başından savıyor.

"Burada ne hakkında konuşuyoruz?" Marion mutfakta bize katılıyor, kolunu Hawke'ın omzuna atıyor ve istemeden de olsa kaşlarımı çatmama neden oluyor.

"Hiçbir şey," diye sertçe yanıtlıyor.

"Şey, 'beyaz kızı' getirdim." Masaya doğru ilerliyor. "Kim sıra ister?"

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken, içinde beyaz toz halinde bir madde olan bir çanta çıkardı. Patrick'in eski aile yemek masasından bir miktar kokain çekmek üzereydi. Bu ironi beni neredeyse sesli güldürüyor.

Kaşlarım havaya kalkıyor ama bir şey söylemiyorum. Kid heyecanla masada ona katılıyor ve Hawke onlara şöyle bir bakıyor

Çenesi bükülürken gözleri kısılmış.

"Çıkarın şu pisliği buradan," diyor derin ve tehditkâr bir ses tonuyla.

"Hadi ama! Biraz canlanalım. Kilise kızı, dene. Muhtemelen biraz gevşeyeceksin," diye haykırdı Marion. bunu benim yüzümden söyledi.

"Ciddi misin lan sen?! O boku bu evden çıkarın dedim, aslında ikiniz de gidin!" Hawke bağırır, kafalarını ona doğru kaldırmalarını sağlar.

Delirmiş. Gerçekten kızgın.

"Tanrım, buraya eğlenmeye geldiğimizi sanıyordum." Marion homurdanıyor, tekrar toparlanıyor.

"Boş ver onu. Kulübeye git. Orada ne halt etmek ya da kim olmak istiyorsan onu yapabilirsin," diye cevap veriyor ve kapıya doğru yürüyüp açıyor.

"İçiyorduk dostum. Araba kullanamam," diye açıklıyor Kid. "Siktir." Hawke ellerini saçlarında gezdirir. "Ben bırakırım yarın sana arabayı getiririm."

Marion'la birlikte eşyalarını toplayıp kapıya yönelirken Kid de aynı fikirde. Kid çarpık, sevimli gülümsemesiyle bana dostça bir selam veriyor. Hawke benim olduğum yere doğru yürüyor.

mutfakta duruyor. Parmağını tezgâha vurarak bir süre oyalanıyor.

"Hemen döneceğim," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, dudaklarımı birbirine sürtüyorum, tüm bu durum hakkında komik hissediyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, bana yaklaşıyor, yeşilimsi deniz mavisi gözlerindeki endişe belli oluyor.

Kokusunu içime çekiyorum, gözlerinden dudaklarına bakıyorum, sonra aniden geri dönüyorum. Marion'un az önce sahip olduğu o dudaklar Onunkine mühürlenmiş. İyi olup olmadığımı sorarken bunu kastettiğini biliyorum. Onu gördüğümü biliyor, ama korkuyor.

beni etkiledi. Etkilemiş olmasından nefret ediyorum.

"Evet, buzdolabında bir yerlerde yarım şişe şarabım var, ben iyiyim," diye aptal gibi kelimeleri kekeleyerek söylüyorum,

tamamen soğukkanlı olmaya çalışıyorum.

Bana o seksi yan sırıtışını atıyor, saçları gözlerinin içine düşüyor. "Tamam, güzel. Beni bekle."

Beni beklemek mi? Bu da ne demek oluyor?

Kaşlarımı indirdim. "Hayır, Hawke, ben sadece-"

Eğilip bileğimi usulca kavırıyor ve sert gözlerle bana bakıyor. "Beni bekle."

Kid ve Marion'la birlikte gidişini izlerken hiçbir şey

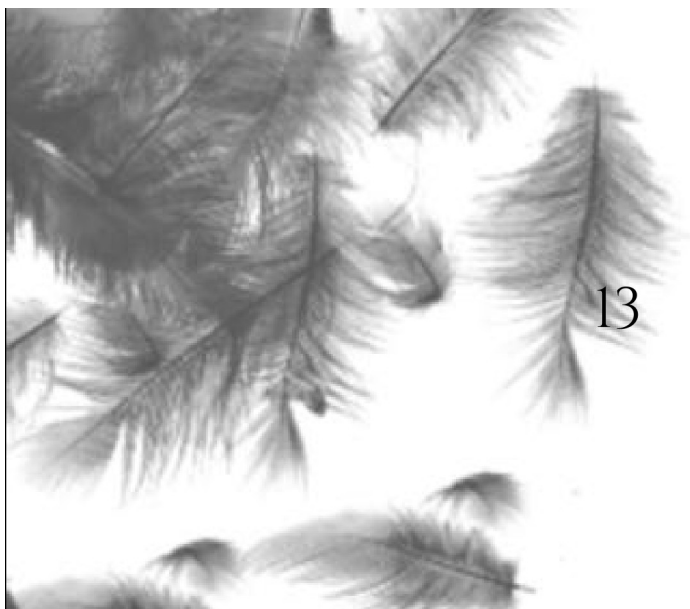
söylemedim.

Buzdolabının arkasında saklanan açık şişeyi kapıyorum,

Dolaplardan mutfağın zeminine iniyorum. Şaraptan büyük bir yudum alıp içimi ısıtmasına izin veriyorum.

Beni beklemenin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama içimden bir ses tam da bunu yapacağımı söylüyor.

OceanofPDF.com

13

OceanofPDF.com

MISTAKES THAT MAKE US

Resmen başardım.

Başarılı bir şekilde kendimi iyice sarhoş ettim.

Hawke'ın dönmesini bekliyor. Muhtemelen kulübede birkaç kız bulmuştur ve şu anda onlarla sevişiyordur. Neden onu beklemeyi kabul ettiğimi bilmiyorum. Neden kabul edeyim ki?

Tam olarak neyi bekliyorum?

Daha şık bir kıyafet giydikten sonra kanepeye yığıldım. Rahat bir atlet ve şort takımı. Telefonumu elime alıp Patrick'in beni arayıp aramadığını kontrol ediyorum. Saat geç oldu ama yemekten sonra dışarı çıkmışlarsa hâlâ uyanık olduğunu varsayıyorum.

Arama yok. Mesaj yok.

Ben de onu aradım. Ona nasıl hissettiğimi söyleyecek kadar çakırkeyiftim, bu yüzden çalmasını bekledim. Çalışıyor, çalışıyor ve çalışıyor. Cevap yok.

Kapattım, sonra tekrar aradım. Bilirsiniz, yanlış numara çevirmiş olabilirim. Tabii, ben de öyle diyeceğim. Onu aramaya çalıştıktan hemen sonra, telefon doğrudan telesekretere düşüyor.

Patrick hakkında bildiğim bir şey varsa o da mükemmeliyetçi olduğudur. O bir planlayıcı. Dışarıdayken telefonunun kapanmasına izin vermez.

Bu sorumsuzluk olarak görülebilir. Bunun tek bir mantıklı cevabı var.

Aramamı engelledi.

Tekrar deniyorum. Direkt sesli mesaja.

Ne oluyor be?!

Şimdi çok kızgınım. Çakırkeyifim, kızgınım ve spagettimi hiç yapmadım, bu yüzden şimdi daha da kızgınım çünkü açım.

Hawke içeri girerken kapının gıcırdarak açıldığını duyuyorum. Sarhoş öfke havuzumda sırtüstü uzandığım yere yaklaşıyor. Uzun gövdesi üzerimde duruyor ve sigara ile nane kokusu alıyorum.

Geri geldi.

Ve yemek getirdi.

"Bize yiyecek bir şeyler aldım," diyor şakacı yeşil gözlerinde bir parça heyecanla, dövme ön kolu esniyor, önümde rulo yapılmış kahverengi poşetleri tutuyordu.

Gözlerim parlıyor ve üzgün olduğumu neredeyse anında unutuyorum. Şu anda ihtiyacım olan şey yemek ve o poşetler dolusu hamburger ve patates kızartması da tam bana göre.

Arka planda Public Enemies çalarken, yan yana kanepede ortak bir sessizlik içinde lezzetli ve yağlı yemeklerimizi yiyoruz.

"Daha önce olanlar için özür dilerim," diyerek bana doğru dönüyor ve ağzına bir küme patates atıyor.

"Ne demek istiyorsun? Ben üzgün değilim."
Hamburgerimden bir ısırık alıyorum, konuşurken zarifçe çiğniyorum. "Sadece arkadaşlarının seni kızdırmasına üzıldüm. Sanırım senin durumunun nasıl işlediğini anlamıyorlar."

Yemeğini bırakıyor, iri, mürekkepli ellerindeki tuzu fırçalıyor, sonra bir elini koyu renkli dallarında gezdiriyor.

"Bu umurumda bile değil," diyor tüm ciddiyetiyle. "Sadece senin etrafında o boku istemedim. Burada."

Onları benim için mi kovdu? Sanırım mantıklı. Biz oradayken kulübede uyuşturucu ve diğer her şeyin etrafında değilmiş gibi değil. Hatta oraya giderken Kid'e otunu arabaya koydurmuştu. Görüldüğü gibi onun için değildi. Benim içindi. Beni bundan korumak istemesini garip buluyorum. Etrafındaki kimseyi düşünmediğini sanıyordum.

Ona bakıyorum, anlamaya, parçaları birleştirmeye çalışıyorum. Bana bakıyor, yine o şeyi yapıyor, gözlerimden dudaklarıma bakarken dudak halkasıyla oynuyor, sonra geri dönüyor. Gözlerini kırıştırıyor, gözlerini sıkıca kapatıyor, uzaklara bakıyor, sonra yemeği yuvarlayıp bir kenara koyuyor.

Rahatlıyor, botlarını tekmeliyor ve bacaklarını kanepede arkama doğru kaydırıyor. Uzanıyor, battaniyeyi kapıp açıyor, sanki dünyanın en sıradan ve normal şeyiymiş gibi ona katılmam için başını sallıyor.

Bunu yine mi yapıyoruz? Kucaklaşmak dostça bir şey mi oldu?

Yapmamalıyım. Yapma, Cole.

Bana bak, kafamda benim için onun lakabını kullanıyor. Sarhoş zihnime sızıyor.

Yanına sürünüyorum, vücudum beynime itaat etmiyor ve onun sıcaklığına sarılıyorum. Bu sefer yüzüm ona dönük, büyük kolunu belime doluyor ve beni sıkıca kendine çekiyor, aramızda hiç boşluk bırakmıyor. Serbest bırakarak Temasla küçük bir inilti, gergin kirpiklerin arasından cesurca ona bakıyorum.

Bir tutam saç gözlerinin içine düşüyor. Gevşek elimle uzanıp alnından geriye doğru tarıyorum, onu hazırlıksız yakaladığı belli olan samimi bir jest. Göğsü yükseliyor ve Elimi yavaşça alnından kulağının yanından geçirip boynunun kenarından aşağıya indirirken aramızdaki dövmelerin izini sürüyorum.

Bana bakma şekli büyüleyici. İfadesi şaşkınlık ve özlemin bir karışımı, sanki tam karşısında olduğuma inanamıyor. Kaşlarını çatmış Başını yavaşça eğip alnını benimkine yaslıyor. Ağzını aralıyor ve yumuşak nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum.

Çok yaklaştık. Çok yaklaştık. Tehlikeli derecede yakın. Buradan neredeyse onun tadını alabiliyorum. Duyularım ateşleniyor. Her şey güçlendirilmiş ve gerçeküstü hissettiriyor. Şarap yüzünden mi? Hayır, bu arzu.

Önümde sallanan bu cazibeye duyduğum arzu. Onun beni memnun etmesi ve benim de onu memnun etmek için elimden geleni yapmam için duyduğum acı.

Neden çekip gidemiyorum? Neden gidemiyorum?
Bununla ilgili her şey yanlış. Bu duyguya, hiç bilmediğim
bu ihtiyaca çekiliyorum.

"Cole," diye fısıldıyor usulca.

Bu farklı. İkimizin de hissettiğini söyleyebileceğim bir şey.
Aramızda olanlar normal değil. Yine de, birbirimize
bakışımızla, bunu durduracak hiçbir şey olmadığını bilmek
kaçınılmaz.

Aramızdaki elimi tutup dudaklarına götürüyor ve
gözlerimin içine bakarken parmak eklemlerimi usulca
öpüyor.

Dudaklarının elimin üzerindeki hissi doğrudan merkezime
doğru ilerliyor, dudak halkasının soğuk metali her parmağımı
öperken parmaklarımın arasına giriyor. Midem bulanıyor,
O dudakları benimkilere karşı hayal ediyorum. Nefesim
kesiliyor ve göğsümün inip kalkma hızını kontrol
edemiyorum. İçim parlarken aynı zamanda her tarafım
uyuşmuş gibi hissediyorum. Dünyaya doğru giden bir
kuyruk dönüşündeyim, çarpmaya mahkumum.

Arkadaşlık sınırı aşıldı. Dürüst olmak gerekirse, uzun zaman
önce aşıldı. Bahane üretmekte üstüme yoktur.

Şimdi, şu anda, artık kendimi kontrol edemiyor gibiyim.
Parmakları yanağımda, çenemde ve sonunda alt dudağını
yalarken dudaklarımda geziniyor.

"Beni mahvediyorsun." Dudaklarımı inceliyor, sanki
ağzımın kıvrımlarını ezberliyormuş gibi. Birbirimize
bakarken gözlerim onunkilere kayıyor. Gözleri içime
işlerken, ulaşılamaz sandığım bir şeye ulaşırken sözlerini
yutkunuyorum. "Beni mahvet, Cole."

Kelimeler benim felaketim. Yakınlığımızla birbirimizi kızdırırken dudaklarımı yavaşça ayırıyorum. O son noktayı koyuyor

hareket ediyor, dudaklarını usulca dudaklarıma bastırıyor, bunun onu nasıl etkileyeceğinden neredeyse emin değil.

Geri çekiliyor, neredeyse inanamayarak bana bakıyor, sonra sel kapıları açılıyor ve boynunun arkasını kendime çekip dudaklarımı tekrar onunkilere bastırıyorum.

Bu his tamamen erotik. Dili dudaklarımın arasından kayarak öpücüğünü derinleştiriyor. Dilinin benimkine değen sıcaklığı tüylerimi diken diken ediyor. Ben Şimdi, saf bir baştan çıkarma bulutu içinde yüzerken, nöronlar bana durmamı, bunun yanlış olduğunu söylemeye çalışıyorlar. Ama durmayacağım. Duramam.

Bir inilti boğazından benimkine doğru yankılanıyor. Beni daha önce hiç öpülmediğim gibi öpüyor. Yumuşakça, sonra büyük bir açlıkla, sonra nazikçe, sonra bu dünyanın dışında tutkulu. Vücudu öpücükle birlikte hareket ederken, elleri beni ona doğru tutuyor, kalçalarımı onunkilere bastırıyor. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Önce yalıyor, sonra emiyor, sonra da mükemmel bir eşzamanlılıkla dilime masaj yapıyor. Emerken alt dudağıma sürtünen dudak halkasının hissi, sonra üst dudağıma emerken dudaklarımın arasına yerleşmesi baştan çıkarıcı derecede erotik.

Bu, şarkılara konu olan türden bir öpücük. Çarpışmaması gereken iki gücün dünyayı sarsan, akıllara durgunluk veren, dehşet verici patlaması.

Hawke Şimdi elleriyle yüzümün yanlarını tutuyor, nefes alabilmek için neredeyse kendini çekiyor. Dudaklarımdan ayrılıyor, yarı kanlı gözlerini yavaşça benimkilere açıyor. Nabzını havada hissedişim, büyümüş gözlerinin varlığını içine çekiő, elinin titreyiő.

"Titriyorsun," diye fısıldıyorum, elini yanağıma bastırarak.

Dudaklarını yalıyor, aşağı bakıyor, sonra tekrar gözlerimin içine bakıyor. "Sen sadece...siktir."

Onun nutku tutulduğı için hafifçe kıkırdıyorum, Bu duyguyu tamamen anlamak. Bu hiçbir şekilde normal görünmüyordu. Bunun çok ötesinde bir his. Patlayıcı gibiydi. Bu her neyse sonunda ikimiz de yanacağız.

Yavaşça öne eğiliyor, önce dudaklarıma, sonra gözlerime bakıyor, neredeyse daha fazlasına izin vermek için izin istiyor. Onu durdurmuyorum; şımarmasına izin veriyorum, tıpkı benim de şımarmanın tadını çıkardığım gibi.

Tekrar birleőiyoruz ve kanepede birlikte öpüşmeye devam ediyoruz, battaniyenin altında yan yatıyoruz, ta ki elleri keşfedene kadar. Gömleğimin üzerinden göğsümü kavrayarak vücudumu boydan boya dolaşıyor ve beni ona doğru eğiyor. Elini karnımdan aşağıya, sonra bacağımdan aşağıya doğru sürüklüyor ve parmaklarını yavaşça uyluğumun yan tarafına kaydırarak yollarında ateőten bir iz bırakıyor.

Elimde olmadan dokunuőuna doğru eğildim. Alt dudağımla emip dişlerini sürüklerken yumuşak bir inilti kaçıyor içimden

Hafifçe. Eli kalçamda, parmaklarını yavaşça yukarı doğru kaydırıyor.

gittikçe yükseliyor, kalçalarımın arasındaki ağrıyan yere ulaşmadan hemen önce duraklıyor.

Daha önce hiç olmadığım bir şekilde onun için yanıp tutuşuyorum. "Dokun bana." İnliyorum, tüm mantıklı düşüncelerimi, tüm benliğimi kaybediyorum.

Kontrol.

Uzun parmaklarını şortumun bel bandında gezdirmeden önce beni tekrar öpüyor. Elini içeri daldırıyor, ben de kalçalarımı ayırarak sırt üstü yatıyorum.

"Cole, bana durmamı söyle," diye fısıldıyor ağzımın içine, eli öylece duruyor.

"Yapmayacağım. Yapamam," diye fısıldıyorum nefes nefese.

"Lütfen," diye tekrar yalvarırken elini güneye doğru hareket ettirmeye devam ediyor.

Parmakları klitorisimi buluyor, çürük şortumun altından beni kavrayana kadar yavaşça aşağı kayıyor. Orta parmağı yarığımın arasından kayarken, temas sırasında inliyorum, bana en hassas yerimden dokunuyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ağzım açık kalıyor.

Beni, yüzümü izliyor, ağzı sanki benim hissettiklerimi hissediyormuş gibi benimkine karşılık veriyor. Orta parmağı merkezim boyunca kayıyor ve ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum. Ben içime kayması, onu bekleyen o derin dürtüyü tatmin etmesi için ağlıyor, birikiyor.

Orta parmağını içime sokarak nefes almamı sağlıyor. Başını benimkine yaslıyor, sonra parmağını yavaşça, işkence edercesine içime sokup çıkarırken çeneme yavaşça

öpücükler konduruyor.

"Tanrım," diye haykırıyorum, gözlerim kapalı, yüzüm tavana dönük.

Başparmağı, daha önce hiç böyle uyarılmamış bir yer olan klitorisime daireler çizerek sürtünüyor. Birikim ezici bir şekilde

Beni parmaklıyor, yavaş ve istikrarlı.

Taşmaya çok yakın olan bu derin cinsel dürtüyü hissediyorum; kalçalarım yukarı doğru yuvarlanırken içime daha derin girebilmesi için bacaklarımı daha da açıyorum.

Kulağımı yalıyor, kulak memesini nazikçe emmeden önce sıcak, ıslak dilini kabuk boyunca gezdiriyor, sonra dişlerini üzerinde gezdiriyor. Yavaşça bir parmağını daha sokuyor ve onu daha fazla içime almamı izliyor.

Çok iyi, çok erotik, çok yanlıştır ama çok gerekli hissettiriyor.

O devam ederken nefesim çok hızlı, göğsüm olimpiyatlarda sprintini bitiren bir koşucu gibi kabarıyor parmaklarını pompalıyor, sonra onları içimde hafifçe kıvırıyor. Bu his bir noktaya geliyor ve gözlerim başımın içinde geriye doğru yuvarlanırken, göz kapaklarımın arkasında patlamalar görüyorum. Tüm vücudum parmaklarının etrafında kenetlenerek sıkılaşıyor. En zevkli his içimden geçerken nefesimi tutuyorum ve nefesimi tutuyorum. Merkezimden başlıyor ve ben haykırırken şimşek gibi ayak parmaklarıma doğru yayılıyor. Kendimi tamamen bırakıp bu hissi kucaklarken, karıncalanmalar omurgamda yankılanıyor.

Birkaç nefes alıyorum, gözlerim hala kapalı, yavaşça kırıştıtarak açana kadar, bunun Hawke'a nasıl görüldüğünden habersizim. Gözlerini üzerimde buluyorum

ve yüz ifadesi göreceğimi düşündüğümde farklı.

Kafası karışmış görünüyor.

"Bu-" Kaşlarını çatıyor. "Bu hiç olmadı mı?"

Yüzümü hissedebilseydim bu utanç verici olabilirdi ama şanslıyım ki her yerim tamamen uyuşmuş durumda.

Başımı sallıyorum, hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Yüzü şimdi temkinli ve bedeni sormadan önceki halinden daha sert. Olanların ciddiyeti beni etkiliyor.

Bu pek çok açıdan yanlıştı. İlk orgazmımı erkek arkadaşım olmayan bir adamla yaşadım. Evlenmeyi umduğum adam olmayan biriyle boşaldım. Onun haberi olmadan bunu Patrick'in elinden aldı ve görünüşe göre dehşete düşmüş.

Erotik şehvet, bu an olan sönmekte olan ateşin dumanı gibi kaybolurken, oda eskisinden daha net ve ağır hale geliyor.

"Aman Tanrım." Bir daha ona görünmek istemediğim için ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Sana hiç orgazm yaşatmadı mı?" diye soruyor, ağzı bir karış açık, şaşkın görünüyor.

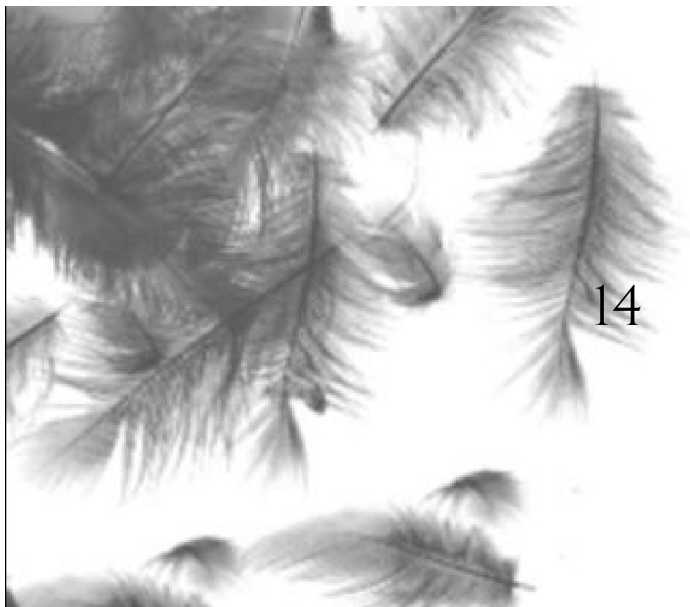
Aynı anda utandım, mahcup oldum, incindim, üzüldüm, kızdım ve pişmanlık duydum.

Kanepeden kalkıp ondan olabildiğince uzaklaşıyorum ve yaptığım şey için kendimden nefret etmek üzere banyoya koşuyorum. İçeri girip kapıyı kapatıyorum ve kilitliyorum. Aynada kızarmış, kafası karışmış bir kızın yüzüne bakıyorum,

Ama yine de neşeliyim. Keşke bu geceden kurtulabilsem, bu korkunç kâbusu silebilsem.

Sadece benim hatam değil, aynı zamanda nihai felaketim olan bir kabus.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

THE AFTERMATH

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca banyoda kaldım.

Onu gördüğüm için dehşete düştüm. Bu yeni gerçekle yüzleşmekten korkuyordu.

Artık resmileşti. Patrick'i aldattım.

Kendi gözyaşlarımda boğulurken ezici bir suçluluk duygusu içimi kaplıyor. Günaha girmeme, böylesine çocukça ve sorumsuzca bir duyguya yenik düşmeme izin verdiğime inanamıyorum.

Ona kızgındım, evet. İçiyordum, evet. Ama buna rağmen, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha iyi hissettiriyordu. Ve bu orgazmdan önceydi.

Hawke'ın üstümdeki yüzünün geri dönüşleri görüşümü dolduruyor.

her göz kırpışımda. Onu düşündüğümde midemdeki bu karıncalanmayı geri alamıyorum. Sızmış

Bir şekilde tenime işledi ve tüm bunların tutkusuyla o kadar kör oldum ki, garip bir şekilde kendimi onu bırakmak istemezken, başka bir tat isterken buldum.

Ama bunu bitirmek zorundayım. Bu yanlıştı. Patrick'e ne diyeceğim? Bunu nasıl düzelteceğim? Korkunç bir sonuca vardım: Birkaç gün bekleyecek, düşünecek ve bir şeyler yapmaya çalışacaktım.

Yanlışlarımı ortaya çıkarmadan önce bu küçük zihinsel kırılmanın ne olduğunu çözmeliyim.

Belki de Patrick'le o rahatlamayı yaşayamadığım için cinsel olarak o kadar hüsrana uğramıştım ki, her şeyi akışına bıraktım. Kesin olarak söyleyemem ama kesinlikle karakterimin dışındaydı.

Bir parçam Hawke'ı bir daha asla görmemeyi umuyordu. Olanlardan sonra en iyisinin bir jete atlayıp ülkeyi sonsuza dek terk etmek olduğuna karar vermişti. Bir başka küçük parçam ise gelip beni kontrol etmesini, iyi olduğumdan emin olmasını diliyordu.

Bunun her kısmından nefret ediyorum.

Banyodan çıktıktan sonra yavaşça kapıyı açıp oturma odasına bakıyorum. Hawke kanepede oturmuş, kolunu kanepenin arkasına dayamış, sanki sıradan bir geceymiş gibi televizyon izliyor. Ama öyle değil.

Parmak uçlarımda yatak odasına doğru ilerliyorum ama görüş alanının dışına çıkıyorum.

"Cole," diye seslendi, hemen beni gördü.

Olduğum yerde donup kaldım. Yavaşça dönüp ona bakıyorum, kalbim hızla çarpıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Kumarhane açık. İzlemek ister misin?"

Sıradan ses tonu beni hazırlıksız yakaladı. Belki de bu onun için normaldir. Boş ver, unut gitsin mi? Hiç de rahatsız

olmuşa benzemiyor.

Derin bir nefes alıyorum ve sesimin düzgün çıkmasını umuyorum. "Ah, evet. Bir saniye."

Bir eşofman altı ve büyük bir sweatshirt giydim. Olanların bir daha asla olmayacağını ima etmek ve kanepenin diğer ucuna geri dönmek için her şeyi yaparım.

Gözleri beni takip ediyor ve niyetimi anlayınca hafif bir kıkırdama duyuyor. Sonunda konuştuğunda bir süre sessizce izliyoruz.

"Önemli bir şey değil." "Önemli değil, gerçekten." diye devam ederken gözlerim onunkilere kilitleniyor.

Başını sallıyor, olanlara aşırı tepki veriyormuşum gibi gözlerini deviriyor. Tamamen kafamın içinde olduğumu ve kendimden nefret ettiğimi hissedebiliyor.

Yine de soğukkanlı tavrı beni üzüyor. Bu büyük bir mesele. Benim için büyük bir mesele. İlişkimi değiştirdi. Hawke normal hayatını yaşamaya devam ederken, her hafta farklı kadınlarla takılırken, şimdi benim üzerimde bu bulut var. Hawke'ın dünyasında öpücükler ve orgazmlar hiçbir şey ifade etmiyor. Onları Hallmark'ın Sevgililer Günü'nde dağıttığı kartlar gibi dağıtıyor.

"Hadi, kızma," diye fısıldıyor, başını sallıyor, yanındaki battaniyeyi açıyor ve boş alanı okşuyor.

Ona ters ters bakıyorum. Şu anda ondan nefret etmeyi o kadar çok istiyorum ki. Patrick'ten nefret etmek istiyorum. Herkesten nefret etmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Neden bilmiyorum. Yanındaki boşluk beni çağırıyor.

adı bir yılan gibi, o elmayı ısırمام için bana yalvarıyor, zehirli sular boğazımdan aşağı kayarak beni ani bir ölüme götürmeyi bekliyor.

Ayağa kalkıyorum, ona doğru üç adım yürüyorum ve hışımla oturuyorum. Şeytani dudaklarında bir sırıtış beliriyor. Artık baharatlı tarçın ve solmuş sigara gibi tadı olduğunu bildiğim dudakları. Dudak halkasının dudaklarıma karşı serin hissettirdiğini, beni dillerken alt dudağıma hafifçe sürtündüğünü biliyorum. Bunu bilmekten nefret ediyorum. Bundan hoşlandığım için nefret ediyorum.

Battaniyeyi üzerimize çekiyor, kolunu omuzlarıma dolayarak kanepeye gömölüyor ve beni sertleşmiş göğsüne yaslıyor. Bu korkunç bir fikir, ama elimde olmadan biraz rahatladığımı hissediyorum.

Belki bunu yapabiliriz. Belki sadece kucaklaşan ve ara sıra ilk orgazmını parmaklanarak yaşayan arkadaşlar olabiliriz. Kimi kandırıyorum ben? Bu çok boktan bir durum. Ama gittikçe daha derine batıyorum ve nedense karanlık hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Dudaklarımda yumuşak bir hisle uyandım. Bir öpücük. O kadar iyi hissettiriyor ki dudaklarım ikincisiyle birlikte hareket ediyor. Sıcak, nazik, şefkatli.

"Patrick, erken mi döndün?" Öpücüğe karşı fısıldıyorum, dudak halkasını hissediyorum.

Dudak halkası.

Gözlerimi açtım ve nefes nefese kaldım. "Aman Tanrım. Hawke. I-"

Nutkum tutuldu. Hâlâ Hawke'ın yanındaki kanepedeyim, düşündüğüm gibi yatağımda değil. Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bile bilmiyorum. Her şeyden önce, bu da ne? Neden ben uyurken beni öpüyor? Ve ikincisi, şu anda hayatımda ne halt ediyorum?! Biz burada uyuduk. Birlikte. Bütün gece. Tekrar. Bu bir karmaşa!

Üzerimden kalkıyor, dirseklerini dizlerine dayayarak kanepenin ucuna oturuyor ve gözlerini duvara dikeyor.

"Özür dilerim. Odamda olduğumu sanıyordum. Ben... özür dilerim."

Başımı sallayarak ona doğru eğildim, bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

Başını sallıyor, gözlerini kapatıyor, yaklaşmama izin vermiyor, üzgün görünüyor.

"Benden özür dileme. Özür dilememeliydim," diyor kayıtsızca.

Dudağımın kenarını ısııyorum, ne yapacağımdan emin değilim. Bir sonraki hamleyi yapmasını bekliyorum. Gün ışığında nerede durduğumuzu söylemesini. Erkek arkadaşımın eve döndüğü gün. Ama o sadece başını sallıyor ve önündeki duvara bakıyor.

"Kahve ister misin? Başlayacağım-"

"Patrick dönmeden önce gidip hazırlansan iyi olur. Boş yere endişelenmesini istemeyiz," diye araya giriyor.

Vay canına.

Patrick fahişe olduğumu anlamasın diye kendimi düzeltme ihtiyacı hissettiğimi düşünüyor. Harika. Boş yere mi endişeleniyorsun? Sanırım ben de başka bir Hallmark alıcısıyım.

Aniden ayağa kalkarak odasına yöneliyor ve başka bir şey söylemeden kapıyı çarpıyor.

İrkiliyorum, sonra derin bir nefes alıp bırakıyorum. Onu anlayamıyorum. Onu incitmiş olabileceğimden nefret ediyorum, ama sonra tekrar, incittim mi? Dürüst olmak gerekirse, yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Belki de diğer kızlar gibi benimle sadece eğlence olsun diye oynamıyordu? Belki bu farklı bir şeydi? Ya onun için sadece bir oyuncak değilsen? Dün geceki sözleri beni etkiledi. Beni mahvediyorsun.

Onu nasıl mahvediyorum?

Her iki şekilde de, buna bir son vermeliyim. Bu yanlış. İçinde sırlar saklayan ve bu sırlar onu Patlama noktasına gelene kadar baskı çok fazla olur. Bunu iyice düşünmeliyim ki en iyi tanıdığım adamı kaybetmeyeyim. Bunu asla yapmamam gereken adamı. Benim çalışkan, sadık Patrick'im.

Ve şu anda eve doğru gidiyor. Telefonumu kontrol ettim, Bana ulaşıp ulaşmadığını öğrenmeye çalışıyorum. Dün gece onu aramaya çalıştım ama görmezden gelindi. Beni ne kadar kızdırmış olsa da, dayanacak bir yerim olmadığını hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, kızması gereken çok daha fazla şey varken, küçük tartışmamıza kızdığını düşünmekten nefret ediyorum.

Onu kandırdım.

Saat gibi, telefonum çalıyor.

"Patrick? Uçağın yeni mi indi?" Acele ediyorum, biraz fazla enerjik bir şekilde cevap veriyorum.

"Gerçekten de öyle. Eve babamla gideceğim. Beni bırakabilir, o yüzden araç konusunda endişelenmeyin."

Bunu hiç düşünmüyordum bile. Meşgul zihin. "Oh iyi. Bu harika. Sanırım yakında görüşürüz o zaman." Islak avuçlarımı tuttuğum yorganın üzerinde kurulamaya çalışarak cevap verdim.

"Kulağa hoş geliyor. Peki Nic?" Sesi yumuşak ve tereddütlü. Midesine gergin bir enerji doluyor.

"Öyle mi?" Ciyaklayarak söyledim.

"Seni özledim," diyor üzüntüyle.

Derin nefes alıyorum, derin nefes veriyorum. "Ben de seni özledim," diye fısıldıyorum.

Telefonu kapattı ve ben yüzüstü yatağa düştüm. Kendimden nefret ediyorum.

Çok fazla.

Birkaç saat geçti ve kendimi işime verdim. Sağda solda müsveddeler, sayfalarca notlar, düzenlemeler, kendime mesajlar. Belli ki kendi sorunlarıma odaklanmak yerine kurgusal bir dünyada kaybolmak için olabildiğince çok çalışıyorum. Her halükarda, sadece birkaç saat içinde bir şekilde iyi bir miktar başardım.

Kulaklıklarımı çıkararak saate tekrar bakıyorum, Patrick'in yakında olması gerektiğini biliyorum. Sırtıma dalgalı saçlarımla birkaç tayt ve sevimli bir crop top tişört giydim. Rahat, konforlu ama sevimli. Sen yokken her şeyi berbat ettiğim için kendimi fazla zorlamadığımı gösteren herhangi bir şey.

Döndüğünde aç olabileceğini düşünerek mutfakta taco için biraz sığır eti öğüttüm. Bu ve yemeğin insanları daha mutlu etme gibi bir özelliği var. Hawke'ın odasına doğru bakarken ışığın kapalı olduğunu gördüm. Ben çalışırken bir ara çıktığını varsayıyorum. Belki de yaptıklarımızdan sonra Patrick'le yüzleşmek zorunda kalmamak için gitmiştir. Yani, eskiden arkadaş falan olmuşlardı.

"Nic?" Kapıda Patrick'in sesini duyuyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Mutfaktan çıkıyorum ve onu elinde bir buket ve çantalarıyla kapıda görüyorum.

Onları görür görmez kaşlarımı çatıyorum, sonra da bunu kederli bir gülümsemeye çeviriyorum. Tanrım, ben gelmiş geçmiş en kötü insan tipiyim.

"Patrick, bunu yapmamalıydın. Çok tatlısın," diyorum, ellerini çekerek ona yardım ediyorum.

Eve giriyor, çantalarını mutfak masasının yanına koyuyor, sonra kollarını açmış beni bekliyor.

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum, sonra kucağına giriyorum. Kollarını bana sıkıca sarıyor, başımın üstünü öpüyor, ben de

Onu içime çekiyorum. Hâlâ yanında getirdiği zambaklar ve nergisler gibi kokuyor.

"Özür dilerim, Nic." Sarılmamızdan geri çekildi ve gözlerimin içine baktı.

"Hayır. Hayır gerçekten, bu-"

"Hayır, haklısın," diye araya girdi. "Her zaman önce sana gelmeliyim. Biz bir takımız. Birlikte çalıştığımızda en iyisini yaparız. Asla sensiz bir karar vermeyeceğim ya da sana ortaklığımızda önemsizmişsin gibi hissettirmeyeceğim. Durumla ilgilenmek yerine görmezden geldim ve senin duygular."

Kendini bıçakladığında bıçağı çevir. Harika bir his.

Elleriyle yüzümün kenarlarını kavıyor, sonra alınımı öpüyor ve kendi alnıyla yüzüme yaslanıyor.

"Gerçekten konuşmalıyız." Yere bakarak iç geçiriyorum. Bunu gerçekten yapıyor muyum?

Kendimi ona söylemeye ikna edebilir miyim?

"Sonra, Angel. Her şeyi daha sonra konuşabiliriz.

Tamam.

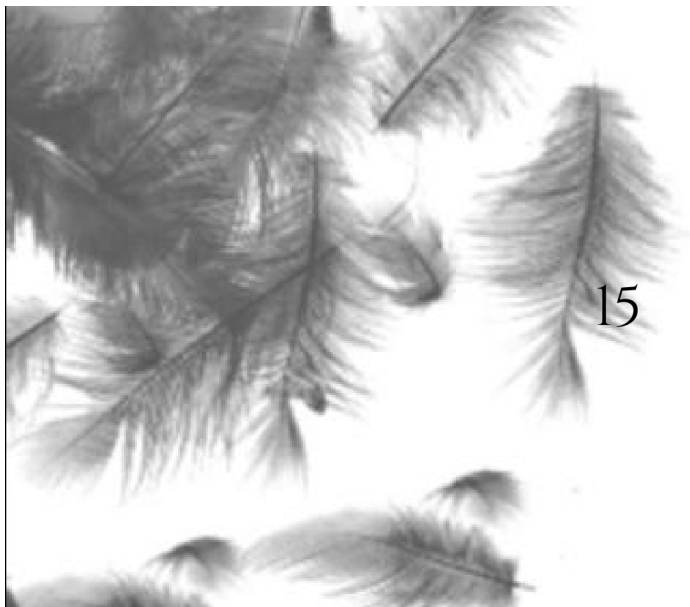
Şimdi sadece rahatlamak ve seninle vakit geçirmek istiyorum."

Beni tekrar göğsüne çekiyor, elleriyle kollarımı ovuyor. Dişlerimi sıkıyorum, serbest kalmanın eşiğinde hissettiğim gözyaşlarımı tutuyorum, acıyı engellemek için burnumu sıkıyorum.

Gecenin geri kalanını taco yiyerek, gülerek, kucaklaşarak, film izleyerek ve yeniden birbirimize bağlanarak geçirdik. İki tarafın da sorunlarına değinmedik. Üzerinde çalışmamız gereken şeyler var mı? Elbette, kelimenin tam anlamıyla

ilişkimizin hayatta kalmasıyla ilgili. Ama bu gece, görünüşe göre ikimiz de unutmak istedik.

OceanofPDF.com

15

OceanofPDF.com

LONG GONE

T Ertesi sabah, tanıdık kolların bana sarılmasıyla uyandım.

Ben. Burada Patrick'le birlikteydim ama aklımda hala Hawke ile yatakta.

Patrick'in hiç geri dönmediğini hayal etmiştim. Bana tek kelime bile etmeden Colorado'daki işi kabul ettiğini.

Umutsuzca ona ulaşmaya çalışmışım ama nafile, Hawke yanımdaydı. Ben dağılırken bana sarıldı.

Sevilemeyeceğimi hissettiğimde beni öptü. Bana böylesinin daha iyi olduğunu söyledi. Bunun olması gerektiğini. Beni odasına götürdü, orada birlikte kaldık, yan yana.

Alnımdan öptü, bana hiç gitmeyen kişinin o olacağını ve zamanla Patrick'in aslında yalancı olduğunu göreceğimi söyledi.

Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bana nasıl hissettirdiğini biliyordum. Çok gerçekçiydi. Harika hissettirdi. Doğru hissettirdi. Şimdi, Uyandığımda suçluluk ve köklü bir üzüntü hissettim. Ama bu üzüntü Patrick için miydi? Yoksa Hawke için miydi?

Patrick'i yanağından öptüm, yan yatmadan önce küçük bir iç çekip gülümsedi. Dün gece yaptığı her şeyle çok tatlıydı. Beni gerçekten mutlu etmeye, eski günlerdeki gibi hissettirmeye çalışıyordu. Bunu anlayabiliyordum. Bu beni daha da suçlu hissettirdi. Ayağa kalktım.

bornozumu giydim ve kahve makinesine doğru ilerledim.

Hawke'ı görmeyi umuyor muydum? Evet, nedense öyleydim.

Bildiğim kadarıyla dün gece eve hiç gelmedi ve onunla gerçekten konuşmak istiyordum. Havayı biraz olsun yumuşatmak, böylece üçümüzün aynı çatı altında tekrar bir araya gelmesi o kadar da garip olmayacaktı. Ama sadece bu da değil, aramızın tekrar iyi olmasını istiyordum. Sadece en büyük sırlarımdan birini sakladığı için değil, aramızda herhangi bir husumet olmasını da istemiyordum. Çünkü onu ve kurduğumuz yeni arkadaşlığı gerçekten özlemiştim.

Sanki şansım varmış gibi, orada değildi. Odasında da değildi. Odasının kapısı aralık bırakılmıştı ve oraya girmek için can atıyordum. Bir şekilde içeri giren bu meraklı yaratık hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. ve düşüncelerimi ele geçirdi. Anlatılması gereken o kadar çok anlatılmamış hikâyesi var gibiydi ki. Bir sürü sır. o taştan kalbin içine hapsedilmişti. O kadar ki, onu neyin yarattığını neredeyse unutmuştu. Onu neyin yarattığını bilmek istedim.

En sevdiğim fincanımdaki son damla da bitene kadar mutfakta kalıp kahvemi içtim. O sandalyede oturdum, yüzüm

Odasının kapısında, düşüncelerimde ve duygularımda kayboldum.

Patrick masada bana katılmak için yatak odasından çıktı. Sıcak gülümsemesi ve nazik gözleri beni gerçekte. Gerçekten de çok sakinleştirici bir duruşu vardı. O buradayken kendimi evimde gibi hissediyordum.

"Hawke nereye gitti?" diye sordu, önce kapısına sonra da benim solgun yüzüme bakarak.

"Uh, hiçbir fikrim yok," diye olabildiğince rahat bir şekilde cevap verdim. "Komik. Arkadaşlarında ya da bir kızın evinde olmalı, Sanırım." Omuz silkiyor.

Bu düşünce beni kışkırtıyor.

"Bilmiyorum, umurumda da değil. Her neyse, bugün ne yapacağız? Belki bir yerde öğle yemeği yeriz, belki bir matineye gideriz ya da şu yeni rock müziğini dinleriz diye düşünmüştüm.

spor merkezindeki tırmanma duvarı?"

Birlikte geçireceğimiz bir güne ihtiyacımız var. Onun iş gezisinden sonra, tekrar biz olmak için zamana ihtiyacımız var.

Patrick başını eğdi, sonra biraz yüzünü buruşturdu ve bana baktı üzgün bir şekilde. "Üzgünüm bebeğim, sana bugün takılabileceğimizi söylediğimi biliyorum, ama gerçekten gezimizin raporlarını bitirmem gerekiyor."

Onun yanından başımı kaldırıyorum ve kanepeyi oturma odasına ilk taşıdığımızda duvarda oluşan küçük bir işarete bakıyorum.

Seksiyonel kanepemizi bir araya getirirken çok zorlandık.
Bize yanlış bağlantı parçasını göndermişlerdi.

koltukları bir arada tutuyordu, bu yüzden ilk kez oturmaya gittiğimizde koltuklar ayrıldı ve birlikte aralarındaki zemin. Saatlerce güldük, kimin hatası olduğu konusunda birbirimize takıldık. O kadar çok güldük ki ağladım.

Patrick bir ara gülmeyi kesti ve dudakları sevgi dolu bir gülümsemeye kıvrılırken yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle bana baktı. Bu her zaman dilediğiniz türden bir gülümsemeydi.

birinin size baktığı gibi. Çok aşık bir adama benziyordu. Seni bulduğu için dünyanın en şanslı adamı olduğunu düşünen bir adam. Yanağımı okşadı ve beni her şeyden çok sevdiğini söyledi.

Bunu daha önce de söylemiştik ama sanki gelecekte sık sık erişebileceğim bir anı yarattığımızı biliyormuşum gibi çok muazzam hissettirdi. Beni bir öpücüğün içine çekti, sonra ben arkasından bakarken beni kendine doğru çekti. İşte o zaman duvardaki işareti gördüm. Eğlenen bir yüz ifadesiyle işaret ettim.

Mobilyaları taşıma ve bir araya getirme beceriksizliğimize gülüyorlardı.

Onu hep görüyorum, kendime hep üstünü boyayacağımı söylüyorum, ama yine de orada duruyor. Bu evi kendi evimiz olarak inşa etmek için sözler verdiğimiz bir zaman. Her zaman hayalini kurduğumuz çiftler olma yolunda büyük bir adım atmak için. Şimdi orada duruyor, benimle alay ediyor.

"Üzgünüm, Nic, bu benim-"

"İş," diye bitiriyorum, hâlâ o işarete odaklanmış durumdayım. "Biliyorum."

Ses tonumda duyguları göstermiyorum. Artık gösteremem. Böyle ilgi için yalvaran biri olmak istemiyorum. Egomu incitiyor. Kalbimi incitiyor.

Patrick bana tatlı, samimi bir öpücük verdikten sonra işe gitmek üzere ayrıldı ve ben de günün geri kalanını Hawke'un dönüşünü sabırsızlıkla bekleyerek kurgu yaparak geçirdim. Hiç gelmeyen bir dönüş.

İnsanları beklemekten yoruldum. Tek yaptığım beklemek gibi görünüyor.

Bana vaat edilen bir hayatı beklemek, karşı konulmaz bir aşkın duygularının harekete geçmesini beklemek, derinden etkileyen bir anın bana yapmam gereken yerin burası olduğunu fark ettirmesini beklemek ve yapmam gerekenin bu olduğunu düşündüm.

Ama hiç olmamış gibi görünüyor. Kimse için oluyor mu? Bu, yetişkinler olarak kafamıza yerleştirdiğimiz bir hayal mi, yoksa kurgusal hikayelerde uğruna çabalamak için kullandığımız bir şey mi? Belki de hayatın bir roman gibi olmaması gerekiyordur. Belki de sürekli hayal kırıklığı yaratan gerçekliğe alışmak yapmamız gereken şeydir. Yaşamak ve daha iyisini ummak. Bu kadar.

İşe yarım saat erken geldim. Bu akşamki vardiya için saçlarımı düzleştirdim, farklı hissetmek istiyordum. Hatta normalde yaptığımdan biraz daha fazla makyaj yaptım, ela gözlerimdeki küçük yeşil ipucunu gerçekten ortaya çıkarmak için biraz siyah göz kalemi ve far kullandım. Üstüme siyah bir bluz geçirdim ve altına da yırtık, yüksek belli siyah bir kot pantolon giydim. dizlerime kadar. Görünümü, bana biraz yükseklik veren siyah bağcıklı botlarla eşleştirdim. Bugünkü ruh halim siyah, bu yüzden uygun olduğunu hissettim.

"Lanet olsun kızım, eğer bebek babası olmasaydım, sana

bir içki teklif ederdim!" Ben içeri girerken John barın arkasından sesleniyor ve tenim kıpkırmızı oluyor.

"Kapa çeneni." Utandığımı hissederek ona gülüyorum.

Ben barın arkasına geçerken kıkırdıyor. "Ne var ne yok? Yeni bir görünüm m?"

"Sadece farklı bir Şeye ihtiyaım vardı." İ çekiyorum, bilgisayara giriyorum.

"Bunu hissediyorum. Bazen kendimi daha belalı biri gibi hissetmek için vurgular alıyorum" diyor.

İçimden kopan kahkahaya engel olamıyorum. "John, aman Tanrım. Anna seninle nasıl başa çıkabiliyor, hiçbir fikrim yok."

"Beni seviyor. Beni kaybetmemek için her Şeye katlanır." Gururla sırtıyor, çenesini yukarı kaldırıyor.

"ok tatlısınız." İçtenlikle gülümsüyorum.

"Ya sen ve P? Lütfen. Çok sevimli!" diye heyecanla anons ediyor.

Yere bakıp son birkaç günü bütünüyle düşündüğümde gülümsemem biraz azalıyor.

"Ooh. Bu da ne? Bu surat ne için?" diye soruyor, hissetmesini istemediğim her Şeyi hissederek.

Bir an düşündüm, kelimelerimi bir araya getirdim. "John, dedikleri gibi Anna'nın aradığın kişi olduğunu nereden biliyordun?"

Birkaç kez gözlerini kırpıŐtırıyor, yanımdan geçip raftaki Şişelere bakıyor, i çekerken düşünüyor. "Şey, o andan beri Onunla tanıştığımda, mutlu olmam için onu hayatıma almamam gerektiğini biliyordum. Onunlayken gülümsediğim gibi gülümsemem mümkün değil. Kendim olmama izin veriyor ve iyi yanlarım kadar kötü yanlarımı da seviyor. Birinden daha fazlasını isteyemezsiniz."

Sözlerini özümserken, kalbim onun için göğsümde sıkışıyor. Ondan bahsederken gözlerinde bunu görebilirsiniz.

Her kadın, kendisinden John'un Anna'sından bahsettiği gibi bahsedilmesini hak eder.

"Kötü bir tarafın olduğuna inanmakta zorlanıyorum."
Kaşlarımı indiriyorum, sonra şüpheli bir şekilde sırtıyorum.

Orta parmağını kullanarak siyah çerçeveli gözlüğünü burnunda daha yukarı itiyor. "Oh, çok kötüyüm, Nic."

Onunla kahkahalarımızı paylaşıyoruz. Aralarındaki bağ çok güzel ama aynı zamanda kalbimi de acıtıyor. Patrick benim kötü yanlarımı sevmeyecek. Lekeli yanlarım bizim felaketimiz olacak.

İşe gittiğimde kendimi evde oturup somurttuğumdan çok daha iyi hissediyorum. Cuma gecesi için bile çok yoğunuz. Bahşişler çok iyi geliyor ve ne yazık ki bunun üstümdeki bluzla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Her iki durumda da, John ve ben barın arkasında iyi yağlanmış bir makine gibi hareket ediyor, sağlıklı sollu müşterilere hizmet veriyoruz.

"Hey, sek bir viski alabilir miyim?" Tanıdık bir ses kulaklarıma ulaşıyor.

Dönüp baktığımda Kid'in sıska, dövmeli dirseklerinin üzerinde bara yaslandığını görüyorum. Beni tanıdığı anda gözleri kocaman açılıyor ve yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Bu sensin!

N'aber kızım? Bir an seni tanıyamadım. Çok seksi görünüyorsun!"

Başını bir o yana bir bu yana eğip dudaklarını yalayarak beni incelerken gözleri vücudumda geziniyor.

"Çocuk, lütfen. Yapma." Yüzümün utançtan kızardığını hissederek kıkırdıyorum.

"Ah, ve sen benim adımı mı kullandın?" Gömleğini kalbinin üzerinde tutuyor.

Onun için sek bir viski dolduruyorum, içten içe burada kiminle olduğunu merak ediyorum.

"Merak ediyorsan Hawke şurada," diyor ve cevap vermem için bana bakıyor.

Midem bir saniyede beş kat düştü. "Güzel. Ben değildim ama iyi eğlenceler."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum, içkiyi ahşap tezgahın üzerindeki eline doğru itiyorum. Bir saniye oyalanıyor,

Ona geri vermeden önce bir hesap başlatmak için kartına eklememi izliyor. Gözlerini kaçırıyorum ve bir sonraki müşteriye dönüyorum.

Buraya aitmiş gibi görünmeyen birini görüyorum. Gömlek giymiş ve kravat takmış bir adam bara yanaşmış. Çok fazla burası gibi bir yer için fantezi.

"Size ne ikram edebilirim?" Nazikçe gülümseyerek soruyorum.

"Hâlâ düşünüyorum." Bana sırtlıyor, gözleri biraz okunmaz halde.

Sesi derin ve dilinde hafif bir aksan varmış gibi geliyor. Buraya iş için falan gelmiş olmalı. Tipik bir 9-5 Slider'a benzemiyor. Öncelikle, uzun ve iri bir sakalı yok.

Başımı sallıyorum, Leonard'ın yanına gidip bir bardak daha doldurduktan sonra "takım elbiseli adam "ın yanına dönüyorum.

"Bir şeye karar verdin mi?" Tekrar soruyorum.

"Evet," diyor barda öne doğru eğilmeden önce, sanki siparişini kulağıma fısıldamak ister gibi. Bara doğru eğilip, o devam ederken yüzümü çeviriyorum, "Gerçekten susadığım şey
seninle arka odada yirmi dakika." "Pardon?"

Ondan uzaklaşıyorum ama elini bileğime sıkıca sarıyor, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılıyor.

"Bırak beni!" Bileğimi onun elinden kurtarmaya çalışarak cevap veriyorum.

Kemiklerimi sıkıca kavriyor, dudağı kıvrılıyor, mücadelemden zevk alıyor. Ben olay çıkarmaya fırsat bulamadan bileğimi bırakıp benden uzaklaşıyor ve bardan uzaklaşıyor. Son bir alaycılıkla, misafirlerin arasından geçerek
kapıya kadar.

Bir an orada öylece durdum, bileğimi ovuştururken olanlardan şaşkına döndüm, kapıya doğru baktım, gittiğinden emin olmak için. Ne garip bir karşılaşmaydı.

Girişe bakarken Hawke'ın arka taraftaki duvara yaslanmış, gözleri benimkilerle birleşmeden önce arkadaşlarına baktığını görüyorum.

Bir an birbirimize baktık ve ben bir şey hissettim. Midemin derinliklerinde, birkaç saniye içinde içime yayılan ezici bir karıncalanma. Sanki içimi ısıtan bir elektrik gibi.

Gözleri bana pek bir şey söylemiyor, sadece benimkilere bakıyor. İfadesinin ne olduğunu anlayamıyorum. Yüzünde kasvetli bir ifade var ama dış görünüşü onlar kadar soğukkanlı ve sakin.

Gel. Kısa deri etekli bir kız onun önüne geçmeden önce bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor, kendini ona doğru bastırıyor ve bakışlarımızı engelliyor.

Kendimi işe odaklanmaya zorluyorum. Dolu olan şeyleri dolduruyor, kurumuş bardakları kuruluyor ve tabii ki sağa sola içecek dolduruyordum. Bir an bile özgür olmak istemedim.

onu tekrar arama şansı verilmesini bekliyordum. Ama görünen o ki, bana böyle bir seçenek sunulmayacaktı.

Hawke, Kid ve daha önce hiç görmediğim başka bir adam bara doğru ilerliyor.

"Atışlar!" Gözleri çoktan benimkilere yapışmış olan Hawke'a bir bakış atarken Kid bağılıyor.

"Ne istiyorsunuz çocuklar?" Kid'e doğrudan sordum.

"Bu gece benim için neyin var?" Dudaklarını yalıyor, Hawke göğsüme vurmadan önce bana çapkınca bakıyor. "Kahretsin, tamam, iyi... Üç Jameson alacağız."

Üç kadeh Jameson doldurup çocuklara doğru itiyorum.

"Kovalayıcı ister misin, Kid?" Alay ediyorum.

Arkadaşları kahkahalarını tutmaya çalışıyor. Hawke, Kid'e eğlenen bir kaş kaldırdıktan sonra bana baktı.

Aynı kasvetli gözler. Kirpiklerimi kırıştırtıp teması kesmeden önce kısa bir saniyeliğine tekrar bağlantı kuruyoruz.

Benim için çok fazla, çok doğrudan.

Çocuğun gülümsemesi düşer. "İyi olduğumuzu sanıyordum?"

"Öyle. Müesseseden," diyorum ve onun yine o sevimsiz sırtışını takınmasını sağlıyorum.

Onlar atışlarını yapıyor, ben de bakışlarımı Hawke'a çeviriyorum.

Hızlıca bir yudum alıyor ve alkol boğazından aşağıya hiçbir şey yokmuş gibi akıp gidiyor.

Shot bardağını tekrar bardağın üzerine koymadan önce başka tarafa bakıyorum.

"Teşekkürler bebeğim. Bu ilişkiyi gerçekten seviyorum. Ben alıyorum, sonra sen alıyorsun... Çok yeni bir çağdayız."

Ona gözlerimi devirerek bakıyorum, Kid ve diğer adam kalabalığın içinde uzaklaşıyorlar, ama Hawke bir an oyalanıyor. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ki, sarı saçları ve dövmeleri olan kıvrımlı bir kız kollarını ona doluyor.

Barın altında bir yerde onu sıkıştırmadan önce kulağına bir şeyler fısıldarken elleri onun her yerinde. Kadın onu uzaklaştırıyor ve adam dönüp yan yan sırtarak bana bakıyor ve bir omuz silkme.

Başımı sallıyorum ve adamım Leonard'a doğru ilerliyorum.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı, şef?"

Başını kitabından kaldırıp biraz viski kalmış bardağına bakıyor. "Hayır, bu yeterli. Teşekkürler, tatlım."

"Bu gece ne okuyorsun?" "Anna

Karenina, hiç okudun mu?"

Bıçak içeri girip büküldükten sonra dışarı çekin ve tekrar içeri daldırın.

"Evet," diye basitçe cevap veriyorum.

Şu anda Anna'yım. Hilekâr, şehvet düşkünü, uymadığı bir hayat için intikamla dolu. Umarım kendimi bir trenin önüne atmadan önce tüm bunları çözerim.

"İlginç bir okuma. Bu Tolstoy denen adam bir şeydir, sana söylüyorum." Kıkırdıyor.

Bu adam. Leonard'ı seviyorum. O çok...tipik değil. Ferahlatıcı. Hangi soluk dövmeli, kocaman kirli sakallı, uzun saçlarını at kuyruğu yapmış, iri yarı, belalı motorcu bir adam bara gelip sürekli klasik romanlar okur ki? Leonard öyle yapıyor.

"Ne düşündüğünü bana haber ver." Omzunu okşayarak göz kırpmıyorum.

Barı silerken Hawke'ı dartların yanındaki bar taburelerinden birinde otururken görüyorum, aynı kadın şimdi bacaklarının arasında. Kadın ona doğru eğilmiş, ya boynunu öpüyor ya da ayağa kalkmadan önce kulağına bir şeyler fısıldıyor. Kid'e doğru yönelir ve bir şeyler söyleyerek ortak araba anahtarlarına benzeyen şeyi alır. Kapıları iterek bardan çıkar, kadın peşindedir ve birlikte çıkarlar.

İçimi çekerek silkiniyorum. Bu Hawke. Yaptığı şey bu. Buna alışmamın ve yoluma devam etmemin zamanı gelmişti. Tekrar yukarıya, azalan kalabalığa bakıyorum ve Kid'le göz göze geliyorum. Merakla beni izliyordu ve ben sadece

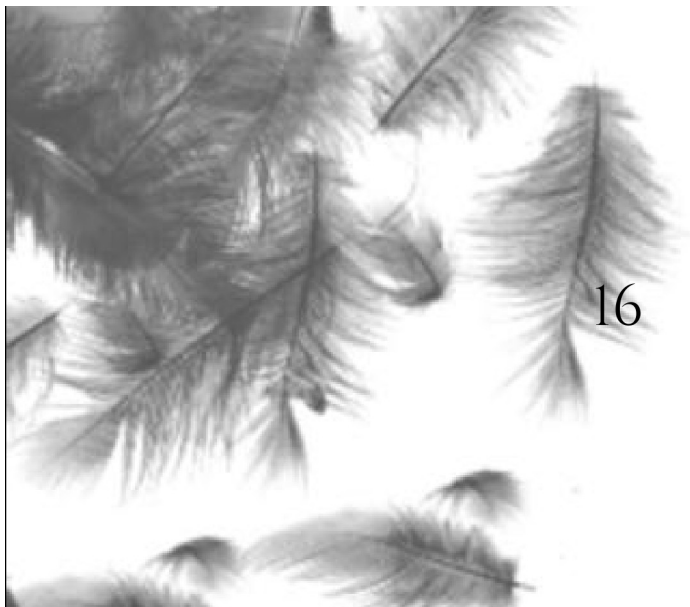
Gözlerimin Hawke'ı takip ederek kapıdan çıktığını görmemesi için dua ettim.

Benim peşimde. Bunu hissedebiliyorum. Kaşlarını kaldırıp kendini işaret ederken onu tersliyorum.

"Bu gece değilse bile yakında!" diye bağırarak beni güldürüyor.

Kaba davranışları gözlerimi devirmeme neden oluyor. Şimdi gülüyorum, ama gerçekten onun yanında daha ihtiyatlı olmaya odaklanmam gerekiyor. Artık açığa çıkmaması gereken sırlarım var.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

AN UNCOMFORTABLE STAB

F çalıştıktan sonra Patrick'in yanına uzandım. Vardiyam değişti, memnun bir i geçirdim. Yüzümü ona döndüm ve Huzur içinde nefes alışını izlemek. Gerçekten çok güzel ve en arzu edilen şekilde yumuşak. Dudaklarında küçük bir sırtış oluşurken öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

"Evindesin," diye fısıldıyor gözleri kapalı.

"Ben geldim," diye fısıldıyorum dudaklarına, bir öpücük daha almak için benimkini tekrar onunkine bastırıyorum.

Kollarını bana doluyor, beni göğsüne çekiyor. Bu iyi hissettiriyor; sıcak ve rahatlatıcı. Üstüme yuvarlanıyor, dudakları boynumda gezinirken sırtımı yatağa bastırıyor. Duygular bedenimi ateşliyor ve belki bu sefer onunla oraya varabileceğimi hissetmeye başlıyorum. şimdi, her şeyin nasıl işlediğini, nasıl hissettirmesi gerektiğini bilerek.

Elini gömleğimin altından geçirip göğsümü avuçluyor. I çok ihtiyaç duyduğum temastan zevk alarak nefes alıyorum. Hawke'ın lekeli anısını silmek için Patrick'e ihtiyacım var. O

Çenemi öpüyor, boynumdan göğsüme doğru iniyor ve dilini meme ucuma değdiriyor.

Bu hisle yüksek sesle inliyorum, aşağıdaki ısıya gönderdiği karıncalanma. Daha fazlası için hazırım; onu içimde arzuluyorum. Komodine uzanıyor ve kendini kılıflamak için bir prezervatif alıyor. Kısa bir ara sırasında, bir ses duyuyorum duvara ritmik bir şekilde vuruyor. Gözlerim odanın içinde geziniyor, sonra Patrick'e dönüyor.

Yüzünde bir sırıtiş beliriyor. "Görünüşe göre bu gece ikimizin de aklına aynı fikir gelmiş."

Tanrıya şükür burası oldukça karanlık. Patrick'in yüzümdeki tiksinti ifadesini görmesini istemem. Hawke'ın içeride kimi tuttuğunu biliyorum. Şu anda kimi becerdiğini biliyorum ve en kötüsü de hepsini duyabiliyorum. Bu duvarlar ince.

Patrick prezervatifi takıyor ve beni tekrar öpmek için öne doğru eğiliyor. Kendimi kaptırmak için elimden geleni yapıyorum, sadece ikimizin arasında geçen bu an dışında her şeyi unutmaya çalışıyorum. Kolay değil ama gerçekten odaklanmaya çalışıyorum. İçime giriyor ve Hawke'ın yüksek sesle inlediğini, kadının ise çığlık attığını duyuyorum.

Yatak altlarında gıcırdıyor. Bundan daha berbat bir şey olamazdı. "Tanrım, bu kadar gürültülü olmak zorunda mı?" Homurdanıyorum.

Patrick içime girip çıkarken hafifçe gülüyor. "Bunu düşünme."

Tekrar bize odaklanmaya çalışıyorum, kalçalarımı onunla

buluşmak için dndryorum. Hawke'ı duyarken onun içimde olduğunu hissetmek beni aşırı heyecanlandırıyor. Kendimi beni dolduranın o olduğunu, üstümde o sesleri çıkardığını hayal ederken buluyorum.

"Tut beni," diyorum Patrick'e, bir türlü elde edemediğim bir şeye ihtiyacım var.

Bir eliyle kalçamı kavırıyor, içime daha fazla giriyor. zorla. Tırnaklarımı kabaca omuzlarına geçiriyorum ve inlemesine neden oluyorum. Onu kendime doğru çekerek omzunun üst kısmını ısıyorum ve her hamlesini karşılıyorum. Gerçekten içine girmeye başlıyorum, içimde derin bir yanma hissediyorum, beni aradığım zevke doğru sürüklüyor. Yapmamam gereken şeyleri hayal ederken onun içime girip çıktığını hissetmek beni uçurumun kenarına getiriyor.

Yüksek sesle inliyor ve birkaç sarsıntılı hamle daha yapınca bittiğini anlıyorum.

İç çekiyorum, sonra nefesimi tutuyorum. Patrick yanıma düşerken ellerim gözlerimi kapatıyor.

"Nic, bu çılgıncaydı. Kanıyorum."

Dirseklerimin üzerine çıktım ve verdiğim hasarı değerlendirdim.

"Aman Tanrım, Patrick." Dik oturuyorum. "Sana bir şey getireyim. Gel hadi."

Kalkıp birlikte banyoya gidiyoruz, ben bornozumla, Patrick boxerıyla. Tam içeri girdiğimizde ön kapının kapandığını duyuyorum. Dolabı karıştırıp bir zamanlar aldığım ama kullanmadığım antiseptik merhemi arıyorum.

Hawke üzerinde sadece boxer külotuyla kapıdan içeri dalıyor ve ben onun her şeyini içime çekerken gözlerim zihnimi yanıltıyor. Dalgalanan göğsü ve karnı ifadeler ve imgelerle dolu.

Boxer'ı kalçasında eğri büğrü duruyordu.

Onları. Saçları dağınık.

seks saçı ve bu kadar mükemmel görünmesine dayanamıyorum.

Önündeki görüntüyü kavrarken gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılıyor. Patrick'in omuzları kan içinde, tırnaklarımdan olduğu belli olan çizgiler ve buna uygun bir ısırık izi var. Ben

lavaboya yaslanmış, yüzüme dolan kanın kızarıklığını hissediyordum.

"Kahretsin..." diye mırıldanıyor, elini saçlarında gezdiriyor. "Üzgünüm, ben sadece..." Cümlesini sonlandırıyor ve ağzında tuhaf bir sırıtışla yavaşça kapıdan çıkıyor.

Patrick kıkırdıyor, neredeyse yaralarıyla gurur duyuyor. Eminim bu onun cinsel egosunu şişiriyordur. Kafamı bu porselen lavaboya ikiye ayrılana kadar vurmak istememden başka bir şey yapmıyor.

Ne korkunç bir gece.

Ertesi sabah erkenden kalkıyorum, duş alıyorum, ardından rahat taytlarımı ve kazağımı giyiyorum. I

kahvemi alıp işe koyulmak istiyorum. Üzerinde çalıştığım el yazmalarından biri için son teslim tarihim var ve bunu düzenlemek tam bir baş belası oldu.

Mutfağa doğru ilerlerken, uzak durmayı tercih ettiğim kişinin dövmeli sırtını görüyorum. Yatak odasına dönmeyi

düşünüyorum ama buna karşı karar veriyorum. Burası benim de evim,

ve bu konuda endişelenmeden özgürce hareket edebiliyorum garip olmak. Sadece sen tuhaflaştırırsan tuhaf olur, değil mi?

İçeri girdiğimi duyuyor ve dönüp avuçlarının üzerinde tezgâha yaslanıyor, bu sırada pazularını ve göğsünü esnetiyor. Ben yaklaşırken gözleri beni boydan boya tarıyor ve izlediği her santimdeki sıcaklığı hissediyorum. Başını bilmiş bir bakışla arkaya yatırıyor, dudak halkasıyla oynarken kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Ne?" Sabırsızlığımı ve düşmanlığımı zapt edemeyerek soruyorum.

"Hiçbir fikrim yoktu," diyor sabahki derin ses tonuyla, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona boş boş bakıyorum ve devam etmesini bekliyorum ama etmiyor. Alay ediyorum ve fincanımı alıp doldurmak için etrafından dolaşıyorum. Benim için

Sürpriz bir şekilde beni takip ediyor, etrafımda eğiliyor, her bir elini tezgâhın üzerine koyuyor ve hareket edemeyeceğim şekilde beni çevreliyor. Önünü sırtıma bastırdığında yakınlıktan nefes alışım artıyor. Kalçalarımı tezgâha sabitliyor ve erkekliğinin kalçalarımın arasında şiştiğini hissedebiliyorum.

"Sadece bir sorum var," diye fısıldıyor kulağıma, burnunu saçlarıma sokup beni içine çekiyor.

Yutkunuyorum, içimden bir nefes kaçarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Kime dönüştüğünde kimi düşünüyordun? Bir hayvan mı?" diye fısıldıyor ve kalçalarını arkama doğru sertçe iterek nefesimi kesiyor. "Sana bir şey söyleyeceğim küçük bir sır." Saçımı omzumun üzerinden geçirip

Boynumu ona doğru uzatıyorum. "Ben de seni düşünüyordum," diye fısıldıyor tenime karşı.

Karıncalanma. Vücudumun her yerinde. Dudağımı ısıyorum ve anında pişman olduğum küçük bir inilti çıkarıyorum. O kızı becerirken beni düşünüyordu, tıpkı Patrick'le birlikteyken benim aklımın onda dolaştığı gibi. Onun düşüncesi tam olarak onun önerdiği şeyi yaptı. Beni bir anda bir çeşit seks delisi hayvan.

Dudakları boynumu takip ediyor ve omzuma kadar uzanıyor. Hafif bir sızı hissediyorum ve beni ısırıldığını fark ettiğimde nefesim kesiliyor. Tam Patrick'i ısırıldığım yerden. Hemen dönüp onu üzerimden itiyorum.

Sertçe itince biraz homurdanıyor, sonra sırtıyor, geri çekilip mutfak masasına otururken bana şeytani bir şekilde bakıyor.

O bir bela. Çok fazla bela.

Hawke ve benim aramda kısa bir sessizlik anı geçtikten sonra Patrick bize katılıyor. Gururla masanın etrafında dolaşiyor, elimi tutuyor ve beni kollarının arasında döndürüyor. I

neşeli enerjisine gülümsüyorum. Beni öpmeden önce yanağımı okşuyor.

"Benim vahşi kızım." Sırtıyor, beni önüne doğru bastırıyor.

Yalnız olmadığımızı fark ederek kızarıyorum ve arkamızda Hawke'ın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi görmek için Patrick'in omzunun üzerinden bakıyorum. Ama orada değildi. Sadece kahve fincanına bakıyordu.

"Bu gece döneceğim. Belki vardiyandan önce sipariş

verebiliriz?" diye teklif ediyor.

"Evet, ne zaman çıkacağına bağlı. Bana haber ver yeter."

Elimi öpüyor ve vedalaşıp kapıdan çıkmadan önce bana göz kırpmıyor.

"Neyin var senin? Dün gece geri dönüşü olmayan bir hastalığa mı yakalandın?" Hawke'ın tuhaf tavrıyla şakalaşarak masaya doğru yürüyorum.

Kirpiklerinin arasından boş gözlerle bana bakıyor, cevap vermiyor, sonra tekrar kahvesine dönüyor. Derin düşüncelere dalmışken parmağı fincanın kenarında geziniyor. Ruh hali tamamen değişmiş gibi görünüyor.

"Konuşmak ister misin?" Daha yumuşak bir tonda soruyorum. "Hayır."

Tamam, bağlanmıyorum. Ona ulaşacağını bildiğim gizli bir plan düşünüyorum.

"Carlito's Way'i izlemek ister misin?" Kaşlarımı şakacı bir şekilde oynatıyorum.

Kahvesiyle birlikte sandalyeden kalkarak, "İşte bu," diyor.

Yine aynı şeyi yapıyoruz. Birbirimize yakın oturduğumuz ve kahvelerimizi yudumlarken mafya filmleri izlediğimiz şey. Bu Birbirimizin yanında bu kadar rahat olabilmemiz çok garip. Benimle dalga geçmediği ve saçmalamadığı zamanlarda, aslında harika sohbetlerimiz oluyor. Kolunu Etrafımda dolanıyor, beni yanına çekiyor. Parmakları usulca benimkilerle oynarken ona doğru eğiliyorum. Yine o çizgiyi geçiyoruz. Bu, dışarıdan bakan biri için çok şüpheli görünebilir ama yine de çok doğal geliyor.

Yüzüne gizlice bakıyorum ve bir şeyler doğru değil.

"Sorun ne Hawke? Benimle konuşabilirsin," diye açıklıyorum, bu tuhaf tavrın geçmeyeceğini hissederek.

İç geçiriyor, boştaki elini saçlarında gezdiriyor. "Hiçbir şey Cole."

"Yeni işin için her şey hazır mı? Endişelendiğin şey bu mu?"

Boş gözlerle duvara bakıyor, çenesi geriliyor, sonra tekrar gevşiyor.

"Eminim iyi olacaktır. Çalışma saatleri kulağa korkunç gelmiyor ve en azından biraz para görmeye başlayacaksın."

"Paraya ihtiyacım yok," diye sertçe çıkıştı.

Filmi durdurup yüzümü ona dönüyorum.

Doğru olmayan bir şeyler var.

"Basit bir hayat yaşamayı sevdiğini biliyorum ama-"

"Ne yapacağımı bilemediğim kadar çok param var," diye sözünü kesti soğuk ve ters bir ses tonuyla.

Parası mı var? O kadar ki, bu işe girmesinin tek nedeni şartlı tahliyesine uymak ve dediği gibi toplum. Ama para nereden geliyor? Yasadışı bir şey olduğunu düşünmekten nefret ediyorum.

"Peki, sorun ne?" Tekrar soruyorum.

Tavana bakıyor, ben de çenesine dokunarak bana bakması için başını aşağıya doğru hareket ettirmeye çalışıyorum. Yan tarafa bakarak hareket ediyor, ben de başını yukarı çekip bana bakmasını sağlıyorum. O da benden kaçmaya çalışıyor. Beni yine başından savarak kapıya doğru bakıyor.

Bu oyunu oynuyor.

Şakacı bir şekilde kucağına tırmandım, başını tuttum ve kıkırdayarak yüzüme doğru indirdi. "Hawke. Hadi ama, saçmalıyorsun."

Beni izlerken dudağı köşeye doğru çekiliyor ve hafifçe kırışıyor. En azından benim maskaralıklarım onu eğlendiriyor.

"Ne oldu?" Sakinleştirici, şefkatli bir tonda soruyorum.

Bir şey söylemek için ağzı açık kalıyor ama kendini durdurup dudaklarını yalıyor ve yere bakıyor.

Şimdi ne kadar yakın olduğumuzun farkındayım. Kucağında otururken bacaklarım onunkileri sarıyor, ellerim çenesinde. Patrick şu anda bu eve geri dönse, bunu açıklaması çok zor olurdu.

"Üzerimden kalkmalısın," diyor soğuk bir ses tonuyla, ellerim aramıza girsin diye başını hareket ettirerek.

Ellerime bakarken kaşlarım kalkıyor.

Bunu neden yapıyor, anlamıyorum. Bir an dudaklarını boynumda gezdirirken beni nasıl becerdiğini hayal ettiğini anlatıyor, sonra sanki ben ona asılan, bana haddimi aşmışım gibi davranan tek kişi benim.

Bunu aştım. Bu ileri geri saçmalıkları. Gittikçe daha çok kafamı karıştırıyor. Benimle duyguları hakkında konuşmuyor, bu yüzden nerede durduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu her yaptığında, ona yakın kalmak istediğim, onun etrafında olmaya çalıştığım için ne kadar aptal olduğumu daha da pekiştiriyor.

Başımı sallayarak üzerinden iniyorum ve odama doğru yürüyorum. Küfrettiğini ve duvara bir şey fırlattığını

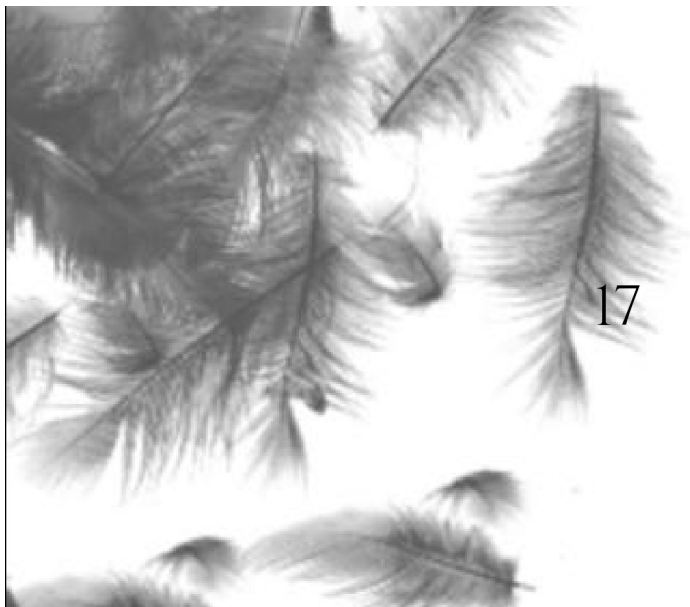
duyuyorum.

Uğraştığı şeytanlar her neyse, onlarla kendi istediği şekilde tek başına başa çıkması gerekecek.

Ön kapının çarptığını duydum. Başından neler geçtiğini merak etmeden duramıyorum. Beş yıl hapis mi? Belli ki hâlâ her neyse onun ağırlığını taşıyor ve onu o karanlık yerin daha da derinlerine batırıyor. Keşke benimle bu konuda konuşsa. Onun için burada olduğumu bilmesini isterdim. Artık kontrol edemediği bir geçmiş yüzünden onu yargılamayacağımı ya da hakkında farklı düşünmeyeceğimi.

Her iki şekilde de, bilmem gerektiğine karar verdim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

H Gitti. Kim bilir ne kadar süre için gitti. Ama, bu benim şansım.

Kapı koluna tutunarak parmaklarımı hafifçe pirinç üzerine vuruyorum. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum ama onun kim olduğunu kendim görmek istiyorum ve eğer bana söylemeyecekse, bunu kendim öğreneceğim.

Kiminle uğraştığımı bilmem gerek. Bana böyle hissettiren bu adamın kim olduğunu bilmeliyim. I gerçeği bilmeyi hak ediyorum, değil mi?

Kapıyı açtım ve gıcırdayarak beni ürküttü. Hâlâ yalnız olduğumdan emin olmak için ön kapıya dönüp bakıyorum.

Derin bir nefes alıp verdikten sonra odasına giriyorum.

Bir erkek için şaşırtıcı derecede temiz. Etrafa saçılmış kıyafetler, fast food ambalajları, bozuk paralar bekliyordum. ama hayır. Hiç de öyle bir şey değil. Şifonyerinin yanından geçerken parmak uçlarım dolabında asılı duran kıyafetlere değiyor. Ceketlerinden birinin kolunu tutup kokluyorum. Kokladım.

Onun gibi kokuyor; deri, tarçın ve solmuş sigaralar.
Göğsümün içinde bir şeyler kıpırdıyor.

Hiç resim ya da duvar asması yok. Odasının köşesinde bir televizyonu var, güzel bir düz ekran ve altındaki dolapta rastgele birkaç eski DVD. Ben de masaya doğru. Güzel bir dizüstü bilgisayar var. Dürüst olmak gerekirse benimkiyle yarışır. Masanın çekmecelerini açtım ve En alttaki sonuncuya gelene kadar içinde hiçbir şey yoktu. İçini dolduran eski bir ayakkabı kutusu var.

Hemen elime aldım, eski kartonu çekip ayakkabı kutusunu çıkarıp yanına oturuyorum. Bunu yapmamalıydım. Onu kaldırıp odasını terk etmeliyim. Hemen. Ama yapamam. Fort Knox kadar kapalı duran bu gizemli adam hakkında bir şeyler, herhangi bir şey bilmem gerekiyor.

Kutuyu açtım. İçinde birkaç mahkeme kâğıdı var, davasına ait olduğunu tahmin ettiğim belgeler ve onların altında gümüş bir zincire takılı, sarmal bir tasarımla kazınmış küçük, çarpıcı bir gümüş haç kolye var. Onu elime alıyorum, Baş parmağımı üzerinde gezdiriyorum. Unutulmayacak kadar güzel.

Kutuya tekrar baktığımda, eğilmiş bir resim gözüme çarpıyor. Elime alıp yakından incelediğimde bir çocuk görüyorum, Muhtemelen on beş yaşlarında. Resim bir gazeteden koparılmış gibi görünüyor. Tamamen yıpranmış, kağıt ince ve görüntü grenli siyah beyaz. Resmin altında Ben Collins yazıyor. Sevimli bir çocuk.

Sarışın ya da açık renkli, dağınık saçlara ve buna uygun harika bir gülümsemeye sahip olmak.

Kimsin sen, Ben Collins mi?

Resmi bulduğum kutuya geri koyup, çeşitli mahkeme belgelerini karıştırırken kolyeyi en üste yerleştiriyorum. Anlayamadığım şey, bunların neden burada bir arada olduğu?

Tam kağıtları karıştırıp okumak üzereyken ön kapının açıldığını duyuyorum.

Kahretsin.

Hawke içeri girdiğinde kutunun kapağını yerine yerleştirip çekmeceye geri atıyorum.

Bunu düzeltmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Eşyalarını karıştırırken yakalandım. Utançtan midem bulanıyor. Gözleri bana daralırken nabzım korku ve dehşetle atıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor, hâlâ çekmecedeki duran elime bakarak.

"Ben sadece..." Kelimeleri oluşturmaya çalışırken ağzım kurudu. "Sadece bilmek istedim-"

"Neyi biliyorsun?!" diye sözümü kesiyor.

"Ne olduğunu biliyorum," diye fısıldıyorum.

Gözleri bir an için yumuşuyor, çekmeceye bakıyor, sonra bana dönerken tekrar daralıyor.

"Odamdan defol git" diye bağılıyor. "Şimdi!" "Hawke..."

Yumuşak bir sesle ayağa kalkıp şu yöne doğru yürüdüm Onu.

Beni savuşturmak için ellerini kaldırdı. "Yapma."

"Konuş benimle," diye fısıldıyorum, ellerine dokunarak irkilmesine neden oluyorum.

Dudaklarını yalıyor, gözlerini sıkıca kapatıyor, sonra bana bakmak için açıyor. Gözlerinin ardındaki acıyı görüyorum. O gizemli gözlere, turkuazlar, maviler ve yeşillerle birlikte derin bir acı sinmiş.

"Seninle konuşmak mı? Ne için? Bunu bilmek istemezsin."

"Anlıyorum. Anlardım," diye yalvarıyorum, ellerimizi aramızda bırakıp parmaklarımı onun sert göğsüne koyuyorum.

Dokunuşum onu yakıyormuş gibi davranıyor, göğsü aramızda yükselip alçalırken temastan irkiliyor.

"Bunu bana yapma." Sesi çatlıyor ve çektiği ıstırabı hissediyorum.

Açılmaya ihtiyacı var ama yapamıyormuş gibi hissediyor. Gözleri bana bilmemi istediğini söylüyor ama bir tereddüt var. Bana güvenebileceğini düşünmediğini biliyorum. Ona güvenmesi için bir sebep vermedim. Ama artık benim için bir anlamı var, ne olduğunu bilmesem bile.

"Ben kim?" Sıkıntılı yüz ifadesine bakarak usulca soruyorum.

Gözlerini dikmiş duvara bakıyor, dilini dişlerinin arasında gezdirirken ağzı açık, dilini düşüncesizce hareket ettirerek acısını bastırmaya çalışıyor. İsim onu etkiliyor. Ona derinden acı veriyor. Bunu elini yumruk yapmasından, gözlerinin acıyı bastırmak için irkilmesinden anlayabiliyorum.

Acı.

"Senin için burada olmama izin ver," diye fısıldıyorum, kollarımı nazik bir kucaklamayla ona dolamadan önce parmaklarımı göğüs kaslarında yavaşça gezdiriyorum.

Ona dokunmaya, onu rahatlatmaya ihtiyacım var. Bu dünyada onu anlayabilecek ve anlayacak tek kişi benmişim gibi hissediyorum.

Ve bunu ona göstermek için umutsuzca yanıp tutuşuyorum.

Gözleri kapanırken ve ağzı açık kalırken nefes alış veriş değişir.

"Benim için burada olmak ister misin?" diye soruyor, gözlerini açıp bana bakıyor, gözlerinde yeni bir karanlık var.

Başımı sallarken alt dudağım dişlerimden kurtuluyor. "Buradayım. Buradayım."

Ne yaptığımı bilmiyorum ama elimde olmadan tüm vücudumu ona bastırıyorum. O benim mıknatısım ve onu geri püskürtmek için hiçbir şey yapamıyorum. Artık karşı koyamıyorum. Bu yıkıcı arzuyla.

"O zaman benim için burada ol," diyor ensemden tutup beni dudaklarına çekmeden önce.

Dili benimkine değdiğinde ağzının içinde inliyorum.

Her şey çok hızlı oluyor. Yatağa çarpana kadar beni öperken geriye doğru çekiyor. Kalçalarımın arkasından tutarak beni kucağına çekiyor. Vahşi ve umursamaz eller kazağımı kavırıyor, hızla başımın üzerine çekiyor.

Beni öyle bir açlıkla, öyle bir ihtiyaçla öpüyor ki. O sürükler onun

dilini boynumun kenarından geçirerek beni ısırmaya zorladı.

Bir inilti kaçarken dudaklarımdan.

"Siktir," diye nefes alıyor tenime karşı.

Dili tekrar ağızıma girmeden önce alt dudağımı yalıyor. Farkında olmadan kollarımı boynuna doluyorum, ellerim içgüdüsel olarak saçlarına doğru yol alıyor. Öpüşmemiz derinleşirken çekiyorum. İnliyor, kalçalarını benimkilerle buluşmak için kaldırıyor. Kontrolden çıktık, şehvet dolu bir cehennemdeyiz. Bunu durdurmanın bir yolu yok. Ona ihtiyacım var ve nedenini bilmiyorum.

Elleri vücudumu tararken kafamda bilinçli ya da net bir düşünce yok, parmakları sütyenimi çözüyor ve ben gömleğini çıkarmadan önce onu atıyor. Bir kazadayız ve hiçbir şey bunu durduramaz.

Saf bir zevkle inerken elleri göğüslerimi kavlıyor. Meme uçlarımı parmaklarının arasında nazikçe çekerek içimi onun için ateşe veriyor. Birini ağızına götürüp emiyor, Boğazının derinliklerinden en seksi hırıltıyı çıkarırken tadını çıkarıyordu.

Onu tekrar yatağa doğru itiyorum ve pantolonunun düğmelerini açmak için uzanıyorum. Kapüşonlu gözlerindeki bakış vahşiydi. Beni istiyor, bana ihtiyacı var, tıpkı benim ona ihtiyacım olduğu kadar. Fermuarı indirdiğimde tıslıyor, kot pantolonuna yaslanan şişkinlik her yerimi ısıtıyor.

Aynı anda pantolonumu tutup indiriyor ve ben hızla pantolonumdan çıkıyorum. Her şey hızlı hareket ediyor. Sanki düşünmek için bir saniyem olsa bunu hemen durduracağımı biliyor gibi. Ama düşünmüyorum, hiçbir şey hakkında değil.

Ama içimde derinlerde bir his, bir zevk ihtiyacı, onunla köklü bir bağ kurma ihtiyacı var.

Elimi boxer külotunun içine daldırıp yüzünü izliyorum. Elimini ona doladığımda değişiyor. Çok sıcak, çok sert, çok büyük. Ben onu okşarken başını geriye atarak inliyor. Yaptığı yüz ifadelerine, tatlı dudaklarından süzülen erotik seslere doyamıyorum. Sarhoş edici ve bağımlılık yapıcı. Daha fazlasını istiyorum. Onu arzuluyorum.

"Cole." Tekrar inliyor, ağzı açık kalıyor. "Siktir."

Onun üzerinde sahip olduğum ani güç beni büyülüyor. Onu elimde okşamaya devam ediyorum, bileğimi tutup beni durdurmadan önce büyüklüğüne hayret ediyorum.

"Buraya gel," diye nefes nefese emrediyor.

Beni yatağın üst kısmına doğru çekiyor, sırtüstü yatırıyor, üzerimde sabah giydiğim iç çamaşırından başka bir şey yok. Dudakları karnımda gezinmeye başladı, göğsümü bulana kadar öpücükler ekliyor. Meme ucumu yalıyor, ağzını etrafına doluyor. Tenimde gezinen dudak halkası, bir tül gibi dökülen ve görüşünü hafifçe kapatan siyah saçlarının arasından bana bakarken gözlerindeki bakış. Her şey içimi çalkalıyor.

Üzerime eğiliyor, raftan bir prezervatif alıyor, ona bakıyor, sonra emin olmayan bir yüzle bana bakıyor.

"Yapmak üzere olduğumuz şey yanlış." Prezervatifi dişleriyle yırtıyor ve ambalajın kenarını tükürüyor. "Çok, çok yanlış."

Şu anda ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Geniş gövdesi üzerimde yükseliyor, bana açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi bakarken prezervatifi erkekliğine yuvarlayışını izliyorum. Feromonlarım onun için yanıyor. Teninden yayılan arzu, saflıktan başka bir şey yaymıyor. Gözlerindeki tutkulu şehvet, kendini benim için hazırlarken kaslarının esnemesi.

Eğilip kalçalarımın arasına yerleşiyor.

"Lütfen yapmamamı söyle," diye fısıldıyor ağzıma karşı.

Onu durdurmamı istiyor. Her zaman istiyor ama aramızdaki bu ateşi söndürecek bir şey yok. Kontrolden çıktı ve yoluna devam etmesi gerekiyor, külden başka bir şey kalmayana kadar her şeyi yakıp kül ediyor.

"Bana bunu istediğini söylemelisin," diyor temkinli bir şekilde.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve geri çekilip iç çamaşırımı çıkarmak için aramıza uzanmadan önce onu öpüyorum.

"Buna ihtiyacım var," diye inliyorum. "Lütfen."

Onun karşısında tüm kontrolümü kaybettim. Bununla birlikte gelecek pişmanlıklar beklemek zorunda kalacak.

Kalçalarımın arasına geri yerleşerek kendini bana sürtüyor, girişime doğru eğilmeden önce ikimizin de nefes almasını sağlıyor. İçime doğru yavaşça iterken birbirimizin gözlerine bakıyoruz. Gittikçe daha derine kayarken gözlerim irkiliyor.

"Sadece biraz daha," diyor gergin bir ses tonuyla, beni hiç hissetmediğim şekilde gererken beni rahatlatmaya çalışıyor.

Birbirimize tam olarak bağlandığımızda alnını benimkine dayıyor ve alışmam için bir süre hareketsiz kalıyor.

"Hayal ettiğim kadar mükemmelsin," diye fısıldıyor nefesinin altında, gözleri kapanıyor.

Zevk tüm benliğime yayılırken onun etrafında geriliyorum. Kendimi çok dolu, çok uyuşmuş ve çok şaşırtıcı hissediyorum. hepsi aynı anda yüklendi.

"Hawke," diye fısıldıyorum nefes nefese.

Gözleri benimkileri buluyor ve içinde bir şeyler değişiyor. "Cameron."

Yutkunuyorum, kafam karışıyor.

"Bana Cameron de," diyor, gözlerimden dudaklarıma bakıyor ve içimde olmanın verdiği hisle gözlerini sıkıca kırıştırmadan önce geri dönüyor.

Kendimi hiç birine şu anki kadar bağlı hissetmemiştim. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

"Cameron," diye nefes alıyorum.

İsmi duyunca gözlerini hızla açıyor ve ben onu görüyorum. O sıkıntılı gözlerden ruhunu görüyorum. O şimdi bana bağlı, tıpkı benim ona bağlı olduğum gibi.

Biz birbirimize bakarken o içimden çıkmaya başlıyor. Hızını artırıyor, neredeyse hareketlerini

Kalbinin artan hızını. Boynuna tutunuyorum,

Tekrar tekrar birleşirken kalçalarımı onun için açıyorum.

Yumuşak hassasiyet yavaşça güçlü bir çarpışmaya dönüşüyor. Kendimi kontrol edebilseydim çıkardığım sesleri önemserdim ama önemsemiyorum. İçine girerken inliyor ve haykırıyorum.

Boğuk sesi ve sesleri benimle birlikte havayı dolduruyordu.

Kalçamı yukarı ve kalçasının etrafına sarıyor, tutunuyor Beni kendisiyle birlikte karanlığın derinliklerine doğru iterken sıkıca tutunmaya çalışıyorum.

Dudakları kulağımın hemen altından boynuma değiyor. Dili dışarı fırlıyor, yalama ve emme hareketleri arasında gidip geliyor, sonra diğer eliyle göğsümü sıkıca kavriyor ve yumuşakça yoğuruyor. Her şey o kadar mükemmel hissettiriyor ki, sanki olması kaderde varmış gibi. Tüm şüpheleri sağlamlaştırmak için bu kadar iyi hissettirmesi gerekiyordu.

"Beni mahvediyorsun." Dudaklarıma karşı inliyor. "Lanet olsun Cole."

Zirveye ulaştığımı hissediyorum, zevk artık avucumun içinde.

Sanki o da bunu hissediyormuş gibi, diğer elini Boynumun arkasını tutuyor, içime girerken beni yerinde tutuyor, yüzümü yakından izliyor, kontrolümü kaybettiğimde gözlerimi, dudaklarımı, kaşlarımın arasındaki kırıışıklığı inceliyor.

Daha önce hiç olmadığı kadar çözülürken gözlerimi sıkıca kapatarak haykırıyorum. Sıcak zevk dalgaları içimden geçerken kendimi onun etrafında sıkışmış hissediyorum. O durmuyor. Ben orgazm olurken o da devam ediyor.

Beni her dolduruşunda içimde elektrik atışı oluyor. Bu şimdiye kadar hissettiğim en uzun, en muhteşem duygu.

Başı omzuma düşüyor ve parmaklarım derisini sıkıca kavrarken itişleri özensizleşiyor ve yavaşlıyor.

Geri. Tenime karşı derin bir iniltiyle bitiriyor, nefesinden gelen pantolon boynumda hissediliyor.

Sözlerini bitirir bitirmez, yavaşça yeryüzüne inerek birbirimize bağlı kalıyoruz. Pişmanlık selinin beni sardığını hissediyorum

Yüzeye çıktığım anda beni boğucu sularının altına çekiyor. Tavana bakarken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Kendime inanamıyorum. Ben ne yaptım ki?

Başını kaldırıyor, nefesini tutabilmek için yutkunarak bana bakıyor. Duygu değişimimi anlıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Sana söyledim. Bana durmamı söylemeni istedim. Sana yalvardım," diyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken başını sallıyor.

"Biliyorum, ben sadece..."

Ne hissettiğimi bilmiyorum. Pişmanlık hissediyorum ama Çünkü bundan zevk almadım. Pişmanlık duyuyorum çünkü bu şimdiye kadar hissettiğim en muhteşem duygulardan biriydi ve bunu işleyemiyorum.

Yavaşça üzerimden kalkıyor, elini saçlarında gezdiriyor. Yüzü çok incinmiş, çok hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Ona doğru uzandım. "Hawke."

"Sorun değil. Hiçbir anlamı yoktu," diyor soğuk bir şekilde ve pantolonunu tekrar giyiyor.

Kalbim ikiye bölündü. Bana her şeyin boşuna olduğunu söylemesi için kendimi ona attım. Bir anlamı var sanmıştım. Gerçekten bağlandığımızı sanmıştım. Sanki o bana açılıyordu. Ama şimdi daha net görebiliyorum, seksi benimle ilgili olan şeylerle uğraşmaktan kaçınmak için

kullandığını söyleyebilirim.

yontarak. Herkese yaptığı gibi beni de etkisi altına alan kötü çocukla hızlı bir sevişme için ilişkiyi mahvettim. O haklı. Bunun hiçbir kısmı özel değildi.

"Cole, sadece git." Başını sallar ve kapıya doğru yürür. Panik beni vuruyor, çünkü tamamen yok ettiğimi fark ettim.

İki korkunç, çocukça, fevri kararlar her şeyi mahvettim. Tamamen farklı şekillerde incindim. Bunun bir şey olduğunu kabul etmek istemeyen biri için her şeyimi kaybetmeyi göze aldım.

"Bir şey söylemeyeceksin, değil mi?"

Kaşlarını neredeyse inanmazlıkla kaldırarak yere bakıyor.

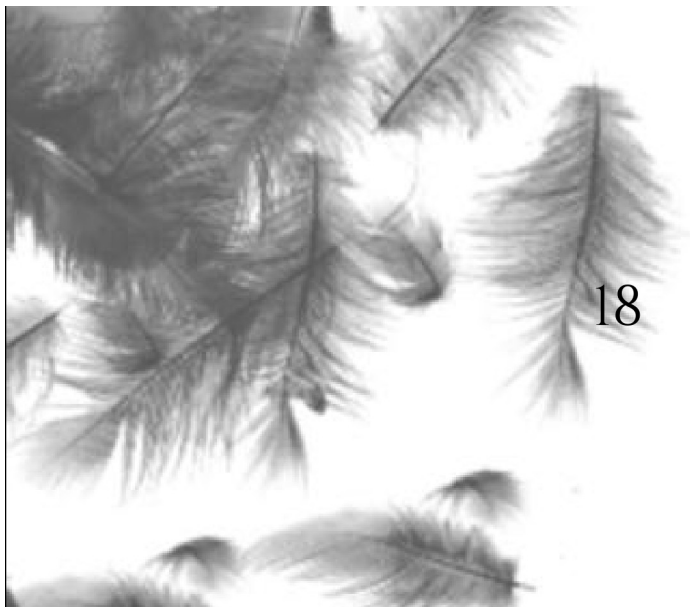
"Hayır, Cole. Sen istemezsen yapmam." İç çeker, elini tekrar saçlarının arasında gezdirir.

Hızla kıyafetlerimi giyiyorum, onun yanından geçerken kendimi hiç olmadığım kadar çıplak ve açıkta hissediyorum.

Odadan çıkıp kapıyı kapatmaya gidiyorum ama kapı gıcırdayarak açılıyor. Dışarıda, koridorda duruyorum ve aralıktan onun silüetini görüyorum. Dizlerinin üzerine çökmüş, elleri yüzünden aşağıya doğru inerken onu izliyorum. Masanın en alt çekmecesini açıyor, ayakkabı kutusunun olduğu yeri. Açmak için elini üzerine koyuyor, sonra hızla çekmeceyi kapatıyor, başını ellerinin arasına almadan önce büyük bir gürültüyle tekmeliyor.

Bazı sırlar o kadar derinlere gömülüdür ki, gerçeği bulmanın tek yolu karanlığın derinliklerini kendiniz keşfetmektir.

OceanofPDF.com

18

OceanofPDF.com

THREE'S A CROWD

Distance.

İhtiyacımız olan şey bu. Boşluk. Birbirimizden uzakta zaman olanları tam olarak algılayabilmek için. Onun yanındayken zihnim o kadar sisli, o kadar bulanık ki, tüm mantıklı düşünceler pencereden dışarı atılıyor. Bu durumun ne kadar yanlış, korkunç ve berbat olduğunu anlayabilmem için temiz havaya ihtiyacım var.

Patrick işten gelene kadar odamda oturdum, Çiğnenecek bir şey kalmayana kadar tırnaklarımı yedim. Hiç bu kadar gergin, endişeli ve dikkatsiz hareketlerimden bu kadar iğrenmiş hissetmemiştim. Kafam çok karışık. Bu duygularla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Sahip olamayacağım şeyleri istiyor gibiyim.

Bilmediğim şeye ihtiyacım var ve hiçbir şey bilmiyorum. Zihinsel olarak tükenmişlik bunu karşılamaya yetmez bile.

Patrick'e söylemem gerektiğini biliyordum ama nasıl? Ne zaman? Beni affedecek miydi? Bunu geride bırakabilir miydik? Ben istiyor muydum?

Kapıdan her zamanki gibi neşeyle girdi, bu da durumuma yardımcı olmadı. Hawke'ın küçük sırrımızı saklamaktan vazgeçip, sırf ben onun mahremiyetini ihlal ettiğim, o da benimkini ihlal ettiği için bunu ona söylemesinden korkuyordum. "Harika bir seks yaptık ve ben ona orgazm yaşattı. Bugün ne yaptın?"

"Bebeğim? Neden bu kadar solgunsun? Kendini iyi hissediyor musun?" diye soruyor ve ceketini çıkarıp yatağın köşesine bırakıyor.

Elimi alnıma koyuyorum. "Komik bir şey yemiş olmalıyım."

"Umarım yakında geçer," diyor heyecanlı bir sırıtışla.

"Neden? Neler oluyor?"

"Benimle gel."

Elimi tutup beni mutfağa doğru çekiyor. Gözlerim endişeyle etrafta Hawke'ı arıyor ama nefes alıyorum. Dışarıda olmadığını görmek kolay, hala odasında. Küçük karşılaşmamızdan bu yana ne yaptığını ya da ne düşündüğünü merak ediyorum.

Ben otururken Patrick beni masaya götürüyor. Kapısına doğru yürüyüp birkaç kez çalıyor.

Nefes nefese kaldım. "Sen ne-"

Hawke kapıyı açıyor, üzerinde bol siyah bir tişört ve gri bir eşofman olan Patrick'e bakıyor. Bana bakmadan önce merakla ona bakıyor.

Tanrım, hala çok zahmetsizce iyi görünüyor. Ve şimdi, o kıyafetlerin altında ne olduğunu biliyor musun? Neredeyse görebiliyorum

az önce içimde olan şeyin izi. Safra yutuyorum. Yanaklarımda hissettiğim sıcaklık yüzünden yüzümün rengi bordo olmalı.

"N'aber?" diye soruyor rahatça, ensesini ovuşturarak.

Midem vücudumun içinde tam anlamıyla olimpik jimnastik yapıyor. Sanırım bayılacağım. Hawke'ın gözleri benden Patrick'e kayıyor ve endişesi açıkça belli oluyor.

Ya ona söylediğimi düşünüyor ya da öğrendim.

"Bir saniyeliğine buraya gel. Konuşmamız gerek," diyor Patrick rahat bir gülümsemeye.

Hep birlikte mutfak masasının etrafında otururken alt dudağımı kemiriyorum. Hawke koltuğuna geri oturdu, görünüşe göre Rahatladım. Eşofmanımın içine soktuğum ellerim deli gibi terliyor.

"Neler olup bittiğini biliyorum," diye başlıyor.

Bütün hava odayı terk ederken yüzüm düşüyor. Hawke'ın gözleri kısılıyor, benden Patrick'e bakıyor.

"Siz ikiniz pek anlaşılamıyorsunuz," diye bitiriyor.

İki saat gibi gelen bir süreden sonra ilk kez nefes alıyorum.

"Yeni bir oda arkadaşına sahip olmanın zor olduğunu biliyorum,

Özellikle de ikiniz de bu kadar farklıyken ve gün içinde bu alanı paylaşmak zorundayken. Ama bunun gerçekten işe yaramasını istiyorum.

şimdilik. Burada hepimizin yetişkin olmasını istiyorum."

Patrick'in insanları bu şekilde aşılamasına dayanamıyorum, özellikle de söz konusu ben olduğumda.

"Yetişkin gibi davranıyoruz Patrick, sadece birbirimize ihtiyaç duyduğumuz alanı tanıyoruz," diye açıklıyorum.

"Bilemiyorum. Belki de haklıdır," diye araya giriyor Hawke. "Belki de birlikte vakit geçirmek için daha fazla çaba göstermeliyiz. Birbirimizi gerçekten tanımalıyız" diyor. ses tonunda eğlence vardı. "Yani, tek yaptığımız birbirimizden kaçmak, belli ki."

Sandalyesinde arkasına yaslanır ve iki elini de Dudaklarında bir sırtışla başının tepesinde. Gözlerim masanın karşısından ona dikiliyor. Ne yaptığını biliyorum. O benimle oynuyor.

"Aynen öyle. Teşekkürler Hawke." Patrick başını sallar.
"Benimle

Son zamanlarda iş için çok fazla gittiğimden, buralarda garip olduğunu düşünmekten nefret ediyorum."

Alay ediyorum, gözlerimi deviriyorum ve mutfağa doğru bakıyorum.

Hawke'ın gözleri masanın diğer ucundan bana bakıyor. Neden böyle? Ciddi, cinsel, sonra sadist.

"Hadi Nic..." Patrick beni azarlıyor.

"Evet, Nic," diyor Hawke ismini pat diye söyleyerek. "Belki bir araya gelip arkadaş olabiliriz?"

Orada ne yaptığını anlamamış gibi davranmayacağım bile. Çok şirin. Gerçekten şirin. Eğer bakışlarım mermi atabilseydi, atardı.

Tanrı'ya şükür Patrick çok habersiz. Kendimi berbat hissediyorum. Beni mutlu etmek için çok uğraşıyor. Öyle olduğunu biliyorum. Beni önemsiyor.

başımıza açtığı bu durumla uğraşmak zorunda kalmam hakkında. Keşke bilseydi.

Patrick'in ellerini masanın üzerinde tutuyorum ve yumuşak yalvaran gözlerle ona dönüyorum. "Seninle biraz daha zaman geçirmeyi gerçekten çok isterim."

Hawke gözlerini devirirken Patrick bana sevgiyle gülümsüyor.

"Şanslısın." Sırıttıyor. "Yarın akşam şehirde Divine Intervention'ı izlemek için hepimize bilet aldım."

"Ne?" Ondan Hawke'a bakarak soruyorum.

Yüzünde mizah, eğlence ve şaşkınlık var. "İlahi Müdahale mi?" diye soruyor.

"Onlar bir Hristiyan rock grubu. Yükselişteler." Patrick gururla gülümsüyor. "Her neyse, üçümüz için bilet aldım. Yarın işten çıkınca gideriz diye düşündüm, yolda yiyecek bir şeyler alırız."

"Patrick. Çalışmak zorundayım." Başımı salladım.

"Sorun çoktan çözüldü. Aradım ve birisinin John da bir şeyler ayarlayacağını söyledi."

Hawke'ın dinlerken gülmek istediğini görebiliyorum. Bizi izlerken tamamen eğleniyor ve ben onu öldürebilirim. Onu gerçekten öldürebilirim.

"Bunu yapmandan hoşlanmadım. John sadece bunu söylüyor.

çünkü o iyi bir adam. Şimdi bir Cumartesi gecesi beni idare etmek için tek başına deli gibi meşgul olacak." Hayal kırıklığına uğramış hissederek iç çektim.

"Nic, sorun yok. Bu önemli bir şey. Buna ihtiyacımız var," diye yanıtlar. "Evet, Nic, bu iyi olacak. Hepimiz için," diye ekler Hawke,

Yaramaz gözlerini bana dikti. Ben de ona ters ters bakıyorum.

"Her neyse," diye homurdanarak Patrick'in yüzüne döndüm.

"Harika. Bu çok iyi." Patrick arkasına yaslanıp gururla ikimize bakıyor.

Bu çok kötü olacak.

"Harika görünüyorsun," diyor Patrick aynada arkamdan yaklaşarak.

Saçımın son birkaç parçasını kıvırmayı bitirirken kızardım. Bir Hristiyan rock konserinde ne giyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ayçiçeği çiçekli mini bir elbise, sevimli bir deri ceket, yüksek çoraplar ve siyah çizmeler giymeye karar verdim.

Tanrı-Rock için fazla açık saçık görünebilirim ama işte buradayız.

Patrick bir kot pantolon, krem rengi fermuarlı bir kazak ve Doc Martens giyiyor. Onunla alay ediyorum. benimle dalga geçen bir hedge fonu çocuğu.

Eğlenceli enerjimiz geri geldi ve yaptığım korkunç hatalar için kendimi ne kadar kötü hissetsem de, flört edebildiğimiz için şükrediyorum

ve şimdilik tekrar eğlenceli. Ta ki gerçek ortaya çıktığında kıyamet kopana kadar.

Hawke banyodan çıkarken elleri üzerimde, mutfak alanına doğru yürüyoruz. Saçlarını arkaya doğru şekillendirmiş, birkaç parçası aşağıya sarkıyor. Siyah yırtık, dar kot pantolon ve kaslı vücuduna yapışan koyu gri bir tişört giyiyor. Birkaç zinciri olan siyah savaş botları Boynunda da yüzükleri var. Harika kokuyor, bir çeşit baharatlı, tıraş sonrası kolonyası ya da erkeklerin sürdüğü bir şey gibi.

Gözlerim onu tepeden tırnağa süzüyor ve içimde yükselen ateşi yutuyorum. Zehirli şeylerin genellikle olduğu gibi yenilebilir görünüyor. O da aynı sorunu yaşıyor gibi görünüyor, biraz garip bir şekilde orada durup bana bakıyor.

"Gitmeye hazır mısınız?" Patrick heyecanla soruyor.

Kapıya doğru yürürken elleri belimde. Dudaklarını dudaklarıma yerleştirmeden önce ben çığlık atarken beni sıkıyor. Hawke arkamızdan bizi izliyor, boynunu kırmak için çenesine bir yumruk indiriyor, sonra bizi arabaya kadar takip ediyor.

"Bir Kia, ha?" Hawke arka koltuktan şehre doğru bir saatlik yolculuğa başladığımızı söylüyor.

"Evet, evet. Anladım. Çok iyi benzin yakıyor. İş seyahatleri için mükemmel."

Ona gülümsüyorum, elini tutup parmak eklemlerimi öperken elini sıkıyorum. Tanrım, çok kötüyüm.

Hissedebiliyorum

Hawke arkamdan sırtlıyor.

Patrick eve gelmeden birkaç dakika önce oldu. Acaba o da benim düşünmeden edemediğim gibi hâlâ bu olayı düşünüyor muydu? Elleri, inlemeleri, gözleri, yüzü, aleti. Prezervatif muhtemelen hala odasındaki çöpün içindedir. Tanrım, kusacağım.

Mekana vardık ve beklediğim gibi değildi. En azından biraz uç noktalarda olmaya hazırdım, ancak tek gördüğüm golf turnuvasına gider gibi giyinmiş erkekler ve Pazar brunch'ına giden kızlar. Elbette, bazı İnsanlar biraz daha keskin giyiniyor ama deri montlu çiçekli elbisemle bile kendimi Harlem'in bu tarafındaki en kötü gangster gibi hissediyorum.

Hawke'ın ifadesi her şeyi anlatıyor. Kaşları çatık ve yüzü çarpık bir şekilde arkamızda dolaşıyor. Tahminimce Bu tür partiler böyle değildir.

Patrick hepimize birkaç bira getirdiğinde sahnenin yakınındaki açık alanda duracak bir yer buluyoruz.

"Ben de geleyim mi? Taşımak için yardıma ihtiyacın olacak-" "Hayır bebeğim, ben hallederim. Sadece...

Hawke ile konuş." Beni öpüyor.

Dönüp bara doğru ilerlemeden önce burnunu kaldırdı ve giderek artan insan kalabalığının arasından geçti.

Homurdanıyorum, sonra isteksizce Hawke'a bakıyorum, o da gülümsüyor.

Bana yine şeytanca bakıyor. Bunların hepsi onun için bir oyun. Tek amacı benimle ve duygularımla oynamak.

Sahnenin önündeki küçük alanı giderek daha fazla insan doldurdukça kalabalık daha da kalabalıklaşıyor. Hawke ve ben

birbirimize yaklaştığ. On altı yaşından büyük olmayan bir grup çocuk yanımızdan geçerken kollarını uzatarak beni koruyor.

Arkama yerleşiyor ve fırsattan istifade kollarını belime dolayarak beni kendine çekiyor. Saçlarıma sokulup kulağımı buluyor. Sıcak, ıslak ağzının kulak mememi çevrelediğini ve belimin altına bir zevk dalgası gönderdiğini hissediyorum. Dişleri hassas dokuya srtnrken nefes nefese bir inilti kaçıyor içimden.

Aklım başıma geliyor, o kıkırdarken onu üzerimden itiyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?! Sen Deli mi?!" Patrick'in yakınlarda olmadığından emin olmak için arkasından bakarak soruyorum.

"zr dilerim, hoşuma giden bir şey gördüm," diyor başını eğerek, alt dudağını yalayarak ve yüzükle oynayarak.

"Bunu yapamazsın!" Azarladım.

Arkamı dönüp, hazırlanmakta olan gruba bakıyorum. Başlamak için. Patrick bize katılıyor, biraları elden ele dolaştırıyor. Kolunu bana doluyor, müzik başlarken birasını rahatça yudumluyor.

Grup aslında o kadar da kötü değil. Kalabalığın geri kalanı da akılda kalıcı kancanın tadını çıkarırken müziğe sallanıyorum. Hawke'a bakıyorum, bizden biraz geride durmuş, bir sütuna yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış, birasını yudumluyor.

Bir grup kız kıkırdayarak ve ona bakışlar atarak yanından geçiyor ama o aldırış etmiyor. Gözleri

Patrick'in eli belimden aşağı kayıyor. Keşke başka bir şeye odaklansa.

Patrick bir eliyle kıcıımı kavıyor, grubu dinlemeye devam ederken saçlarımı okşuyor.

İkili arasındaki gariplik giderek artıyor ve Hawke'ın gözlerini lazer gibi üzerimde hissedebiliyorum. Kızarıyorum, sanki nefes alamıyormuşum, oda üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum. Ya da belki de sadece vicdanım bana bağırıyor.

"Gidip biraz su alacağım. Hemen dönerim!" Patrick'e müziğin sesiyle sesleniyorum.

Ben kalabalığın arasından çıkarken başını sallıyor. Hawke'a bakmadan ya da tek kelime etmeden yanından geçip gidiyorum ve kafasını çevirip beni takip ediyor.

Arka bardan bir bardak su alıp derin bir nefes alıyorum ve biraz rahatlıyorum. Kalabalıktan mı, Patrick'in ellerimden mi, yoksa Hawke'ın gözlerinden mi nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum bilmiyorum ama burada çok daha az sıkılıyorum.

Balkona çıkan bir merdiven buluyorum ve grubu daha iyi görebilmek için merdivenleri kullanıyorum. Burası çok güzel, Tüm sorunlarımdan uzakta. Sanırım burada başka kimse olmadığı için bana izin verilmiyor ama ben bu alanı seviyorum. Sonunda nefes alabildiğimi hissediyorum. Parmaklıklara yaslanıp yeni şarkıları "Saved by Your Grace "i söyleyerek rock yapmalarını izliyorum. Bu onların hit şarkısı olmalı çünkü kalabalık şöyle söylüyor her kelimeye eşlik et.

Parmaklıkları iki avucumla kavradığımda birinin ellerinin belime dolandığını hissediyorum. Ani temas karşısında nefesim kesiliyor, kim olduğundan emin olamıyorum. Bir erkek arkadaşın olduğunda ama aynı zamanda ev arkadaşını da rahatça becerdiğinde böyle oluyor.

Beni tekrar kendilerine doğru çekiyorlar, eller belimden kalçalarımın doğru kayıyor. Arkamda sert bir vücut hissediyorum ve kalabalığın içinde Patrick'i görür görmez o nefis kolonyanın kokusunu alıyorum.

"Sen ne-"

"Şşşt..." diye araya giriyor.

Elleri açıkta kalan kalçalarımın ön tarafına doğru ilerliyor ve yavaşça yukarı doğru çıkıyor. Burada, karanlıkta saklanıyoruz ve etrafımızda kimse yok. Bu bir tuzak. Kötü bir şey.

Ona karşı biraz gevşiyorum, nefes alıyorum, arkama yaslanıyorum ve bas seslerinin içimde yarattığı hissin tadını çıkarıyorum.

Hawke'ın parmakları bacaklarımın birleştiği yeri bulurken göğsümde.

Elbisemin altından bana dokunduğunda inliyorum, parmakları külotumun dışında dolaşüyor ve beni çıldırtıyor. Sadece doğru miktarda baskı uyguluyor. Yıkıcı derecede mükemmel bir miktar, kalp atışlarımı hızlandırıyor ve nefes alışımı düzensizleştiriyor. Birikim çok fazla olmaya başlıyor.

Diğer kolu belime dolanıyor, beni yerimde tutuyor ve arkama sıkıca bastırarak onun da ne kadar tahrik olduğunu anlamamı sağlıyor.

"Tanrım, sıırılsıklam olmuşsun" diye fısıldıyor kulağıma.

K lotumun dış kısmındaki ıslaklığı hissederek devam ediyor

parmağıyla yarığımı okşuyordu.

Sözleri, derin ve hışırtılı sesinin tonu ve parmaklarının şu anda yaptığı şey beni şehvet sarhoşluğuna sürüklüyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, kendimi uyandırmaya çalışıyorum, o sırada dudakları tekrar kulağımı buluyor, dili boynumda geziniyor.

"Hayır," diyorum nefes nefese, kıcıımı tekrar ereksiyonuna bastırarak.

"Durmamı mı istiyorsun?" Hassas tenime ağzı açık öpücükler kondurmadan önce bana doğru nefes alıyor.

"Oh, evet." Başımı ona doğru çevirerek inliyorum. Diğer eli ceketimin içine dalıyor, göğsümü avuçluyor, başparmağı dik meme ucumun üzerinde geziniyor.

Başımı sallıyorum, gözlerimi açıyorum ve Patrick'in altımızda grubu izlediğini görüyorum.

"Hayır," diyorum nefes nefese. "Hayır!"

Ellerini tutup yere atıyorum, sonra arkamı dönüyorum. ve onu duvara doğru itti. "Durun! Bunu durdurmak zorundayız! Bu çılgınlık!"

Sonunda aklım başıma geldi. Onun yanında çalışamıyorum ve o da bunu biliyor. Eğer tek istediği biriyle yatmaksa, bunu yapacak başka birini bulması gerekecek.

Sert bakışları benimkileri bulurken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. Kollarımın üstünden tutup beni kendine doğru çekmeden önce başını bir kez sallıyor. Bizi etrafında döndürüyor

Aniden sırtımı duvara dayadım, dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Dudakları çok yumuşak ama benim için yanıyor. Elleri boynumun kenarlarından yukarı doğru kayarken dili ağzımın içine dalıyor. Dudakları sorunsuzca dudaklarıma değerken beni kendine doğru çekiyor. Ağzımın içinde inleyerek ereksiyonunu kalçama bastırıyor. Çok iyi hissettiriyor. Çok iyi. Yani

iyi ki yanlış olduğunu biliyorum.

"Hawke, dur!" Sonunda onu tekrar üzerimden iterek söyledim.

Orada elleri havada, gözleri yarı kapalı duruyor. Ağzı açıktı, sanki aramızdaki bağdan o da benim kadar sarhoş olmuştu.

"Özür dilerim, sadece... durmamı istiyormuş gibi davranmıyordun."

"Hayır kelimesi senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?" Şak diye söyledim.

"İnleyen bir evetle takip edildiğinde değil." O ukala yan sırtışıyla sırtıyor. "Karışık sinyaller gönderiyorsun."

"Bu nasıl bir işaret?" Onu tersleyerek söylüyorum.

"Yine mi?" Başını eğiyor. "Bu kadar çabuk mu?"

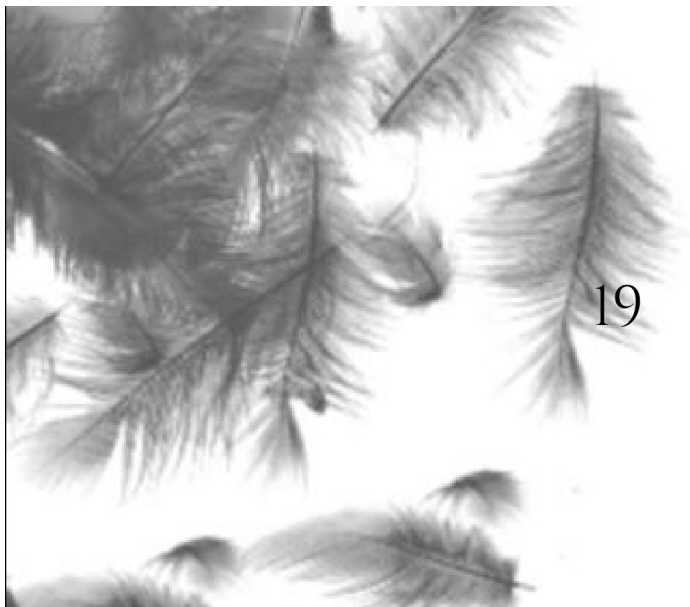
Alaycılığı beni öfkeliyor. Merdivenlere yöneliyorum ve onu orada eğlenmiş bir suratla bırakıyorum.

"Beni takip etme," diye uyarıyorum, seksi sırtışını son bir kez daha görmek için dönüyorum.

Ellerini bana doğru kaldırdı, bana bildiğini söylüyor, ellerini çek. Patrick'e doğru yürümeden önce kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum.

Önceliklerimi belirlemem gerek. Bir Hristiyan rock konserinde neredeyse ikinci kaleye vuruyordum. Cehennem sadece bir taş atımı uzaklıkta.

OceanofPDF.com

19

OceanofPDF.com

CHIPPING AWAY

"IT" "Farları kapat deli, birini kör edeceksin."

Hawke yolcu koltuğundan bana bağılıyor.

Onları kapatmadan önce ona hızlı bir bakış fırlatıyorum.

Patrick'in arabasını kullanmaya alışık değilim ve çoğu zaman nasıl çalıştığını unutuyorum. Konser bittikten sonra eve doğru yola çıktık. Patrick biraz uyumak için arkaya uzanıp uzanamayacağını sordu. Görünürdeki vahşi ve çılgın seks yüzünden ondan sakladığım uykuyu.

Hawke benimle birlikte ön tarafa geçebilmek için onun arkaya geçmesine izin vermeye çok istekliydi. Bu düşünce karşısında inledim.

Sizin deyiminizle sadece korkunç bir arka koltuk şoförü olmakla kalmıyor, aynı zamanda her fırsatta cinsel imalarda bulunuyordu. Şu anda Hawke'ın bu pislik tarafını aşmış durumdayım. Ancak Cameron'ı tekrar görmek isterim.

Patrick'in arkada hafifçe horladığını duymak, başımın bu arabanın içinde dönmesini engelleyen tek şeydi.

Parmağındaki yüzüklerden biriyle oynarken, "Söylesene, her zaman Hristiyan rock sever miydin?" diye soruyor.

Kaşlarım çatık ve yüzüm çarpık bir şekilde ona bakıyorum. "Hayır."

Beyaz dişlerini göstererek gülüyor.

"Dürüst olmak gerekirse, gittiğim son konser sizi şaşırtabilir," diye cevap veriyorum.

"Oooh, tamam, dur tahmin edeyim." Koltuğa oturup bana baktı. "Jonas Brothers."

Ukala cevabına en iyi bakışımı atıyorum. "Tamam, Jonas Brothers olmaz, Kelly Clarkson'a ne dersin?" "Tanrım, gerçekten benim bir kare olduğumu düşünüyorsun, ha?"

"Yani...evet." Omuz silkiyor.

"Siktir git." Alay ettim. "Hayır, en son geçen yaz RockFest konserine gitmiştim. Kız kardeşimle birlikte Disturbed'i izledik."

Hawke sanki hayatında duyduğu en tuhaf şeyi söylemişim gibi bana bakıyor.

"Rahatsız mı oldun?! Sen mi?!" Başını sallıyor. "Buna inanmıyorum."

"İnan, çünkü bu doğru."

"Kahretsin, hastalığa yakalandığını bilmiyordum," diye cevap veriyor, hâlâ şok içinde ön camdan bakarken.

"Evet, aptallaşıyorum," diye yorum yaparak onun mizahına katkıda bulunuyorum.

Kendi kendine kıkırdıyor ve nefesinin altında inanılmaz şeyler mırıldanıyor.

"Kız kardeşin kaç yaşında?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Benden iki yaş büyük. Adı Johanna. Daha farklı olamazdık ama en azından müzik konusunda birbirimize bağlıyız." Omuz silktim.

"Yani o vahşi ve umursamaz, sen ise soğukkanlı ve hesaplısın." Gülümsüyor.

"Hemen hemen." Başımı salladım. "Senin için zor oldu mu? Tek çocuk olmak?" Dikkatle soruyorum.

Koltuk sohbetlerimizde bana tek çocuk olduğundan, vefatından önce bir süre sadece kendisi ve babasının olduğundan bahsetmişti.

"Sormak istediğin, hayatımın en boktan zamanlarında arkamı kollayacak kimse olmadan tek başıma olmak zor oldu mu?" Bir an duraksıyor, gösterge paneline bakıyor. "Evet, öyle oldu."

Kalbim onun için kırılıyor.

"Kardeşler her zaman göründükleri gibi değildir. Johanna'ya buraya taşındığını söylediğimde düşünebildiği tek şey ziyaret etmek için can attığı-" Cümleyi bitirmeden kendimi durduruyorum.

Geçen haftaki konuşmamızı hatırlayınca, bu konuyu hiç açmamam gerektiğini fark ettim.

Hawke meraklanır. "Ne yapmak için ziyaret etmeye can atıyorsun?" Sırıtır, gözlerinde sorun parıldııyor.

"Söylediklerimi unut."

"Beynimi mi sikmek istiyor? Hepsini üzerime mi yıkacak? Get

Bu gece kötü çocuk oda arkadaşınla iyi bir sikiş yapalım mı?" diye soruyor ve kullandığı kaba laflar karşısında yüzüm kızarıyor.

"Temel olarak."

"Peki ne zaman geliyor?"

Boştaki elimle göğsüne vurup kıkırdamasını sağladıktan sonra arka koltuğa dönüyorum. Patrick hâlâ baygındı.

"Demek istediğim, eğer sana yakın bir şeye benziyorsa, buna bir kazanç diyebilirim."

Gülümsememeye çalışarak yaptığı yorum karşısında yüzüm kızarıyor. "O çok daha yakışıklı," diye itiraf ediyorum.

Göz ucuyla bana bakıyor, belli ki yanında oturan kadının envanterini çıkarıyor, muhtemelen yatağındaki çıplak bedenimi hatırlıyor. Bu rahatsızlığın ötesinde.

"Şüpheli," diyor kendinden emin bir şekilde. "Ama sanırım hiç yoktan iyidir."

"Çok klas." Şakasıyla alay ettim.

"Ne, bu seni rahatsız eder mi?" diye sorar daha yumuşak bir tonda. "Ne? Kız kardeşimi mi beceriyorsun?"

Yüzümü ona dönüyorum, o da kaşlarını çatmış bekliyor. İç çekiyorum, tekrar ön tarafa dönüyorum. Bir an için düşündüm.

bunun beni rahatsız edeceğini fark ettim. Ama etmemeli. Patrick'le birlikteyim. Bu adamdan hiçbir talebim yok, olmasını da istemiyorum, ama kendime karşı dürüst olursam, bu beni rahatsız ediyor. Sorun şu ki, ona karşı dürüst olamıyorum.

"Hayır. Neden olsun ki? Ciddi bir ilişkim var ve sen de istediğin kişiyle yatmakta özgürsün, tıpkı şimdiye kadar yaptığın gibi."

Bir an sessiz kaldı. Normalde olduğu gibi ukalaca bir yorumla karşılık vermiyor. Gözlerim yavaşça ona bakıyor

ve onun ön camdan dışarıya garip bir bakışla baktığını gördüm. Birden doğruyu söylememe kararımdan pişmanlık duydum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Buna gerçekten inanmamı beklemiyorsun, değil mi?" dedi.

Ona bakıyorum ve ukala sırtışı hiç gitmemiş gibi geri dönüyor.

"Pekâlâ," diye başlıyorum, dikiz aynasından arka koltuğu kontrol ettikten sonra usulca konuşuyorum, "Bu beni rahatsız eder. Birazcık.

İşte. Duymak istediğin bu muydu? Şimdi mutlu musun?"

Ellerini başının üstüne koyuyor, koltuğu arkaya itiyor ve memnun bir iç çekişle kamburunu çıkarıyor. "Evet."

Kendini beğenmişliğine gözlerimi deviriyorum. Bana yem attı. Dürüst davrandım ve şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Telefon bekleyen yeterince kadın yok mu?" Küçümseyici bir tonda sordum.

"Senin gibi yalvaran yok," diye fısıldıyor boğuk bir sesle, sırtışı her saniye dahada artıyor.

"Aman Tanrım, siktir git."

Gülüyor, sonra dudak halkasıyla oynuyor. Derimin altına girmeyi sevdiğini biliyorum. Bu onu gerçekten sertleştiriyor.

"Sen bir fişeksin ve bunun farkında bile değilsin. Ama sorun değil, ben sabırlıyım." Bana hafifçe başını salladı.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, kim olduğunu bile bilmediğin anlamına geliyor. Görünüşe göre kendini tutuyorsun. Anlamıyorum. Ama ben burada olacağım.

çözdüğün zaman."

Sözleri içimde derinlerde bir yere çarptı. Bu düşünce daha önce de aklıma gelmişti. Acaba bir yalanı mı yaşıyorum? Planladığım bu hayatın gerçekten ihtiyacım olan şey olup olmadığını ya da sadece bir alışkanlık haline gelip gelmediğini merak ediyorum. A Beni rahatlatan rahat bir alışkanlık. Benim içimi nasıl böyle görebiliyor? Bu beni rahatsız ediyor.

"Her şeyi içinde tutan ve yürüyen her şeyi beceren adam söylüyor bunu."

Kıkırdıyor, sonra yüzü kasvetli bir hal alıyor. "Bu... farklı."

Ona bakıyorum ve kara kirpiklerinin arasından yan gözle bana bakıyor. İçindeki hüznü görüyorum. Bir bakışta, izin vermediği bir yerde acı çektiğini hissedebiliyorum. Herkes görüyor. Belki de benim onun farklı bir yönünü gördüğümü hissediyordur. Bana bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyor ama kontrolü dışında bir güç tarafından durduruluyor. Sanki bana söylemek zorunda kalmasın diye tahmin etmem için dua ediyor.

"Tamam, bazen seksin sana bir şey ifade etmiyor." Bir çeşit sohbete devam etmeye çalışıyorum. "Etrafta o kadar çok takılmıyorum," diyor.

"Oh, şu içeri girdiğim sıska esmer hatun gibi mi? Ya da belki kapıdaki kızıl saçlı. Oh, hayır! Bahse girerim O sarışın kıvrımlı kızla ilgili bir şey. Evet, bahse girerim onunla ilgili bir şeydi." Onun benimle alay ettiği gibi ben de onunla alay ediyorum.

"Biliyor musun, birileri için oldukça dikkatlisin sözde umursamayan biri. Bu konuda çok düşünüyor olmalısın." Sırıttıyor ve şakacılığının geri geldiğini görüyorum.

Patrick'in arkamda horlamaya devam ettiğini duyuyorum.

"Bunu hiç düşünmüyorum." Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum, dişlerimin arasından yalan söylüyorum.

Bunu düşünmeyi bırakmadım.

"Eğer beni düşünmek istiyorsan sorun değil...sen Biliyorum," diyor sessizce, arka koltuğa bakıyor, sonra şeytani bir sırıtışla bana dönüyor.

Onun kabalığı karşısında nefesim kesilirken ağzım açık kalıyor.

Koltuğunda doğruluyor, bana doğru eğiliyor, kulağımın arkasındaki saçlarımı okşarken bir yandan da dikkatle arka koltuğa bakıyor. Yakınlığı karşısında yutkunuyorum, dokunuşuyla gözlerimi kapatıyorum, arabayı yoldan çıkarmadan önce hareket etmemek ve odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

"Çünkü seni düşüneceğimi garanti ederim, etrafımda sıkıca sarılmış, aletimin etrafında boşalırken Bu gece duşta," diye fısıldıyor, dudak halkası kulağımı gıdıklıyor.

Sözleri beni yeniden sarhoş ederken göğsüm hızla inip kalkıyor. Şehvet dolu baştan çıkarma. Hayır, yine olmaz.

"P-put, emniyet kemerini tak!" Kekeliyorum, nefesim kesiliyor ve telaşlanıyorum.

Neden sözleri bacaklarımın arasını gıdıklıyor? Ağzını açıyor ve ben sadece kötü şeyler yapmak istiyorum. Ona ihtiyacım var.

ve ben buna dayanamıyorum. Bana bir şeyler yapıyor.

zihinsel olarak işleyemediğim hormonlar. O kötü biri. Benim için kötü. Etrafımda olamayacağım korkunç bir ayartıcı.

"Başladı." Kıkırdıyor, konuşamamama açıkça gülüyor.

"Kid'in dediği gibi, kaybettiğin zamanı telafi ediyorsun sanırım."

"Ne?" Koltuğunda doğruldu. "Sana benim hakkımda ne söyledi?"

Sesi birkaç saniye içinde şakacıdan kızgınlığa dönüştü.

"Sadece son beş yılı tüm bu kadınlarla telafi ettiğini."

Yan camdan dışarı bakıyor, hava üflerken elini saçlarında gezdiriyor.

"Öyle değil," diyor doğrudan bir ses tonuyla, yüzü yola dönük bir şekilde.

"Sorun yok. Sadece seks. Hiçbir anlamı yok, değil mi?"
Onun sözlerini biraz alaycı bir üslupla kullanarak cevap veriyorum.

Yaptıklarımızdan sonra bunun hiçbir şey ifade etmediğini söylediği gerçeğini de unutmuyorum. Durum ne kadar kötü olursa olsun, yine de

Bu şeyin ne olduğunu henüz bulamamış olsam bile, bana bir şey ifade ediyor.

Alay ediyor, sonra başını sallıyor, neredeyse sinirlenmiş görünüyor. "Bazen bir anlamı olabiliyor," diye fısıldıyor hafif bir duraksamadan sonra, tekrar yüzüklerine bakarak.

Arkasına bakıyor

Sıkı bir çene ve üzgün bir ifadeyle bana baktı.

Söyleyeceği şey onu açıklanamaz bir şekilde incitiyor. "Senin için bir anlamı vardı."

Konsolda eli benimkine değiyor, serçe parmağı benimkinin üzerinden geçiyor. Bu küçük jest çok şey anlatıyor ve beni anında duygulandırıyor. Ona bakıyorum ve zamanlamanın ağırlığını ve her şeyi nasıl değiştirdiğini hissediyorum.

"Benim için de bir anlamı vardı." İç çekiyorum, dürüst oluyorum. Patrick arkamızdan homurdanıyor, uykusunda kıpırdanıyor ve Hawke hemen nefesini içine çekip Temas. O his... çok sondu, sanki ikimiz de sonunda Orada gerçek bir şey olduğunu kabul etti, ancak zamanlamanın daha yeni bulduğumuz şeyi elimizden aldığını kabul etti.

Sonunda eve döndük, yolculuğun geri kalanı sessiz sorularla doluydu. Kafamı kurcalayan sorular. Kendimi her zamankinden daha kaybolmuş hissediyordum, sanki aklım ve kalbim bir zamanlar olduğu gibi hizalanmış. İkiye bölünmüştüm.

Hawke arabadan inip koşarak mekâna girmeden önce alaycı bir tavırla "Evim güzel evim," diyor.

Kapıdan rahatça geçerken onu izlemekten kendimi alamıyorum. O kadar zahmetsizce birlikte. Kendinden emin, Seksi. Hafifçe koşarken bile bunu görebilmem gerçekten haksızlık. Gülünç derecede çekici, bunu inkar etmek mümkün değil.

Arabayı park edip kemerimi çözdüm ve Patrick'i uyandırmak için döndüm. Eve girip yatak odamıza yöneldim ve üzerime daha rahat bir şeyler giydim.

Arkamdan geldi. "Üzgünüm, uyuyakalmışım. Son zamanlarda çok yoruludum."

Yüzümü ona döndüm. Tatlı gülümsemesi beni selamlıyor, elleri belimi sarıyor. Ne yapıyorum ben? Berbat durumdayım.

"Seni seviyorum Patrick," diye itiraf ediyorum, yüzünü ellerimin arasında tutarak, suçluluğun ağırlığını yeniden hissederek.

Bunu ona nasıl yapabildim? Çok tatlı ve inanılmaz biriydi. Hayatımda her şeyi daha iyi hale getirmek için çok çaballıyor ve ben ne yapıyorum? Bir çocuk gibi davranıyorum, düşüncesizce hareket ediyorum, kimi incitirse incitsin ne istersem yapıyorum.

"Ben de seni seviyorum." O da gülümsüyor, nazik gözleri kalbime saplanan bir bıçak gibi. "Seninle ve işlerin gidişatıyla çok mutluyum..."

Boğazıma takılan kocaman bir yumruyu yutuyorum, pişmanlıktan başka bir şey hissetmiyorum. Ne olduğunu bilmek kalbimi kırıyor.

Ona yaptıklarım. O bunu hak etmiyor. Bu boku çözmeli ve bitirmeliyim.

"Sadece bilmeni istiyorum ki, daha fazla yok olsam bile, her şey senin için, bizim için."

"Bekle, ne?"

Yatağa oturdu ve beni yanına çekti. Yine mi bu?

"Yaklaşan başka bir seyahatim var." Kalbim sıkışıyor.

"Sadece birkaç gün daha. Colorado'ya döndüm." Duraklıyor ve bana kederli bir yüzle bakıyor. "Bana kızgın

misin?"

"Ne dememi bekliyorsun Patrick? Bu konuda hiçbir şey yapamam. Şikayet edersem bencillik eden sinir bozucu bir kız arkadaş olurum, etmezsem de içten içe acı çekerim." Bir elimi saçlarımda gezdirip köklerinden çekiyorum.

"Kolay olmadığını biliyorum. Ama bizim için bir hayat kurmaya çalışıyorum." "Senin sürekli yollarda olduğun ve benim de

Yalnız mı? Belki annen babanla bunun için anlaştı ama ben bunu hiç beklemiyordum. Bu asla planının bir parçası değildi. Sen büyürken babanın yollarda olmasından nefret ettiğini sanıyordum. Bu asla istediğim bir şey değildi. Ben seni istedim. Bu yüzden buraya taşındım. Bu yüzden evimi terk ettim, burada seninle olmak için, tek başıma değil."

"Biliyorum. Her şeyden vazgeçtiğini biliyorum. Burada kimsenin olmadığını biliyorum." Ellerimi tutup kucağına çekti. "Ama senin yaşam tercihlerini destekleyen kişi benim. Ve bunu yapmak için bu işe ihtiyacım var. Babamın şirketi de olsa en alttan başlayıp yükseleceğim. Bunun için de en alt seviyede iş yapmam gerekiyor."

Yine yapıyor. Bilmeden kendimi bir hiçmişim gibi hissettiriyor. Aramızdaki geçim kaynağının o olduğunu anlıyorum,

Ama hayat benim için görünüş ve paradan ibaret değil. Zenginlik gösterisi umurumda değil. En son modaya ya da en yeni arabaya ihtiyacım yok; mahalledeki en büyük eve de ihtiyacım yok. Ben sadece gerçek bir şey istedim.

"Önümüzdeki hafta sonu ayrılıyorum ama birlikte daha fazla zaman geçirebilelim diye birkaç gün izin aldım." Sevimli gülümsemesiyle bana bakabilmek için başını yana

kaydırıyor.

"Yaptın mı?" Heyecanla soruyorum, içimin bir parça neşeyle dolduğunu hissediyorum.

Deniyor. Benim için ödün veriyor. Ve ben onu hak etmiyorum bile.

"Evet, hatta bizim için küçük bir randevu bile planlamış olabilirim." "Patrick." Alt dudağımı ısırdım ve yaklaşan duygular. "Gerçekten mi?"

"Sadece seni mutlu etmeye çalışıyorum." Saçımı şakacı bir şekilde karıştırırken burnunu kırıstırıyor.

Gecenin geri kalanında yatakta birbirimize sokulup sarılıyoruz, sadece ikimiz, birbirimize sarılarak Eskiden yaptığımız gibi dizüstü bilgisayarında Netflix dizisi izleyeceğim. Daha fazlası için umutluyum, aramızda bir tür değişiklik olması için umutluyum. Hak etmesem de burada onunla olmak rahatlatıcı geliyor.

Banyodaki suyun açılıp açılmadığını bile anlayamadan derin bir uykuya dalıyorum.

20

OceanofPDF.com

ALL IN THE EYES

T Sonraki birkaç gün inanılmazdı.

Patrick ve ben yine eski halimize dönmüştük. Eğlenceli, sürekli dokunmak, mümkün olduğunda öpüşmek, sürekli gülmek...

Eskiden tanıdığım Patrick ve Nic gibi hissettim. Biz Sonunda ihtiyacımız olan zamanı bulduktan sonra yeniden bağlandık.

Hawke'ı pek görmedim. Posta şirketinde işe başladı, başlangıçta üçüncü vardiyada çalışıyordu. Gitmişti. son birkaç gece ve günün çoğunda uyudu ya da Kid ya da birkaç kızla dışarıdaydı. Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Düşünmemem gerektiğini bildiğim için düşünmemeye çalıştım.

Kahve toplantılarımız son birkaç sabahtır yok gibiydi. Bunun Patrick'in işten izinli olması ve bizimle birlikte olmaktan kaçınmak istemesiyle ilgili olup olmadığından emin değilim. Belki de onun üzerinde böyle bir etkim olduğunu düşündüğüm için bile cüretkâr davranıyordum. Belki de o sadece etrafımda olmaktan bıkmıştı. Bir parçam endişeliydi ama yine

de

Her sabah erkenden kalktığımda beni o rahat gülümsemesiyle karşılayacağına dair bir umut kırıntısıyla uyanırdım.

Patrick bana sevildiğimi hissettirmek için gerçekten çaba sarf ediyordu.

Beni yemeğe götürdü ve akşam yemeğinde ağırladı. Bana çiçekler aldı; bana yeni bir kazak aldı; elimi tuttu ve kapıları açtı. Şaşırtıcı bir şekilde En iyi şekilde bunaltıcı.

Bencilce Hawke'la aramızda olanları ona anlatmamıştım. Neden? Çünkü korkuyordum. Bunun sonuçlarının ne olacağından korkuyordum. Beni terk eder ve sadakatsizliğim için beni asla affetmezdi. Evsiz kalırdım. Tek başıma. Ailesine ve kilise aracılığıyla tanıdıkları herkese anlatacaktı. Kasabadaki herkes benim zavallı Patrick'in kalbini kıran fahişe olduğumu bilecekti. Herkes benden nefret ederdi. Hayatımın son dört yılında bildiğim her şey önümde sıvılaşıacaktı. Nereye döneceğimi bilemezdim.

Suçluluk duyguma katlanmaya karar vermiştim, en azından bir sonraki adımımı atana kadar. Suçluluk duygusu tuhaf bir şey. Sanki bir Sizi takip eden ağır bir bulut. Bazen, eğer izin verirsiniz, sizi tamamen sular altında bırakır, ıslak, sırılsıklam ve güneşe layık olmadığınızı hissettirir. Bulutumun beni sular altında bırakmasına izin vermemek için çok çalışıyordum, ama gölgeli alan alışmak hiçbir yere gitmiyordu.

Bu gece evde kalmaya, film izlemeye, pizza sipariş etmeye ve tembellik etmeye karar verdik. O iki günlüğüne

ayrılmadan önceki son gecemiz. Birkaç dilim pizza aldım.

Hawke aniden kapıdan içeri girdiğinde mutfakta tabaklar vardı.

"Hey, şimdiden ne yapıyorsun?" Patrick kanepeden ona sorar.

Mutfağa doğru ilerliyor, bana hiç bakmadan buzdolabının üstündeki dolabı açıyor ve viski şişesi. Gömleğinin altında, düşük kot pantolonunun hemen üzerinde dövmeli bir deri parçası görüyorum ve hemen kızarıp başka tarafa bakıyorum. Bu görüntü bana ellerimin o deride gezindiğini daha da hatırlatıyor.

Şişeyi açar ve koyu renkli sıvıdan en az beş shot yutar. Şişeyi indirir, elinin tersiyle alt dudağını silerken Patrick'e bakar. "Bırakıyorum."

Patrick koltuktan dönerek, "Daha yeni başladın," diye karşılık verir.

"Evet, ve şimdi, sadece bitti." Bir fırt daha çekiyor.

Ona şüpheyle bakıyorum, gözlerimi görmesini, onun için burada olduğumu bilmesini istiyorum, ama asla bana doğru bakmıyor. O

Benden kaçıyor, bunu anlıyorum ama bir yandan da nefret ediyorum.

Patrick kalkıyor ve mutfakta bize katılıyor. "Bir işte çalışman gerektiğini biliyorsun-"

Hawke parmağıyla göğsünü işaret ederek, "Bana ne yapmam gerektiğini söyleme," diye tersledi.

Garip bir şeyler oluyor. Odadaki enerji değişti. Gözlerimi açmış, birbirlerine bakışlarını izliyorum.

"Sana ne yapman gerektiğini söylemeye çalışmıyorum. Ama biliyorsun ki eğer o işe devam etmezsen Şartlı Tahliye Memurun gelip bunu soracak ve ben de dürüst olmak zorunda kalacağım." Patrick sakın bir şekilde açıklıyor, ses tonundaki otoriteye dair bir ipucu gözlerimi ona dikmeme neden oluyor.

Hawke ona dik dik bakıyor, çenesini geriyor ve yumruğunu sıkıyor. Nefes alış verışı artıyor ve saldırmaya hazır bir boğa gibi görünüyor ama bir şey onu engelliyor.

Patrick neden onu böyle ispiyonlasın ki? Arkadaş olmaları gerekmiyor muydu? Kabul, Hawke tam olarak söz konusu ben olduğumda arkadaşlığının gereğini yerine getiriyor. "Hey, hey... Henüz bir şey söylememize gerek yok. Hadi sadece

Bırakalım o çözsün," diyorum, aralarına girip müdahale etmeye çalışarak. "Eminim yedek bir planı vardır."

Hawke'a kaşlarımı kaldırarak bakıyorum ve sonunda gözleri benimkilerle birleşiyor. Nefes alıp verirken yüzü biraz yumuşuyor.

"Evet, bunu çözeceğim," diyor, sakinleşerek.

Bir süre bana bakıyor, kelimeler olmadan iletişim kurmaya çalışıyor. İçimden bir ses Patrick burada olmasaydı bana sorunun ne olduğunu söyleyeceğini söylüyor ama burada olduğu için kapana kısılmış durumda. ve benim yanımda olmak istediği kişi olamıyor. Açılamıyor.

"Güzel. Sorun çözüldü. Şimdi yemek yiyelim ve şunu izleyelim.

film." Patrick gülümseyerek pizza tabağını kapıyor. "Bize katılın."

Patrick tekrar kanepeye doğru yürürken Hawke gözlerini

kısırmış, çenesini sıkarak öylece durur.

"İyi misin?" Sessizce sordum.

Gözlerini kırptırıyor, başını hafifçe sallıyor, sonra başını kaldırıp bana bakıyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Yaklaşarak soruyorum.

Bir şeyler yaşadığı ve içini dökcek kimsesi olmadığı hissinden nefret ediyorum.

"Hayır," diye kayıtsızca cevap veriyor.

Ben iç çekerken o yanımdan geçip gidiyor. Onu zorlamayacağım ama ne olduğunu kesinlikle merak ediyorum. Açacak kimsesi olmadığı için daha da derinlere gömüldüğünü hayal etmekten nefret ediyorum.

Ben alt dudağımı çiğneyip bir kez daha pişmanlık dolu bir iç çekerken o kapıyı çarparak odasına yöneliyor. Büyük boy kanepede Patrick'e katılıyorum, pizza dilimlerimizi bitiriyoruz. Yemeğimizi yedikten sonra ışığı açıp filmi başlatıyorum ve Patrick'in yanına geri dönüyorum. Belimi gıdıklıyor, şakacı bir şekilde ona vurmamı sağlıyor, sonra beni kendine çekiyor ve boynumda çok sevdiği o noktayı öpüyor.

Patrick'in ne düşündüğünü bilmiyorum ama beni bacaklarının arasına çekiyor, sırtım onun önüne geliyor, elleri battaniyenin altında gezinirken battaniyeyi üzerimize örtüyor.

Eli yavaşça omzumdan aşağıya ve kolumun altına inerken endişeyle yutkunuyorum. Eli göğsümü avuçlamadan önce göğüs kafesimin üzerinden geçerek aşağıya kayıyor. Başparmağı meme ucumun üzerinde gezinirken temas anında nefesimi emiyorum.

Kendimi koltuğa göre ayarlıyorum ve Patrick de kendini ayarlıyor. Onu sırtımda sert bir şekilde hissedebiliyorum. Bu küçük durumdan zevk alıyor, bu çok açık ve giderek daha da cesaretleniyor.

Patrick'in elleri son derece dostça davranmaya başlarken, diğer elinin parmakları karnımın üzerinde kayıyor ve taytımın bel bandına giriyor. Ciddi olamaz. Şu anda bunu yapmayı düşünüyor olamaz. Bu onun yapacağı bir şey değil. Yatak odası dışında herhangi bir şey genellikle hiç olmadı. Çarşafın altında misyonerlik yapmak onun için yeterli.

Parmakları alttan kayıyor, eli aşağı inene kadar Her yerimi avuçluyor. Battaniyeye bakarken kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışarak dudaklarımı yalıyorum. Orta parmağını yavaşça içimde gezdirmeye başlıyor ve beni ürpertiyor.

Tam bana en hassas yerimden dokunurken Hawke'ın kapısının açıldığını duyuyorum. Üzerinde tişörtsüz, yeni yeşil bir eşofmanla mutfağa girdiğinde nefesimi tutuyorum, ve şimdi bizimle takılmak için en iyi zaman olduğuna karar veriyor. Sanki Cole-is-wet radarı var.

Kızgın bir ifadeyle koltuğun diğer ucuna yerleşiyor.

Patrick'in hareketlerini durdurmak için elini tutuyorum, bunun ne kadar uygunsuz olduğunu hissediyorum, ama o beni sallıyor.

Hawke bize dik dik bakıyor ve bir an için göz göze geliyoruz. Gözlerimi hemen kaçırıyorum ama o bakmaya devam ediyor. Neden şimdi? Neden buraya gelmeye karar verdi?

Neyse ki bulunduğumuz pozisyondan Patrick onu kafamın arkasından göremiyor.

Patrick parmaklarını tekrar hareket ettirince hafifçe ürperiyorum, gözlerim doluyor. Gözlerimi kırpıştırarak Hawke'a bakıyorum.

bana doğru bakıyor, garip davranışlarımdan tamamen büyülenmiş.

Başını biraz kaldırıp gözlerini kısarak beni izliyor ve başparmağını gelişi güzel çiğniyor. Patrick'in parmakları klitorisimin etrafında dönmeye başladığında göz kapaklarım titriyor ve ağzım biraz açılıyor.

Sıkıştım kaldım. Hayatımdaki en garip anlardan birine yakalandım ve bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamıyorum çünkü olay çıkarmak istemiyorum. Ne yaptığımız çok belli olur. Patrick'in tam karşımadaki kanepede olduğunu bile bile buna devam ediyor olması bana çılgınca geliyor.

Patrick gözlerimin neredede olduğunun farkında değil, ama onlar

Hawke'inkine yapışmış. Patrick bir parmağını içime sokarken çenesi esniyor. Hawke'ın gözleri tehlikeli bir şekilde daralırken küçük, nefes nefese bir inilti çıkarıyorum.

Ne olduğunu biliyor ve gördüklerinden hoşlanıyor mu yoksa rahatsız mı oluyor çözemiyorum. Dudaklarını yalıyor, Oturduğu yerde biraz kıpırdanıyor, sonra başını kanepeye yaslıyor ve tehlikeli bir şekilde bana bakıyor. Dili ağzından kayıyor, Patrick bir parmak daha eklerken dudak halkasıyla oynuyor.

Beni kanepede parmaklamaya başladığında alt dudağımı

ısıırıyorum. Elinin klitorisime karşı hissi

Hawke'ın gözleri içimi yakıyor ve beni orgazmın eşiğine getiriyor. Kendimi bırakmaya çok yakınım. Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor, bu yüzden onu düşündüğümü biliyor olmalı. Sadece olanları izliyor.

Bu çok yanlış. Patrick'in hissinin tadını çıkarırken Hawke olduğunu hayal ediyorum. Sınır tanımayan seksimizi düşünüyorum, ağzını vücudumda nasıl kullandığını, beni boşaltacağını bildiği erojen bölgeleri bulurken, kocaman sikiyle tekrar tekrar içime girdiğini ve ondan önce geldi. Serbest bırakıldığımda bile, beni acımasızca sınırın ötesine götürdü, benimle birlikte boşalana kadar pervasızca cinsel zevk kuyruğuna düştü.

Şimdi çok yakınım, her şeyi hatırlıyorum ve Patrick benimle oynamaya devam ederken sıırıslıklamım. Gözlerim birbirine sıkıca kenetlenirken ağzım tekrar açılıyor ve sessizce titreyerek orgazmın içine düşüyorum.

Hawke dudaklarını ayırmış bana bakıyor. Bana deli gibi bakıyor, etkilenmiş, ama gözlerinde bir cesaret, bir ukalalık var. Bu kadar hoşuma gitmesinden nefret ediyorum. Her şeyin onun yüzünden olduğunu bilmesinden nefret ediyorum. Bu berbat ötesi bir şey. Patrick elini çekip ayağa kalkmam için beni biraz dürttüğünde bakışlar hızla değişiyor. Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum, sonra tuvalete gitmek için izin istiyor.

Lavabonun açıldığını duyuyorum ve kaşlarım çatılırken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Hawke'ın yüzü banyoya doğru bakarken bozulur, kafası karışmıştır. Evet, sanırım dokunduktan sonra yıkanmak

Ortağınız normal değil. Kalbime bir bıçak darbesi daha.

Duygularım karmakarışık. Kendimi harika hissederken bir yandan da utanıyorum. Tüm bunlara verdiğim duygusal tepki yüzünden kafam karışmış hissederken, bir yandan da bu tuhaf röntgencilik anından heyecan ve şehvet duyuyorum. Patrick ve ben iyi bir yerdeyiz. Mutlu olmamız gerekiyordu, özellikle de son birkaç günden sonra, ama şimdi ben

hiçbir şey hissetmiyorum. İncinmiş hissediyorum ve şimdi, her şeyin ötesinde, kirli hissediyorum.

Sanki sonunda anlamış gibi Hawke başını sallar ve tamamen rahatsız. Benden banyo kapısına bakıyor, sonra tekrar geri dönüyor. Öfkeli bir bakış onu ele geçirmeden önce kederli bir bakış onu kuşatıyor. Oturduğum yere doğru eğilip çeneme dokunuyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde hafifçe gezdiriyor.

"Onları yalayıp temizlerdim," diye fısıldıyor kulağıma, sonra tekrar koltuktaki pozisyonuna geri dönüyor. "Siktir et onu," diye mırıldanıyor.

Bitirdikten sonra bile sözleri nasıl oluyor da bacaklarımın arasını karıncalandırıyor? Beni parmaklarıyla emdiğini düşünmek bile midemde bir özlem hissetmeme neden oluyor. Benim önümde Patrick hakkında "siktir git" dediği için ondan nefret etmeliyim, ama bu sadece kendimi nasıl haklı hissetmeme neden oluyor

Benimle cinsel bir şey yaptıktan sonra kendini temizleme ihtiyacı hissetmesi berbat bir durum. Aynı zamanda dehşete düştüm ve çok utandım.

Ona ters ters bakıyorum. Patrick'e duyduğum öfke şimdi benden yayılıyor ve Hawke'a yöneliyor. Yapmamaya çalışmama rağmen ona karşı böyle hissetmemden nefret ediyorum, beni oraya götürecek tek kişi gibi görünmesinden nefret ediyorum, Hawke'ı tanıdıktan sonra Patrick'in artık bunu benim için yapamamasından nefret ediyorum. Hawke her şeyi daha karmaşık hale getiriyor.

"Neden odanda kalmadın?!" Dişlerimi sıkarak fısıldıyorum, öfkemi ona yanlış yönlendiriyorum.

Başını eğerek bana yine o tehlikeli sırıtışını yapıyor. "Çünkü eğer seni boşaltan ben olamayacaksam, en azından beni düşünürken yüzünü görmek istiyorum."

"Seni kibirli pislik."

Bu ne cüret. Sadece kurtulmak için onu düşüneceğimi varsayıyor. Bu kadar haklı olmasına dayanamıyorum.

Hawke ayağa kalkıyor, kanepenin benim tarafıma doğru yaklaşıyor ve kulağıma eğilmeden önce ukala bir sırıtış sergiliyor. "Bana teşekkür etmelisin."

"Sadece git," diyorum kaşlarımı çatarak, başının arkasındaki televizyona bakarak.

Alay eder, sonra odasına doğru geri döner.

Patrick bana yeniden katılıyor, imkansızı başarmış gibi gülümsüyor, muhtemelen başardığı için. Onunla ilk kez orgazm oluyorum. Ama o bunu hak etmiyor.

Kredi, şu anki kendini beğenmiş görüntüsünü hak etmiyor. Bunu tek başına yaptığını düşünmesinden nefret ediyorum. Tek başına yapmadı.

Hepsi Hawke'ın işiydi.
Her zaman Hawke.

OceanofPDF.com

21

OceanofPDF.com

Y Sadece tedirgin olduğunuzda hissettiğiniz duyguyu bilirsiniz.

Başka bir kişinin varlığı sizi gerçekten çıldırtıyor mu? İşte buradayım. Kanepedeki olaydan sonra yatağa gittim. Yalnız kalmak, kendimle oturmak ve duygularımı işlemek istedim. Olayları etraflıca düşünmek ve neden böyle davrandığıma dair bir tür anlayışa ya da netliğe ulaşmak istedim.

ama aynı zamanda Patrick'in neden böyle davrandığını da.

Bu kadar pervasız ve aldatıcı olmak benim karakterime aykırı.

Yine de, sadakatsizliklerim yüzünden, Patrick'e daha fazla katlanamıyorum.

Kendinden emin adımlarla beni yatak odasına kadar takip etti ve bu tek başına beni öldürdü. Yıllardır onunla birlikteydim. Yıllardır.

Ve bir kez bile Hawke ile yaşadığım gibi patlayıcı orgazmlar yaşamadım. Kelimenin tam anlamıyla onun gözlerine bakarak boşaldım.

Bunu kim yapar ki?!

Sanırım en çok zorlandığım kısım Patrick'in o kişi olmasını umutsuzca istiyorum. Onu gördüğümde içim çalkalanmaya başlıyor. Parmak uçlarıyla koluma dokunduğunda yanmaya başladığım kişi. Gözleriyle beni cezbeden ve sözleriyle beni kendine aşık eden kişi.

Ama o öyle biri değil ve bunun farkına varmak beni bir kafa karışıklığı kasırgasına sürüklüyor.

O rahatlıktır. O mutluluktur. O, daha iyi bir kelime bulamadığım için, kolay.

Patrick'le birlikte olmak gerçekten kolaydı. Sık sık kavga etmiyoruz. Neredeyse hiç bağırıyoruz. Beni mutlu etmek için elinden geleni yapıyor. Bizim geleceğimiz için çabalıyor. Ama belki de sorun burada yatıyor. Her şey halının altına süpürülüyor. Köklü sorunlar, gelecek planları, geçmişin gerçekleri, hepsi öylece duruyor.

Tam da ertelediğim gerçeği Google'da aramak için telefonuma sarıldığım sırada

Hawke'a olanlardan sonra Patrick elini karnımda gezdirdi.

Kıpırdamadan yatıyorum, gönderebileceğim tüm sinyalleri göndermeye çalışmıyorum. Havamda değilim.

"Az önceki oldukça ateşliydi. Hoşuna gitti mi?" diye soruyor enseme doğru.

Saçlarıma sokuluyor, tenimle bağlantı kurmaya çalışıyor.

"Evet, güzeldi, sadece farklıydı." Bu sözleri söylerken yüzüm kızarıyor.

"Farklı mı?"

"Evet, yani Patrick, bunu daha önce hiç yapmadın. Hawke odasından çıktıktan sonra neden devam ettin? Bu.....garipti."

O kadar da garip değildi; gerekliydi. Ama yine de, bunun hiç de onun yapacağı bir şey olmadığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

"Bilmiyorum. Sadece belki denemek istersin diye düşündüm.

Farklı bir şey. Senin için değiştirmeye çalıştım, şimdi de azar ışıtiyorum. Seni mutlu edemiyorum, sadece her zaman şikayet ediyor."

"Pat, hadi ama, ciddi olamazsın."

"Nic, seni mutlu etmek için elimden geleni yapıyorum," diyor,

Ses tonunu yumuşatarak. "Ama son zamanlarda denemekten yoruldu. Bizim için çok çalışıyorum, sonra eve geldiğimde bir sonraki şeyi didikliyorsun. İlişkimizin bu aşamasında aramızdaki her şey kolay olmalı. Ne beklediğimi biliyorsun."

"Demek istediğin, şimdiye kadar seni dinlemem ve ilişkiler konusunda senin istediklerine uymam ve beni etkileyen bir şey olduğunda sesimi çıkarmamam gerektiği." İğnelemelerim sızıyor.

"Son zamanlarda sana ne oldu, bebeğim? İyi bir hafta geçirdiğimizi sanıyordum?" Alaycılığım canını yakmış gibi acı dolu bir yüz ifadesi takınıyor.

Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapacağımı bilemeden

hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. Evet, iyi bir hafta geçirdik.
Sonunda biraz çaba gösterdi.

ama ne zaman bir sorunu dile getirmeye çalışsam, sanki sadece dırdır ediyor ve şikayet ediyormuşum gibi muamele görüyorum. Ona nasıl hissettiğimi gerçekten nasıl anlatabilirim? Sanki sesim çıkmadan konuşuyorum.

"Dinle, yarın gidiyorum. Bunu yapmak istemiyorum.

Bu gece," diyor, bir kolunu belime doluyor ve sırtımı ona yasladım. "Kötü bir notla ayrılmak istemiyorum."

"Pat, artık bilmiyorum..."

"Nic, benimle dalga geçiyor olmalısın. Ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun? Sana destek olmak için kışını yırtarak çalışan bir adama sahip olduğun için ne kadar şanslısın?"

"Bunlar hakkında konuşmadığımız, derinine inmemiz gereken şeyler."

"Bu dramayı tekrar başlatma. Kim olduğumu biliyorsun." Beni hemen susturmaya çalıştı.

"Ama yapmıyorum. Olması gerektiği gibi değil. Ve sen de beni tanıman gerektiği şekilde tanıımıyorsun..." Orada oyalanıyorum, acaba her şeyi bırakmalısın.

"Seni tanıyorum. Tanımasaydım buraya taşınmanı istemezdim.

Artık buna bir son verelim. Yarın gidiyorum ve bu şekilde değil. Bu konuşma burada bitmiştir."

Bunu yapmaya devam ediyor. Kendimi ifade etmeye çalıştığımı görmezden geliyor. Ona anlattığım her şeyi geçiştiriyor. Sanki duygularımın bir önemi yokmuş gibi. Tekneyi sallayacak kadar değil, Her neyse. Her zaman böyle olacaksa bunu yapamam.

Bir kolunu sıkıca belime dolayarak beni tekrar kendine çekiyor. Kafasında bu gece seks yapmayı planladığını biliyorum. Bu gece seks yapmayı planladığını biliyorum. oturma odası olayı, sanki ona borçluymuşum gibi. Ama yapamam. Doğru kafa yapısında değilim. Dürüst olmak gerekirse, Hawke'dan beri hiç olmadım.

Elleri uyluklarımdan aşağıya doğru kayarken dostça davranıyor, parmaklarını uzunlamasına aşağı yukarı gezdiriyor.

Yüzümü ona döndüm. "Gerçekten biraz uyumalıyız. Uçuşunuz için erken kalkmamız gerekiyor."

"Hadi, uzun sürmez," diyerek beni teşvik ediyor.

Güven bana, biliyorum.

"Özür dilerim Patrick, çok yorgunum," diye açıklıyorum.

Oflayıp pufluyor ve yatağın diğer tarafına doğru yuvarlanıyor. Neden üzgün? Kim bilir. Açıkçası, umurumda değil. Sanki

Ben hiç onun durumunda olmadım. Kelimenin tam anlamıyla, her gece yakınlaştıktan sonra tam da onun durumunda yatağa giriyorum.

Neyse ki uyku bizi götürüyor ve ne olduğunu anlamadan ertesi gün havaalanında onunla vedalaşıyorum. Aramızdaki enerji çok garip. Bir tereddüt var ve bu

benden geliyor. Sık sık arayacağına ve mesaj atacağına dair aynı sözlerle ayrılıyor ama artık nasıl olacağını biliyorum. O gittiğinde, o totem direğinde tekrar aşağıya iniyorum, olması gerekenden daha aşağıya. İlişkimizde bir dönüm noktası gibi hissettiren bir şey var. Kendimin ve

ihtiyaçlarımın farkına varıyorum ve bunun tek bir anlamı olabilir. Bir son.

Günün geri kalanını dizüstü bilgisayarımda çalışarak, taslakları yetiştirerek, çalışmalarımı göndererek ve beynim bana yemek yemem gerektiğini söyleyene kadar düzenleme yaparak geçirdim. Guruldama neyse de, bu sersemlik bana yardımcı olmuyor.
artık üretken değil.

İsteksizce, hızlıca yiyecek bir şeyler bulma umuduyla mutfağa yöneliyorum ve sonra çalışmaya devam ediyorum. Yatak odasından çıkar çıkmaz oturma odasında Hawke ile göz göze geliyorum. Kanepede oturduğu yerden bana doğru dönüyor. Göz ucuyla ayağa kalkıp bana yaklaştığını gördüğümde buzdolabına doğru yoluma devam ediyorum.

Gerginim. Kendimi tanıyorum ve ona karşı koyamayacağımı biliyorum. Özellikle de Patrick'in şu an burada olmadığını bilerek. Baştan çıkarıcı şeyler benim için çok fazla ve dikkatli olmalıyım. Duygusal ve zihinsel olarak kafam çok karışık ve ona yaptığım şey de adil değil.

"Cole?" Sesi arkamdan yumuşak geliyor.

"Evet?" Dönmeden hızlıca cevap veriyorum.

Sandviç için gerekli malzemeleri alıp tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Bu öğleden sonra evden çıkma şansın var mı?"

Tereyağı bıçağını bırakırken alnım kırıışıyor. Ağzım bir karış açık ona dönüyorum. Parmaklarını kot pantolonuna vuruyor, sadece kaşlarını kaldırıyor, gözleri mutfakta geziniyor ve sanki kabul etmemi bekliyormuş gibi bana takılıyor.

"Evden ayrılmak mı?" Onu doğru duyduğumdan emin

olmak için sordum.

"Evet, birkaç dakika içinde."

Bunu gözlerinde hiç pişmanlık duymadan söylüyor, ocağın üzerindeki saate bakıyor, sonra tekrar bana odaklanıyor.

Biri gelecekmiş. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kaşlarını indiriyor. "Hayır, sadece bir saatliğine gitmeni istiyorum."

Empatiden zerre nasibini almamış basit cevabı ise yıkıcıdır. "Vay be." Alay ederek sandviçin malzemelerini kaldırıyorum.

Onun yüzüzlüğüne inanamıyorum. Etrafta dolaşıp kendini suçlu hissetmemek için benden gitmemi mi istiyor?

Zorlaştırıysam özür dilerim.

kadınları sikiş kulübene geri getirmek için. Beni becermeden önce önemli değildi, ama şimdi sanırım ahlaki değerleri var. Ya da belki de sadece kadınların onun başka bir kızla yaşadığını merak etmesini istemiyor, böylece onlardan istediğini daha kolay elde ediyor. Her iki durumda da, bu düşünce beni rahatsız ediyor.

Dizüstü bilgisayarımı ve her şeyi çantama koyup dışarı çıkıyorum ama duruyorum, mutfakta onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Tezgâha yaslanmış, beni izliyordu. "Biliyor musun, bu çok düşük. Senin için bile."

Orada acı dolu bir yüzle duruyordu ve ben hiç anlamıyorum. Gitmeye zorlandığım için neden üzülüyorsun? Bu çok aptalca bir hareket.

Öğleden sonranın geri kalanını şehirdeki bir kafede

dizüstü bilgisayarımıla geçiriyorum. Çalışamıyorum. Düzgün düşünemiyorum. Bekliyorum ve

Saatler ilerledikçe saati izliyorum, gece vardiyamın umduğumdan daha hızlı geldiğini biliyorum.

Bilgisayarıma tıklıyorum, ekranımdaki google arama motoruna giriyorum. Gözlerimi dikip bakıyorum. Sonra araştırmaya karar verdim.

Etrafımdaki bu durum hakkında biraz fikir edinmek için bu ismi yazıyorum.

Ben Collins.

Bu isimle bir sürü makale çıktı. Oldukça yaygın, bu yüzden araştırmamı Clarkston kasabasıyla daralttım.

Hemen bir resimle birlikte bir makale çıkıyor. Çocuğu tanıdım. Hawke'ın ayakkabı kutusunda fotoğrafı olan çocukla aynı çocuk. Aynı dağınık, kirli sarı saçlı, kalpleri kırabilecek bir gülümsemesi ve buna uygun nazik gözleri olan çocuk. Sayfada gezinirken bir methiye buluyorum.

"Darla ve Jim Collins'in sevgi dolu ve şefkatli oğulları Ben Collins, trajik bir şekilde vaktinden önce bu dünyadan ayrıldı. Çok sevilen biriydi ve mimarlığa karşı bir tutkusu vardı. Arkadaşlarını çok severdi ve onlarla birlikte aile kulübesinde vakit geçirmekten keyif alırdı. Ne zaman bir müzik setinin yanında olsa Phil Collins'i patlatır, eşsiz ve kükreyen kahkahasını atar ve her zaman

Ona ihtiyacı olan insanlar, en çok özleyeceğimiz şeylerdir. O bizim ışığımız, mutluluğumuz ve neşemizdi. Onu kelimelerle ifade edilemeyecek kadar özleyeceğiz."

Koltuğumda arkama yaslanıp her şeyi özüksüyorum. Phil Collins, Hawke'ın en sevdiği dövme. Onunla bir ilgisi olabilir mi?

ölüm mü yoksa onu çevreleyen durum mu? Bu yüzden mi hapse girdi? Ne oldu?

Ne olduğunu öğrenmek için bir sonraki makaleyi ararken telefonum çalışıyor ve nefesimi kesiyor. Patrick olduğunu umuyorum, belki de indiğini söylemek için arıyordur, ama ekrana baktığımda 9-5 Slide'ı görüyorum.

"Alo?"

"Nic! Selam, ben John. Seni evde rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Ha, keşke bilseydi.

"Sorun yok John, neye ihtiyacın var?"

"Bu gece biraz daha erken gelme şansınız var mı? Bir düğün partisi geliyor ve eğer müsaitseniz, yardımınızdan çok memnun olurum." İç geçiriyor, sesi bunalmış gibi çıkıyor.

"Tuttum seni. Yakında orada olacağım."

"Ah! Nic, sen en iyisisin!" diye haykırıyor.

Kafeden doğruca bara gidiyorum, üzerimde yırtık kot pantolonum ve eski bağcıklı Kiss gömleğim var.

Sabah. Normalde eve gidip üstümü değiştirirdim ama siktir et. Oraya gitmeyeceğim. Hawke ve onun bir sürü kadınıyla uğraşmak istemiyorum.

Ölmeyi tercih ederim.

22

OceanofPDF.com

WALKING NOT TALKING

John ve ben yoğun bir geceye daha başlıyoruz. Hoş geldin diyorum.

kollarını açarak. Her şey beni Patrick ve Hawke arasında kafamın ne kadar karıştığını ve hüsrana uğradığımı unutturmak için.

"Neyin var senin?" John yanımdaki birayı doldururken soruyor.

Başımı sallıyorum, gözlerimi deviriyorum, tam olarak nedenini unutmaya çalışıyorum, ta ki neden tam anlamıyla kapıdan içeri girene kadar.

Hawke bir sigara söndürdükten sonra yanında Kid olduğu halde kendinden emin adımlarla bara girer. Kid'e başıyla selam vermeden önce bir elini saçlarının arasından geçirip yüzüne doğru itiyor.

masalarını kurtarmak.

Onlara doğru ters ters bakıyorum ve John bunu fark ediyor. "Ahh... oda arkadaşı sorunları, ha?" diye soruyor bilerek. "Onun gibi bir şey," diye homurdanıyorum.

Kıkırdıyor, Hawke'dan bana bakıyor, sonra geri dönüyor.
"Kızgın görünüyor."

"Ne var ne yok?"

"Kahretsin, bakıyor," diyor John gözlerini açıp uzaklaşmadan önce.

Hawke bara yaklaşıırken gözlerini dikmiş bana bakıyor. Ben de ona ters ters bakıyorum, onun doğrudan bakışları karşısında geri adım atmıyorum.

İki elini de ahşap yüzeyin üzerine koyuyor, ben onu formda siyah bir gömlekle, kolları o akılsızca yerleştirilmiş dövmelerle kaplı, mürekkep rengi saçları Her zaman olduğu gibi birkaç parça aşağıya damlayarak mükemmel bir şekilde geriye doğru şekillendirildi.

Tehditkâr yaklaşımı karşısında kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Neden vardiyandan önce gelmedin? "diye aniden sorar.

"Ne?" Ne tuhaf bir soru.

"Neden vardiyandan önce gelmedin?!" diye tekrar agresif bir ses tonuyla soruyor ve yanındaki adamın önce ona sonra da bana şüpheli bir şekilde bakmasına neden oluyor.

Ne fark eder ki?

"Hawke!" Azarlıyorum, şu anda beni düşürdüğü durumdan dolayı kendimi gülünç hissediyorum.

John'a el sallayıp bir dakikaya geleceğimi bildiriyorum. Bunu diğer müşterilerin ve müdavimlerin önünde olmayan bir yerde halletmem gerekiyor.

Barın yanından dolaşıp Hawke'ı üst kolundan tutarak tuvaletlerin yanındaki koridora çekiyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Kolunu bırakarak soruyorum.

"İçki içiyorum. Neden geri gelmedin? Senden bir saatliğine gitmeni istedim, bütün gün için değil. Neden geri gelmedin?" diye tekrar yüksek sesle soruyor.

"Çöpünü çıkarırken seni göreyim diye mi? Hayır, teşekkürler." Ona küçümseyici gözlerle bakarak alay ettim.

"Bu değil-"

Kendini durduruyor, dişlerini gıcırdatıyor, dik duruyor ve söylediklerimi düşünürken iki elini saçlarında gezdiriyor.

"Oh." Anlamış gibi başını sallarken gözlerini kısıyor. "Yani, böyle mi? Tamam, Cole."

"Başka ne olabilir ki? İnsanları kullanmak senin en sevdiğin eğlence. Tanrı biliyor ya, bunu benimle yeterince yaptın."

"Oh, beni kullanmıyor musun?" diye karşılık veriyor. "Pardon?!"

"Evet, söyledim. Beni kullanıyorsun. Beni kafayı bulmak için kullanıyorsun, sefil ve sıradan hayatında kendini canlı hissetmeni sağlayacak herhangi bir şey için. Ama senin için mükemmel olan bu kadar,

hesaplanmış küçük bir dünya. Gözünün önündeki gerçeği göremeyecek kadar kendini beğenmişsin. Gözlerinizi açamayacak kadar körsünüz. Geri dön

Tekrar varsayıyorum. Sanırım devam etmeli ve senin düşündüğün kişi olmalıyım, ha?"

"Tam bir pisliksin," diye fısıldıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, gözyaşlarımın eşiğinde hissediyorum kendimi.

"Erkek arkadaşınla birlikte olmak için beni kullandın. Bunun beni ne kadar rahatsız ettiği hakkında bir fikrin var mı?" Homurdanıyor, üzerimden duvara doğru eğiliyor.

Yutkunuyorum, o tutkulu gözlerden dolgun dudaklarına ve geriye bakıyorum.

"Seni rahatsız mı ediyor?!"

Bana dik dik bakıyor, Patrick'in bana dokunuşunu hatırlayınca öfkeleniyor. Kıskanıyor.

"Elleri senin üzerinde. Zihnin benim üzerimde. Bunu gördüm. Neden ona ve saçmalıklarına katlanmaya devam ediyorsun anlamıyorum. Seni bundan daha iyi tanıdığımı sanıyordum ama sanırım Yapma."

Onunla olan her şey, onun varsaydığından çok daha fazla şey ifade ediyor. Onu bu anlamda hiç kullanmadım. Aksine, ona karşı hissettiğim inkar edilemez duygunun içine daha çok düştüm. Ben

Bu gerçekten korkuyorum ve o da beni bu gerçeğin dışına itiyor.

Yeşilimsi gözlerinde karanlık bir bakışla daha yakına eğiliyor, bir eliyle saçlarımı kulağımın arkasına tarıyor ve dudaklarını kulağımın kabuğuna değdirmeden önce dokunuşunun sıcaklığını hissettiriyor. "Sadece merak ediyorum, evlendikten sonra bile boşalmak için beni düşünmeye ihtiyacın olacak mı?"

Elimden geldiğince sert bir şekilde onu kendimden uzaklaştırıyorum.

Koridorun karşı duvarına. Homurdanarak duvara çarpıyor ve

göğsündeki hava boşalıyor.

"Defol, Hawke!" Dönüp onu duvarın dibinde bırakmadan önce söylüyorum.

Barın arkasına geçip onun burada olduğu gerçeğini unutmak için elimden geleni yapıyorum ama tabii ki o ve birkaç adamı arka tarafa doğru toplanarak yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecekler. Söyledikleri için onu öldürebilirim. Beni nasıl kızdıracağını çok iyi biliyor, Benimle oynuyor, benimle alay ediyor ama çoğunlukla haklı olmasından korkuyorum.

Bir avuç yeni müşteriye yardım ettikten sonra John'a dönüp ona nerede yardım edebileceğimi düşünüyorum.

"Hey, Nic, benim için bir tepsi içkiyi arka masaya götürebilir misin?" John kasayı kullanarak sorar.

Hawke ile konuşmaya gittiğim küçük "an "dan sonra her zamanki gibi meşgul, bu yüzden yardım etmediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Ta ki kimin için olduğunu görene kadar.

Gözlerim kocaman bir sırtışla bara yaslanmış olan Kid'e kayıyor. "Bu harika olur, Nic. Çok teşekkürler. çok!"

İçimden inleyerek tepsiyi alıyorum ve herkesin oturduğu masaya geri götürüyorum. Hawke sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir kolunu Bacaklarının arasına sarkıtılmış, diğeri de Kucağında neredeyse hiçbir şey giymemiş bir kızla sandalyede oturuyor. Onu beklememi izlerken başını arkaya yatırıyor. Bakışlarında öyle bir kibir var ki bir şeyleri kırasım geliyor.

İçim yanıyor. Öfkeden yanıyorum.

"Sen en iyisisin, bebeğim. Al, sana fazladan bir tane aldım. bizimle bir tane yapabilir." Çocuk gülümsüyor ve bana doğru bir atış yapıyor.

"Hayır, bununla başa çıkamaz. Öğürme refleksi zayıf olan bir kıza benziyor," diyor Hawke düz bir yüz ifadesiyle, Kucağındaki kız kıkırdamadan önce bana bakıyor.

Çocuklar benim yüzümden gülüyorlar. Tırnaklarım avucumun içine batarken gözlerim kısılıyor. Tam bir pislik. Onu kıskandırdığım için acı çekiyor. Şimdi de bildiği tek yolla hıncını benden çıkarıyor. Beni utandırarak.

"Eminim üstesinden gelebilir." Çocuk flört edercesine kaşlarını oynatır.

İçkiyi elime aldım ve bir yudumda geri attım. Viskiden nefret ederim ama onlardan önce içtiğime inansanız iyi edersiniz. Gözlerim Hawke'ın gözlerinde yanarken, boş kadehi masanın üzerinde onunkine çarpana kadar kaydırıyorum.

"Bayanlar işiniz bittiğinde onları bara geri getirin," diye dilimde zehirle yorum yaptıktan sonra dönüp hepsini bakakaltırım.

Kid'in güldüğünü duyuyorum, sonra Hawke'a bir konuda takılıyor, ama başka bir şey duyamadan çoktan gitmiş oluyorum.

Meşgul olmaya çalışıyorum ama ne zaman kafamı kaldırsam Hawke'ı görüyorum. Başka bir bara gidemezler mi?! Ne yaptığını biliyor. Onu gördüğümü biliyor. Fahişesi elleşiyor ve o da bundan faydalaniyor. Gerçekten beni

Kıskanç mı? Beni kazanmak için bunun işe yarayacağını düşünüyorsa çıldırmış olmalı. Aksine, her saniye beni daha da sinirlendiriyor.

Birlikte bara doğru yürüyorlar ve John ona bir shot sipariş ediyor. Ben meşgulmüşüm gibi davranıyorum, John da siparişlerini alıyor, belli ki Hawke'ın istediği bu değil.

Elindeki içkiyi

dilimi boğazına sokuyorum, ellerimi vücudunda gezdiriyorum. Bu iğrenç bir şey ve beni kesinlikle söylemek istediğimden daha fazla rahatsız ediyor.

Geceyi biraz erken bitiriyorum. Kalabalık azalırken John dışarı çıkmama izin veriyor, kafedeki olayı duyduktan ve beni kızdıran oda arkadaşına duyduğum öfkeyi gördükten sonra eve dönebileceğim konusunda ısrar ediyor.

Çantamı alıp cevapsız çağrı ya da mesaj olup olmadığına bakıyorum ve Patrick'ten gelen bir mesaj görüyorum.

Patrick: İşte

Burası. Tek alabildiğim bir "burada". Zoraki bir "burada", çünkü sırf bu konuda "şikayet" ettim. Saatler önce gelmiş olabileceği gerçeğinden bahsetmiyorum bile, ama o andan itibaren Mesaja baktım, bana mesaj atmayı hatırlamış gibi görünüyor. Gözlerimi deviriyorum, telefonu çantama geri atıyorum ve Tezgahın üzerine bırakıp çıkıyorum.

Son bir kez bakıyorum ve ekibin bir köşede toplanmış, dart oynadığını ve içkilerini yudumladığını görüyorum.

Bar masaları. Hawke masada tek başına oturmuş, yere çökmüş, parmağı içkisinin kenarında gezinirken içkisine bakmaktadır. Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. En azından ben öyle sanıyorum. Bu gece ne kadar içtiğini tam anlamıyla gördüm ve çok fazla değildi.

Çantamı omzuma atıp gitmek için döndüğümde eski müzik kutusundan meraklı gözlerle karşılaşıyorum. Çocuk başını eğmiş bana bakıyor. Beni Hawke'a bakarken gördüğünü bildiğim için kalp atışlarım hızlanıyor. Bana bir Çocuklara doğru geri dönmeden önce iki parmağıyla küçük bir selam verdi, gideceğimi biliyordu, bu yüzden ona küçük bir baş selamı ve sıkı bir gülümseme verdim. Benim ayrılışımda ya da herhangi bir anda bu kadar sessiz olmak ona göre değil, onun coşkulu kişiliğini biliyorum.

Fırçalıyorum ve kapıları itiyorum. Yağmurlu, serin bir gece, arabama doğru ilerlerken duygularımla eşleşiyor. I Çalıştırmak için atladım ama çalıştırdığımda dönmüyor. Çalışmıyor. Kahretsin.

Ellerimi direksiyona vuruyorum, hayal kırıklığının ötesinde, sonra yolun aşağısındaki otobüs durağına yürümeye karar veriyorum. Belki sonuncusuna zamanında yetişebilirim. Arabamdan fırlıyorum, çantamı başımın üstünde tutarak yağmurun bir kısmını savuşturmaya çalışıyorum ama nafiye. Bardaktan boşanırcasına yağıyor ve ben anında sıırılsıklam oluyorum. Bu günle ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Yolun kenarında yürürken, tam o sırada bir araba yavaşça arkamdan yaklaşıyor. Görmek için dönmeme bile gerek yok.

Kim olduğunu. Bunu kollarımdaki tüylerin diken diken olmasından, midemin alt üst olmasından, kalbimin hızlı hızlı çarpmasından hissedebiliyorum.

Hawke eski Mustang'in penceresinden, "Atla," diye seslenir.

"Biliyorsun, araba  almamalısın. Bunun için hapse girebilirsin," diye tükürdüm.

"Bin şu lanet arabaya, Cole."

"Siktir git."

Normalde böyle k fretmem ama şu anda çok sinirliyim. Hawke'ın bugünün kahramanı olmasına izin vermem mümkün değil.

Hayır.

Asla.

Bunun için çok inat ıyım.

23

OceanofPDF.com

THE CAR

T Arabayı park ediyor ve kapıyı kapattığını duyuyorum,

Ardından ayaklarım bana doğru sürünmeye başladı.

Bileğimden tutup beni kendisine doğru döndürüyor. "Hadi gidelim.

Bu yağmurda eve yürüyemezsin."

"Bırak beni, seni pislik!" Bileğimi onun sıkı kavrayışından çekmeye çalışarak bağıriyorum.

Bırakmıyor. Beni arabaya doğru çekiyor, ben de ellerimi göğsüne koyarak ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Yağmur üzerimize yağarken birbirimizle güreşiyoruz, kalçalarını benimkilere bastırıp beni yerimde sabitlerken saçlarım sıırılsıklam oluyor.

"Bin şu lanet arabaya!" diye bağıriyor ve yumruğunu arabanın tepesine vuruyor.

Sesi beni ürkütüyor ve öfkeli tavrına bakarak olduğum yerde duruyorum.

"Hayır! Beni rahat bırak!"

Arka kapıyı açıyor, beni koltuğa fırlatırken bir kolunu belime doluyor. Kullandığı güç karşısında homurdanarak zıpladım. Islak saç tellerimi yüzümden geriye doğru fırçaladıktan sonra arkama dönüp onu yanımda gördüm.

"Ne yapıyorsun sen?!" İçimdeki öfkeyle onu geri itmeye çalışıyorum ama o hızla bileklerimi kavrayıp beni kendisine doğru tutuyor.

"Dinlemiyorsun!" diye homurdanıyor.

"Sakın bana dokunma! Senden nefret ediyorum!" Çığlık atıyorum, hissediyorum

Beni alt ettiği için bunalmış ve üzgünüm.

Kollarımın üstünden tutup beni kendine doğru çekiyor, Sözlerim karşısında çenesini sıkıyor. Gözlerindeki bakış vahşiydi. Yağmur saçlarını darmadağın etmiş, saç tellerinden su damlıyor. Sıkı kolları ıslak ve kaygan; gömleği altındaki her kas tümseğine yapışıyor.

Duygular kabarıyor. Tüm kafa karışıklığı, tüm şehvet, tüm utanç, son birkaç haftanın pişmanlığı... hepsi öfkeye dönüşüyor. Kelimeler onu etkilemiş gibi görünüyor, bu yüzden tekrar söylüyorum.

"Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum. Sen hastasın! Orada yaptığın onca şey, son birkaç gündür yaptığın onca şey. Ne için?! Senin için bir şey ifade etmediğini söylemiştin! Akıl oyunlarını bırak! Beni rahat bırak!" Kollarımı göğsüne vurarak yüzüne doğru bağıriyorum.

Ve ediyorum. Bana hissettirdikleri için ondan nefret ediyorum. Hayatın artık basit olmamasından nefret ediyorum. Sadece onun olmasından nefret ediyorum.

beni ateşe verebilir ve dönüştüğüm kişi için kendime gerçekten bakmamı sağlamasından nefret ediyorum. Onun yanında kendimi ham ve savunmasız hissetmekten nefret ediyorum.

"Sana hissettirdiklerimden nefret ediyorsun. Beni düşünmeden duramamaktan nefret ediyorsun. Benim başka biriyle birlikte olduğum düşüncesinin seni çılgına çevirmesinden nefret ediyorsun ama buna sahip olmaya hakkın yokmuş gibi hissediyorsun. Bana yalan söylemeyi bırak," diyor sert bir ses tonuyla ve konuşurken kollarımı sallıyor.

Tüm bu gerçeklere karşı meydan okurcasına çenemi ona doğru kaldırıyorum. "Nefret ettiğim sensin."

Kara gözleri içimi yakıyor. Öfkeme aldırış etmiyor. Eğer bir şey varsa, sadece daha fazla yoğunluk getiriyor gibi görünüyor durum. Ağzı açık ve nefes alış veriş kontrolünden çıkmış bir şekilde benimkiyle eşleşiyor.

"Öyle mi? Benden ne kadar nefret ettiğini göster bana," diye yüzünü buruşturuyor, kotumun deliklerinden tutup beni çekiyor, ben de kayıyorum, sırtım koltuğa geliyor.

"Kes şunu, Hawke!" Bağırıyorum.

Bir dakika duraksıyor, nefes almaya çalışıyor. Gözlerinde derin, karanlık bir acı var. Yavaşça üzerime doğru eğiliyor, kolları damlayan gövdesini destekliyor.

"Bana hiç sevişmemiş olmayı dilediğini söyle." Eli boynumun arkasını sıkıca sararak ilerlerken homurdanıyor, Beni ona bakmaya zorluyor.

Ne yapmak üzere olduğunu biliyorum ve bunu

durduramıyorum. Beni yüzleşmek istemediğim şeyle
yüzleştiriyor. Gerçeklikle.

Gözlerimi sımsıkı yumuyorum ve o da elini sıkarak gözlerimi açmaya zorluyor. "Sana hissettirdiklerimden nefret ettiğini söyle bana."

Ondan sızan güçlü saldırganlık başımı döndürüyor. Hoşuma gitmek istemiyor ama içimde derinlerde bir şey onu arzuluyor. Bana doğal olarak sahip olduğu gibi sahip olmasını istiyorum.

Becerikli parmakları kot pantolonumun düğmesini açarken elleri boynumdan göğsüme ve karnıma doğru ilerliyor.

"Hawke." Pantolonumu çıkarmak için kalçalarımı kaldırdığımda sesim tamamen nefes nefese ve kontrolsüz çıkıyor.

Neler olduğunu biliyorum ve durmasını istemiyorum. Bu mücadeleyi sürdürmek, hissettiklerimi inkâr etmek istiyorum ama artık yapamıyorum. Keşke yapmasaydım dediğim her şekilde onu arzuluyorum.

Elini iç çamaşırlarımın üzerine koyuyor ve en çok ağrıyan yeri ovuyor. "Bunu istiyorsun. İsteddiğini biliyorum. Sen bana ihtiyacın var. Söyle bana."

"Hayır. Bunu daha fazla yapmamalıyım. Seninle yapmamalıyım. Bu şekilde değil." Elini benden uzaklaştırarak inliyorum.

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturur ve elinin tersiyle arabanın koltuğuna vurarak "Ne istediğini bilmiyorsun!" diye bağırır.

Haklı, bilmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum, oysa şu anda tek istediğim onun beni uçurumun kenarına itiyor, çünkü biliyorum ki o iterse

ben de isteyerek gideceğim. Eğer o

yapmazsa, kendi yaptığım bu hapishanede sonsuza kadar kilitli kalabilirim.

"Lanet olsun Cole, beni delirtiyorsun!" Saç diplerini çekiştiriyor, ellerini yüzünden aşağıya doğru sürüklüyor. "Bana orada bir şey kırmak istemediğini söyle.

benimle birlikte. Bana bunun seni delirtmediğini söyle."

"Hawke." Bir dirseğimin üzerinde doğrulup gömleğini tutuyorum.

Tüm bunları Patrick'le her gün onu incittiğim gibi beni incitmek için yapıyordu.

"Buna ihtiyacın olduğunu biliyorsun. İhtiyacın olduğunu biliyorum çünkü benim de ihtiyacım var."

Kendini tekrar bana bastırıyor ve boynumun yan tarafını öpmeye başlıyor.

"Hawke," diye inliyorum nefes nefese ve artık bunu durdurmaya çalışıp çalışmadığımı anlayamıyorum.

"Öp beni," diyerek boynumun kenarından tutuyor.

Ağzını ağızıma bastırıyor ve acı içinde irkiliyorum. İhtiyacım olan şeyin o olduğunu bilmenin verdiği bir acı bu. Tamamen inkar ediyorum ve

her geçen saniye savaşı kaybediyor.

Dilini dudaklarımın arasına daldırmadan önce ağızıma karşı, "Öp beni, lanet olası," diyor.

Kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu içime bastırırken derinden inliyor. Öpüşü çaresiz. Dillerimiz birbirine değerken benim için yanıp tutuşuyor. Elleri yüzümün her kıvrımında geziniyor, bu döngünün içine çılgınca, delice düşerken nefeslerimiz havada birbiriyle buluşuyor. Ben onun uyuşturucusuyum ve

Sonunda tanıştık. Öpücük yoğunlaşıyor ve ben onun gidişyle inlemeye başlıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Doğruldu, bakışlarındaki sıcaklıkla bana baktı, hızla pantolonunun kemerini çözdü ve kendini gösterecek kadar aşağı çekti. Sertleşmiş ve benim için hazır. Bu manzara karşısında ağzım açık kalıyor, gözlerim aniden şehvetle doluyor. İçimde kaynayan heyecan sanki taşmak üzere. Gözlerimi kapatıyorum, bunu takip edebilecek her türlü pişmanlığı yutuyorum ve onunla birlikte karanlığın daha da derinlerine düşüyorum.

Kendini kılıfına sokmadan önce dişleriyle bir prezervatifi yırtıyor, sonra iç çamaşırımın önünü tutuyor, kabaca Kendini girişime hizalamadan ve zorla içime itmeden önce yana çekiyor.

"Oh, Tanrım." Ani dolgunluk karşısında inliyorum, başımı arabanın koltuğuna yaslıyorum, gözleri üzerimde.

Geri çekilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. O hareketlerinde agresif. Kısa ve hızlı nefes alış verişleri, bunların hiçbirisi onun kontrolünde değilmiş gibi görünmesine neden oluyor.

"Bana yalan söyle Cole. Benden nefret ettiğini söyle." Boğazından derin bir inilti çıkıyor, neredeyse tamamını içimden çıkarırken aşağı bakıyor ve sadece ucunu içeride bırakıyor.

Elim sırtındaki ıslak gömleği kavırıyor, pençeliyor, onun götördüklerine ihtiyacım var. Ona bu kadar ihtiyacım olmasından nefret ediyorum. Beni tutkuyla çılgına çevirmesinden nefret ediyorum. İçimde bir yerde, derinlerde

bir yerde, ona kadar tatmin olmamış olmaktan nefret ediyorum.

"Senden nefret ediyorum." Tekrar içime girdiğinde nefesim kesildi. "Oh, senden çok nefret ediyorum."

Saçlarımı arkadan bir avuç tutup sıkıca çekiyor, beni ona bakmaya zorlarken içime daha da sert giriyor. Vücuduna uyum sağlamak için kalçalarımı açıyorum, onu olabildiğince derinde hissetmeye ihtiyacım var.

"Ah, kahretsin," diye homurdanıyor ve ağırlığının çoğunu arabanın arka koltuğuna yaslayarak üzerime bastırıyor.

İçimde yine çok iyi hissediyor. Kaygan, sıcak ve sert, ıslaklığıma girip çıkıyor. Tüm vücudum özlediğim bir ateşle tutuşuyor. Şok dalgaları içimde dolaşüyor, birkaç saniye içinde her sinir ucunu aydınlatıyor.

Bu onarılamaz duygunun yerini hiçbir şey dolduramaz. O bir muamma, benim için çözülmeye değer tek sorun. O bir ihtiyaçım olduğunu kendime itiraf etmekten nefret ettiğim her şeyi.

"Bana bunu özlediğini söyle," diyor neredeyse kalbimi sızlatacak yalvaran bir ses tonuyla.

Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu, gözlerinin ruhumda gezinmesinden bile anlıyorum.

Onun gücü karşısında nefes nefese kalarak kelimeler oluşturmaya çalışıyorum. Dudaklarımdan nefes nefese dökülen kelimeler. "Onu özledim. Çok özledim."

Onu kendime doğru çekiyorum, başının arkasındaki saçları parmaklarımla kavriyorum. Sanki fiziksel olarak yeterince yakınlaşamıyoruz. İkimiz de birbirimizi kavriyor, birbirimizi içeri çekiyor, fiziksel olarak mümkün olandan daha fazla bir seviyede bağ kuruyoruz.

"Siktir, sana ihtiyacım var." Dudaklarını sıkıca dudaklarıma bastırmadan önce inliyor.

Onu burada tutan tek şey benmişim gibi beni öpüyor. Onu hayatta tutan tek can simidi. Dilim onunkine karşı, hiçbir içkinin, hiçbir ilacın, hiçbir kadının yapamayacağı şekilde onu rahatlatıyor.

"Sana ihtiyacım var Cameron." Geri çekiliyorum, yüzüne dokunuyorum ve kelimelerin ona ulaştığından emin oluyorum.

Gerçek onun için orada. Artık bununla savaşamam. Bunu kendime inkar edemem. İnkâr edemem. Bundan daha fazlası olmalı.

İnkâr edilemez bir ihtiyaç hissi. Hepsi şehvet değil.

Gözleri umutsuzca benimkileri arıyor, sanki bu gerçeğin geçerliliğini belirlemeye çalışıyormuş gibi.

Birbirimize bakmaya devam ederken alnı benimkine bastırıyor ve hedefimize birlikte ulaşıyoruz. Çığlık atıyorum, bir elimle ensesini tırmalıyorum, diğer elimle Gömleğini avucumun içinde tutuyorum. Derin bir gırtlak iniltisiyle serbest kalmadan hemen önce kendimi o anın içinde kaybederek etrafına dolanıyorum. Birlikte ağır ağır nefes alıyoruz, aramızdaki bağıın tadını çıkarıyoruz.

O zaman ne kadar dikkatsiz olduğumuzu fark ettim. Ne kadar kolaydı

Aramızda büyüyen bu delilik döngüsüne geri dönmek istemiyorum. Kelimenin tam anlamıyla kendimi onun içinde kaybediyorum.

Bunu reddet.

Yüzü benimkini buluyor, ağzı hâlâ açık, bayılmak üzere

gibi görünüyor.

"Cole..." diyor nefes nefese, gözlerimde pişmanlık arıyor, olanların geçen seferki gibi biteceğinden endişeleniyor.

Ama artık hissettiklerimi inkar edemiyorum. O zorladı Yüzleşmem gerekiyor ve geri dönüşü yok. Uzanıp saçının arkasından tutuyorum ve yüzünü kendime çekiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim uyuşturucu o. Asla inmek istemediğim yüksek. Düştüm. Derinden, geri dönüşü olmayan bir şekilde.

Ve öpüşüyoruz. Hala bağlıyken öpüşüyoruz. Dudaklarımız şişene ve kullanılana kadar öpüşüyoruz. Elleri nazikçe yüzümü kavlıyor, elmacık kemiklerimin kıvrımını, burnumun onunkine karşı hissini, çenemin açısını ezberliyor.

Nefes alış verişimiz sırasında araba tamamen buğulandı. yavaşça düzene giriyor. Sonunda içimden çıkıyor, ben de aynısını yaparken kendini düzeltiyor, ıslak pantolonumu tekrar giymek için mücadele ediyor.

Bunu neden durduramıyoruz? Bu çok sorumsuzca ama bir o kadar da gerekli. Gitmesine izin veremem.

Tam kafamın içinde aynı rutine geri dönüyordum ki, arka cama döndü ve yazmaya başladı
Buğulanmış camda ters bir şey. Okumaya çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor.

"Sadece seviştik.

Yüzünü bana dönüyor, ben onun kabalığı karşısında şakacı bir şekilde soluk soluğa kalırken dudaklarında şaşırtıcı bir gülümseme belirliyor. Kapıyı açtı, arka koltuktan iniyor ve bana elini uzatıyor. Gözlerimiz

birleşirken elini tutuyorum. Orada bir yumuşaklık var,

bir farkındalık. Aramızdaki birkaç dakika içinde çok şey değişmiş gibi görünüyor.

Bir dakika yağmurda birbirimize bağıyoruz, bir dakika sonra arabada çılgınca sevişiyoruz, bir dakika sonra şakalaşıyoruz.

Sonra ne olacağını bilmiyorum. Bu tür durumlar için bir kılavuz yok. Zaman ve uzayda akılsızca süzülüyoruz, ne istersek pervasızca yapıyoruz, ne olursa olsun Ne kadar korkunç görünürse görünsün, bize doğru geldiği için canımızı yakar. Bu dehşet verici bir farkındalık.

Arabaya geri bindikten sonra Hawke uzanıp elimi tutuyor ve kucağına çekiyor. Bana dönüyor, elimi dudaklarına götürüyor ve her bir eklemimi usulca öpüyor. Gözlerindeki bakış, delici ve ciddi, duygularının ağırlığından başka bir şeyle dolu değil. Bu dış görünüşün altında hala çok şey var, ama sonunda ona gerçeğimi itiraf ederek, ilk görünüşte bunun altına girdim yok edilemez katman.

Bu beklenmedik ve tatlı jest karşısında nefesimi tutuyorum.

Eve dönerken gözlerinde yeni bir bakış fark ettim. Daha önce olmayan kararlı bir bakış. Birdenbire kendinden çok emin ve net görünüyor, sanki şimdi ne istediğini tam olarak biliyormuş gibi. Bu düşünce beni şaşırtıyor. Tüm sırları olan biri için nasıl bu kadar derin hissedebilirsin?

Birlikte karanlık yolumuzda ilerlemeye devam ediyoruz, arzularımızın gölgelerine daha da batıyoruz, tüm bunlar buğulanmış 'sadece düzüştük' arabası bu küçük, hoşgörüsüz kasabadan geçerken oluyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BRICK FROM A WALL

A Evin garaj yoluna girdikten sonra
ikisi de bir an durup birbirlerine garip bir şekilde
bakarlar

Diğer.

Dudağımı ısıyorum, başını koltuk başlığına yaslayıp
dudak halkasıyla oynarken, sevmeye başladığım o seksi
sırıtişısıyla bana bakarken sırtımmı engelliyorum.

Buradan nereye gideceğimizi, ne söyleyeceğimizi
bilemiyoruz. "Hadi şu kıyafetlerden kurtulalım," diyor
ve

Islak gömleğimin omzunu.

Kaşlarımı imalı bir şekilde kaldırıyorum.

"Çünkü sıırıslıklamsın, seni kaçık. Hasta falan olacaksın,"
diye cevap veriyor.

İçeri giriyoruz, ben mutfağa bakarak ilerliyorum.

Burası karanlık, soğuk ve kesinlikle Patrick'ten yoksun bir yer.

Suçluluk duygusunun yine göğsüme saplandığını
hissediyorum,

günahlar listeme eklediğimi bilerek.

Kafamın içinde kaybolurken, gözlerim önümdeki düzeneğe sabitleniyor.

Orada, masada, bir dizi atıştırılmalık var. Patlamış mısır, Junior Mints, Sour Patch Kids, Mike and Ikes, Milk Duds, Skittles, Butterfingers, Nerds, Reese's Peanut Butter Cups, aklınıza ne gelirse. Aklınıza gelebilecek her türlü sinema atıştırılmalığı mutfak masasının üzerine yığılmış durumda. Oturma odasında tüm battaniyeler üst üste yığılmış, yastıklar etrafa saçılmış ve yerde kocaman bir yatak oluşturulmuş.

Hawke'ın arkamdan gelip arabanın anahtarlarını tezgâhın üzerine attığını duyuyorum, belli ki beni izliyor. Arka dişlerimi birbirine kenetliyorum, kendimi tutmaya çalışırken yüzüm buruşuyor.

Acıyı.

"Bunu yapmanın bana düşmediğini biliyorum ama belki bir film gecesi, mafyayla ilgili bir şeyler izlemek seni neşelendirir diye düşündüm."

Gözlerim dolarken bir elimi yüzüme koyuyorum.

"Hey, isteyeceğini varsaydığım için özür dilerim-"

"Hayır." Burnumu çekerek sözünü kestim. "Kendimden o kadar nefret ediyorum ki. Olduğum kişiden nefret ediyorum. Ben senin..."

"Yapma. Kendinden nefret etme. Sorun yok Cole. Neyin içine girdiğini anlıyorum. Sen hala bir ilişki içindesin ve ben...şey, ben kelimenin tam anlamıyla buraya yeni geldim ve bunu yapamayacağımı biliyorum

Kolay." Beni neşelendirmeye çalışarak hafifçe sırtıyor. "Sen harika bir insansın, öylesin..."

"Bütün bunları yaptığına inanamıyorum. Ya benim için?
Sana çok kötü davrandım." Gözyaşları akmaya devam
ediyor.

Buna dayanamıyorum. Beni iki aydan daha az süredir tanıyan bir adamın, yıllardır tanıdığım bir adamdan daha anlamlı bir şey yapmış olmasına katlanamıyorum. Yeni şeyler satın almak başka bir şey, nelerden hoşlandığımı bilmek için çaba harcamak başka bir şey.

Gözlerim yere düşerken aklım Patrick'te kalıyor. Hastalık hissi tekrar ortaya çıkıyor.

Hawke bana uzanıyor, beni göğsüne çekiyor, başımı kaldırıp ona bakmadan önce kollarını etrafıma sarıyor.

"Cole, dur, ben bir pisliktim. Bana hissettirdiğin acıyı senin de hissetmeni istedim, bu yüzden seninle uğraşmak için bir aptal gibi davrandım. Ben kelimenin tam anlamıyla daha iyi değil. Ayrıca, daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, daha önce gitmeni istememin nedeni bu değildi."

Yutkundum, gerçek sebebin ne olduğunu öğrenmek için gergindim. Tekrar ona baktım, gözlerimi silerek gerçeği bekledim. Bunun başka biri için ayarlanmış bir randevu olmaması için dua ediyorum.

"PO'm geldiğinde burada olmanı istemedim." Bunu itiraf etmek canını acıtıyormuş gibi iç geçiriyor.

"Şartlı tahliye memurunuz mu?"

"Evet. Ben sadece-" Ellerini saçlarında gezdirdikten sonra duraksıyor ve ellerimi avuçlarının içine alıyor.

Ellerini nazikçe sıkıyorum, onu rahatlatmak için başparmaklarımı sırtlarına sürüyorum, bu yönünü itiraf etmenin onun kadar kapalı biri için kolay olmadığını biliyorum.

"Sadece hayatımın bu yönüyle hiç uğraşmak zorunda

kalmanı istemedim. Ben böyle biri değilim, beni tanımlamıyor ve seni rahatsız edici bir duruma sokmak istemedim."

Kalbim ikiye bölündü. Ben boktan bir insanım. İşte burada, beni geçmişinden korumaya çalışmak için planlar yapıyor, her gün uyanık olduğu her an ona musallat olan bir şey, sonra beni neşelendirmek için en sevdiğim şeylerden oluşan eğlenceli bir gece ayarlıyor, hepsi benim her şeyi berbat etmem için.

"Cam," diyorum usulca, yüzünün yan tarafına dokunmak için uzanıyorum. "Sen bir geçmişten çok daha fazlasısın."

Sanki sadece benim sözlerim taşıdığı ağırlığı kaldırmış gibi vücudu gözle görülür bir şekilde sarkıyor. Gözlerinin mavi ve yeşil girdapları, benim derinliklerime bakarken içindeki işkenceyi dışarı döküyor.

Düştüğünde onu yakalayıp yakalayamayacağımı sorguluyor, o günün geleceğini biliyor. Bana her şeyi anlatacağı bir zaman gelecek. Sahip olduğu her sırla bana güvenebileceği zaman gelecek. Sadece bunu henüz öğrenmedi.

Başımı yukarı kaldırıyorum, dudaklarına uzanıp tatlı, yumuşak ve rahatlatıcı bir öpücük veriyorum. Dudaklarını dudaklarımda hissettiğim her şey evimdeymişim gibi geliyor. Olmak istediğim yer etrafımdaki dünya parçalanıyor.

"Hadi gel. Seni bu kıyafetlerden kurtaralım. Hasta falan olabilirsin." Bir dakika önce bana söylediği sözleri müstehzi bir sırıtışla tekrarlıyorum.

Onu ıslak gömleğinden tutup banyoya çekiyorum. İçeri girdiğimizde, oyun havası bir kez daha değişti. Artık her şey farklı ve sanki ikimiz de bunun farkındaymışız gibi, gülümsemeler azaldı ve arzu dolu bakışlar onu ele

geçirmeye başladı.

Benimkini çıkarmama yardım etmeden önce gömleğini çıkarıyor, bu sırada nemli saçlarını savuruyor. Dönüyorum, suyu başlatıyorum

Dušta pantolonunu hızla çıkarıyor. Karşımda çırılçıplak durduğunu görünce ağzım açık kalıyor. İlk kez karşımda duran bir erkeğin görüntüsü karşısında kendimi yeniden bakire gibi hissediyorum.

Kızarıyorum. Yüzümün sıcaklığıyla içimde yeniden biriken ihtiyaç tehlikeli bir düzeneğe.

Kendinden emin adımlarla ilerliyor, olduğum yerde donup kaldığım yere yaklaşıyor. Sütyenimin askılarını teker teker aşağı kaydırıyor ve bir yanıt vermem için beni süzüyor.

"Hawke." Yutkunuyorum.

"Özür dilerim." Ellerini kaldırıp bir adım geri çekiliyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum başımı sallarken. Aramıza koyduğu boşluğu kapatmak için öne doğru yürüyorum ve kollarını bana dolamasını sağlıyorum. "Sen sadece... beni biraz geriyorsun."

Endişeli bir bakışla başını eğiyor. "Neden?"

"Çünkü senin yanımdayken kendimi kontrol edemiyorum. Ve ben oldukça kontrollü bir insanım." Sırıtiyorum.

Dudaklarını yalıyor, benimkilere bakıyor. "Kendini özgür kılmak için ihtiyacın olan şey kontrolü kaybetmek."

Bunu bir an için düşündüm, ama söyleyemeden Her şeye rağmen eğilip beni tekrar öpüyor. Diliyle üst dudağımı yalıyor, sonra dilini benimkine değdirmeden önce alt dudağımı emiyor.

Öpüşme şekliyle ilgili her şey beni tahrik ediyor.

Hareketlerinde çok hassas.

nazik ve yumuşak, dilinin benimkine masaj yaptığı zorlayıcı vuruşlara.

Önünde yarı çıplak bir beden var, ama öpüşürken tek yaptığı yüzümü tutmak, sanki sadece buna doyamıyormuş gibi. Boynumu ve sırtımı tutuş şekli

Beni bu şekilde öpmenin onu heyecanlandırdığını açıkça belirtirken başını büyük elleriyle tutması, ona katılmak için pantolonumu çıkarmamı sağlamaya yetti.

Öpücükten ayrılıyor ve başını bir anlığına benimkine yaslıyor. Gözlerini sıkıca kapatıyor, sonra aniden geri çekilip duşa girmeden önce dudaklarını yalıyor. Orada öylece duruyorum, gidişi beni şaşırtıyor. Onu izliyorum

Buğulanmış camı. Ellerini kabaca başının üstündeki uzun saçlarında gezdiriyor, bir kolunu duş başlığının duvarına dayayıp suyun üzerine yağmasına izin vermeden önce ellerini yüzünde gezdiriyor.

Yine acıdan bir battaniye giyiyor. O duvardan benim için yavaş yavaş kaldırılan tuğlalar durdu. Beni içeri alamıyor çünkü eğer beni içeri alırsa neler olabileceğinden korkuyor. Öyle.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum, o da bu banyoyu terk etmek. Ama yapamıyorum. Kalan kıyafetlerimi çıkarıp ıslak pantolonumu bir kenara atıyorum ve ılık duşa girmeden önce sütyenimi çıkarıyordum.

Göğsüm inip kalkarken ve bayılacakmışım gibi hissederken, yavaşça ve usulca ona arkadan yaklaştım

sırtındaki dövmele kaslara dokunuyorum. Temas karşısında nefesini tutuyor, sonra dönüp bana bakıyor.

Sırtından fışkıran su, formundan bana doğru yağıyor. Dudaklarını aralıyor, gözlerimde bir şey arıyor, ona güven verecek herhangi bir şey. Tereddüt ettiğini hissedebiliyorum.

"Bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin," diyorum usulca, gözlerinde gerçeği ararken. "Yine de kimseye ihtiyaç duyacak biri olmadığını hissediyorum."

"Değilim," diye hızlıca cevap veriyor.

Dudağımın kenarını ısıyorum, sonra başka tarafa bakıyorum.

"Öyleyse nedir bu Hawke? Aramızda neler oluyor?"

Islak parmaklarını alıp beni tekrar ona doğru çeviriyor.

"Bilmiyorum. Ama bu dünyadaki en kötü duygu."

Söylediklerinin doğruluğunun verdiği acı hissediliyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes alıyor, beni düşün arka duvarına yaslayacak şekilde hareket ettiriyor ve bir kolunu üstümdeki duvara dayayarak beni sudan koruyor. Diğer eli yukarı uzanıyor ve saçlarımı alnımdan geriye doğru itip kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Boynumun yan tarafını tutuyor. Gözleri benimkilerle birleşmeden önce başparmağım çenemde geziniyor.

"Yıllarca hissiz kaldıktan sonra bana bir şeyler hissettiren tek şeye bakıyorum. Şimdiye kadar tek gözler

kendimi ve onların yansımasında kim olduğumu sorgulamama neden oldu. Tam karşımdasın ama yine de ulaşamayacağımız bir yerdeyiz."

Gözlerimi kaçırıyorum, tam olarak neyi kastettiğini biliyorum. Beni istiyor, ama atlamayacağımı varsayıyor, kendini o çıkıntıdan aşağı bıraktığında benim de onunla birlikte düşmeyeceğimi, orada öylece durup tek başıma yere çakılışını izleyeceğimi varsayıyor.

"Bunu anlamıyorum," diye fısıldıyorum, duygularımı dile getiriyor, her şeyi sindirmeye çalışıyorum.

"Gerek yok. Mantıklı olması için bu kadar uğraşma. Mantıklı değil. Olmaması gerekiyor."

"Bir anlam ifade etmesini istiyorum."

"Neden? Nasıl hissettiğini haklı çıkarmak için mi?" "Hawke-"

"Beni dinle Cole. Aramızdaki her neyse, gerçek. Kendi düşüncelerinin ya da bir başkasının düşüncelerinin bunu bilmenin önüne geçmesine asla izin verme," diyor göğsünü göğsüme bastırarak, gözlerindeki bakış derin bir ciddiyetle dolu.

Nefes alıyorum, yakınlık karşısında ağzım açık kalıyor. Evet, ben hesaplı bir insanım ama onunla ilgili her şey bir kumar. Beni korkutan kısım, masada sahip olduğum her şeyin bir kartın çevrilmesiyle yok olup gitmeyeceğini bilmeden bir el oynamaya hiç bu kadar hazır olmamıştım. Sırf onu kazanma şansı için risk almaya giderek daha fazla değer hale geliyor.

"Arabada bana ne istediğimi bilmediğimi söylemiştin."

"Biliyor musun bilmiyorum." Başını sallıyor, gözlerimin arasında ileri geri bakıyor, içinden hüzün fışkırıyor.

Gözlerimden gözlerime bakarken yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta.

Dudaklarım, bir sonraki nefesi ancak dilimden çıkacak birkaç nefesle gelecekmiş gibi kelimelerime tutunuyor.

"Ama istiyorum. Seni istiyorum."

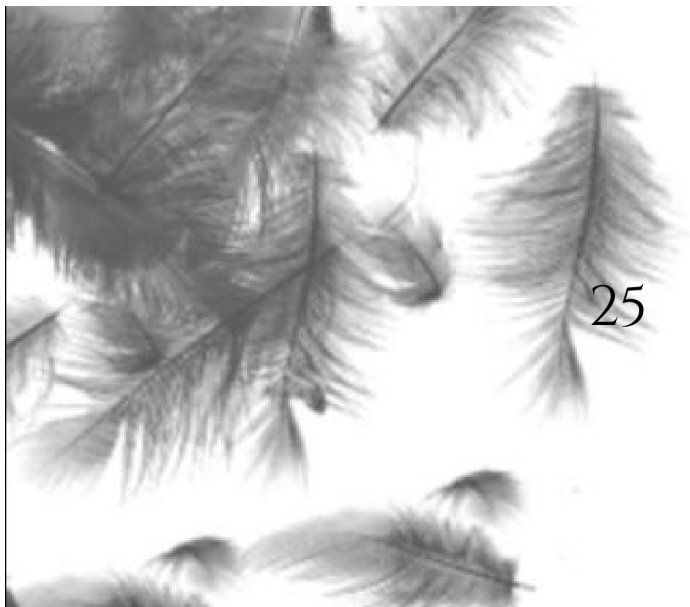
Kelimeleri söylerken alt dudağım titriyor. Kendimi hiç bu kadar gergin, bu kadar korkmuş, bu kadar savunmasız, bu kadar açık hissetmemiştim. Sanki içine doğduğum bedenden sıyrılıyormuşum gibi hissediyorum, atan kalbime kadar tüm deri ve kemiklerimi döküyorum.

ona açık kalan tek şey. Açıkta ve bekliyor.

Yüzünde bir rahatlama ifadesi var ama sanki bir şeyin farkına varmış gibi yerini hemen acıya bırakıyor. Çenesini sıkmadan önce kaşlarını çatarak duraklıyor.

"Beni tanı mıyorsun bile."

Benden hızla uzaklaşıyor ve suyun duş başlığının bana ulaşmasını ve az önce söylediğı sözlerin soğukluğunu ısıtmasını istiyorum.

OceanofPDF.com

GETTING IN

Elini yüzünü yıka, sonra duştan çık.

Sözleri soğuk ve itici olsa da

Beni uzaklaştır. Şimdi olmaz. Her şeyden sonra olmaz.

Rahat bir şeyler giydim, ağır bir çift,
Büyük boy eşofman altı ve ona uygun bir sweatshirt. Islak saçlarımı topuz yapıp Hawke'ı aramak için oturma odasına doğru yürüyorum.

Oturma odası karanlık ve boş, acaba gitti mi diye düşünüyorum. Belki de bana açılmak onun için çok fazlaydı.

O da benim gibi duygularından korkuyor ama farklı nedenlerle.

Boş mutfakçı geçiyorum, sonra usulca odasının kapısını çalıyorum. Gıcırdayarak açıldı, ben de içeri baktım, ama karanlıktı ve onun boşluğu.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle başımı kapıya yasladım.

telefonum bir mesajla beni uyardığında. Oraya doğru yürüdüm.

çantamı masanın üzerine koydum, açtım ve

telefonumu çıkardım. Patrick'ten bir mesaj. Anında bir gerginlik hissettim.

Patrick: Arabanın hala barda durduğu haberini aldım. Ne oldu?

Şaka yapıyor olmalısın. Kasabadan biri Patrick'e arabamın nerede olduğunu mu bildirmiş? Adımlarımı gözden geçirirken midem otuz kat düşmüş gibi hissediyor, Hawke'la barın aşağısındaki sokakta aramızdaki etkileşimi gören biri olup olmadığını merak ediyorum. Kelimenin tam anlamıyla kusabilirdim.

Evet, çalışmadı. Hawke arkadaşlarıyla bardaydı, beni eve bıraktı. Yarın dükkandan Marty'ye baktıracağım.

Bu durumu biraz olsun açıklar, değil mi? Heyecanla bir yanıt bekliyorum.

Bunun olmaması için eşyalarına dikkat etmelisin. Yarın ne diyeceklerini söyle.

İnanılır gibi değil. Gözlerimi başımın arkasına yuvarlayıp öfkeyle ofluyorum. "İyi misin?" yok. Ya da Hawke'ın seni götürmek için orada olmasına sevindim, ya da senin için dükkânı arayacağımdan ve bunu çözmelerini sağlayacağımdan emin olacağım. Hayır, bu benim hatam, bunu çözmek de benim sorumluluğum. Kendi başıma halledebilirim, ama bana yardım etmeye çalışacak kadar önemseyen bir ortağım olsaydı iyi olurdu.

Yine de, ben kimim ki konuşayım?

Arkamdaki kapının açıldığını duydum ve telefonumu düşürdüm.

Hawke kapıyı kapatıyor, ceketini silkiyor. Hemen bir duman kokusu alıyorum ve az önce nerede olduğuna dair noktaları birleştiriyorum.

"Hey," diyor, paltosunu kapının yanındaki sandalyenin arkasına bırakıyor ve ciddi bir yüz ifadesiyle bana bakıyor.

Bitkin görünüyor. Duygusal olarak tükenmiş, sanki bir iç savaş yaşıyormuş ve sonunda kırılma noktasına gelmiş gibi. Bunu görmek bana acı veriyor.

"Buraya gel," diyorum, elleri eşofmanının cebinde, gömleksiz bir şekilde orada dikilmesini izlerken.

Durduğum yere doğru ilerliyor, alt dudağını ısırtıyor ve eğik bir kafayla beni izliyor. Bir torba dolusu Göğsündeki çıtırtıyı hemen yakalıyor, yere bakıyor ve sonra şaşkın bir yüz ifadesiyle bana dönüyor.

"Şeker kalk. Sana uyanıkken ihtiyacım olacak. Ozark kendi kendini izlemeyecek."

Skittles'ı göğsünde tutarken ben ona sırtıyıyorum, o da rahat bir gülümsemeyle önceki ciddiyeti silip atıyor.

Konuşulmamış bir ateşkes anı gibi. Şu anda her şeyi çözmemize gerek yok. Onu canlandırmam için bana ihtiyacı var, tıpkı bu gece sadece birlikte olarak, sadece takılarak, birbirlerinin desteğine ihtiyaç duyan arkadaşlar olarak beni neşelendirmeyi planladığı gibi. Şimdi birlikte geçirdiğimiz bu yalnız zamanın tadını çıkarma zamanı. Bu kadar kolay kaçmasına izin vermeyeceğim.

Aldığı şekerlemelerden avuç avuç alıp battaniyelerin üzerine getiriyoruz ve tüm atıştırmalıkları ortaya kuruyoruz. Gülüyoruz, hafif konular hakkında konuşuyoruz; birbirimizin ağzına patlamış mısır atıyoruz. Enerji inanılmaz. Hislerimiz tamamen senkronize. İkimiz de dolaylı olarak flört ediyoruz ve eğleniyoruz, kaygısız ve gerçekten gecemizin tam bir döngüye girdiğini hissediyorum.

Hawke parmaklarındaki patlamış mısır tuzunun tozunu alıyor, yastık yığınının içindeki kanepenin tabanına yaslanıyor ve bana sadece hayranlık olarak tanımlayabileceğim bir bakışla bakıyor.

Belki de insanlar Hawke gibi bir adama nasıl davranacaklarını bilmiyorlar. Sert dış görünüşü, içindeki iyi kalbe barikat kuruyor. İçinde yumuşak bir ruh var, hassas bir ruh, etrafına duvar örmek için yıllarını vermiş. Eminim hayatı bunu göstermek için çok az fırsat sunmuştur ama ben görüyorum. Bana gösterdiği incelikli ilgide bunu görebiliyorum. O şefkatli ve Doğası gereği empatiktir.

"Bana dürüst bir şey söyle," dedim. "Her şey olabilir, sadece gerçek olmalı."

Başını koltuğa yaslıyor, düşünürken tavana bakıyor. Bu

firsattan yararlanarak onun

boğaz ve adem elması. Çok erkeksi bir şekilde gülünç derecede yakışıklı.

"Ben işimi bırakmadım. Aslında kovuldum."

"Hawke! Ne? Şaka mı yapıyorsun? Ne oldu?!" Daha fazlasını duymak için öne eğildiğimde çenem düştü.

"Dürüst olmak gerekirse, beni ilk vardiyaya geçirmek istediler,

Yani gün içinde normal saatlerde çalışacaktım. Onlara bunu istemediğimi ve üçüncülükte kalacağımı söyledim ve adam buna uymazsam beni kovmakla tehdit etti. Yani...evet."

"Bekle, ne? Neden normal saatlerde çalışmak istemiyorsun? Üçüncü vardiya berbat."

Ensesini ovuşturuyor, alnını en şirin şekilde kırıstırıyor, benden arkamdaki duvara bakıyor ve sonra geri dönüyor. Bana söylemek istemiyor.

"Dürüst olmak gerekirse, birlikte geçirdiğimiz zamandan vazgeçmek istemedim." Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"İlk vardiyada çalışsaydım, seni asla kendime ayıramazdım ve bunu yapamazdım," diyor kısık gözlerle, elini dudaklarının önüne koyuyor ve başparmağının ucunu çiğneyerek bir tepki verip vermeyeceğimi izliyor.

"Hawke," diyorum, neredeyse onu azarlayarak.

Bana zayıf bir omuz silkme hareketi yapıyor, sanki benimle vakit geçirmenin onun için daha önemli olduğu gerçeğine engel olamıyormuş gibi.

İşini kaybetmek. Gündüzleri evden çalıştığım için, sırf sabahlarımızı baş başa geçirebilmek, kahvemizi yudumlayıp gangster filmleri izleyebilmek için gecenin her saati çalışabileceği bir iş bulmayı kendine görev edinmişti.

tükenmiş ve gülünç derecede yorgun olurdu. Kalbim göğsümün içinde o kadar genişliyor ki, sanırım ondan önce patlayabilirim.

"Kaç haftadır seninle birlikte takılabilmek beni kurtaran bir lütuf oldu."

Ona yaklaşıyorum, uzanmış bacaklarının arasına yerleşiyorum, elim dizinin hemen üzerinde duruyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Parmakları parmak uçlarımla oynamadan önce elime bakarak iç geçiriyor. Bu his midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor.

"Kendimi zaten olduğumdan daha fazla mahvetmemi engellediniz."

Onu zorlamayacağım, ama benimle birlikte olmasının kendi kafasından çıkmasına yardımcı olduğunu hissediyorum, onu bunaltan ağırlığın dışında başka bir şeye odaklanıyor.

Ben inanmakta zorlanıyorum

Hawke'ı gerçekten ve aktif bir şekilde tanımak isteyen herkes. O kötü çocuk, sabıkası olan tehlikeli biri, çılgın bir eğlence ve parti gecesi için kullanılıyor. Belki de onu tanımaya çalışmam, değerini anlamasına yardımcı oluyordur?

Elimi ağzına götürüyor ve parmak uçlarımla her birini usulca öpüyor. Göğsüm, merkezime doğrudan bir hat gibi görünen bu hisle yükselip alçalırken dudaklarım aralanıyor.

"Uyanmışsın," diye mırıldanıyor serçe parmağıma karşı.

"Ha? Oh, evet... tabii ki. Um, dürüst bir şey..." I
dudağımın kenarını ısırđım ve bununla nereye gitmek
istediğime karar verdim.

"Gerçek bir şey," diye yineler Hawke, bekler ve izler.

Bir nefes veriyorum ve aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum:
"Seni kaybetmekten korkuyorum."

Ben söyledim. Bu doğru. Dürüstçe. Gerçek. Patrick geri
döndüğünde Hawke ile aramızdaki şeyler değışecek.
Döndüğünde durum ne olursa olsun, bir dönüm noktası
olacak ve bunu yanlış yaparsam
onu kaybedersin. Kabuğuna çekilecek ve asla açılmasına izin
vermeyecek.

Hawke yüzünü buruşturuyor, sonra yutkunuyor ve tüm bu
süre boyunca bana bakıyor. Gözleri benimkiler arasında
gidip geliyor. Kolumu göğsüne doğru çekerek beni kucağına
aldı, bacaklarım

Onu yerdeki kanepenin alt kısmına yaslıyor, dizlerini iki
yanına koyuyor. Leğen kemiğim onunkiyle aynı hizaya gelene
kadar belime bastırıyor, ardından iki eliyle çenemi nazikçe
kavırıyor ve başını benimkine yaslıyor.

"Lütfen yapma," diyor fısıltının biraz üzerinde bir sesle,
ifademi yanıtlarken.

Gözlerinin içine bakmak için başımı biraz geriye çekiyorum.
Orada öyle bir ihtiyaç var ki. Tatmin etmekten başka bir şey
istemediğim bir ihtiyaç. O da beni kaybetmek istemiyor. O da
beni kaybetmek istemiyor.

Patrick döndüğünde işlerin nasıl değışeceğini
düşünüyorum.

"Hawke, ben-"

Öne doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve sözcüklerimi öpücüğün içine hapsediyor. Bir eli enseme dolanırken diğeri belimin alt kısmına sarılıyor. Kalçalarıyla içime bastırdığını hissediyorum ve sertleştiğini anlayabiliyorum.

Alt dudağına doğru inliyorum, dudak halkasını dişlerimin arasında emiyorum, sonra dudağı geri çekilirken serbest bırakıyorum. Başını kanepenin koltuğuna yaslayıp bana bakıyor.
merakla.

Boynuna doğru eğildim, ağzım açık öpücükler kondurdum. Zonklayan damar boyunca. Göğsü inip kalkarken, sanki bu onu sinirlendiriyormuş gibi yutkunuyor.

"İyi misin?" Tekrar gözlerinin içine bakarak usulca soruyorum, ellerimi başının üstündeki saçlarında gezdiriyorum.

Okyanus gözlerinden akan arzuyla bana bakarken elleri kalçalarıma yerleşiyor. "Ben iyi değilim. Bir daha asla iyi olamayacağım."

Onunla ilgili her şey çok önemli, çok anlamlı, çok ağır. İçimdeki her şey dışarı fırlamak istiyor.

Bizi bilmediğim bir düzeyde birbirine bağlayabilecek herhangi bir şeyi kavramak için. Nasıl oluyor da sadece bir başkasının gözlerine bakmak

size hiç bilmediğiniz bir geçmişten bir tür nostalji, henüz hak edilmemiş korkunç bir rahatlık getiriyor mu? Bundan önce hep bulmaya çalıştığım bir şekilde onunla kendimi evimde hissediyorum.

Ellerini kalçalarımın yukarı, sırtımdan yukarı, kazağımın

altına kaydirmeden önce yüzümü inceliyor, avuçlarını

boynuma ulaşana kadar yumuşakça sürüklüyor. Beni tekrar dudaklarına çekiyor, tekrar tamamlanmış hissetmek için dudaklarıma ihtiyaç duyuyor. "Bana çılgınca bir şey yapıyorsun," diyor öpücükler arasında, Elleri kazağımın kenarını buldu ve yukarı çekti.

Çıkarmasına izin vermek için öpücükten geri çekiliyorum. Sütyenimi çıkarıyor, arkadan çözüyor, askıların kollarımdan aşağıya serbestçe düşmesine izin veriyor, beni açıkta bırakıyor, ışıktaki savunmasız hissediyorum. Hemen kollarımı kendi üzerimde kavuşturuyorum.

"Cole, yapma. Sen çok güzelsin," diye fısıldar. Bir elini boynumun yanından göğsüme doğru uzattı, kolunu göğüslerimin arasına soktu ve avucunu doğrudan kalbimin üzerine yerleştirdi.

Beni tekrar öpüyor, elini orada tutuyor. samimi bir dokunuş. Dillerimiz dans ederken diğer eli benimkini tutuyor ve çıplak göğsüne, kalbinin üzerine koyuyor. üstlerinde artan tempoya.

Şu anda ona bağlı olduğum kadar hiç kimseye bağlı hissetmemiştim.

Öpüşmemiz ben şehvetten bayılana kadar devam ediyor. Onun tarafından her yönden tamamen tüketildim. Aramızda söze dökülmeyen bir bağ var ve bu daha önce hissettiğim her şeyden daha güçlü.

Kalçalarımı kucağında öne doğru yuvarlıyorum, daha yakın olma ihtiyacı duyuyorum ve ondan nefes nefese bir inilti alıyorum. Yana kayıyorum, ben Onun yardımıyla eşofmanlarımı çıkardım ve kucağındaki

sıcak yere geri döndüm, şimdi üzerimde hiçbir şey yoktu.

İri, damarlı elleri açıkta kalan kalçalarımı buluyor ve tüm bedenime doğru ilerliyor. Her dokunuşta tenim karıncalanıyor, bu his tüylerimi ürpertiyor. Bir nefes alıyor ve gözleri nihayet benimkilere ulaştığında nefesini bırakıyor, görünüşe göre bunalmış.

"Hiç bitmiyor," diyor usulca, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirirken.

"O da ne?" Başımı eğerek soruyorum.

"Seninle geçirdiğim her saniye bir başkasına ihtiyaç duymama neden oluyor," diyor, sanki bu düşünceden acı çekiyormuş gibi.

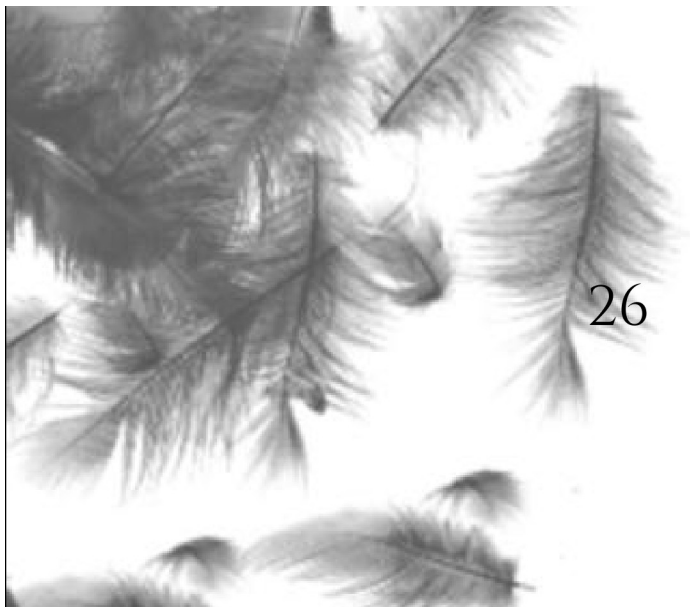
Duraklıyorum, kalbim göğsümde ağrıyor.

Aramıza uzanıyorum, elimi yavaşça göğsünden aşağı, eşofmanının çadırli bölgesine doğru gezdiriyorum. Doğrudan gözlerinin içine bakarken, onun yardımıyla pantolonunu aşağı çekiyorum ve sonunda yaratıldığımız şekilde birbirimize yaslanıyoruz.

"Asla durma," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Neyi asla bırakmayacaksın?" diye soruyor, parmaklarını sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirerek.

"Bana ihtiyacın var," diyorum, hiç ayrılmamışız gibi öpüşmemize geri dönmeden önce.

26

OceanofPDF.com

NEVER CLOSE ENOUGH

Duygu seline kapıldım.

Altımdaki bu adamla ilgili bir şey

Ruhumun ona kadar dokunulmamış bir parçası.

"Senin içinde olmaya ihtiyacım var," diye mırıldanıyor boynuma, göğsümün her tarafına öpücükler bırakıyor.

"Cam, lütfen," diye yalvarıyorum ona, parmaklarımı saçlarında gezdirerek.

Kalçalarımı ona doğru yuvarlamaya devam ediyorum, bu kadar yakın olduğumuz halde birbirimize bağlı olmadığımız hissi ikimizi de çıldırtıyor.

"Burada hiçbir şeyim yok." Dudaklarını yalıyor, gözlerime bakıyor.

Ne demek istediğini anlıyorum. Bunu gerçekleştirmek için ihtiyacımız olan şeyi alabilmesi için onun üzerinden kalkmam gerektiğini ima ediyor. Ama ben şehvet sarhoşuyum, ihtiyaç sarhoşuyum ve Bizi ayıran hiçbir şey yokken onu hissetmek için acı çekiyorum.

"Umurumda değil," diye fısıldıyorum, parmaklarım saçlarının ucunda dönüyor, tekrar ona sürtünüyorum.

"Cole..." diyor temkinli bir şekilde, yapmamamız gerektiğini bilerek. "Seni hissetmeye ihtiyacım var," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor, yüzüme bakmak için arkasına yaslanıyor, geri çekilmeme neden olabilecek bir şey, herhangi bir şey olup olmadığını tarıyor.

"Anlıyorum. Yani, eğer bu kötü bir fikirse beni durduracağını umuyorum."

"Bu kötü bir fikir," diyor hafif bir sırıtışla. Ona gözlerimi deviriyorum, hafifçe gülümseyerek karşılık veriyorum. "Merak ediyorsan, doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Hızlı tartışmamız sırasında kendimi yavaşça ona sürttüğümde hâlâ nefes nefese. Hiçbir şey olmadan içimde olma düşüncesi kafasında çarkların dönmesine neden oluyor.

"Tamam," diye fısıldıyor, gergin görünüyor.

Farkında olmadan düşmeme yardım ediyor, pervasız ve vahşi, hiçbir çekingenlik olmadan. Hesaplı, temkinli, korkak olduğum her şey varlığımdan atılıyor. Bana dokunmamı sağlıyor

Daha önce hiç ulaşmadığım bir parçama. Bırakmaktan gelen bir güç.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye yutkunuyor.

Ona bakıyorum, hiç beklemediğim bir şeyi itiraf ettiğini dinliyorum.

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

Gözleri şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla parlıyor. Ama bu

doğru.

Patrick'le daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Eğer bir şey olsaydı, kesinlikle temiz ve Katolik çizgisini aşmış olurdu. Azıcık lateks, ona, sanki bir şey yapmıyormuş gibi hissettiriyor.

Günah işliyor ve kendini ebedi lanete giden açık bir yola gönderiyor. Ama Hawke ile ikimiz de cehennemin derinliklerine birlikte dalıyoruz.

Aramıza uzanıp elimi nazikçe ona doluyorum. Nefesini içine çekiyor, aşağı bakıyor, sonra emin olmayan bir yüzle tekrar gözlerimin içine bakıyor, göğsü nefessizlikten inip kalkıyor.

Onun bu yönünü seviyorum. Ciddiyeti, gerçeği, aramızda olanların alışkın olduğu şeyler olmadığını söyleyen yanını. Bana açılıyor, bana bunun bir anlamı olduğunu, aramızdakinin sıradan olmadığını söylüyor.

Dizlerimin üzerine çöküp kendimi onun üzerinde sabitliyorum, o da benim giriş yerimle aynı hizaya geliyor. Boynunuza bıçak dayamış bir kraliçeye göstereceğiniz türden bir saygıyla bana bakıyor. Onu tek bir kesikle öldürebileceğimi, sunduğu savunmasızlıkla onu güzelce bitirebileceğimi biliyor ama yine de onun üzerindeki gücüne hayranlık duyuyor.

Kendini ıslak merkezime sürüyor ve birlikte inlememize neden oluyor. En mahrem yerinin hiçbir engel olmadan bana dokunduğunu hissetmek, bu saf bağlantı anı için acı çekmeme neden oluyor.

Ben onun etrafında inişe geçip kalınlığına gömülürken birbirimize bakıyoruz. Bu çok acı verici. açısı, ne kadar sert olduğu ve tenimizin birbirine değmesinden başka bir şey olmadığı gerçeği. Bu, bir olmaya ihtiyaç duyan iki bireyin en güzel, ham, birbirine çarpmasıdır.

Boynumun arkasını tutuyor, gözlerini benden ayırmamaya çalışırken ağzı açık kalıyor. Ben tekrar kucağına otururken o kalçalarını hafifçe yukarı kaldırıyor. Yüksek sesle inliyorum, daha önce hiç yaşamadığım bir uyarılma hissederek, onun dibine ulaştım, uyum sağlamak için bir an durdum.

Arabadakinden farklıydı. Araba vahşi, aç, agresifti. Bu yavaş, hassas ve tutkulu. Kendimi onun üzerine kaldırıp indiriyorum, heyecanım uzunluğundan aşağı damlıyor, kalınlığını duvarlarımda derinliklerinde yutmamı kolaylaştırıyor.

"Bu doğru hissettiriyor," diye fısıldıyorum nefesimi tutarak. "Sen ve ben."

Üst dudağımı yalayıp tekrar ağızma girmeden önce kaşları birbirine çarpıyor, gözlerime inanamayarak bakıyor.

"Böyle olması gerekiyordu," diyor öpücükler arasında. "Sen benim kollarımda, ben senin içinde."

Ellerimi tutuyorum, parmaklarımı onunkilerle kenetliyorum, onları kanepeye yaslıyorum ve onu yavaşça içime sokup çıkarırken kendimi destekliyorum. Bana alev alev yanan gözlerle baktığını gördükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bu korkunç bir farkındalık, hiçbir şeyin gelmeyeceğini bilmek

Şu anda hissettiklerimle kıyaslanamaz bile. Onu kaybedemem. Bu artık benim mantıklı bir korkum. Ona aşık oluyorum, hem de hiç istemediğim bir şekilde.

Dizlerini yukarı doğru büküyor, kalçalarını içime doğru iterken topuklarına biraz destek veriyor. Bu pozisyonun tüm

yollarını seviyorum

beni inletiyor, bana bakmadan duramıyor. Tamamen gözlemci, seslerimden, yüzümden büyülenmiş. Bana zevk veren kişi olma şansını takdir ediyor.

Ellerini benimkilerden çekip bana dokunma ihtiyacı duyuyor. Avuçlarıyla göğüslerime masaj yapıyor, ben kalçalarımı ona doğru yuvarlarken başparmaklarını hassas, ağrıyan meme uçlarımda gezdiriyor.

"Kahretsin, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyorsun." İnliyor, iri elleriyle kıkımın etini kavırıyor ve beni kabaca üzerine çekiyor.

"Hawke," diye haykırıyorum beni tekrar tekrar doldururken.

Bu hissin etkisiyle gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Göğsünü tırmalıyorum, serbest bırakma dürtüsünü hissediyorum, orgazmın omurga karıncalanması körfezde.

"Evet, bebeğim, bırak." Kontrolümü kaybetmemi izlerken çenesini sıkarak inliyor.

Çığlık atıyorum, ellerimi boynunun kenarlarına sarıyorum, orgazmımın yoğunluğuna düşerken onu sıkıca kavırıyorum.

Beni göğsüne doğru çekiyor, iki kolunu da arkamdan sarıyor ve içime girerken bizi birbirimize kenetliyor. Etrafında dağılıyorum, güzel, uyuşturan hissine yenik düşerken gözlerimin arkasındaki havai fişeklerin görüşümü ele geçirmesine izin veriyorum.

İçimde titreyerek, itiş gücü dağılana kadar devam ediyor, sert formu altımda soluyor. İçimi doldurmasının sıcaklığını hissediyorum, ıslaklığın dışarı damladığını hissediyorum

onun etrafında. Bu en erotik, en kışkırtıcı hislerden biri, işimiz bittikten uzun süre sonra bile düşüneceğim bir his.

Göğsü maratonunu bitiren bir olimpiyat koşucusu gibi kabarak başını kanepeye yaslıyor ve beni dudaklarına çekiyor.

Öpücük yumuşak ve şehvetli. Tutkudan sonra bile, hala teslim ediyor.

"Beni öldürüyorsun Cole," diyor ve sonunda dudaklarımdan çekilerek benden hayranlık dolu bir sırıtış alıyor. "Söyleyecek söz bulamıyorum."

Sonunda, dudaklarımız bitmek bilmeyen öpücükler yüzünden bir kez daha şiştikten sonra, üstünden atlayıp banyodan bir havlu alıyorum ve tekrar eşofmanlarımızın içine girmeden önce temizleniyorum.

Battaniye ve yastık yığınının üzerinde yanındaki boşluğa vuruyor. Onun sıcaklığına doğru kıvrılıyorum, yanağım göğsüne değiyor, kolu bana dolanıyor, bacaklarımız iç içe geçiyor. Sarılmak nasıl yapılacağını iyi bildiğimiz bir şey.

Hawke sürekli bana, yüzüme dokunuyor, parmaklarını kollarımda gezdiriyor, saçlarımı parmaklarının arasında tarıyor. Tüm bunları, belki de sahip olamayacağı bir zaman için ezberlediğini söyleyebilirim. Bir daha asla gerçekleşmeyebileceğini bile bile bu anı zihninde sonuna kadar not aldığı düşüncesi kalbimin bir parçasını öldürüyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Parmaklarımı yazının üzerinde gezdirerek soruyorum.

Göğüs kafesinde bir çeşit moleküle benzeyen bir dövme var.

Hangisini ovduğumu görmek için biraz doğruluyor, sonra sırtarak başını yastıklara yaslıyor.

"Bu benim hayatımın karanlık dönemlerinde kendimi işlevsel tutma çabam. Bu bir dopamin molekülü."

"Buna bayıldım," diye fısıldıyorum, hâlâ parmağımı üzerinde gezdiriyorum, sessizce ona ihtiyaç duyacak noktaya hiç gelmemiş olmasını diliyorum. "Peki ya bu?"

Yanındaki, sırtüstü yatmış, yaşlı, yıpranmış bir fare iskeletine benzeyen bir diğerini gösteriyorum.

"Bunun iki anlamı var. Birincisi, mecazi ve fiziksel olarak fethettiğim av. Yani, benim son Adım Hawke." Hafifçe omuz silkerek sırtıyor. "Ama aynı zamanda fareler hakkında hissettiklerimin de bir temsili."

Bu söz üzerine çenesinin büküldüğünü görmemiş gibi davranmayacağım.

"Çok fazla var," diyorum usulca, birkaç tanesine daha dokunarak.

Önümdeki koleksiyona hayranım, hikayesi tenine yazılmış bir adam, sadece şanslı olanlar onun sayfalarını okuyabilir.

"Bu benim favorim." Gerçekten merak ettiğim Phil Collins taslağını işaret ediyor.

"Ben için aldım." Başını çeviriyor, yavaşça gözlerini benimkilerle birleştiriyor ve bu derin yarayı benim için açmayı seçtiğini hissediyorum.

Dövmenin üzerinde yumuşak daireler çiziyorum, ona daha fazla sokuluyorum, o da bu konuda konuşmadan önce tavana dönüyor.

"Phil'i severdi. Genç bir adamın Phil Collins'e böyle bir saplantısı olması çok garipti, ama Ben ne yaparsa yapsın istedi ve herkes onu bunun için sevdi. Hatta onunla ilk tanıştığımda akraba olduklarını söylemişti ve ben de inanmıştım. Lanet çocuk." Hatırladıkça kıkırdıyor.

Onu arkadaşı hakkında konuşurken izlerken, özellikle de onun vefat ettiğini biliyorken, kalbim sanki birinin onu avucunun içinde sıkıldığını hissediyor.

"Ben benim en iyi arkadaşımdı. Beni güldürmediği bir gün bile geçmezdi. Her zaman beni neşelendirmenin bir yolunu bulurdu, özellikle de bunu kendim yapamadığım günlerde. Birbirimizi farklı bir düzeyde anlardık. O beni Kim olduğum için, onun için ne yapabileceğim için değil. Babam öldükten sonra bir aileye sahip olduğum en yakın şey oydu." Hawke yutkunuyor, gözlerini tavandaki vantilatöre dikeyyor ve ben bu dostluğun ağırlığını onun üzerinde hissediyorum.

"Onun ölümünden sonra kendimi kaybettim. İçime kapandım, etrafımdaki her şeye ve herkese karşı hissizleştim. Hayatta kalmak için buna mecburdum. Sana kadar buna mecburdum."

Başını çevirip bana bakıyor, üzgün ve tamamen Kendi itirafı karşısında savunmasız. Hemen elini tutuyorum, göğsümde, hızla atan kalbime karşı tutuyorum. Yanına olabildiğince sokularak, beni içeri almasının benim için ne kadar önemli olduğunu, onun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum.

"Patrick'le ilişkiyi bitireceğim," diyorum, parmaklarımı avucunun içinde gezdirdikten sonra yüzüme dönüyorum

yattığım yerde.

Eline bakıyor, dilini dişlerinin arasında gezdirirken ne yaptığımı izliyor ve düşünüyor.

"Bunu benim için yapma," diyor temkinli bir şekilde.

"Sadece bu değil. Bana kendimle ilgili fark ettirdiğin her şey."

Ben ilişkimizde yanlış olan her şeyi zihnimden geçirirken o yüzümü inceliyor.

"Sadece bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor" demeden önce içimi çektim.

Elinin tersiyle yanağıma dokunmadan önce "Anlıyorum," diye fısıldıyor. "Kolay olmayacak."

"Biliyorum." Konuşurken sesim çatlıyor, acı veren düşünceyle yanağımın içini ısıyorum.

"Hey," diyor acımı hissederek ve beni kendisine çevirmek için doğruluyor. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek."

Keşke hayat kolay olsaydı. Keşke Patrick'i arayıp "Bil bakalım ne oldu, bitti." diyebilseydim. Ama gerçek şu ki, bu adam

Son birkaç yıldır bildiğim tek şey. Hayatım ne yazık ki onunkiyle iç içe geçti.

Aptalca bir şekilde tüm varlığımı asla yürümemesi gereken bir ilişkiye yatırdım. İşaretleri görmezden geldim, kendi düşüncelerimi görmezden geldim, aşırı tepki verdiğimi ve delirdiğimi düşündüm.

Kağıt üzerinde harikaydı. Gerçek hayatta da harika olmalı, Değil mi? Bizi yürütmek için çok çalıştım ve şimdi elimde başarısızlığın pişmanlığından başka bir şey kalmadı.

Bu küçük kasabada yaşayacak bir yer bulmak için planlar yapmam gerekecek, çünkü gerçek ortaya çıkar çıkmaz nerede duracağımı biliyorum. Kaldırımda olacağım. Peki ya Hawke? Onun yaşayacak bir yeri olmamasının sebebi ben olamam. Patrick'e Hawke ve benim hakkımdaki gerçeği söyleyemem.

Çünkü düzeltmek için çok çalıştığı bu hayatta daha fazla aksiliğe ihtiyacı yok.

Hayatını daha da kötüleştirmek istemiyorum; yapabileceğim her şekilde daha iyi hale getirmek istiyorum.

Tekrar uzanıyor, beni kendine çekiyor ve battaniyeyi üzerimize sarıyor. Yastık yığınının içinde birlikte yere uzandık, kollarımız ve bacaklarımız iç içe geçmiş halde uykuya daldık, asla yeterince yakınlaşamadık.

Asla yeterince yaklaşamayız.

OceanofPDF.com

27

OceanofPDF.com

IF LOOKS COULD KILL

T Ertesi sabah hafif bir nefes sesiyle uyandım.
Bir an için kendimi yönlendirmek zorunda kaldım.

Dün olan her şey bir rüyaydı.

Birkaç dakikalık kısa bir sürenin

Hayatınızın tüm akışını değiştirir, bildiğinizi sandığınız her şeyin alt üst olmasına neden olur. Bir karar sizi başka bir hayata, tamamen yeni bir yöne götürür.

Kendi kaderlerini kontrol edemeyeceklerini söyleyenler hiç denememiş demektir.

Hawke'tan önce denemedim. Gücün benim kontrolüm dışında olduğu ve bulunduğum yerde olduğum için kendimi kutsanmış ve şanslı saymam gerektiği inancına kapıldım ve bunun böyle olmasına izin verdim.

Hiçbir şekilde şanslı olmadığımı söylemiyorum. Sağlıklıyım, hayattayım, seçme özgürlüğüm var. Ama güç burada yatıyor. Seçeneklerim var. Hem de çok. Kendimi bulmak için yapmam gereken seçimler ve bunlarla ne yapacağım muazzam olacak.

Hawke iç çekip beni tekrar kendine doğru çekmeden önce yanımda kıpırdanıyor ve battaniyeyi üzerime çekiyor. Kendi kendime gülümsüyorum, bunu uykusunda yapıyor olması hoşuma gidiyor.

Beslemek onun için doğal bir şey.

Biraz üzerine doğru eğilip rahatlamış yüzüne, öpülmek için yalvaran dudaklarına bakıyorum. Dudaklarımı dudaklarına bastırduğimde dudak halkasının soğuk metalini hissediyorum. Geri çekiliyorum ve uyuyan yüzüne bakıp sırtıyorum. Onun haberi olmadan bunu yapmaktan zevk alıyorum.

Yüzünün yan tarafına eğildim, mürekkep gibi saçlarını okşadım.

alnından uzağa. Jonathon Muncy Storm'un bana onu düşündüren favori şiirinden kelimeler fısıldayarak ağzımı kulağının kabuğuna hafifçe değdiriyorum: "Sen benim ruhumda sakın, bedenimde delisin."

Kulak memesine yumuşak bir öpücük bırakıyorum, sonra tekrar dudaklarını buluyorum.

ve başka bir ilaç al. Bir nefes alıyor, sonra yavaşça dudaklarını dudaklarıma değdirmeye başlıyor, uyanıyor ve neler olduğunu anlıyor.

"Mmm," diye mırıldanıyor bana karşı, kalbim küt küt atıyor. "Yakalandım," diye fısıldıyor çatlak bir ses tonuyla. "Şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Beni öptüğü ve kucaklaştıktan sonra uyandırdığı zamanı hatırlayarak gülümsüyorum. Kendine engel olamıyordu ve benim düşündüğümü düşündüğü fikri içimi ısıtıyor.

Gözlerini kırıştırarak açıyor, kısık kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Odanın etrafına bakarken alnı kırışıyor.

"Saat kaç?"

"Dokuz," diyorum telefonuma bakarak.

Evet, artık mesaj yok, cevapsız arama yok. Sanki hiç var olmamışım gibi. Açıkçası bu beni her şeyden daha çok kızdırıyor.

Artık üzölmüyorum bile.

"Kahretsin," der Hawke aniden. "Gitmem gerek."

Hızla ayağa kalkıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor, kalçalarından sarkan eşofmanını yukarı çekiyor ve içimde bir sızı hissetmeme neden oluyor. Onun gömleksiz hali beni heyecanlandırmakta asla başarısız olmuyor. Eğildi ve katlamaya başladı

Yerdeki battaniyeleri.

"Ben hallederim. Bunun için endişelenme. Sadece ne yapman gerekiyorsa onu yap," diyorum ve rahat bir gülümsemeye ondan bir battaniye alıyorum.

Nerede ya da neden olması gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok ama yeni bir işle ilgili olabileceğini düşünüyorum.

Beni görmezden geliyor, tüm battaniyeler kaldırılana ve yastıklar ait oldukları yere yığılana kadar katlıyor, açıkça kendi başıma yapmama izin vermiyor. Hızla bir kot pantolon ve yeni bir tişört giyiyor, botlarını giyiyor ve Kid'in ya da eskiden onun olan arabanın anahtarlarını alıyor.

"Bugün yapmam gereken birkaç şey var, ama sen Bu gece işe gitmeden önce etrafta dolaşır mısın?" diye soruyor, bana doğru yürürken. "Um, oh kahretsin. Evet, bu gece erken çıkıyorum, o yüzden hayır. Burada Bugün VFW'de bir poker turnuvası var ve çoğu hemen ardından 9-5'e gidiyor. John'a açacağımı söyledim."

Dudaklarını yalıyor, yere bakıyor, sonra tekrar bana dönüp kaşlarını çatıyor.

"Saat kaça kadar çalışıyorsun?"

"Çok yoğun olmadığı sürece muhtemelen dokuz gibi işim biter. Çoğu erken yatıyor çünkü tüm gün sürüyor. etkinlik." Omuz silkiyorum.

"Tamam, sonra geleceğim," diyor, mükemmel dudaklarını çekiştiren bir sırıtışla bana bakarak.

"Yapacak mısın?" Ben de onun sırıtışına uyarak soruyorum.

"Tabii ki seni görmem gerekecek," diye cevap veriyor, sanki görmeyeceğini düşünmek delilikmiş gibi.

Yüzüme kondurduğu gülümsemeyi zapt edemiyorum. Hiç denememeliyim.

"Peki... Sanırım sonra görüşürüz, o zaman?" Dudağımın kenarını ısırdım.

Yardım edemem ama biraz hayal kırıklığına uğradım. Günü birlikte geçiririz diye düşünmüştüm.

Enerjimdeki ani değişimi fark etti. Dudaklarıma bakıyor, beni izlerken dili dudak halkasıyla oynuyor. Belimden tutup beni kendine çekiyor, böylece aynı hizaya geliyoruz.

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor, hâlâ dudaklarıma bakıyor.

"Artık benimle görüşüyorsun, şapşal," diye gülümsüyorum, kalbim bu yakınlık karşısında yeniden çarpmaya başlıyor.

"Ve seni şimdiden özledim," diyor ciddi bir tonda, alnını benimkine bastırarak.

Elleri beni sarıyor, biri sırtımın arkasında, diğeri boynumun yanında, başparmağı çenemin kenarında, çizgiyi takip ederek.

"Dün gece harikaydı," diye mırıldanıyorum, sonra bu kadar aptalca konuştuğum için kendimi zihinsel olarak tokatlıyorum.

"Dünün tamamı harikaydı," diye yanıtlıyor bana derin derin bakarak. "Ama seninle olan her şey her zaman öyledir."

Sözleri karşısında baygınlık geçirerek biraz hava emiyorum. Bana kendimi çok nadir, çok eşsiz hissettiriyor. Sanki onun hayatında olmam onu değiştirdi. Hiç kimse bana kendimi bu kadar önemli hissettirmemişti, varlığım onların hayatta kalması için bu kadar önemliydi.

Sanki beni öpecekmiş gibi başını eğiyor ama izin verip vermediğimi kontrol etmek için birden duraklıyor. Sonunda dudaklarını yumuşak ve tatlı bir şekilde dudaklarıma bastırduğında başımı sallıyorum.

alnımdan öpüyor. Başını tekrar benimkine yaslıyor, sanki gitmesi gerektiğini biliyormuş gibi, ama bu ana tutunarak zamanın hareket hızı izin verdiği sürece.

O gittikten sonra birkaç saatimi evi temizleyerek geçirdim. Onu düşünerek bulaşık yıkadım. Onu düşünerek çamaşır yıkadım. Onu düşünerek kahve yapıyorum. Aklımdaki tek şey o, onun varlığı artık tüm bilincimi esir almış durumda. Bu sağlıklı görünmüyor. Onu aklımdan çıkaramıyorum ama Patrick'in aklına da hiç giremiyorum.

Onu aramayı düşündüm, ama neden? Onu tekrar rahatsız ediyormuşum gibi hissedeyim diye mi? İsterse beni

arayabilir. Giden o. Geri döner dönmez

Buradan nereye gideceğimiz, nasıl ilerleyeceğimiz hakkında ayrı ayrı ciddi bir konuşma yapmalıyız. Bunu düşünmek bile beni geriyor çünkü içten içe bunun kolay olmayacağını biliyorum.

Öğleden sonranın geri kalanını, üzerinde çalıştığım son taslak için bazı belgeleri Hawke'ın nerede olduğunu ve neler yaptığını merakla merak ederken. Masamdaki sandalyeye oturup çayımdan bir yudum aldıktan sonra kapının çalındığını duyuyorum, beni korkutuyor.

Garip. Hawke kapıyı çalmazdı, Patrick de çalmazdı. Buraya üçümüzden başka kimse gelmez.

Kapıya doğru ilerliyorum, açıyorum ve önümde elinde bir pano tutan iri yarı bir adam görüyorum.

"Günaydın hanımefendi!" diyor neşeli bir ses tonuyla. "Sadece bırakıyorum. Bir imzaya ihtiyacım var."

Elinde bir paket ya da herhangi bir posta yok. Bana gülümsemeye devam ederken kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

Tam o sırada arabamın onun arkasındaki garaj yoluna park ettiğini fark ettim. Teslim ediliyor. Bardan mı?

"O-oh, evet, tabii ki," diye kekeliyorum, buraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Yeni bir aküye ihtiyacım vardı. Bay Hawke üçten önce burada olmasını söyledi." Kâğıdı imzalarken, üniformasına dikilmiş dükkânın adını fark ettiğimde dudaklarını büzerek gülümsüyor.

Bay Hawke, ha?

Kalbinde tekrar hissetmek istemediğın o şeyi hissediyorum.
O güçlü gerginlik, o düzgün nefes alamama,
Olmaması gereken bir şeyi ima ediyor. Panoyu ona geri
vermeden önce sırtışıımı tutmaya çalışıyorum ve
Vedalaşmak.

Kollarımı kavuşturmuş, açık kapıya yaslanmış, arabaya,
serin sabah esintisine bakıyorum.
Yüzümü süpürüyor, içimde yanan sıcaklığı soğutmak için
hiçbir şey yapmıyordu.

İşler yoğun.

Görünüşe göre bu poker turnuvasına bu yıl büyük bir
katılım oldu. Bar eski yüzlerin yanı sıra yeni yüzlerle de
dolup taşıyor, çoğu çoktan sızma yolunda ilerliyor
Erken. Elimde olmadan özlemle kapıya bakıp gelmesini
bekliyorum. Bunu yaptığım için aptallık ettiğimi biliyorum
ama kapı her açıldığında onun gelme ihtimaline karşı
duyduğum heyecana engel olamıyorum.

John birkaç saat sonra kocaman bir gülümsemeyele geldi.
Bu adam her zaman gerçekten çok mutlu. Etrafında olmak
bulaşıcı.

"Nic, Nic! İşte orada!" diye bağırarak barın arkasına doğru
yürüdü ve bana yandan sarıldı. "Nasılsın?"

Sevgilim?"

İnsan kalabalığına doğru başımı sallayarak, "Güzel, bugün cehennem gibi kalabalık," diyorum.

"Biliyorum. Beni aramalıydın. Yardım etmek için daha erken gelebilirdim."

"Eh, üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil." Kapı tekrar açılmadan önce ona göz kırpıyorum.

Bu delilik. Onun varlığını görmeden önce hissediyorum. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve onu gördüğümde anında endişeleniyorum ama yine de sakinleşiyorum. Bu çok garip bir duygu, kesinlikle kullanılır.

İşte orada, siyah yıpranmış kot pantolonu, vücuduna yapışan bol siyah tişörtü ve tüm görünümünü mükemmel bir şekilde vurgulayan dövmeleleriyle. Hawke'ın saçları yine hafifçe arkaya doğru kaymış, öne doğru düşen parçalar gözlerine doğru sarkıyor, uzun, heykelsi formu etrafındaki insanları çok önemsiz gösteriyor.

Arka taraftaki masaya doğru ilerlerken Kid arkasından yürür. Geçerken Hawke başını çevirir, gözlerini benimkilerle birleştiriyor. Sert yüzü utangaç bir yarım gülümsemeye dönüşürken kalbimden bir parça kopup düşüyor midemin çukuruna.

Kendi küçük sırrımızın içindeyiz ve ben tamamen Daha yirmi dört saat önce içimde olduğunu bilmek bile onu tahrik ediyor. Gözleri bana çapkınca bakarken dudaklarını yalamadan önce elini saçlarında gezdiriyor. Kid'le konuşurken dudağımın kenarını ısıırıyor ve iç çekiyorum.

"Yine iyi anlaşıyor gibisiniz, ha?" John'un sesi beni irkiltip bakışlarımdan koparıyor.

"Uh, evet... iyi anlaşıyoruz," diye hızlıca tükürdüm ve soğutucudaki karıştırılması gerekmeyen buzlu karıştırmak için döndüm.

Barın arkasına yaslanmış, şüpheli bir sırtıyla kollarını kavuşturmuş, önce Hawke'a sonra da bana bakıyor.

Hawke oturduğu koltuktan bana bakarken, "Sanırım senden hoşlanıyor," diyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir dirseğini sandalyenin arkasına dayamış, bir bacağını gelişigüzel açmış, başparmağının ucunu çiğniyor ve bana bakıyor. Daha sonra bana yapmak istediği her şeyi hayal ediyorum.

"Bu çok saçma," diye cevap veriyorum John'a, hâlâ arkama bakarak Hawke'ın gözlerine bakıyor, onları ayıramıyordu.

"Yani, bu öfkesini açıklar. Sana karşı olan hisleriyle savaşıyordu, muhtemelen seni Patrick'le görmekten nefret ediyordu,

"Keşke gece geç saatte sana sarılan o olsaydı. Bu garip olmalı, değil mi?" Barı itip yeni yıkanmış bardakları alıp üst üste koymadan önce şakayla karışık gülüyor.

Ölebilirim.

"Kapa çeneni, John." O gülmeye devam ederken şakacı bir şekilde göğsünü itiyorum.

Hawke koltuğunda doğrulup bizi izlerken gözleri hafifçe kısılıyor. Biraz bunalmış hissederek kirpiklerimi kırıştırıyorum, sonra konuşmaya başımı sallayıp işime dönüyorum.

John ve ben her zaman yaptığımız gibi birlikte inanılmaz bir şekilde çalışıyoruz, ileri geri gidip geliyoruz, birbirimiz için içki dolduruyoruz, içkileri adisyonlara koyuyoruz, diğeri kokteylleri karıştırırken ödemeleri alıyoruz. Birisi için rom ve kola yapmaya gittiğimde fiskiyedeki kokain biter.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum kendi kendime. "John, bir kola daha bağlamam lazım. Hemen döneceğim."

Barın üzerine eğilmiş, yüksek sesli müzikten başka bir adamı duymaya çalışırken bana bir başparmak işareti yapıyor.

Malzeme odasına giden arka koridora doğru ilerliyorum. Kapıyı açtığımda parmaklarım üst kolumu kavradı, Beni küçük, karanlık boşluktan içeri itiyor. Kim olduğunu görmeden önce nefesim kesiliyor. Hawke'ın şakacı bir sırıtışla üzerime eğilip küçük dolaba girmeme yardım etmesiyle yüz yüze geliyorum, kapıyı arkasından kapattı.

Dudaklarını zorla dudaklarıma bastırıyor, dudaklarımı buluyor.

Hemen dilini çıkardı. Elleri yüzümü kavrarken inleyerek karşı duvara yaslanıyorum. Ellerimi sırtının alt kısmında gezdiriyorum, gömleğinin altından yolumu buluyorum ve öpüşmeye devam ederken sıcak tenine dokunuyorum. Bu çok gerekli, ona dokunma ihtiyacı, onu tekrar tatma ihtiyacı.

Nefes nefese kalmış gibi geri çekiliyor, sonra yine o mükemmel yarım sırıtışıyla gülümsüyor.

"Cole, bana ne yapıyorsun?" diye soruyor yüzümün her yerine yumuşak, tatlı öpücükler kondurmadan önce.

Gömleğini ellerimle kavıyorum, onu vücuduma çekiyorum, o parçasını tekrar bana karşı hissetmeye ihtiyaç duyuyorum.

O

Kalçalarımı duvara yaslayarak kendini bana doğru bastırıyor. Ona doğru eğildim, boynunun yan tarafını yaladım, küçük bir Köprücük kemiğinin hemen üstündeki deri bölgesini emiyor ve dişlerimi kabaca sürüklüyorum. Derinden inliyor, ben emerken başını sarkıtıyor.

bir iz bırakmak.

"Siktir," diyor nefes nefese, ereksiyonunu içime bastırıyor, gömleğimin kenarını kaldırıyor ve kalçamın üstündeki teni buluyor.

"Hawke, oraya geri dönmeliyim." Boynumu öperken gülümsüyorum.

Yüzünü boynumun kıvrımına bırakarak inliyor.

"Biliyorum. Elimde değildi. Senin tadını özledim." Dudaklarını çenemde gezdiriyor.

Ona bakabilmek için omuzlarından biraz geriye çekiyorum. Ellerimi boynuna doluyorum, başparmaklarım çenesinde geziniyor.

"Bu sabah arabamı tamir ettirmek için mi gittin?"

"Tabii ki bugün işe gitmen gerekiyordu," diyor, sanki gitmeyeceğini düşünmem aptallıkmış gibi.

İç çekiyorum, dudaklarından tekrar o tatlı, ruhumu ezen gözlerine bakıyorum.

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Yapamam-"

"Cole. Dur," diye araya girer. "Senin için her şeyi yaparım."

Sözlerinin kelebekler gibi uçuştüğünü hissettiğimde midem bulanıyor.

içimde serbest bırakıldı. Huşu içinde ona bakıyor, her şeyin içime işlemesine izin veriyorum.

"Hadi, şunu senin için bağlayayım, sonra oraya geri dönebilirsin," diyerek kutuyu arkamdan aldı.

İkimiz de farklı zamanlarda çıktık, o benden bir dakika önce çıktı, kimseye yakalanmadığımızdan emin olmak için. I içkileri doldurmaya ve siparişleri almaya devam ederken kimsenin yapmadığını fark ettiğimde kendi kendime gülümseyerek barın arkasına atlıyorum.

Arka köşeden gelen hafif bir kargaşa duyduğumda bir grup yaşlı adam için birkaç kadeh dolduruyorum. Hawke'ın köşesi.

"Sanırım bugün pisliklerle içiyoruz!" diye bağırıyor sarhoş olduğu her halinden belli olan bir adam.

Onun sözleriyle kafamı kaldırıyorum. Hawke, Kid ve diğer birkaç arkadaşının oturduğu masaya bakıyor. Orada öylece oturuyor, daralmış gözlerle adama bakıyor, vücudu rahat, çenesi yukarıda, kaşları birbirine kenetlenmiş, belli ki onu eğlendirmiyor.

"Her yerde lanet keşler!" diye tekrar bağırıyor adam.

John barın diğer ucunda müşterilere yardım ediyor, kargaşadan habersiz, ben de kargaşaya doğru ilerliyorum. Hawke yaklaştığımı görüyor ve yüzünü hemen bir endişe ifadesi kaplıyor.

"Lanet olası yer israfı. Senin gibi hayvanları kilit altında tutmak lazım," diyerek öfkesini Hawke'a yöneltiyor.

Gözlerim o ve bu adam arasında dolaşırken saygısızlığı karşısında ağızım açık kalıyor.

"Efendim, gitmeniz gerekiyor," diyorum sertçe, yanına yaklaşıyor.

"Ne?" Yüzünü bana döndü. "Hayır, lanet olsun hayır!" diye yüzüme doğru bağılıyor.

Hawke bir anda ayağa kalkıyor, sandalyesini geriye doğru fırlatarak aniden aramıza giriyor ve adama tehlikeli bir şekilde bakıyor. Aniden öyle görünüyor ki korkutucu ve tehditkâr. Arka odada benimle karşılaşan yumuşak, nazik adamdan çok farklıydı.

"Evlat, çıkar onu buradan," dedi sakın bir sesle. Çenesi sıkılıydı, gözleri önündeki adamdan hiç ayrılmıyordu.

Çocuk nazikçe üst kolumu tutuyor. "Hadi, bırakalım bunu onlar halletsin."

Bileğini elime aldığımda beni bara doğru geri götürüyor, kendimi onun elinden kurtarmak için kolunu geriye doğru çeviriyorum.

"Ah! Lanet kız!" diye bağılıyor.

Hawke'ın yüzüne bakan adama doğru yürüyorum, yanlarına yaklaşıyorum, gerekirse onu kapıdan kendim itmeye hazırım.

"Gerçek bir bok parçası olmak nasıl bir duygu?" İğrenç bir şekilde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ona hırlıyor.

Buna daha fazla dayanamayacağım. Hawke'ın bu konuda bir şey yapamayacağını bile bile onu yemliyor, aşağılıyor.

Ben

Konuşma tarzından kim olduğunu bildiğini varsayıyorum.

ona. Hikayesini ve hapse girdiği gerçeğini açıkça biliyor.

Hawke'ın yüzündeki ifade kalbimi kırmaya yetti. Acısını görüyorum; öfkesini görüyorum. Gözlerini kısıyor, çenesini sıkıyor ve yumruklarını iki yanına indiriyor. Öfkeli ve duygusal olarak perişan ama bunu ifade edemeyecek bir durumda.

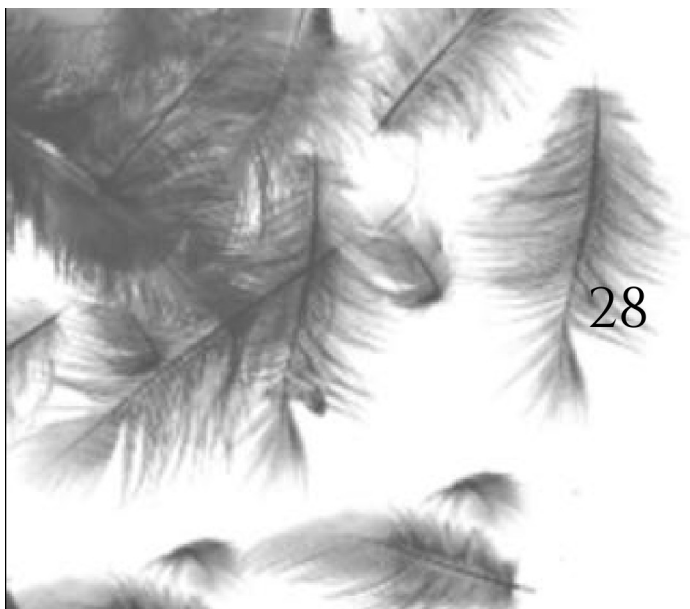
Elimi nazikçe Hawke'nin omzuna koyuyorum, onu biraz sakinleştirmeyi umuyorum, ama o irkiliyor ve aniden dokunuşumdan kaçıyor, beni biraz korkutuyor. Nefesimi tutup geri çekiliyorum, birden gözüm korkuyor.

Hawke göğsü öfkeyle kabarmış adama dişlerinin arasından, "Söyle, sana meydan okuyorum," diye tehdit ediyor.

"Öyle mi? Ne yapacaksın? Beni öldürecek misin?" diye bilmiş bir yüz ifadesiyle cevap verir.

Omurgamdan aşağıya anında bir ürperti gönderen bir kelimeyle bilmiş bir yüz.

Beni derinden sarsan bir ürperti.

28

OceanofPDF.com

MAKE ME FEEL

"**W** Ne yapacaksın? Öldürecek misin beni?"
Bu cümleyi aklımdan çıkaramıyorum.
Neden?

böyle söyler miydi? Sanki Hawke'ın daha önce cinayet işlediğini ima ediyor gibiydi. Bu kadar korkunç, bu kadar gaddarca bir şey yapabileceğini düşünemiyorum. Uzaktan bile mümkün görünmüyor. Benim tanıdığım adam değil.

Adamın yüzüne vurmasından kısa bir süre sonra, gerginlik ve ben Hawke'ın

ama asla yapmadı. Hakaretler karşısında orada durdu ve geçmişindeki trajedilerden oluşturduğu bir kalkan gibi sert dış görünüşünden sekmelerine izin verdi.

O kadar güçlüydü ki, tek yapmak istediğinin kırmak olduğunu bildiğim halde yumrukları titreyerek onu bir arada tutuyordu. Hata yapmanın sonuçlarının ne olacağını biliyordu.

haklıydı. İtidaline hayran kalmıştım.

John barın arkasından koşarak geldi ve yüksek sesli, sert ses tonuyla sahneyi böldü. Sarhoş aptalı tekmeleyerek dışarı attı.

Birkaç arkadaşıyla birlikte kabadayılık yapıyordu. Bu sesle bir gün harika bir baba olacak. Gözlükleri ve Crocs ayakkabılarıyla bile beni korkutuyordu.

Hawke bana dönüyor, olay biraz olay yarattığı için hala herkes tarafından izlendiğimizi biliyor.

"zr dilerim, ben... Bana dokunanın sen olduğunu bilmiyordum-"

Hala içinde bulunduğu zihinsel durumu unutuyorum, her zaman sırtını korumaya ihtiyaç duyuyor. Sırada kimin saldıracağını asla bilememek. Beş yıl hapis yatmak insana bunu yapar, eminim.

"Sorun değil Hawke, müdahale etmemeliydim."

"Gidelim dostum. Onun yerine kulübeye gidelim." Kid yanına gelir ve sırtına bir tokat atar. "Bu saçmalığa ihtiyacın yok."

Tekrar bana dönmeden önce elini ensesinde gezdirerek ona doğru dönüyor.

"Sanırım ben gidiyorum," diyor ve bir süre orada kalıyor.

Ben yere, sonra tekrar ona bakarken ocuk kapıya doğru yürüyor.

"Evet."

Kafam çok karışık. Kalbim onun ve içinde bulunduğu durum için acıyor ama yine de bir şey beni korkutuyor. Bir insanı gerçekten tanıyıp tanımadığınızı nasıl anlarsınız? Size nasıl hissettirdiklerinden mi, yoksa size gösterdiklerinden mi? Hareket mi, yoksa duygu mu? Her Hawke'ın kim olduğunu bildiğimi düşündüğümde, onu aslında hiç tanımadığımı fark ediyorum. Onu tanımak istemiyorum.

Geçmişini araştırmak. Ona güvenmek istiyorum. Ama beni korkutup kaçıracak bazı şeyleri saklamadığına güvenebilir miyim?

"İyi misin?" diye soruyor usulca, elini yüzüme doğru uzatmadan önce.

Nerede olduğunu unutarak kaşıntısını kaşıyormuş gibi yapmadan önce elini yumruk haline getirerek hızla duraklıyor.

"Karşılık veremeyeceğini bilen bir pislik tarafından tacize uğrayan adam söylüyor bunu. Senin için çok kızgınlm," diye homurdanıyorum, ön kapiya doğru bakmadan önce kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturuyorum.

Ellerini başının üzerine koyar ve bir yandan da iç çeker. Bana kasvetli bir ifadeyle bakıyor, neredeyse üzgün görünüyordu.

"Ne oldu?" Tuhaf tavrı karşısında usulca soruyorum.

"Ben sadece, şey, belki sen..." diye kekeliyor, sonra başını sallayarak kendini durduruyor.

"Ne? Senden korkacağımı mı sandın? O adamı dinleyeceğimi mi sandın? Kim olduğun konusunda onun sözüne inanacağımı mı?" diye sordum, ne düşündüğünü sorguluyordu.

Ağızını açıyor ama kelimeler çıkmıyor.

"Senden korkmuyorum Hawke. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Ve senin neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

."

"Hawke! Marion geldi! Hadi gidelim," diye seslendi Kid, kapıdan konuşmamızı bölerek.

Marion kafasını kapıdan içeri uzatırken o dönüp parmağını kaldırıyor. Bu bizim evdeki piliç.

Gece. Hawke'ın boğazına dilini sokan kadın.

Hep birlikte kulübeye gitme fikri beni rahatsız ediyor. Anında bir kıskançlık hissediyorum. Bu çok karışık bir durum.

Hawke bana döndüğünde sahneyi hatırlayarak donuk bir yüzle göz kırpyorum. Yüzü merakla beni inceliyor, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi. Gerçekten gitmek istemediğini hissediyorum ama Kid'e neden kalmak istediğini tam olarak açıklayamıyor.

"Şey, gitmeliyim..." Başparmağımla omzumun üzerinden barı işaret ederek bu garip anı böldüm.

Sanki yanımdan geçiyormuş gibi yanıma yaklaşıyor ama serçe parmağını benimkiyle birleştiriyor. Yüzünü kapıya dönüp ağzını kulağıma dayayarak derin ve talepkâr bir ses tonuyla fısıldıyor: "Sonra. Ben ve sen."

Yanımdan geçip bardan çıkmadan önce söylediği tek şey bu. Bir heyecan patlaması içimi karıncalandırıyor, derinlerde bir ateş yakıyor. Ondan gelen dört küçük kelime, bir düğmeye basmak gibi tüm tavrımı değiştirebilir.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, dokuz buçuk gibi çıktım ve nihayet eve dönmek için yola koyuldum. Arabaya biner binmez telefonum çaldı.

Patrick.

Bir an için başımı araba koltuğuna yasladım. Ne yapacağımdan emin değilim. Cevap vereyim mi? Görmezden mi geleyim? Telefonu camdan fırlatıp benzinim bitene kadar ülkenin öbür ucuna mı gitsem?

Son zil sesinde cevaplamaya karar verdim. "Alo?"

"Selam Nic," diyor usulca. "Nasılsın?"

Derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırıyorum.

"Ben iyiyim. İşten yeni çıktım, eve gidiyorum."

"Arabayı tamir ettirdin mi? Her şey yolunda mıydı?" "Aslında, Hawke benim için aldı. Yeni bir Pil. Parasını ödedi."

Cevabımla iğneleyici değilmişim gibi davranmıyorum bile. Hawke icabına baktı. O yokken benimle birden fazla şekilde ilgilendi.

"Gerçekten mi?" diye sorar inanamayarak. "Bu çok şaşırtıcı." "Evet, gerçekten." Gözlerimi deviriyorum, başımı sallayarak bizim sokağa.

"Güzel. Tamir edildiğine sevindim."

Verdiği cevap karşısında gözlerim doldu. Ne tür bir erkek, başka bir erkeğin onun yerine kadınıyla ilgilenmesini kabul eder? O

Gerçekten umursamıyor. Hawke'ın ödemiş olması umurunda değil. Yardım etmek için adım atması umurunda değil. Hiçbir şey umurunda değil.

Ne söyleyeceğimi bile bilmeden sessiz kalıyorum.

"Her şey yolunda mı? Sen ve Hawke iyi anlaşıyor musunuz? Sana sorun çıkarmıyor, değil mi? Sean bana blokta birkaç yeni araba gördüğünü söyledi, belki bir parti falan veriyordur diye düşündüm."

"Patrick, benimle dalga mı geçiyorsun?" Alay ediyorum.

Tabii ki. Bu her şeyi açıklıyor. Sean, bir buçuk yaş büyük kardeşi. O da aile şirketinde çalışıyor ama

Belli ki geziye gitmemiş. Hayır, sadece şehirde takılıyor, evi gözetliyor, arabamın nerede olduğunu izliyor. O bir pislik. Sean'dan nefret ediyorum.

"Sadece senin için ortalığı karıştırmadığından emin olmaya çalışıyorum," diye yorum yapıyor.

Arabayı park edip koltuğa geri otururken "İyiydi," diyorum kısa keserek.

"Tamam, sadece kontrol ediyordum.

Şimdi evde misin?" "Evet, şimdi geldim.

Sean'a el sallayacağım."

"Komik değil," diye yanıtlıyor. "Ama ciddi... Seni özledim."

Ne kadar kızgın olmak istesem de, küçük bir parçam sadece üzgün. Ona yaptığım şey için üzgünüm. Bunun nasıl sonuçlanacağı konusunda üzgünüm. Bu son için üzgünüm. ufukta.

"Öyle mi?" Ciddi bir merakla soruyorum.

"Elbette, Nic. Son zamanlarda zor olduğunu biliyorum ama döndüğümde her şeyin daha iyi olacağına söz veriyorum."

Tanrım, ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Direksiyonu elimle sıkıp gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Ama artık yatmalıyım. Yarın sabah bir toplantım daha var ve sonra eve, sana doğru yola çıkacağım."

"Tamam," diye fısıldadım. "Peki, iyi geceler." "İyi geceler bebeğim. Yakında görüşürüz."

Sonra da telefonu kapattı. Alnımı Hayatımdaki her şeyden nefret ediyorum. Hiçbir şey

söyleyememekten nefret ediyorum. Ona telefonda söyleyemiyorum. Ona söyleyip söyleyemeyeceğimi bile bilmiyorum. Bu sadece benim durumum değil.

artık risk altında ve bu da her şeyi daha da zorlaştırıyor.

Karanlık eve girip ışıkları açıyorum ve çantamla telefonumu mutfak masasının üzerine atıyorum. Hemen duşa giriyorum ve sıcak suyun ihtiyacım olan iyileştirici dokunuşu yapmasına izin veriyorum. Duş başlığının kavurucu sıcaklığının altında dururken, sessizce cevaplar umuyorum, netlik umuyorum. Ama hiçbir şey olmuyor. Bu, çözümü asla bulamayacağı yerlerde arayan suçlu bir insan için sadece başka bir duş.

Tayt ve büyük boy bir tişört giyip saçlarımı taradıktan sonra kurumaya bırakıyorum. Buzdolabından bir bardak su almak için dışarı çıktığımda Mutfak masasında oturan bir insan silueti.

"Yüce Tanrım!" Hawke'ı görünce çığlık attım. "Ödümü kopardın!"

Bir kolunu arkaya atmış sandalyeye yaslanmış, parmaklarının ucu masanın üzerindeki telefonumda, gözlerinde tuhaf bir bakış.

"Kabin nasıldı?" Şu anda aramızdaki enerjiden emin olmadığım için soruyorum.

"Her zamanki gibi ezik," diye cevap veriyor biraz soğuk bir şekilde.

Eli bir süre telefonumun üzerinde gezindikten sonra yanındaki masaya koydu. "Patrick seni sevdiğini söylemeyi unuttu."

Gözleri bir an için benimkilere dikiliyor ve ben sanki karnıma bir tuğla yemiş gibi hissediyorum. Bir nefes alıyorum, aniden kuruyan boğazımda cam gibi hissettiren şeyi yutuyorum. Elimdeki

Patrick'ten gelen mesajı görünce

Orada oturmuş duştan çıkmamı beklerken ortaya çıktı.

"İşten eve dönerken aradı. Düşündüğün gibi değil-"

"Cole, dur" diyor, ayağa kalkarken sözümü keserek.

Etrafıma bakıyorum, umutsuzca kelimeleri arıyorum ama ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. O incindi. Yapabilirim. fiziksel olarak acısını hissediyorum. Bu gece yaşadığı onca şeyden sonra, şimdi de bu.

Ben endişeyle ona bakarken o bana doğru yürüyor. Bakışları gözlerimden dudaklarıma doğru gidip geliyor, sanki

Birdenbire, bu mesaj yüzünden, aramızda daha önce olmayan bir engel oluştu. Artık bana dokunmayı bile düşünüyor.

"Kendini açıklamana gerek yok," diyor yumuşak bir sesle.

O kadar yakınımda durmasına rağmen kilometrelerce uzaktaymış gibi görünmesi beni kırıyor.

Kollarımı beline dolamadan önce tişörtünün alt kenarından tutarak onu kendime çekiyorum. "Ama ben istiyorum."

Bu hareket onu şoke ediyor, sert vücudu yavaşça benimkinin etrafında şekillenirken, kalbi kulağıma çarpıyor.

"Açıklamam gerekiyor. Seni incitmek istemiyorum. Öyle olup olmadığımı bile bilmiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum," diyorum kızgınlıkla, çenem göğsünde, ona bakarak.

"Gel buraya," diyor yatıştırıcı bir sesle ve beni kanepeye götürüp yanına oturtuyor.

Kanepeye oturup bacaklarını benim için açtı. Kollarını rahatlatıcı bir şekilde bana sararken ben de ona doğru kıvrılıyorum. Parmaklarının ucuyla sırtımı usulca okşuyor.

"Sen-" diye kekeliyor, kelimelerini bulmaya çalışıyor. "Bana zarar vermiyorsun. Bu konuda ne durumda olduğunu anlıyorum, bu işleri kolaylaştırmıyor. Ama her şeyi anlamanın zaman aldığını biliyorum."

Dönüp ona bakıyorum, o bana sarılırken dirseğinin kıvrımına yaslanıyorum. Böyle yakın olmak, birbirimize dokunmak, çok sakinleştirici ve rahatlatıcı bir yer. Bundan nefret ediyordum.

bir dakika önce burada olmak. Bana dokunmakta tereddüt etmesinden nefret ediyordum. O yere asla geri dönmek istemiyorum.

"Sana henüz kim olduğunu bile bilmediğini söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Ve kendini tuttuğunu, ama bunu anladığında burada olacağımı?" diye soruyor usulca, parmaklarıyla uyluğumda yumuşak daireler çizerek.

"İstiyorum," diye cevap veriyorum, konserden dönerken arabada aramızda geçen o anı hatırlayarak.

Gururla itiraf ediyor: "Bunu çözüyorsun." "Ben buradayım. Ben de burada olacağım. Sadece... bilmen gerektiğini düşündüm."

Bana hiçbir yere gitmeyeceğini söylüyor. O beni bekliyor. Büyümemi, olduğum kişi olmamı bekliyor. O, düştüğümde beni yakalamak için kurulmuş bir ağ.

Arkasına yaslanıp cevap vermem için bana bakarken yüzümü ona dönüyorum.

"Seni incitmekten çok korkuyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Bunu çözmek için zamana ihtiyacım var, ama çözeceğim."

"Ben büyük bir çocuğum Cole. Çok şeye dayanabilirim. Senin için muhtemelen dayanmam gerekenden daha fazlasına dayanabilirim."

"Hawke-"

"Sadece... benim için endişelenme," diye araya giriyor.

Beni kendine doğru çekiyor. Aramızda yine birkaç santim mesafe var, gözlerimiz birbirininkini yansıtıyor, içimizdeki ruhu görüyor, biliyor ve kayıp evimizi yeniden buluyoruz.

"Yık beni, paramparça et, yok et, mahvet beni. Umurumda değil, sadece yeniden hissetmemi sağla," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Cam," diye fısıldıyorum, sözleri karşısında irkiliyorum.

Yüzünü ellerimin arasına alıp başparmaklarımı alt dudağında gezdiriyorum. Ortadaki halkayı ovuyorum, sonra yavaşça yaklaşıyorum. Duraksayıp onaylaması için ona bakıyorum ve o da tıpkı bu sabah ona yaptığım gibi küçük bir sırtıtışla başını sallıyor.

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve hemen yeniden nefes alabiliyorum. Tüm sakinliğimin kaynağı, mutluluğumun yaratıcısı, her zaman aradığım ama asla bulamadığım ilham kaynağı o.

Onaylayarak inliyor ve dilini ağzımın içine sokuyor. Onunla her öpüşmem tek başına seksten daha erotik geliyor. Dilini kullanması çok samimi ve seksi. Bu o. duygularını, hislerini sadece öpücüğünün gücüyle iletiyor.

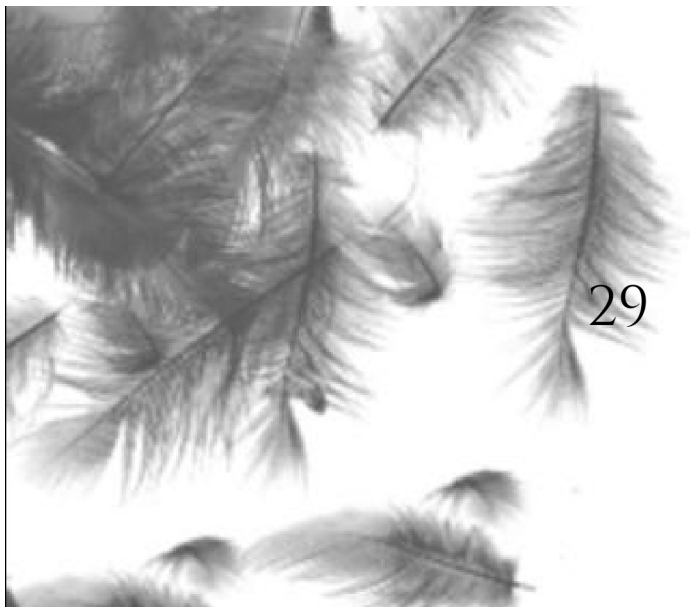
Her şey birbirini izliyor ve ne olduğunu anlayamadan kanepede sırtüstü yatıyorum ve o yine üzerimde geziniyor. Saçları gözlerinin içine düşmüş, kaslı kolları tam üzerimde kendini destekliyor, nefes alış veriş çoktan zorlaşmış bir halde bana bakıyor. Bir hıçkırık olmadan bu duruma geri döndük, birbirimizden alabileceğimizden daha fazlasına ihtiyaç duymaya geri döndük.

"Ne yapıyoruz biz?" Rahat bir sırtıyla soruyorum, parmaklarımı gözünün önündeki bir tutam saçta gezdiriyorum.

Bana sırtlıyor, yüzü ciddileşmeden önce altındaki yüzümü inceliyor. "Birbirimizin içinde kendimizi kaybediyoruz."

Sözleri karşısında yutkunuyorum, attığımız her adımda biraz daha düşeceğimizi biliyorum. Eğilip dudaklarını yalıyor.

benimkilerin üzerine yerleştiriyor. Ağırlığını üzerime bastırıyor, karanlık ve arzu dolu oyun alanımızda birlikte kaybolurken her şeyini hissetmeme izin veriyor.

29

OceanofPDF.com

|| Özü dilerim." Ona kirkpiklerimi kirkpıştırıyorum, altımı ısııyorum

Parmaklarım göğsündeki çiziklerin izini sürerken dudaklarım titriyor.

"Lütfen." Altımdan alay ediyor. "Bu yaralar buna değır."

Isırık izlerine, köprücük kemiğı ve omzu boyunca bıraktığım bir dizi morluğa bakıyorum, dün geceki sıcaklığı hatırlıyorum.

"Hayatımda makul miktarda seks yaptım, ama hiçbir şey... hiçbir şey buradaki bokla kıyaslanamaz." Parmaklarıyla vücudumu işaret ediyor, inançsız bir bakışla aşağı yukarı kaydırıyor.

Kucağına oturmuş, sırtı yatak başlığına yaslanmış ve elleri açıkta kalan kalçalarımına masaj yaparken kızarıyorum, sabah ışığı pencereden içeri sızıyor.

Dün gece işler biraz çığırından çıktı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Bana hevesli bir öğrenci gibi öğretti, içimi ateşe veren yeni şeyler denedi. Biz

Birbirimizi keşfetmek, her birimizi neyin harekete geçirdiğini bulmak.

Bana karşı da harikaydı, bana küçük övgüler yağıdırıyor, ne kadar iyi olduğumu, onu nasıl çılgına çevirdiğimi anlatıyordu. İçime boşalacağını söylerkenki derin, hırıltılı sesi beni o kadar uçurumun kenarına gönderdi ki, gözlerim zevkten başımın arkasına yuvarlanıyordu.

Bağımlı olmuştuk. Yeni uyuşturucumuz, birbirimize karşı doymak bilmeyen iştahımız. Asla yeterli değildi, sadece alamadık yeterince yakın. Vücutlarımız sanki yıllardır birbirimize bağılmışız gibi senkronize oldu.

Bir noktada, ellerimi arkamdan tutarken yatağında onun üstündeydim, beni orgazmın eşiğine getirirken beni kısıtlıyordu. Duygular o kadar yoğunlaştı ki, göğsüne tutunarak tutuşundan kurtuldum ve Tırnaklarım bronzlaşmış, dövmeli deride izler bırakıyordu.

"Sanırım benim yeni bir yönümü ortaya çıkardın." Biraz utanarak kıkırdıyorum.

"Hayır, her zaman oradaydı, sadece kullanılmıyordu," diyor başını sallayarak. "Ne kadar utanç verici."

Sözleri karşısında tekrar kızarak dudağımın kenarını ısırdım ve ellerini tutup avuç içlerimi kendiminkilere dayadım.

"Cameron Hawke," diye fısıldıyorum, ellerimizi ölçerek.

"Cam ve Cole," diyor utangaç bir gülümsemeye, küçük elime bakarak.

"Neden hiç ilk adınla hitap etmiyorsun?" Merakla sordum.

İç geçiriyor ve konuşmadan önce birbirine bağlı ellerimize bakıyor. "Donanmadayken babamın lakabı Fare'ydi. Ona bu ismi şaka olsun diye takmışlar çünkü onların gözünde hiçbir zaman isminin hakkını verememiş. Onlar Onun için korkunçtu. Özellikle de yavaş yavaş zayıfladığında. ve daha da zayıfladı, tüm bu süre boyunca kolon kanseriyle kendi savaşını verdiğini bilmeden."

Orada oturmuş, parmaklarımı yavaşça onunkilerin arasında dolaştırırken hikâyesini dikkatle dinliyorum.

"Ben on yaşındayken, tıbbi nedenlerle taburcu olduktan sonra Virginia Beach'ten taşındık. Sağlığına ve tedavisine odaklanmam için beni buraya getirdi. Aslında yıllarca remisyona girdikten sonra tekrar geri geldi ama mücadeleye devam edemedi. Bana söylediği son şey, kimsenin anlamadığı bir şeyi tanımlamasına asla izin vermemem ve senin kim olduğunu senden başka kimsenin tanımlayamayacağıydı."

Ellerini sıkıp göğsüme bastırıyorum, gözlerim babasının son sözleriyle irkilirken.

"Tanıdığım en güçlü adamdı. Karar verdim. Babamın adını benimsedim ve bir şahin gibi hayatın içinde avlandım. Her zaman bu ismi kullandım. Bana bir faydası olmadı. Onsuz kaybolmuştum ve Ben'den sonra temelli gitmiştim. Led Bundan faydalanan kurtlar tarafından yoldan çıkarıldım. Avukatlar falan dışında gerçek adımı bilen bile pek yok."

"Evet," diyorum usulca, onun bu mahrem yönünü bildiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum.

"Evet, biliyorsun." O da bana sırtıyor, sonra dilini alt dudağına götürüp benimkine bakıyor.

Öne doğru eğilip alt dudağını dudaklarımın arasına alıyorum,

yavaşça emerek onu gülümsetiyor. "Peki ya ailen? Kız kardeşinden bahsettiğini biliyorum, peki ya annenle baban?" diye soruyor, birleşmiş ellerimizi dudaklarına götürüyor, parmak eklemlerimi

Kaşlarını kaldırmış bana bakarken onları gördüm.

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. "Artık sadece biz ve babamız varız. Babam annemi, adı Nicole olan genç bir kadınla aldattıktan sonra boşandılar. Bu, diğer şeylerle birlikte, bizim aile." Annemi kaybetmenin acısını düşünerek duraksıyorum, sonra hızla aklımdan uzaklaştırıyorum. "Onu aktif olarak hayatımıza sokmaya çalışıyor." Onaylamayarak başımı sallıyorum.

"Kahretsin," diye yüzünü buruşturuyor, görünüşe göre bu isme duyduğum nefreti şimdi anlamış.

"Ona çok kızmıştım," diyorum, birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza bakarak. "Aldattığı için..."

Durumum farklı olduğu için kendimi biraz ikiyüzlü hissediyorum. Bu bir evlilik değil ama temel prensip aynı.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, beni okuyor. Konuşmaya gerek kalmadan beni anlıyorsun.

"Bazen kontrol edemezsin..." diyor usulca, Yüzümü inceliyor, parmaklarının arkasını yanağımda gezdiriyordu. "Bu duygular."

Bugün gizli bağlantımızın kolaylığı sona eriyor. Tabiri caizse evcilik oynuyorduk ama gerçekler yüzümüze tokat gibi çarpmak üzere. Bu kolay bir kaçıştı; Patrick'in şehir dışına çıkması. Bugünden sonraki her şey zor olacak. Endişeli hissediyorum. Dönüşü için gerginim. Her şey değişecek. Hawke ve benim yarattığımız tüm dinamik değişecek. İlerisi için daha dikkatli olmalıyım.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Büyük bir nefes çekiyorum.

"Kararınız ne olursa olsun, size doğru geleni yapmalısınız."

Sanki bana doğru gelen şeyin bir parçası olamayacağını biliyormuş gibi, sanki onu seçmeme ihtimalim varmış gibi, sanki kendini şimdiden bu senaryoya hazırlıyormuş gibi söylüyor.

Birlikte oturuyoruz, ben onun kucağındayım, elleri yüzümde ve birbirimizi inceliyoruz, birlikte olduğumuzda daha hızlı akıyormuş gibi görünen bu saniyelerden çıkarabileceğimiz her şeyi çıkarıyoruz. Burnundaki her küçük çili biliyorum; kirpiklerinin kıvrılma şeklini ve deniz mavisi ve yeşil gözlerindeki küçük kahverengi lekeleri biliyorum. Arka planda çalan müzik eşliğinde oturuyoruz ve bunun bir sınırı olduğunu, bu öğleden sonra sona ereceğini bilerek birlikte geçirdiğimiz her dakikanın kıymetini biliyoruz.

Elleri boynumun kenarlarına dolanıyor, başparmaklarını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Gülümsememin kıvrımlarını incelerken yüzü ciddileşiyor.

"Beni bu çılgınlığın içinde kaybetme," diye nefes alıyor. Kalbim onun sözleriyle acıyor.

Bunun imkânsız olduğunu söylemek istercesine başımı sallıyorum. "Sana ne yaptığını biliyorum. Aklına giriyor," dedi.

benimkine bakarken dudaklarını yalayarak açıklıyor.

"Sadece kime güvendiğine dikkat et."

Sözleri sinirime dokundu. Bana bir tür uyarı veriyor, sanki bir serpinti öngörüyor.

"Ona güvenmemem gerektiğini mi söylüyorsun?" Onun imalı sözlerine biraz açıklık getirmeye ihtiyaç duyarak soruyorum.

Yutkunurken çenesi geriliyor, benden bir şey saklıyor. Bir şeyler bildiği ama bana söyleyemediği hissine kapılıyorum. Yine o şeyi yapıyor, gözlerimin içine bakıyor, her şeyi anlamamı umuyor.

Gözleri önce kucağıma, sonra da arkamdaki masasına kayıyor. Ben'le ilgili anıların bulunduğu ayakkabı kutusunun olduğu masaya.

"İkinizin arasında ne oldu?" Dikkatle fısıldıyorum, bir tepki için yüzünü inceliyorum, cevaplara ihtiyacım var.

Sadece gözlerindeki bakıştan bile haftalar önce kanepede otururken bana söylediği sözlerin benimle ilgili olduğunu anladım. Bir gün. Bir gün gerçeği öğreneceksin ve bu her şeyi değiştirecek.

Midemde mide bulandırıcı bir hisle, ön kapının anahtarla açıldığını duyduğumda saf panik moduna geçiyorum.

Hawke'ın gözleri önce kapiya, sonra tekrar bana bakıyor ve hemen harekete geçip kucağından inmeme yardım ediyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor sessizce.

Odanın köşesine koşuyorum, iki elimle ağzımı kapatıyorum, üzerimde sadece dün giydiğim büyük boy tişört var.

Pantolon. Pantolonum nerede?!

Hafızamı yokluyorum ve pantolonun Hawke'ın bacaklarımdan sıyırdığı kanepenin yanında yerde olduğunu fark ediyorum.

Aman Tanrım. Buraya kadarmış. Bu son.

Hawke'un geniş gözleri bana nasıl olduğu hakkında her şeyi anlatıyor.

Bunu halletmek. Üzerine bir eşofman geçirip kapısını hızla kilitliyor. Diğer taraftan Patrick'in kapıdan girip çantalarını masanın yanına bıraktığını duyabiliyorum.

"Siktir!" Hawke'a söyledim.

Parmak eklemlerini ağzına götürerek bana bakıyor, gözleri odayı tarıyor. Bir çift basketbol şortu buluyor ve giymem için bana fırlatıyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve etrafımdaki her şeyin bulanıklaştığını hissediyorum. Bacaklarımdaki hissi kaybediyorum.

"Beni dinle," diyor Hawke sakın ve sessiz bir şekilde. "Ben dışarı çıkacağım, sen de bu pencereden gizlice kaçacaksın. Ona koşuya çıktığını söyleyip dikkatini dağıtacağım, sonra içeri girip hemen duşa koşacaksın,

Tamam mı?"

Elleri üst kollarımı tutarken göğsüm kabarıyor, yüzü doğrudan benimkine bakıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Tamam mı?!" diyor tekrar, umutsuzca.

İçimdeki safrayı yutuyorum ve başımı sallayarak yukarı çıkmaya çalışıyorum. "Tamam."

Beni pencereye doğru götürüyor, ses çıkarmadan yavaşça açıyor. Şu anda kendimi tam bir fahişe gibi hissetmekten başka bir şey yapamıyorum. Hawke'la ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum ve aynı pencereden gizlice çıkan başka bir kadın daha vardı.

Elleriyle aşağı inmeme yardım ederek bir süre daha dayanıyor ve odada tekrar ona bakmamı sağlıyor.

"Cole, sen halledersin," diyor, gözleri kararlı ama aynı zamanda endişeli bakıyor.

Sessizce başımı sallıyorum, sonra evin arkasına doğru yakınlardaki ağaçlara varana kadar eğiliyorum. Çalıların arkasına gizlendikten sonra gömleğimi sıkıca bağlıyorum ve üzerime daha iyi oturması için şortumu kıvrıyorum. Ayakkabılar.

Ayakkabı giymiyorum.

Tam bir çöküşün eşiğindeyken, verandada bıraktığım çim biçme ayakkabılarımı hatırlıyorum. Derin, kararsız bir nefes alarak kaldırıma doğru ilerliyorum.

ve bloğun etrafında yürümeye başlar, tekrar evin önüne doğru yönelir.

Ellerim kontrolsüzce titriyor. Hawke'ın onunla yaptığı konuşmayı hayal bile edemiyorum. Gergin olup olmadığını, benim için endişelenip endişelenmediğini merak ediyorum. Sonra hatırlıyorum ki

gömlek giymiyordu, sadece pantolon giyyordu. Morluklar, çizikler, hepsi sergileniyordu.

"Hayatımı sikeyim." Kaldırımında eğilmiş, nefes almakta zorlanırken yanımdan bir araba geçiyor. Elimi kaldırıp zoraki bir sırtıtışla el sallıyorum, sanki az kalsın yakalanan bir aldatan sürtük olduğum için midemdekileri kaybetmek üzere olduğum gerçeğinden değil de, ayakkabısız koştuğum için nefes almak için eğilmişim gibi.

Kafamın içinde yine Hawke'ın sesini duyuyorum. Cole, sen halledersin.

Ellerimi yüzümde gezdirdikten sonra bir ayağımı diğerinin önüne koyup geri dönüyorum. Patrick'in arabası garaj yolunda park etmiş, onu görmek göğsüme bir yumruk gibi iniyor. Kaydım

Kapının yanında duran yeşil renkli spor ayakkabılara bakıp Patrick olmadan da biçebileceğime karar verdiğim için şükrediyorum. Titreyen elim kapının kolunu tutup iterek açtı.

Terliyorum, alnımda boncuk boncuk ter birikiyor, sanki spor yapıyormuşum gibi görünüyor. Endişeli gözlerim mutfığı tarıyor ve boş buluyor. Yakınlarda, oturma odasında, kanepede oturup konuşan adamları görüyorum. Hawke hala gömleksiz.

"Bebeğim! İşte buradasın," diyor Patrick koltuktan kalkarken.

Hawke'ın gözleri bana doğru kayıyor, bakışlarının ardında güven var. Sesini tekrar kafamın içinde duyabiliyorum.

"Hey! Dönmüşsün! Üzgünüm, koşuya çıkmıştım. Bırak da temizleneyim." Gülümsedim, sonra hızla banyoya daldım.

Kapıyı kapattım, arkama yaslandım ve yere doğru kaydım. Triatlonda yarışmışım gibi nefes alıyorum.

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken Patrick'in Colorado hakkında konuşmaya başladığını duyuyorum. Küçük bir oh çekerek suyu açıyorum ve duşa giriyorum.

Üzerimi değiştirdikten sonra salona geri dönerken Hawke'ın gözleri önce beni buluyor ve midemi bulandırıyor. Patrick onun bakışlarını takip ediyor ve kanepeden kalkarak bana doğru dönüyor.

"Hey, bebeğim," diyor gülümseyerek, bana yaklaşıyor ve beni kollarına çekiyor.

"Eve erken gelmişsin." Ben de gülümsüyorum, sonra ona sarılıyorum.

Patrick'in omzunun üzerinden Hawke'ı görüyorum, kucaklaşmadan geri çekilmeden önce bana okunamayan bir bakış atıyor.

"Sana sürpriz yapmak istedim. Sabahki toplantım iptal oldu, ben de uçuşumu değiştirdim. Seni yatakta kahvaltı ile uyandırmayı umuyordum." Sırıtarak, üzerinde rulo yapılmış bir kahve dükkânı poşeti bulunan mutfak masasını işaret ediyor.

"Çok tatlısın." Kendimi berbat hissederek gülümsemeye zorladım. "İyi hissediyor musun? Biraz solgun görünüyorsun," diye soruyor. elinin tersiyle yanağımı okşadı.

"Evet, sadece biraz başım dönüyor, hepsi bu. Midemde bir şey olmadan koşmamalıyım. Ne aptalım."

"İşte, gel otur." Beni kanepeye götürüp Hawke'ın yanına oturttu. "Sana bir simit getireyim."

Başka bir yerde olmayı hiç bu kadar istememiştim.
Dünyadaki en kötü insanım. Bu ağa o kadar kapıldım ki

yalanlar ve karışık duygular.

Hawke öne eğilmiş, dirseklerini yanımdaki dizlerine dayamış, Patrick'e bakarken bana fısıldıyor, "Sadece nefes al, Cole."

Derin bir nefes alıyorum, sonra içimi çekiyorum ve Patrick elinde dolu bir simitle geri dönerken sahte bir gülümseme takınıyorum.

"Çok teşekkür ederim."

"Elbette, Angel." Sırıttıyor ve Hawke ile

I. "Bu adama inanabiliyor musun? Göğsünü gördün mü?!"

Benim yüzüm tamamen düşerken Patrick yüzünde bir gülümsemeye inanamayarak başını sallıyor.

Kusacağım. Kusacağım.

"Ne oldu?" Aptal gibi soruyorum, gözlerimi simitten ayırmıyorum, Hawke'a bakmayı reddediyorum, bakarsam çatlayabileceğimi biliyorum.

"Görünüşe göre çılgın bir gece!" Ben Hawke'a bakarken Patrick gülerek "Görünüşe göre çılgın bir gece." diyor.

Hawke burnunun kenarını sıkıyor, hafifçe kıkırdarken başını sallıyor. İfşa etmek istemediğini söyleyebilirim. Patrick'in bu konuda soru sormasını hiç istemiyor.

"Çılgıncaydı." Sırıtarak yere bakıyor ve dilini dişlerinin arasında gezdiriyor.

"Bana seni hatırlatıyor." Patrick dirseğiyle beni dürtüyor, yüzüme doğru eğiliyor ve burnumu sokuyor.

Ölmek istiyorum.

"Gitmeliyim." Hawke kanepedeki koltuğundan kalkarak aniden konuştu.

"Bugün birkaç görüşme var mı?" Hawke'ın gözleri hafifçe kısılırken Patrick sorar.

Sorudan rahatsız olduğunu söyleyebilirim ama kendini tutuyor.

"Evet, bir çift. Seni rahat bırakayım da birlikte biraz zaman geçirin," diye cevap veriyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

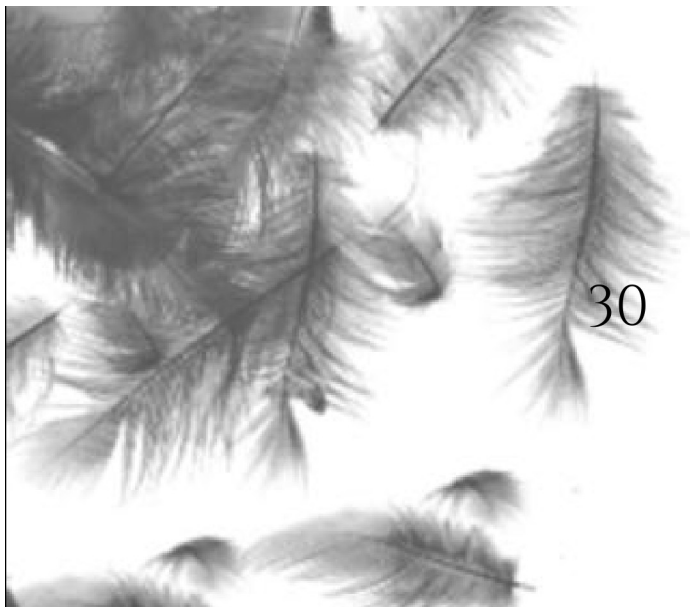
Gitmesini istemiyorum, ama bu tamamen ikisinin aynı odada olması benim için rahatsız edici. "Yalnız kalma zamanı." Patrick gülümseyerek bir kolunu bana doladı.

bel. "Tam da ihtiyacımız olan şey."

Hawke kanepeye doğru ilerlerken ona bakıyorum ama bana bakmıyor. Odadan çıkıp banyoya doğru ilerliyor ve asla geri dönmüyor. Son gördüğüm şey banyo aynasındaki yansıması, kapı kapanmadan önce ellerini yüzünde gezdiriyor.

Bu anla ilgili bir şey beni Hawke'ın şimdilik bu işe razı olup olmayacağı konusunda endişelendiriyor. Şimdiden onu ve birlikte inşa ettiğimiz her şeyi kaybetmekten korkuyorum. Açıldık, bir güven seviyesi bulduk ve geri dönemem.

Bana söylediği her şey için anlayış ve Bunu çözene kadar beklerken, bir parçam ona kendini hissettiren tek şeyin sonunda onun felaketi olacağından endişeleniyor.

OceanofPDF.com

AVOIDANCE

T Sonraki bir buçuk gün neredeyse dayanılmazdı. Hawke, Patrick ve benden uzak durmaya özen gösterdi.

geri döndüğünden beri. Onu etrafta görememek fiziksel olarak acı veriyor ve sürekli ne düşündüğünü ya da ne yaptığını merak ediyorum. Birlikte geçirdiğimiz iki geceden sonra beni unutmuş ya da unutmaya çalışıyor gibi görünüyor. Tamamen ortadan kayboldu ve bu bana hiç bilmediğim bir şekilde acı veriyor.

Patrick ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı, kanepede rahatladı ve sonunda benimle vakit geçirecek zamanı buldu. Seyahat raporlarını tamamlamak için bugün tekrar ofise dönmem gerekiyor.

Döndüğünden beri onunla konuşmaya çalıştım, aramızın iyi olmadığını ve iyi bir yöne gitmediğini anlatmaya çalıştım, ama sanki o kapıyı her açtığımda konuşmak için yanlış bir zaman olduğunu söyleyerek konuyu kapatır. Hiçbir zaman iyi bir zaman yoktur.

"Buraya gel, Angel. Glmsemi ni özledim. Günaydın." Büyük bir srıtışla kanepede yanındaki boşluğu okşuyor. "Arayı kapatmamız gereken bir sürü Survivor var."

Yutkunuyorum, yere bakarken dudaklarımı yalıyorum, ayağa kalkıp ona daha yakın oturmadan önce, suçluluk hala benden yayılıyor.

"Dinle Patrick... Seninle geręekten bir şey konuşmak istiyorum." Titrek bir sesle başladım.

Eşofmanımı terli parmaklarımın arasında döndürüyor, kumdan başka bir şey hissetmediğim boğazımı temizliyorum.

Başını çevirip çatık kaşlarla bana bakıyor, ne yaptığımı anlamaya ęalıřıyor. "Nic, lütfen başlama. I Kelimenin tam anlamıyla bugünlük eve geldim. Rahatlamak, seninle takılmak, herhangi bir drama hakkında düşünmek zorunda kalmamak istiyorum. Ben tükendi."

"Bu drama değil, Pat. Bunlar sana söylemeye ęalıřtığım meşru endişeler ama sen beni dinlemiyorsun."

"Ne gibi endişeleriniz olabilir ki? Sen bir rüyayı yaşıyorsun. Ben bizim için çok çalışıyorum, sen de burada oturup

Yazarlık ve barmenlik hayallerinin peşinden koşuyorsun. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Kelimenin tam anlamıyla tüm faturaları ben ödüyorum. şu anda bensiz kalmayı bile göze alamazsın."

Gözlerimi kapatıyorum, önümde tırmanmam gereken bir dağ olduğunu bildiğim bir yerde oturuyorum. Geniş bir nefes alıyorum, bunu tekrar yapmaya çalışıyorum, o zaman

beni korkutuyor.

"Bak! Sana Colby'nin başaramayacağını söylemiştim!"

Gülüyor,

kalçamı okşuyor, televizyon izliyor, açıkça benim

Mesajın tamamı.

Tanrım, anlamıyor.

"Patrick, lütfen, gerçekten ihtiyacımız var-"

"Nic, hadi ama, şimdi olmaz." Beni yine başından savıyor, bacaklarını önündeki masaya vuruyor. "Her ne ise, bekleyebilir. Sadece tadını çıkaralım. Al, bu senin için."

Ofisten eve dönerken bizim için aldığı başka bir çöreği bana uzatıyor, bir ısırık almak için ağzına atıyor, gözleri hala ekranda. Çöreği masanın üzerine bıraktım.

Kollarımı göğsümde kavuşturup yüksek sesle iç çekerek koltuğa geri gömüldüm.

"Ayrıca, babamla konuşuyordum ve Perşembe günü bir aile brunch'ı düzenleyeceklerini ve bizim de katılmamızı istediklerini söyledi. Ona orada olacağımızı söyledim." Midem sıkışırken o gülümsüyor.

Bu aile etkinliğinde onunla birlikte olamam. Artık ona karşı ne hissettiğimi bile bilmezken olmaz. Ailesi bu küçük kasabadaki en kötü, en güçlü, en nüfuzlu aile. Orada olmamak kötü bir şey ima edecek, ancak orada olmak fiziksel olarak acı verici olacak.

"Sean'a meşhur peynirli patateslerinden yapacağını söyledim. Ona ne kadar olağanüstü olduklarını söyledikten sonra denemek için yalvardı." Beni yanına çekti.

Sean patateslerimin tadını çıkarmak isteyeceğim son kişi olsa da hafifçe gülümsüyorum. Televizyona amaçsızca bakıyorum, mümkün olan her şekilde kapana kısılmış gibi hissediyorum.

İçime attığım yoğun stresten mi yoksa Hawke'la geçirdiğim uykusuz gecelerden mi bilmiyorum ama bir bakıyorum kanepede uyukluyorum. Patrick Survivor'ı izlemeye devam ederken ben de diğer ucunda derin bir uykuya dalıyorum.

Daha gözlerimi açmadan etrafımdaki yumuşak sesler ve uğultularla uyanıyorum, hâlâ sersem gibiyim.

"Evet, sanırım sipariş vereceğiz. Yarın ailem için yemek yapacak, o yüzden bu akşam istemeyeceğinden eminim."

"Yarın mı? Yarın ne var?" "Aile brunch'ı."

"Oh..."

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Evet, sanırım öyleyim."

"Tamam, sonra görüşürüz."

Kapının çarpma sesini duyunca doğruldum ve tamamen uyandım.

"O da neydi öyle?" Gözlerimi ovuşturarak soruyorum, kendimi Patrick'in kucağında buluyorum, kolu üzerimde duruyor, eli kığım da daireler çiziyor.

Ben yanında uyuduktan sonra başımı kucağındaki yastığa koymuş olmalı.

"Hawke. Biraz önce geri geldi. Kid'le birlikte gitti."

Beni burada, Patrick'le bu pozisyonda gördüğünü fark ettiğimde kalbim mideme iniyor. Konuşmalarını tekrar ederken sözleri hâlâ aklımda. Hawke'a benim yarınki brunch'ta ailesi için yemek. Kalbim

Düşüncesi bile acı veriyor. Ona bunun düşündüğü gibi olmadığını söylemem gerekiyor, çünkü şu anda barışmışız ve her şey yolundaymış gibi görünüyor. Ama bu gerçek olmaktan çok uzak. Gerçek şu ki, Patrick endişelerimden aktif bir şekilde kaçınarak onunla konuşmamı bile engelliyor.

"Nereye gittiler?" Aniden sordum.

"Ne var? Neden? Kimin umurunda? Muhtemelen orada yaptıkları aptalca şeyleri yapmak için bir kulübe." Alay ediyor, başını sallarken yüzünü çarpıtıyor.

Ona ters ters bakıyorum, sonra kalkıp duşa doğru gidiyorum. "Nereye gidiyorsun bebeğim?" diye soruyor arkamdan.

"İş," diye basitçe cevap veriyorum.

Ayağa kalkıyor, kolunu kanepenin arkasına doluyor ve bana doğru dönüyor. "Bu gece çalışmadığını sanıyordum? Birlikte biraz yalnız zaman geçirebileceğimizi umuyordum."

Söyleme şeklinden ne ima ettiğini anlıyorum.

Döndüğünden beri fiziksel bir şey yapmadık. Dün gece onunla aynı yatakta bile uyumadım. Ona yeni bir diziye daldıktan sonra kanepede uyuyakaldığımı söyledim.

Doğrusu, Hawke'ın dönüşünü bekliyordum. Hiç gelmeyen bir dönüş.

"Bu gece çalışıyorum. Geçen hafta John'la bir günümü değiştirdim, senin bileceğinden ya da hatırlayacağından değil," diye çıkışıyorum ve hemen ardından kendimi suçlu hissediyorum.

Açıkçası, programımı bilemez ya da yolda olduğu için hatırlayamazdı. Ama bu

saldırganlık ve bastırılmış öfke planlanmamış şekillerde ortaya çıkıyor.

"Benimle alay etme," diyor üzüntüyle. "Neden hâlâ bu işi yaptığını bile bilmiyorum. Bu sana yakışmıyor, Nic. Gerekli bile değil."

Banyoya gittiğimde, yorum üzerine kapıyı çarpıyorum. Bunun bir iltifat olması gerekiyordu, bunu anlıyorum. Ama onun için barmen olmanın onun statüsünün altında olduğu fikri ve benimkini varsayması, sırf ona inat hayatımın geri kalanında barmenlik yapmak istememe neden oluyor.

John gibi, okula devam ederken büyüyen ailesine daha fazla para kazandırmak için bunu yapmak zorunda olan insanları düşünüyorum, ve verdiği cevaptaki dikkatsizlikten dolayı üzgünüm. Patrick bunu anlamıyor. Daha önce hiç böyle bir işe girmenin gerekli olduğu bir pozisyonda bulunmamıştı. Derin bir nefes alıyorum, titreyen ellerimi tezgahın iki yanında sabitliyorum. Patlamak üzereyim. Geldiğini hissediyorum.

Kanepede uyuyakalmış olan Patrick'e tek kelime etmeden hevesle evden çıkmaya hazırlanıyorum. duşum sırasında. Belli ki küçük kavgamız onu uykusundan alıkoyacak kadar rahatsız etmemiş.

Başında durup uyumasını izliyorum. Ona karşı kötü bir insan olamadığım için nefret ediyorum. Ona istediğim gibi karşı koyamamaktan nefret ediyorum. Haklı olmasından nefret ediyorum. İstesem de kendi başıma kalmaya gücüm yetmez. Evden gelen para küçük bir bar gerçekten o kadar da fazla değil ve editörlük işi

daha çok kendi kariyerimi oluşturmaya çalışmak için

bir gün yazmak. Bu taşınmadan sonra Patrick'e bu kadar bağımlı hale gelmek bana bu durumda hiç yardımcı olmadı. Eve geri taşınmam gerekecek ama Hawke'tan ayrılma düşüncesi beni daha da üzüyor.

Hawke'la birlikte onun tam altındaki noktada ne yaptığımı bilerek gözyaşlarımı yutuyorum. Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, şu anda hayatımın ve durumumun ne kadar berbat olduğunun ağırlığını hissediyorum.

Çarşamba gecesi normalde orada olmam gerekenden biraz daha erken gelerek, 9-5 Slide'a hafif bir kalabalıkla girdim ve John için vardiyanın geri kalanını devralmaya hazırdım.

Kız arkadaşı ve arkadaşları için küçük bir akşam yemeği düzenliyor, bu yüzden en azından kalan saatlerini almak için yapabileceğim bir şeydi, özellikle de konserde beni idare ettikten sonra.

"Hey, John." Çantalarımı barın üzerine bırakıp başımı eğerek ona zayıf bir gülümseme veriyorum.

"Olamaz," diyor ve hemen ruh halimi gözden geçiriyor. "Ne oldu?"

İç çekiyorum, sonra kendimi toparlayıp eşyalarımı barın arkasına taşıyorum. "Sadece drama, hem de çok fazla."

Durumu tam olarak açıklamak istemiyorum. John'un beni benim kendimi düşündüğüm kadar düşük görmesini istemem.

"Dök içini. Her şeyi anlat. Ben dinlemek için buradayım," diyor, ön koluyla bara yaslanıyor, bacak bacak üstüne atıp rahatlıyor.

Başımı sallıyorum, yanındaki duvarda duran şişe sırasına bakıyorum. "Yapamam."

Ayağa kalkıp yaklaşmadan önce beni incelerken kaşlarını indiriyor. "Her şey yolunda mı, Nic? Beni biraz korkutuyorsun. Başın belada falan değil, değil mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece... Sadece çözmem gereken şeyler var," diyorum alt dudağımı ısırarak.

"Patrick'ten ayrılmayı mı düşünüyorsun?" diye soruyor usulca.

Bundan bahsedince hafifçe irkildim.

"Öylesin," diyor bilerek. "Ve her şeyin nasıl sonuçlanacağından korkuyorsun."

Ona bakıyorum, gözlerim ona aradığı cevabı veriyor.

"Ah, Nic," diyor ve sarılmak için beni yanına çekiyor. "Bu çok zor. Özellikle de o aileyi tanıdığım için. Aslen buralı bile değilim ama bu küçük Podunk kasabası üzerinde nasıl bir güçleri olduğunu biliyorum."

"Evet." İç çekiyorum, dudaklarımı yalıyorum.

"Her şey yoluna girecek. Her zaman bir telefon uzağındayım. Kalacak bir yere ihtiyacın olursa haberim olsun. Anna çok sevinir.

Gelip onunla takılırdın," diyor nazik bir gülümsemeye.

"Teşekkürler John, gerçekten minnettarım. Ama sen git buradan! Git bu gece eğlen." Zoraki bir sırtısla onu kapıdan çıkmaya teşvik ettim.

"Her seferinde bir gün, kızım. Sen halledersin." Göz kırpmıyor, eşyalarını topluyor. "İyi olacak mısın?"

"Evet." Kendimden emin bir şekilde başımı salladım.

"İşte benim kızım!" Bana beşlik çakarak kıkırdamama ve gözlerimi devirmeme neden oldu. "Seni sonra yakalarım. Bir şeye ihtiyacın olursa ara!"

Bunu bir fikir olarak düşündüm. Belki daha istikrarlı bir yer bulana kadar onlarla kalabilirim? Yanlarına taşınmayı isteme düşüncesi biraz müdahaleci görünüyor, özellikle de bebeklerini doğurmaya çok yakın oldukları için. Kim yeni bir ilk çocuğunuzu karşılarken ev arkadaşı mı? O çok iyi biri.

Ben vardiyama başlarken John nihayet gece için eve gidiyor. Birkaç müşteriye yardım ediyorum, bol bol temizlik yapıyorum ve kapılardan kimlerin girip girmeyeceğini merakla bekliyorum.

Ne zaman gıcırdayarak açıldığını duysam ön kapıya doğru bakıyorum. Hawke'ın bu gece buraya gelmesini ummaktan kendimi alamıyorum. Bar, suçluluk duygusu ya da yakalanma endişesi olmadan onunla konuşmak için güvенеbileceğimi bildiğim bir yer.

Birkaç sıkıcı saat sonra kapı açıldı ve Kid'in içeri girdiğini gördüm. Hemen midemde kelebekler uçuşmaya başlıyor, onu takip edecek bir adam arıyorum. Adamlarından birkaçı daha içeri giriyor ve arka taraftaki masada normal yerlerini alıyorlar.

Kid bara yaklaştığında dışarıda sigara içtiğini umarak bekliyorum.

"N'aber hanımefendi?!" diyor heyecanla, elini vahşi, dağınık sarı saçlarında gezdirerek.

"Fazla bir şey yok. Sana ne verebilirim?"

"Bir şansın yanı sıra, buzlu bir Jack alacağım." Sırıttıyor, anlamamı bekliyor.

İçkisini almak için dönmeden önce benimle sonsuza dek flört etmeye çalışmasına gözlerimi deviriyorum.

"Arkadaşın nerede?" Hawke'ın nerede olduğunu bilmek istediğim için soruyorum.

"Hangisi? Hawke mı?" diye soruyor, sanki diğer arkadaşlarının nerede olduğunu gerçekten bilmek istiyormuşum gibi. Onları tanımıyorum bile.

"Evet, Hawke, nerede o?"

Dirseğini bara dayıyor ve muzip bir sırıtışla başını yana eğiyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Oh, lütfen, dur. O benim oda arkadaşım. Ve nedense hep senin kışınla takılıyor. Bu gece neden olmasın?"

Artık sinirlenmeye başladım. Hangi cehennemde olabilir ki? Arabası yok ve Kid burada. Onun için gerçekten endişelenmeye başladım, özellikle de bugün kanepede ne gördüğünü ve dün gece eve hiç gelmediğini öğrendikten sonra. Nabzım neredeyse müzik kutusunun ritmiyle atıyor.

"Kulübede. Ya da son gördüğümde öyleydi."

İlk aklıma gelen Marion'un yanında olduğu ve beni unutmak için bir şeyler yaptığı. Bu düşünce kelimenin tam anlamıyla göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissediyorum.

"Oh," diye yorum yapıyorum, sakın kalmaya çalışarak. "Bu gece parti mi var?"

Sadece bana üzerinde çalışabileceğim bir şeyler vermesini umarak bilgi arıyorum.

"Hayır," diye kayıtsızca cevap veriyor.

Yardıma için teşekkürler Kid, gerçekten minnettarım.

"Ooh, bir randevu mu?" Gülümsüyorum,

heyecanlıymışım gibi davranıyorum. Başını eğiyor ve

bana tuhaf bir merakla bakıyor,

Yüzünde gizemli bir sırıtış. Bir an için rol yaptığımı bildiğini hissediyorum ve yutkunma ihtiyacı hiç bu kadar belirgin olmamıştı.

"Hayır, öyle bir şey değil." Başını sallıyor. "Ama dışarıda birkaç kişi var. Muhtemelen şu anda kendini komaya soktu."

"Ne?" Vücudumun her yerinde bir endişe hissederek aniden soruyorum.

"Evet, bilmiyorum. Garip ve gergin davranıyor.

Kulübeye gitmek için bir şişe Henny aldı, sonra oraya varır varmaz Toad'la buluşmak için buraya koşmamı söyledi."

Lanet olsun. Böyle bir belaya bulaşmayı göze alamaz.

"Sanırım sonunda tekrar gevşedi, partiye hazır

Oğlun! İşte buradayım, seninle ve Kurbağa'yla." Başını barın diğer ucundaki Kurbağa olarak tanıdığım adama, torbacıya doğru sallıyor.

"Ah, anlıyorum." Başımı salladım, dikkatini dağıtmak için konuyu değiştirmeden önce mümkün olduğunca soğukkanlı davranmaya çalıştım. "Birer kadeh içki ister misiniz?

Benden."

"Ooooh, kızım, her zaman kalbime giden yolu biliyorsun," diyor göğsünü tutarak.

"Bedava içki mi? Seni memnun etmek zor değil,"
diye homurdanıyorum. Gülümsemesi düşüyor.

"Nezaket gösterilerini kastetmiştim."

Birer kadeh içki alırken gülümsememi bastırıyorum.

Onunla birlikte yürürken, Hawke için endişelenmemek için elimden geleni yaparak onları masalarına geri götürüyorum.

Yürürken Kid, "Biliyor musun, eğer o İncil mırıldanıcısını terk edersen, gerçekten iyi anlaşıcağımızı düşünüyorum," diyor.

Fırsattan istifade kafasının arkasına bir şaplak attım.

"Kahretsin, kızım! Gördün mü?!" Yaşadığı şok, muzip bir sırtışı dönüşüyor. "Yine de bu boku seviyorum..."

Masadakilere "Keyfinize bakın," diyorum ve shotları önlerine koyduktan sonra barın arkasındaki yerime çekiliyorum.

Sonunda kapatma zamanım gelene kadar işin son saatini saniye saniye sayıyorum. Ne yaptıklarını bilmemeye dayanamıyorum. Kid ve diğerleri Toad'la buluştuktan kısa bir süre sonra ayrıldılar ve başlarına ne tür bir bela geleceğini ancak hayal edebilirim.

Hepsi kulübeye geri dönüyorlar. Arabama bindim ve hemen oraya doğru yola çıktım.

Onunla konuşmam lazım. Onu görmem lazım.

OceanofPDF.com

COLD HARD TRUTH

bulmakta zorlanıyorum. Nasıl yaptığımızı zar zor hatırlıyorum.

son kez oraya gittim. Birkaç yanlış dönüş yaptıktan sonra bir arka köy yolundan geri dönün, sonunda tekrar yolumu bulmaya çalışıyorum. Burası cehennem gibi karışık ve dışarının zifiri karanlık olması da yardımcı olmuyor.

Sonunda oraya giden çakıllı yolun tabelasına rastlıyorum. Dolambaçlı patikadan geçerek arabamı diğerlerinin yanına park ediyorum.

Kilitli kapıyı hafifçe tıklatıyorum, gecenin buz gibi esintisi kemiklerimi ürpertiyor. Burada istenmediğim fikriyle nabzım çılgınca atıyor. Dürüst olmak gerekirse, bu kulübenin sahibinin kim olduğunu bile bilmiyorum. Bu aptalca bir fikirdi.

Yanıt alamayınca merdivenlerden geri indim, bir gözüm kapıda, sonunda dönüp aşağı inene kadar çakıllı araba yolundan tekrar

arabama doğru. "Cole?" Hawke'ın boğuk sesi sesleniyor.

Sesi duyunca hemen dönüyorum, ses tonundaki acı çoktan evime vurmuş.

"Hawke, ne yapıyorsun?" Ona doğru ilerleyerek soruyorum.

Merdivenleri çıkarken adımlarım hızlanıyor ve onun açık kapının çerçevesine yaslanmış, kollarının üzerinde zar zor ayakta durduğu yere geliyorum.

Siyah, mürekkep rengi saçları dağınık ve siyah kot pantolonu açık, ince kalçalarına zar zor tutunuyor. Rastgele yerleştirilmiş dövmelelerini ve dalgalı karın kaslarını sergileyen gömleğinin olmayışı birden midemi bulandırıyor. Neden yarı çıplak? Tahmin edebileceğim sebep midemi bulandırıyor mide bulandırıcı bir hoşnutsuzluk.

"Kutlama yapıyorum, sen ne yapıyorsun?" diye hafifçe mırıldanıyor, belli ki bir şeylerle kafası karışmış.

Kutlama mı? Nefesindeki alkolün kokusunu alabiliyorum ama sanki bundan daha fazlası varmış gibi hissediyorum. Göz bebekleri fincan tabağı gibi. ve gözleri garip bir şekilde odaklanmış görünüyor.

"Hawke," diye fısıldıyorum, üzüntüyle onun formuna bakıyorum, sonra bakışlarımı onunkilere geri çeviriyorum.

"Nic," diye fısıldıyor, benimle alay ederek.

Bana böyle seslenmesinden nefret ediyorum. Ben onun için Nic değilim, Cole'um.

Soğukluğu tüylerimi diken diken ediyor. Bu tanıdığım adam değil.

Geriye doğru tökezleyerek mutfağa doğru ilerliyor. Onu içeri kadar takip ediyorum, ellerimi kot pantolonumun

ceplerine sokuyorum ve köşeden bakınca birkaç kişilik bir grup görüyorum

oturma odasında. Rock müzik çalıyor ve birkaç kişi çoktan sızmış gibi görünüyor.

"Bu kimin kulübesi?" Yavaşça ona doğru ilerleyerek soruyorum.

"ok soru var, hiç cevap yok," diye mırıldanıyor, tezgâha yaslanıyor, sadece dörtte biri dolu olan Hennessy şişesini buluyor, dudaklarına götürüyor ve keskin likörden uzun bir yudum alıyor.

Davranışına gözlerimi deviriyorum. Eğer bir şey varsa, tüm cevapları saklayan o.

"Hey! İşte benim kızım!" Hawke alay ederken Kid oturma odasındaki koltuğundan yüksek sesle anons eder.

Adamın kolu bir kıza dolanmış, kız da tembel tembel adama sokuluyor. Oradaki diğer insanlar yüzlerini bana dönerek

Şüpheli bana doğru bakıyor. Grupta Marion'u fark ettim ve anında midem bulandı.

"Konuşabilir miyiz?" Hawke'a üst kolunu tutarak soruyorum. Sanki onu yakıyormuş gibi kolunu dokunuşumdan çekiyor.

"Konuşmak mı? Ne hakkında?"

"Cam, lütfen," diye yalvarıyorum sessizce, elini elime alarak. "Bir saniyeliğine bir odaya gidebilir miyiz?"

Grup bize bakıyor, sessizce konuşuyor ve biz sohbet ederken sırtıyorlar. Marion'un gözleri bize daralıyor ve bunun ne kadar tuhaf görüldüğünü biliyorum. Yine de artık umurumda değil. I

bir şekilde ona ulaşmaya çalışmalıyım.

Elimi elinin içinde hissedince gergin duruşu gevşiyor.

"Peki," diyor başını sallayarak.

Odaya giriyoruz ve o da gidip
Köşedeki şezlonga kararsız bir şekilde uzanıyor. Hennessy'yi
şişenin boynundan tutuyor ve sırt üstü uzanıp tavana
bakarken sandalyenin kenarına asıyor.

Aramızda yerde duran bir çift kadın iç çamaşırı görüyorum.
Boğazım düğümlenirken gözlerim onlara dikiliyor,
Ağlamak istiyor ama acısını bastırıyor. Başını kaldırıp
konuşmamı bekliyor, sonra neden bir şey söylemediğimi fark
ediyor.

"Ah, evet. Ne kadar mükemmel." Başını tekrar arkaya
atarak alay ediyor.

Hepsi toplanıyor. Gömleksiz hali, iç çamaşırı, uyuşturucu,
alkol.

"Ne merak ettiğinizi biliyorum. Evet, belki de
Marion'un," diyor şişeyi yere bıraktıktan sonra. Bir dirseğinin
üzerinde doğruluyor. "Belki de sadece sevişmişizdir."

Sanki bu ifade kalbime bir bıçak saplamamış gibi omuz
silkiyor. Gözlerimi bolca kırıştırıyor, ağlamamak için yavaş
ve düzenli nefesler almaya çalışıyorum.

"Belki de seviştikten sonra kanepede kucağımda
uyuyakalmıştır, ben de ailece bir brunch planlarken onun
mükemmel kıcını okşamışımdır."

Ses tonunda zehirle konuşuyor. Sözleri derinden kesiyor.
Şimdi anlıyorum. Bunu bana acısını hissettirmek için yapıyor
ve inanın bana, hissediyorum.

"Yani bu kadar mı? Bir şey görüyorsun ve benim hakkımda bir şey varsayıyorsun ve hepsi bu, öyle mi?" Kaşlarım öfkeyle birbirine çarparak soruyorum.

"Sadece Nic'in kitabından bir sayfa alıyorum. Önce yargıla, soruları sonra sor."

Acımasızlığı karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum. Sandalyeden bana bakarken gözlerimi kısıyorum, teması hiç kesmeden bir kez daha çekiyor.

Acı çekiyor.

Bana buz gibi bakışından bunu hissedebiliyorum. Ama bu yanlış.

"Onu becerdin mi? Cidden mi?" Kendimi tutmaya çalışsam da son kelimedede sesim kırılarak soruyorum.

"Ya yapsaydım? Bunun bir önemi var mı?" Başını eğiyor. "Bekâr değilim ki. Beni seçmiş ya da seçmeyi planlıyor da değilsin."

"Bu hiç de doğru değil." Gözümden bir damla yaş süzüldü ve hemen sildim. "Öyle bir şey değil."

Ağladığımı anlıyor ve yüzü yumuşuyor, omuzları biraz çöküyor. Önemsediğimi, bunun beni incittiğini bilmeli, tıpkı Patrick'in onu etkilediğini bildiğim gibi.

Birlikte sessizlik içinde otururken derin bir nefes alıyor. Duvardaki küçük, asılı saat tik tak ediyor, geçen her saniye beni yavaşça öldürüyor.

"Onu becermedim. Ona ya da başka bir kıza hiç dokunmadım. Çocuk burada biriyle birlikteydi. Ben sadece gerçekten

berbat." Kendini işaret ederek alay ediyor ve sandalyeye geri yaslanmadan önce saçını karıştırıyor.

"Sen bundan daha iyisin Hawke. İçki ve uyuşturucuyla kendini yok etmeni izlemek için burada kalmayacağım. Bunu göremiyorum," diyerek ayrılmak için dönüyorum. Kendini bu şekilde yok etmesini destekleyemem, bu kalbimi kırıyor.

Peşimden gelmesini umuyorum, gitmeme engel olması için dua ediyorum, beni gerçekten burada istediğine ve bu duruma düşmek istemediğine dair bana biraz açıklık getirmesi için dua ediyorum.

ama benimle birlikte tırmanmaya istekli.

"Cole, bekle," diyor sandalyeden kalkmak için tökezleyerek. Kapının yanında duruyorum, elim alnımı kavırıyor, anahtarlarım elimde. Her şey çok ağır.

Bazen bu acıya değip değmediğimi merak ediyorum ve belki de bensiz ve saçmalıklarım onu uçurumun kenarına getirmeden daha iyi olacağını düşünüyorum, eğer benimle uğraşmanın stresi

Şu anda gerçekten ihtiyacı olan bir şey. Çok derin Altında yatan sorunlar, içinden çıkamadığı bir karanlık ve bu alemde açıkça görülüyor ki benim berbat durumum buna yardımcı olmuyor.

"Cole." Beni kapıda karşılıyor, ne diyeceğini ya da ne yapacağını bilemeden bir elini saçlarında gezdiriyor. "Ben-" Duraksıyor, bir adım daha yaklaşımadan önce iki elini yüzünde gezdiriyor. "Kendimi yok etmeye çalışmıyordum." Onun

Yutkunurken sesi yumuşuyor ve ön kolunu arkamdaki

kapıya koyarak kapıyı kapatıyor, uzun gövdesiyle beni engelliyor.

Yakınlığı karşısında bir iç çekiyorum, sadece üstümdeki formuyla bile her şeyi yeniden hissediyorum. Uzanıp ona dokunmak, her ağrısını dindirmek, onu oluşturan kırık parçaları onarmak istiyorum.

Yavaşça hareket ediyor, titreyen elini yüzüme götürüyor, elmacık kemiğimi nazikçe çiziyor, çeneme doğru iniyor, gözleri dudaklarımdan hiç ayrılmıyor. Bakışlarında bir acı, çok yakın ama ulaşamayacağı bir şeye duyduğu özlem var.

"Tekrar uyuşmuş hissetmeye çalışıyordum," diye yumuşak bir sesle konuşuyor, titreyen elini çenemden çekip yumruk haline getirdikten sonra yanına bırakmadan önce.

Sadece bu cümle bile beni yıkıyor. O hissetmeye çalışıyordu

Tekrar uyuşmuş. Yıllarca hissizlikten başka bir şey hissetmedikten sonra, onun hayatına hissetmesini sağlamak için girdim. Hissetmeye alışık olmadığı şeyleri hissetmesini, güç duvarını yıkan şeyleri hissetmesini ve bununla ne yapacağını bilememesini sağlamak için. Yakalandı.

Tıpkı benim gibi. Beklemediği duyguları uyuşturmak için eski alışkanlıklarına geri dönüyor.

Uzanıp saçlarının bir kısmını geriye ve yüzünün dışına doğru tarıyorum. Sıkıntıdan patlamış gibi görünen yüzünü. Solgun görünüyor, gözlerinin altındaki koyu halkalar hiç bu kadar belirgin olmamıştı.

"Uyuşmanı istemiyorum," diye fısıldıyorum, iki gözümün arasına bakarak. "Bir daha asla."

Gözlerini sıkıca kapattı, başını arkamdaki kapıya yasladı, büyük eli yukarı doğru kıvrıldı ve

boynumun kenarına dolandı. Burnundan ağır ağır nefes alırken burun delikleri genişliyor.

"Onun sana dokunmasına dayanamıyorum." Diğer yumruğunu üstümdeki kapiya vuruyor, diğer eliyle boynuma sarılarak beni kapiya sabitliyor ve alnını benimkine yaklaştırıyor. "Bu beni deli ediyor."

"Biliyorum," diyorum, onu sakinleştirmek için ellerimi usulca ve yavaşça göğsüne koyarak. "Biliyorum bebeğim, görüldüğü gibi değildi. Güven bana."

Alay ediyor.

Kollarımı onun sağlam gövdesine doluyorum, sıcak tenini kendime çekiyorum, gözlerimde bir yalvarışla ona bakıyorum, ona gerçeğimi söyleyen bir yalvarışla.

"Değil, Cam. Her şeyi bitireceğim. Bitireceğim."

"Bunu ne kadar istesem de, gerçekleştiğini göremiyorum." Yutkunuyor, alnını benimkine yaslıyor, dudaklarımız birbirinden birkaç santim ayrılmış.

"Sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum," diye açıklıyorum. "Tüm bu süreç boyunca."

Bu cümle onun önce şaşkınlıkla alnını kırıştırmasına, sonra da benden uzaklaşmadan önce kıkırdamasına neden oldu. Ellerini saçlarında gezdiriyor, fit gövdesini önüme uzatıyor ve derin bir iç çekiyor.

"Dürüst mü?! Bana karşı dürüst olmak istiyorsun ama neden hapse girdiğimi bile bilmiyorsun. Burada dürüstlük yok. Bilseydin, bana karşı dürüst olmana gerek kalmazdı. Gitmiş olurdun. Ve bu dürüstlüktür."

Uyuşturucu mu yoksa alkol mü onu böyle davranmaya itiyor bilemiyorum. Neredeyse her şeyi anlatacak mı diye merak ediyorum.

Her şeyi bana. İçten içe öyle olmasını umuyorum.

Ona tekrar yaklaşıyorum, ellerim uzanıyor, belini arıyor, onu kendime doğru çekiyorum, bana karşı sıcaklığını hissetmeyi özlüyorum.

"Geçmişin seni tanımlamıyor Hawke. Sana bunu söylemiştim.

Bunun sizi geride tutmasına izin veremezsiniz."

Alaycı bir tavırla bana kaşlarını çatıyor ve yere bakıp çenesini esnetiyor. "Bu beni engelliyor Cole. Her lanet gün."

Kullandığı kesin ton, eli kolu bağlanmış, köşeye sıkışmış ve kendini savunamayacak durumda olduğu gerçeğinin ipuçlarını veriyor. Onu nasıl teselli edeceğimi bile bilmiyorum ama bunu istediğimi biliyorum. Onun her şeyden daha fazlası olduğunu biliyorum. onu rehin tutuyor. O daha iyisini hak ediyor; çok daha fazlasını hak ediyor.

"Bir yolu olmalı. Bunu çözmemizin bir yolu. Birlikte," diye yalvarıyorum, tekrar ona doğru ilerleyerek. "Beni bu çılgınlığın içinde kaybetme."

Patrick'in dönüşünden önce bana söylediğı sözleri tekrarlıyorum, umarım derinlerde bir yere ulaşırlar. Onu önündeki gerçekliğe uyandıracak bir yere. Onun bana ihtiyacı olduğu gibi benim de ona ihtiyacım olduğu gerçeğine. Gözleri benimkileri buluyor ve ağzını kabaca benimkilerin üzerine yerleştirmeden önce yüzünü

buruşturuyor.

Onu her şeyimle öpüyorum, ona olan ihtiyacımı
kanıtlıyorum, dilimin her vuruşunda bunu hissetmesini
umuyorum

onunkine karşı. Yavaşça ellerimi boynuna ve çenesine doluyorum, o iki bileğimi de kavlıyor, öpücükten geri çekilip bileklerimi ondan alıyor. Dikkatli bir şekilde aramızda tutuyor, ayırık dudaklarının arasından nefes nefese kalıyor.

"Biliyor musun, senin içinde kendimden bir parça bulunduğumu hissediyorum." Ellerini bileklerimden ellerime götürüyor, göğsüne koymadan önce onları tutuyor, kalbinin ritmi içimde çarpıyor, tekrar bir olduğumuzu hissediyorum.

"Sadece ona bakıyorum. Tam karşımda, ciğerlerinin her nefesinde, kalbinin her atışında, muhteşem gözlerinin her kırışığında." Usulca gözlerimden burnuma, dudaklarıma ve tekrar geriye bakıyor.

Yumuşak ifadesi aniden sert ve soğuk bir hal alıyor. Ellerimi vücudundan uzaklaştırarak tekrar yanlarıma düşmelerine izin veriyor. "Ama daha fazla kendimi kaybetmeyi göze alamam."

İtiraf ettiği acı karşısında gözlerimi sımsıkı kapatıyor, acıyı iliklerime kadar hissediyorum. Artık hissetmek istemiyor. Kendisi hakkında bildiği her şeyin benim tarafımdan bilinmesi onun için buna değmez. Burada kalmayacağımdan o kadar emin ki.

İkimiz de bir parçamızı riske atıyoruz. Parmak uçlarımızda ilerliyoruz ama ikimiz de o son adımı atmaktan emin değiliz. Düşeceğimizi biliyoruz, ama birlikte düşecek miyiz? Birisi Son dakikada tutunup diğerinin sonunun gelmesini izlemek mi?

Gözyaşlarımı yutuyorum, ağzım açılarak ayakta kalmamı sağlayacak oksijeni içime çekmeye çalışıyorum. Her şey çok acıtıyor.

"Senin için iyi değilim Cole." Soğuk bir şekilde konuşuyor, gözleri karanlık ve duygudan yoksun.

"Hayır," diye boğuluyorum gözlerim yaşararak, "öylesin. Sen iyisin. Benim için iyisin."

Uzanıp yüzünü tutuyorum, başparmaklarımı alt dudağında gezdiriyorum. Onu kendime karşı kaybediyormuşum, benden önce yaşadığı bu trajedi kâbusuna karşı kaybediyormuşum gibi hissetmeye dayanamıyorum. Umurumda olmadığını bilmesini istiyorum. Burada olduğumu ve denesem bile gitmesine izin veremeyecekmişim gibi hissettiğimi bilmesini istiyorum.

"Ben hüküm giymiş bir katilim."

Cümle beni duraksatıyor; kelimeler içime, kemiklerimin derinliklerine bir ürperti gönderiyor. Hiçbir şey olmamış gibi kelimeleri dudaklarından düşürüyor. Kalbim sanki keskin bir cisimle delinmiş gibi hissediyorum. Yaşıyorum Hava almakta zorlanıyor.

Gözleri benimkilere bakıyor ve gerçeklerden başka bir şey söylemiyor.

Soğuk ve katı gerçeklerden başka bir şey yok.

32

OceanofPDF.com

EVEN ANGELS FALL

|| Bu doğru değil," diyorum inanamayarak başımı sallayarak.

"Bu doğru. Araştırın. Her yerde var" diyor. omuz silkerek.

Bu empatik, şefkatli, duygusal bireyin soğukkanlılıkla böyle bir şey yapmış olması mümkün değil. Buna inanmıyorum. Bunun mümkün olabileceğini hayal bile edemiyorum.

"Buna inanmıyorum. Yapamazsın... İmkânı yok," diye cevap veriyorum nefes nefese. "Bu kadar basit olamaz. Bu hikayede daha fazlası var."

"Bunun bir önemi var mı? Kağıt üzerinde, ben artık buyum. Bunu değiştiremem Cole. Ben lanet olası bir katilim." diye itiraf ediyor ve gidip tekrar sezlongun kenarına oturarak başını ellerinin arasına alıyor.

Başımı şaşkınlıkla sallarken amaçsızca bakıyorum, her şeyi anlıyorum. Bunu öğrenmemi bekliyordu, bunun her şeyin sonu olacağını, bu kaçamağımızı terk etmemin nedeni olacağını varsayıyordu.

ve asla arkama bakmam. Ben onun için safım. Bunun gerektirdiği ağırlıkla başa çıkamayacak kadar saf.

"Hawke, sen bir belgenin söylediği gibi değilsin-" "Cole, artık bir önemi yok! Öyle olduğunu söylemeye çalışabilirsin.

Ben değilim, ama yanıyorsun! Bunun geri dönüşü yok! Biri bu yüzden öldü!" diye bağırarak beni irkiltti.

Yaşadıklarının çoğunu içselleştirmiş. Bu nasıl oldu? Kimi ve neden öldürdü? Bu konuda kiminle konuşabildi? Kime güvenebilirdi?

O kadar genç yaşta tek başına hapse girmeyi nasıl başardı? Kötü insanlarla birlikte, gerçekten kötü insanlarla. Olmak istediğin adama dönüşmene yardım edecek türden insanlar değil.

O ayağa kalkıp odada volta atarken ben derin bir nefes alıyorum,

kendini serinletmeye çalışıyor. Kalbim benden önce bu adam için kırılıyor. Onu zorlamak istemiyorum, özellikle de alkol ve Tanrı bilir daha nelerle kafayı bulmuşken.

"Şu anda bu saçmalıklar için çok berbat durumdayım." Başını sallıyor, koltuğun kenarına tekrar oturuyor, başı tekrar ellerinin arasına düşüyor.

Yaklaşıyorum, ama konuştuğunda beni olduğum yerde durduruyor. "Bu senin için çok fazla Cole. Bana anlatmak zorunda değilsin. I

öyle olduğunu biliyorum."

Konuşma tarzındaki kesinlik beni kırıyor. Onu hayatımda tutmak için neler yapabileceğimi bilmiyor. Onu hayatımda tutmak için

Onun bunun bir parçası olmayacağı düşüncesi yıkıcı. Onunla birlikteyken hissettiklerimi daha önce hiç hissetmemiştim ve biliyorum ki

bir daha asla yapmayacağım. Geçmişî onu tanımlamıyor ve bunların hiçbirî beni uzaklaştırmak için yeterli değil.

Sessizce önüne düşünüyorum, dizlerim sandalyenin altındaki pelüş halıya çarpıyor.

"Gitmelisin," diyor usulca. "Patrick nerede olduğunu merak edecek."

Önünde diz çökerek bileklerini nazikçe tutup yüzünden aşağı doğru çekiyorum ve başını kaldırıp bana kuşkuyla bakmasını sağlıyorum. Saçları kan çanağına dönmüş gözlerine düşüyor, kırmızı çizgiler yeşil ve mavilerin olağanüstü bir kontrastla ortaya çıkmasını sağlıyor.

Bu haliyle bile bana çok güzel geliyor. Güzelce kırılmış, ama yine de büyüleyici bir şekilde çarpıcı.

Gözlerim onunkilere odaklanıyor, ona doğru bakıyorum. Başını hafifçe yana eğiyor, gözlerinden yayılan acı hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Benim için hazır.

Gitmek için uyuştuğu ana hazır. En hüzünlü, en kesin bakışıyla bekliyor,

Buraya kadar olduğunu bilerek. Burası ayrıldığıım kısım.

Bacaklarının arasına sürünüyorum, yüzünü ellerimin arasında tutuyorum, başparmaklarımı o ana kadar hiç bu kadar belirgin görünmeyen elmacık kemiklerinin üzerinde gezdiriyorum.

"Patrick'i sikeyim," diye cevap veriyorum.

Şaşkınlıkla bakarken kaşları seğiriyor.

"Her ne kadar bunun beni korkutup kaçıracağını ummuş olsan da, korkutmadı ve korkutmayacak. Senin kim olduğunu biliyorum. Kalbini biliyorum. Sen inanılmaz bir adamsın.

ve hala savaşma yeteneğiniz var. Ve bu benim için çok fazla değil, hiç değil. Sen benim her şeyimsin Cam ve bu dünyada beni başka türlü ikna edebilecek tek bir kişi bile yok."

Yutkunuyor, başi hala ellerimde, boğazının yuvarlanması ve nefes alışındaki artış bana çok şey anlatıyor. Alnı tekrar benimkine değmeden önce, gözleri birbirine sıkıca kenetlenirken ağzı açık kalıyor.

Aramızda aynı havayı soluyoruz, saniyeler hızla geçip gidiyor, şimdi de hızlarıyla bizimle alay ediyorlar.

"Hadi seni buradan çıkaralım," diye fısıldıyorum, biraz geri çekiliyorum, gözlerim umutlu bir ifadeyle onunkileri arıyor.

Göğsü, hiç beklemediği bu yanıtta duyduğu rahatlamadan başka bir şeyle inip kalkıyor. Usulca başını sallıyor, gözleri aniden umutlu görünüyor.

Tekrar başını sallayıp onu pmemi beklerken başımı yukarı kaldırıp dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Dudaklarımı önce yumuşakça, sonra gözlerimi kapatıp kendimi ona doğru bastırırken daha sert bir şekilde dudaklarına bastırıyorum.

"Nereye gideceğiz?" diye soruyor usulca, öpücükten geri çekilerek.

"Her yere," diye fısıldıyorum dudak halkasına.

Yüzüme bakıyor, başparmağını yanağıma sürtüyor.

"Tamam, hadi gidelim."

Bizi takip eden şaşkın yüzlerle evden ıkıyoruz. Kulübeden uzaklaşırken Hawke bana bildiği bir yere gitmemi söyledi.

Yolcu koltuğunda geriye doğru yaslanıyor, bir eli yan kapiya tutunurken diğer eli tuhaf bir şekilde koltuk başlığına uzanıyor.

"İyi misin?" Ona bakıyorum, kalçalarını yeniden ayarlamasını izliyorum.

İnliyor. "Evet, bu boku gerçekten hissetmeye başladım."

Keyifli bir gülümseme oluşurken başı geriye düşüyor. O kadar çekici ki, bu çekici bir zaman olmamalıyken bile. Onun içindeki uyuşturucu hissinin tadını çıkarmasını izlemek aslında beni denemek için meraklandırıyor.

"Ben oraya varmadan önce ne aldın?" Birden endişelenerek sordum.

"Molly," diyor başını çevirip bana bakarak.

Coşku. Yüce İsa.

Bana bu eski toprak yolu gösteriyor, bu patika bizi bir zamanlar birinin gözetleme noktası olmuş olması gereken bu küçük dönemece götürüyor. Yırtık çalıların arasında, sadece ay ışığında ağaçların arasını kilometrelerce görebileceğiniz bir açıklık var.

Arabayı park ederken, "Cole, sana dokunmam gerek," diyor.

Ellerini metodik bir şekilde kot pantolonunda aşağı yukarı gezdiriyor ve dilini dudaklarında gezdiriyor.

"Yapmamamız gerektiğine emin misin-"

"Seni her yerde hissetmeliyim. Kahretsin, kendimi çok iyi hissediyorum." "Hawke, bekle," diyorum, emniyet kemerimi çıkarıp onunla yüzleş.

Dolgun dudakları aralanmış, büyümüş gözleriyle bana bakıyor.

Merakım tamamen arttı.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye sorar, aniden aşırı endişelenir.

Sırtışım meraklı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Denemek ister misin?" diye soruyor, her zamanki gibi beni okuyor, inanmayan bir bakışla kaşlarını kaldırıyor.

Biraz omuz silkiyorum ve gülümsemeye devam ediyorum.

"Hayır. Hayır, kesinlikle hayır. Seni bu işe bulaştıran ben olmayacağım." "Hawke, kapa çenenin. Ben yetişkin bir kadınıam.

kendim. Bırakın kendim olayım." Kendimden emin bir şekilde sırtıyorum.

Bir süre bana bakıyor, ne yapacağını bilemiyor.

"Üzerimde bir tane daha var. Ama hepsini alamazsın.

Küçükten başlamalısın."

Alt dudağımı ısırdım. "Tamam."

Hareket etmiyor, sadece merakla bana bakıyor, açıkça bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor.

"Tamam dedim! Denemek istiyorum ve seninle güvende olacağımı biliyorum."

Gözlerinde söylenen sözlere karşı bir minnettarlık var ama gerçek bu. Bana zarar verecek bir şey yapmama izin vermeyeceğini biliyorum. Eğer bir şey varsa, onun burada olması

Deney olmak için en güvenli yer. Ben bir kez olsun kendimi bırakırken onun beni koruyacağını biliyorum.

"Etkisini göstermesi uzun sürmez," diyor ve hapı bulup benim için ikiye bölüyor. "Ağzını aç."

Dilimi ona doğru uzattım. Bana dikkatle bakıyor, sonra koltuğun üzerinde öne doğru eğiliyor ve onun yerine yumuşak ve yavaş bir şekilde yalıyor.

Yalama öpücüğe dönüşürken inliyorum.

"Özür dilerim. Siktir." Çenesini sıkıyor, kotunu düzeltiyor.

Bir süre birlikte müzik dinleyip kafamın iyi olmasını beklerken bana hapi veriyor. Hawke avuç içlerimizi sürekli birbirine sürterken ellerimiz konsolda birleşiyor, Parmaklarını kolumun ve sırtımın uzunluğunda gezdiriyor.

"Çok yumuşaksın. Teninin tenime değmesini seviyorum."

Hapin etkisini hissetmeye başladığımda kalbim daha hızlı atıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve ağızımdan nefes almaya başlıyorum. Şimdi gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Buraya gel," diyor, elini tutuyor ve koltuğu gidebildiği kadar geriye çekerek kucağında bana yer açıyor.

Onun yardımıyla konsolun üzerine tırmanıyorum, kucağına oturuyorum, sırtımı göğsüne dayıyorum. O beni yatıştırmaya başlayana kadar kalbimin atış hızından dolayı paniklemeye başlıyorum.

"Sorun yok, karşı koyma. Bırak bu his seni ele geçirsin. İçine gömül."

Nefes alışını taklit ediyorum, göğsünün arkamda genişleyip daraldığını hissederek buna yardımcı oluyorum. Elleri

Yavaşça etrafımı sarıyor, biri kalçamdan aşağı iniyor, diğeri göğüslerimin arasından yukarı çıkıyor, başparmağının yavaş daireler çizerek ovduğu boynumun kenarında dinleniyor.

Ağız kulağımın yanında, bana karşı yumuşak, sıcak nefesler

alıyor. Yastık gibi dudakları kulak mememin etrafını sarıyor,
hafifçe

emerek, nefes nefese bir inilti çıkarmamı sağladı.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diyorum boynumu ona doğru eğerek.

Dişlerini kulak mememde gezdiriyor, sonra diliyle boynumun yan tarafını yalıyor, ıslak, açık ağız bırakıyor. boylu boyunca öpüyor. Duygular, içimde patlayan küçük havai fişek patlamaları gibi oluyor. Her yalama, her dokunuş, içimde yankılanan her inilti patlayıcı bir his veriyor.

"Tanrım, Cole, daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var." İç çekiyor, ereksiyonunu kıcıma bastırıyor. "Bu çok iyi."

Elleri pantolonumun düğmesini buluyor.

"Evet Cam," diye nefes alıyorum, eline yer açmak için gözlerini açtığında.

Parmaklarını iç çamaşırlarımın altından geçirerek tatlı merkezimi buluyor, orta parmağını yarığım boyunca gezdiriyor. Kalçalarım kalkıyor, her vuruşunu karşılıyor, dolu hissetmek için ağrıyor. Elini sıkıca boynuma sararak beni sıkıca tutarken parmaklarını içime daldırıyor. Ağızım zevkle açılıyor ve başımı göğsüne yaslayarak inliyorum.

"Çok yumuşak," diye fısıldıyor, beni kendine çekerken sertleşmiş sikini kıcımın arasına sıkıca bastırıyor. "Çok yumuşak."

Duygulara tamamen teslim oluyorum, tüm zamanın, tüm engellemelerin, her şeyin izini kaybediyorum. Başka bir yerde, başka biriyle başka bir şey yapıyor olmak istemezdim. Olmam gereken yerdeyim ve yansımaları hiç umurumda değil. Her

Elinin okşaması içimde tekrar tekrar minik orgazmlar yaratıyor, sıcaklık her tarafıma yayılıyor, Beni mutlak mutluluğa sürüklüyor.

"İyi misin?" diye soruyor, parmakları içimde, başparmağı yumuşakça klitorisimin etrafında dönüyor. "İyi hissediyor musun?"

Bunun da etkisi altındayken hala beni kontrol ediyor olması şaşırtıcı ama bana karşı çok temkinli ve bunu seviyorum.

Elini nazikçe pantolonumdan çekip çıkarıyorum ve yüzünü ona dönmeden önce bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum; kucağına otururken kalçalarım onunkilerin iki yanında duruyor. I

ellerimi omuzlarına koyuyorum, onun elleri de kalçalarımı buluyor. Bana bakıyor, genişlemiş göz bebeklerimi görür görmez koyu renk gözleri arzuyla doluyor.

"Harika hissediyorum," diyorum, ellerimi saçlarında gezdiriyor, parmak uçlarımdaki yumuşak hissi seviyorum. "Harika hissediyorsun."

Enerjiliyim, güçlüyüm, midemde kelebekler uçuşuyor. Her bir uzvuma, parmaklarıma, ayak parmaklarıma kadar yayılan genel bir coşku hissi var. Hawke'a bakıyorum, kendimi ona hiç bilmediğim bir şekilde bağlı hissediyorum, sanki Evren bizi varlığımızın her zerresiyle birbirimize bağlamış gibi.

Bana hayranlıkla bakıyor, ellerini sürekli açıkta duran bacaklarımda gezdiriyor. İçimden dudaklarımı ona sürtmek geliyor, ben de öyle yapıyorum. O tavana bakarken ağzımı boynunda gezdiriyorum ve boğazını bana açıyor.

Uzunluğunu yalıyorum

dilimi kulağına götürüyorum ve onun bana yaptığı gibi kulak memesini emiyorum. Kalçalarını yukarı itiyor, yüksek sesle inlerken gözlerini sıkıca kapatıyor.

Ses içime elektriksel uyarılar gönderiyordu. "Oh lanet olsun..."

Kucağında daha yükseğe oturuyorum, yüzünü buluyorum ve onu yutmaya hazır bir şekilde aşağıya bakıyorum. Gözlerini açıyor, kaşları kalkıyor ve bir sonraki hamlemi bekliyor.

"Beni şaşırtmaya devam ediyorsun." Bana bakıyor, kalçalarımı onunkilerle buluşacak şekilde döndürdüğümde ağzı hafifçe aralanıyor.

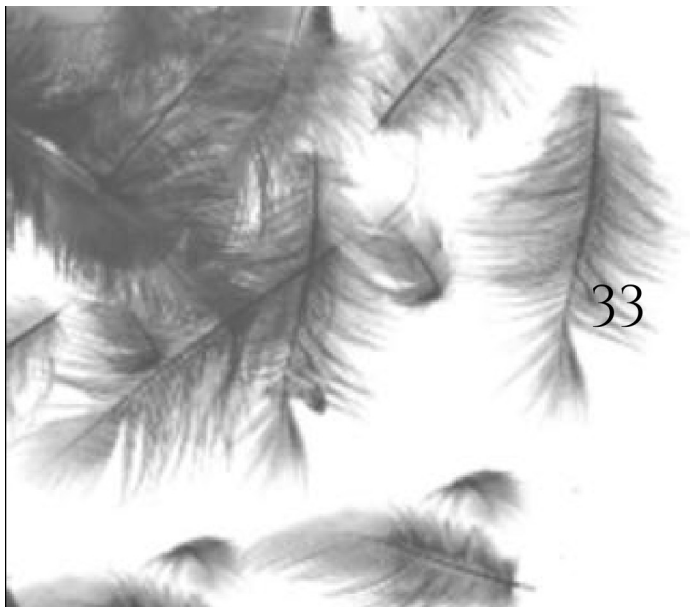
Etrafımızı saran ateşin alevlerinin tadını çıkararak ona şeytanca gülümsüyorum.

"Sen en saf, en kirli küçük şeysin." Gözlerini bana dikerek sırtıyor. "Bir günahkârın dudaklarına sahip bir aziz. Şeytanlarına sahip çıkan bir kadın."

"Sana sahip olmama izin ver," diye fısıldıyorum, dudaklarım onunkilerden birkaç santim ötede.

Dilimi ona doğru uzatıp bekliyorum. Dilimi çabucak yalıyor, sonra çekilip tekrar gözlerimi bulmadan önce kendi diliyle ağızma vahşice saldırıyor.

"Güven bana bebeğim, biliyorsun."

33

OceanofPDF.com

I WON'T LIE

Yanıyorum.

Bedenimin içi arzuyla yanıyor, talep ediyor Hayatta kalmak için bu adamı altıma almalıyım. Daha fazla dayanamayacağım ve görünüşe göre o da dayanamayacak.

"Cam." Kalçalarımı ona sürtmeye devam ederken bir inilti benden kaçıyor.

Elleri yavaşça kalçalarımın yukarıya ve kışıma doğru yol alıyor, kalçalarımın üst kısmına doğru usulca ilerlemeden önce parmaklarının arasında derimi sıkıca tırmalıyor.

"Hiç bu kadar pürüzsüz bir şey hissetmemiştim." O tembel, mutlu sırıtışıyla gülümsüyor ve seks delisi bir manyak gibi tüm yüzünü yalamamak için içimdeki her şeyi kullanıyorum.

Gömleğinin kenarını bulup yukarı çekiyorum. Çıkarabilmem için biraz doğruluyor, bu sırada saçları darmadağın oluyor ve tekrar gözlerinin içine düşerek ikimizi de güldürüyor. I

hızla üstümü çıkarıyor, sonra ellerimi sırtıma götürüp sütyenimi çıkarıyorum.

Hiçbir çekingenlik yok, sadece onun sıcak tenini benimkine karşı hissetme ihtiyacı var. Kadife ve yastıklardan oluşan bir bulutun üzerinde süzülüyormuşum gibi hissediyorum, kendimi bu hislere kaptırma ihtiyacı hiç bu kadar mevcut olmamıştı. Yüzü ciddileşiyor, soyunmamı izlerken gözleri bedenim ve gözlerim arasında gidip geliyor.

Yutkunuyor, önünde sadece iç çamaşırlarımla üstsüz durduğumu görünce ağzı açık kalırken dudaklarını tekrar yalıyor. Birbirimize dokunuyoruz, ellerimizi vücutlarımızda gezdiriyoruz, hisler için yaşıyoruz, onunla birlikte gelen derin duygular. Gözlerimi başımın arkasına doğru yuvarlıyorum.

göğüslerim onun büyük, muhtaç ellerinde.

"Çok güzelsin," diyor, göğsüme ve boynuma öpücükler kondurarak. "İnanılmazsın ve benimsin." Başım arkaya sarkmış, zevkin tadını çıkarırken beni sahiplenme ihtiyacından bir inilti kaçıyor.

"Sana ihtiyacım var." Başımı eğip ona bakarken, yalvaran ses tonumdaki çaresizlik açıkça belli oluyor. "Seni istiyorum içimde. Seni her yerde hissetmeliyim."

Birbirimizin dokunuşuyla ikimiz de kendi coşkumuza kapılıyoruz. İçimizde ateşlenen bu kimyasalların tatmin edici heyecanıyla kendimizi kaybediyoruz.

"Şimdiye kadar hissettiğin her şeyden daha iyi hissedeceksin," diye fısıldıyor, vahşi gözlerimin içine bakıyor ve beni ensemden tutup ağzına çekiyor.

Dillerimiz birbirine dolanıyor, şeytani bir alaycılıkla ileri geri kayıyor, göğüslerimiz birbirine sürtünüyor

birbirlerine karşı. Kendimi hiç bu kadar uyanmış ve mevcut hissetmemiştim.

Onunla tamamen anı yaşıyorum, sonunda

Çöküşüm, çekingenlikten kurtuluşum, ben oluşum. "Bunu daha önce yaptın mı?" "Bunu daha önce yaptın mı?" diye sordum.

şu anda cevap.

"Asla." Gözleri şaşkınlık ve heyecanla kocaman. "Ben zaten biliyorum."

Ben göğsüne doğru daha da yükselirken o da kalçalarımın uzanıyor, böylece pantolonunu çözebiliyor ve yapmamız gerekeni yapmamıza yetecek kadar kalçalarından aşağı itiyor. Hafif bir homurtuyla boxer'ından kurtuluyor ve ben de iç çamaşırlarımı yana kaydırarak kendimi ona doğru eğiyorum. Göğsü

Hızla yükselip alçalıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, sikiğinin şişmiş başını içime bastırmadan önce kendini bana sürüyor.

Yumuşak, sıcak göğsüne tutunuyorum, başparmaklarımı meme uçlarına sürüyorum, üzerine çöktüğümde dişlerinin arasından tıslamasına neden oluyorum. Aldığım her santim içimde endorfin ve adrenalini patlaması gibi hissediyorum.

"Kahretsin, yapamam-" Elleri yana düşerken başını koltuğa yaslayıp gözlerini kapatıyor. "Dayanamıyorum o."

"Tanrım, Cam." Sert, kaygan şaftını yukarı ve aşağı kaydırırken nefes nefese inliyorum. "Bu inanılmaz."

Onun tabanına ulaştığımda, onu her zamankinden daha derin hissediyorum, kalınlığa uyum sağlıyorum ve daha hızlı hareket etmeye başlıyorum. Aramızdaki sıcaklık ve

ölçülemez his

hızımı bulduğumda beni ağlattı. Yüz ifadeleri ve boğazından çıkan sesler

Gördüğüm en seksi şey ve hayatının en iyi deneyimine dalmış gibi görünmesi için her şeyi yaparım.

"Harika gidiyorsun," diye övüyor. "Benim için ağzını aç."

İçimde kalan iki parmağını dilinin üzerine yerleştirirken dudaklarımı aralayıp dilimi hafifçe dışarı çıkarıyorum. Onları çabucak emiyor, sonra ağzıma yerleştiriyor.

"Tadına bak. Çok tatlısın."

Kalın sikini duvarlarımda yutmaya devam ederken parmaklarını emiyorum ve ona şok zevk dalgaları gönderiyorum. İki farklı şekilde içimde olmanın verdiği hisle gözlerinin başının arkasına kaymasını zar zor engelleyebiliyor.

Boynumun arkasını kavıyor, kalçalarını içime sokmaya devam ederken alnımı onunkine doğru çekiyor, beni sert, kadifemsi sikiyle dolduruyor. "Kahretsin, beni çok canlı hissettiriyorsun."

Onunla bu kadar yeni, bu kadar erotik ve bu kadar vahşi bir şeyin tadını çıkarma hissini seviyorum. Ona da aynı şeyleri hissettirmeyi seviyorum, birlikte en karanlık arzularımızın derinliklerindeyiz, tamamen kontrolden çıkıyoruz.

"Beni uyandırdın," diye cevap veriyorum. Dilimi dudak halkasının üzerinde gezdirdikten sonra ağzına giriyorum ve geri çekilip ona tekrar bakmadan önce tüm vücudumla öpüyorum. "I

Şimdi her şeyi çok net görüyorum. Sanki sana kadar tüm hayatım boyunca uyuyormuşum gibi."

Birlikte tamamen uçuyoruz, en heyecan verici şekilde bağlanmaya devam ederken bu yeni keşfedilen hisleri keşfediyoruz. Ona doyamıyorum. Kalbim, ruhum, her şeyim bu adam için tek olmak için ağrıyor. Artık teslim oldum. Tamamen bıraktım. Buradayım ve kararımı verdim. Kendimi inkar etmeye çalıştığım tek şeyin içine düştüm. Ama artık kendimi bundan mahrum etmeyeceğim. Bana her ne kadar mantıklı gelmese de, kalbimin derinliklerinde bir yerde bunun doğru olduğunu biliyorum. Biz haklıyız.

"Cole," diye fısıldıyor, dikkatimi çekmeye çalışıyor.

Gözlerimi kapattım, çünkü ona binerken içimde elektriklenen hisler dayanılamayacak kadar fazla hale geliyor, kalçalarımın her yuvarlanışında seksim zevkle dalgalanıyor.

"Bebeğim," diyor yine, bir şeyler söylemek istiyor.

Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda beni izlediğini görüyorum.

"Beni sevdiğini söyle," diyor, duygusal gözleri içime bakıyor. "Söylemezsen de sorun değil... İçinden gelerek söylemen gerekmiyor. Sadece söylediğini duymak istiyorum."

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor. Ruhunu yakan acıyı, ıstırabı ve kalp kırıklığını hissediyorum. Çünkü Bunun sadece Molly'nin konuşması olduğuna inanmak istesem de, bunun sadece onun güvensizliklerini ve ihtiyaçlarını açığa çıkardığını hissediyorum. İlgilenilmeye o kadar muhtaç ki ona yalan söylemem bile

bu ilkel sevilme ihtiyacını tatmin edebilir.

"Bunu bana nasıl sorarsın?" Yaşadıkları için kendimi çok kötü hissederek soruyorum.

Ellerini kalçalarımın üzerine koyuyor, parmakları içime giriyor, beni yukarı kaldırıyor ve boğazında gırtlaktan gelen bir iniltiyle kendini tekrar derine sokuyor.

"Sadece söyle bana, beni sevdiğini söyle," diyor tekrar, yalvararak.

"Sana yalan söylemeyeceğim Cameron." Tekrar üzerine çöküyorum ve dudakları aralanırken gözlerinin kısılmasına neden oluyorum.

"Sadece bir kez olsun nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum." Beni kendine doğru çekiyor, öpüyor, dili benimkinin üzerinde geziniyor, bu sırada bacakları dizlerinden bükülerek içime girmek için daha fazla kaldıraç sağlıyor.

Bunun geri dönüşü yok.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum öpücüğünü bırakıp göğsüne baktıktan sonra.

İçime daha sert giriyor, hızlı bir zevk patlamasıyla nefesimi kesiyor, sonra çenemi yukarı kaldırıp ona bakmamı sağlıyor.

"Bana bak," diyor nefes nefese ama ısrarla. "Cole, bunu söylerken bana bak."

Şimdi öyle bir güçle çarpışıyoruz ki gözlerim sulanıyor. O devam ederken ben inliyor ve haykırıyorum. İçime giriyor, beni tekrar tekrar kucağına çekiyor, kalçalarımın alt kısmı onunkinin üst kısmına çarpıyor. Elini boynumun arkasına dolayarak beni kendine doğru çekti, beni sıkıca yerinde tuttu, kendini dikti

Birbirimize bakarken duvarlarımın derinliklerine, umutsuzca aradığı cümleyi bekliyor.

"Seni seviyorum" diyorum, okyanus gibi gözlerinin altında onun ruhunu buluyorum ve bu beni değiştiriyor.

"Seni seviyorum, Cameron."

Bu duyguyu tarif edemem. Dehşet verici, şaşırtıcı, gerçek ve tamamen ham. Kendimi olduğum her şeyden sıyrılmış hissediyorum çünkü gerçeğim artık kendime bile ifşa olmuş durumda. Onu seviyorum ve bunu açıklayamıyorum. Bana mantıklı gelmiyor ama sanırım gelmemesi gerekiyor.

Bana en hüzünlü, en minnettar ifadeyle bakıyor. En son ne zaman birinin onu böyle sevdiğini söylediğini duyduğunu bilmiyorum. Belki de hiç. Beni içeri alacak kadar güveniyor bana, ne kadar sevdiğini gösterecek kadar.

Böyle bir şeyin onun için ne anlama geldiğini, bundan önceki her şeyin nasıl önemsiz olduğunu, çünkü şimdi aşkı gördüğünü. Gözlerimdeki gerçeği gördü ve şimdi onun içinde boğuluyor.

Hayretle dudaklarıma bakıyor, sanki doğruyu söyleyen dilimdeki kelimeleri görebiliyormuş gibi. Gözlerimin içine bakıyor, nefesini tutmak için bir an durgunlaşıyor.

"Cole, seni seviyorum."

Kelimeler dudaklarından o kadar kolay dökülüyor ki, sanki kasıtlı değilmiş gibi, ama öyle.

Onun etrafında kasılmaya başladığımı hissediyorum ve düşmemin sadece birkaç saniye meselesi olduğunu biliyorum. Alt dudağımı emiyor, kalçalarını döndürüyor, içimde kendini karıştırıyor, beni her yönden çok dolu

hissettiriyor. Haykırıyorum, her ikisiyle de kendimi destekliyorum

Ellerim boynunun iki yanında, alnımız birbirine değerken elektriklenme hissi tüm bedenime yayılıyor.

"Oh, Tanrım, hissediyorum, oluyor," diye inliyorum. "Öyle mi?" diye nefes alıyor.

"Evet, oradayım," diye haykırıyorum.

"Oh, evet. Bırak etrafımda dolaşsın." İnliyor, daha sert sürüyor

Orgazma ulaştığımda içime giriyor. "Benim için gel, bebeğim. İçine düş."

Patlayıcı orgazmı kucaklayarak titremeye başladım. Altımda titrediğini hissettiğimde kelimenin tam anlamıyla bedenimi ele geçiriyor. Dudaklarımı buluyor ve onları birbirine bağlı tutuyor, karnındaki kaslar kasılırken boğazından çıkan soluk soluğa bir iniltiyle kendini içimde kaybediyor. Gözleri kapanırken ağzı açılıyor. İçimde onun sıcaklığını hissediyorum. Hareketlerine devam ediyor, prezervatif kullanılmadığını bildiği için aramızdaki kaygan ıslaklık yoğunlaşıyor.

"Cameron," diye fısıldıyorum nefes nefese, yüzünü avuçlarımin arasında tutuyorum, uyuşma hissi beni ele geçiriyor.

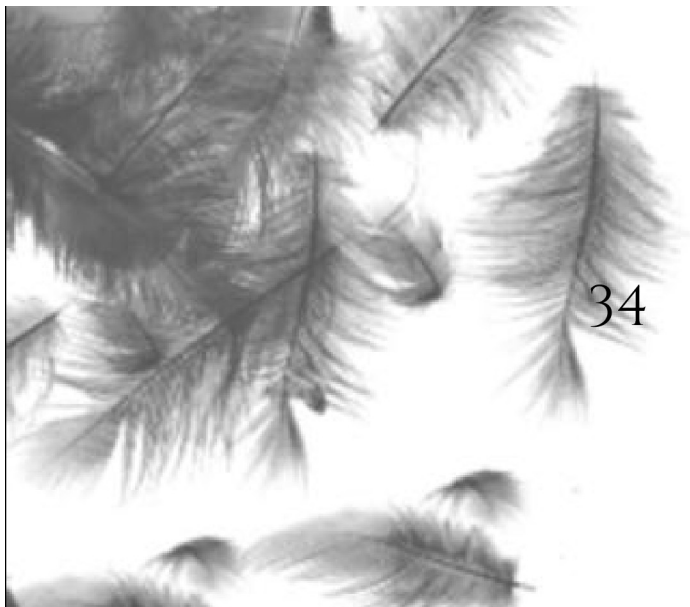
Başını koltuğa yaslıyor, yarı kapalı gözlerle bana bakıyor, göğsü kabarıyor. İkimiz de aldığımız zevkin tadını çıkarıyoruz.

"Sana yalan söylemeyeceğimi söylemiştim," diye fısıldıyorum ona.

"Ben de seni seviyorum Cole," diye cevap veriyor tembel bir yarım sırıtışla, avucunu yanağıma dayıyor, başparmağı elmacık kemiğimi okşuyor. "Seviyorum. Buraya nasıl geldiğimizi bile anlamıyorum ama seviyorum."

İkimiz de çok derindeyiz, çok derinde. Girdiğimiz derinlik bizi karanlığa boğacak, ikimiz de isteyerek.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

IN OVER MY HEAD

H güneş doğarken beni kollarına alır.
sis tepeleri. Birlikte oturuyoruz, el ele tutuşuyoruz.
Birbirimize, bizi yansıtan gözlere bakarken parmaklarımız
usulca birbirinden ayrılıyor, sonra tekrar birleşiyor.

Bu gece hayatımın en muhteşem gecelerinden biriydi.
İçimden bu kadar çok duyguyu çekip çıkarabilen birini daha
önce hiç tanımamıştım. Beni yeni bir hayat şansına
uyandıran birini. Farklı bir hayat. Sevgi ve açıklıkla dolu,
kabullenme ve umutla dolu bir hayat.

Elleri ve gözleri yine o şeyi yapıyor. Sanki beni inceliyor, bu
anı ezberliyor. Katalogluyor.

Önünde olmayacağı gün için beynine. Buna dayanamıyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, elimi saçlarında
gezdirip parmaklarımın arasında oynatıyorum.

Alnı kırışırken kaşları birbirine yaklaşıyor. Hissettiği her
şeyi bana gösteren acı dolu bir ifade.

"Bunu daha önce hiç kimseye söylememiştim," diye başlıyor. "Bunu hiç hissetmedim. Daha önce hiç kimsenin dudaklarından döküldüğünü duymadım. bana senin şu an baktığın gibi bakıyorlardı." Gözlerimin arasında ileri geri bakarken yutkunuyor, boğazı düğümleniyor.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum, seni seviyorum." Bunu tekrar tekrar söylüyorum, onu daha önce hiç duymadığı zamanlarla doldurmak istiyorum.

Gülümsüyor, dudağının kenarını ısıyor ve sonra tatlı, şehvetli bir öpücük için dudaklarını benimkilere hafifçe değdiriyor.

"Bu gerçek mi? Tanrım, sanki rüya görüyorum" diye fısıldıyor, parmaklarını elmacık kemiğimde, çenemde ve dudaklarımda usulca gezdiriyor.

"O hissi bilirim," diye cevap veriyorum, göğsümdeki tanıdık sıkışma ile ısınarak.

"Bulutumuzdan aşağıya nasıl ineceğiz?" diye soruyor, tepelerde bizi çevreleyen sise bakarak.

Burada kendi küçük dünyamızdayız, ağaçların arasında saklanmışız, altımızda yatan karanlık gerçekliğe bakıyoruz, sadece

Yakın zamanda bulduğumuz şeyi mahvetmek için bekliyor.

"Bunu birlikte yapacağız," diyorum elini elime alarak.

"Birlikte."

Gergin, endişeli ve emin görünmüyor, bunun kolay olmayacağını biliyor.

Bütün gece onunla birlikteydim. Patrick'in evde

olmadığımı bilip bilmediğini bile bilmiyorum. Telefonum boş.

mesajlar, aramalar olmadan. Tüm bunlar olurken uyuyor da olabiliirdi.

Hawke yanımda, eli elimde eve dönüyorum. Garaj yoluna girdiğimizde Patrick'in arabasını görüyoruz. Araçtan inerken titrek bir nefes alarak, peşimde onunla birlikte sessiz eve giriyorum. Patrick'in henüz uyandığını bile sanmıyorum. Birlikte içeri girmemizi nasıl açıklayacağımı planlamamıştım, ama doğrusu, bizi görmesini ve böylece her şeyin üstesinden gelebilmeyi umuyordum. Ne kadar korkunç değil mi?

Ama henüz kalkmadı. Hawke bir süreliğine odasında yatmaya gidiyor, yatmadan önce kapısının yanında oyalanıyor ve bir öpücük bekliyor. Ona hızlı bir öpücük verirken kalbim gergin bir şekilde çarpıyor. Bana hayranlıkla sırtıyor, ben yavaşça çekilirken elimi bırakmak istemiyor.

Hemen duşa girdim, isteksizce yıkandım. gecenin anılarını uzaklaştırır. Bütün gün Hawke'ın kokusunu içime çekebilseydim, çekerdim.

Duştan çıktıktan sonra Patrick'le paylaştığımız yatak odasına giriyorum ve onu yatağın kenarında oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, yüzünü ellerinin arasına almış görünce nefesim kesiliyor.

O biliyor.

"Aman Tanrım, uyanık olduğunu bilmiyordum," diye yorum yapıyorum, kalbim korkuyla çarpıyor.

Bir süre orada oturup yere bakıyor, sonra ellerini indiriyor ve yavaşça sırtmaya başlayan düz bir yüzle bana bakıyor.

Dehşete kapılmış durumdayım, bakışlarındaki soğukluğun omurgamda dolaştığını hissediyorum ve eminim ki bu belli oluyor.

"Yola çıkmaya hazır mısın?" diye soruyor neşeli bir sesle.

"Um, huh?"

"Aile brunch'ı. Neden hazırlanmayı bitirmiyorsun, ben de kahve yapayım."

Bu sabah geç geldiğimi biliyor mu? Hawke ile beni duydu mu? Bizi gördü mü? Başka biri bizi gördü mü? Şu anda neler olduğunu kestiremiyorum.

"Oh, evet...tamam. Mükemmel," diye kekeliyorum, her şeyi anlamaya çalışırken soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum.

Saçlarımı kurutup kıvırdıktan sonra Rahat bir güneş elbisesi, titreyen ellerimle hafif makyajımı yapmaya çalışıyorum ve bunu nasıl yapacağımı düşünüyorum. Herhangi bir planım yok, hazırladığım bir konuşma yok, hiçbir şey yok.

Her şey çok hızlı geliyor.

Mutfağa doğru yürüyorum, köşeyi dönerken gergin bir şekilde alt dudağımı ısıyorum, Hawke ve Patrick'in mutfak masasında birlikte oturduklarını görünce şaşıyorum.

Beni ilk Patrick görüyor ve görünüşüm karşısında yüzü gülümsemeye aydınlanıyor.

Bilmiyor olmalı.

Hawke, Patrick'in yüzünün değiştiğini görür ve başını çevirir,

Bana bakmak için koltuğundan geriye yaslanıyor. Patrick ayağa kalktı,

Sarılmak için yaklaşıyorum ama tek gördüğüm Hawke'ın beni tepeden tırnağa süzen kısık gözleri oluyor. Koltuğunda

doğruluyor,

Patrick'in elleri sırtımın altından kığımın altına doğru ilerleyip derinin kalçamla birleştığı yeri avuçlarken rahatsız edici görünüyor.

Sinirle yutkunuyorum, Hawke'ın yumruğunun kendi içine kıvrılmasını izliyorum, Patrick geri çekilmeden önce ve sahte gülümsememi yapıştırıyorum.

"Arabada patates için malzemeler var. Onları şuraya koyabilirsin diye düşündüm. Diğer her şey pişiyor," diyor ve Hawke'ın oturduğu sandalyede asılı duran çantamı benim için alıyor.

Garip bir bakış alışverişinde bulunurken Patrick'in onu alabilmesi için öne eğiliyor. Ona bu durumdan duyduğum acıyı gösteriyorum. Bundan kurtulmak zorundayım.

"Pat, kendimi biraz kötü hissediyorum. Belki patatesleri yapıp öğleden sonra eve gidebilirim? Sanırım bir şeyler oluyor." Elimin tersiyle alnıma dokunup gözlerimi kırıştırıyorum.

"İyi deneme, Nic. Bundan o kadar kolay kurtulamayacaksın." Hawke başının arkasına bakıp yüzündeki gerginliği belli ederken gözlerini devirerek kıkırdıyor.

Ne yazık ki daha önce de ailesiyle takılmamak için bu bahaneyi kullandım. Boku yedim.

"Boğazın mı ağrıyor? Biraz ağrıyor mu? Benimki biraz ağrıyor, biraz da kuru." Hawke boynunu tutup boğazını temizliyor. "Etrafta bir şeyler dönüyor olmalı."

Bana yardım etmeye çalışıyor. Onu seviyorum.

"Biraz, evet..." Başımı sallayarak onaylıyorum.

"Nic, lütfen." Patrick alay ediyor. "Fazla kalmamıza gerek yok, söz veriyorum."

Ellerimi tutuyor ve bana tatlı bir gülümseme veriyor.

"Hemen elimi yüzümü yıkamam gerekiyor, sonra yola çıkabiliriz.

Bana on dakika ver."

Hawke masadaki koltuğundan bana ters ters bakarken o yanağıma hızlıca bir öpücük konduruyor. Sonunda banyoda duşun başladığını duyunca rahat bir nefes alıyorum.

Kahve cezvesinin bulunduğu tezgaha doğru yürüyorum, alnımı serin yüzeye dayayarak öne doğru eğiliyorum. kahve yanımda damlamaya devam ediyor.

Hawke'ın arkamdan bana yaklaştığını duyuyorum. "İyi misin?" diye soruyor sessizce.

Yüzeye karşı iç çekiyorum, sonra doğrulup ona doğru dönüyorum. "Evet, iyi olacağım. Bu sadece... sadece, bilmiyorum. Özür dilerim."

Gözlerinin önünden sarkan siyah buklelerin arasından bana bakıyor ve kollarını belime dolamak için yaklaşıyor. Kalçaları beni tezgâha doğru sabitliyor. Patrick otuz adım ötemdeyken bunu yaparak şansımızı zorladığımızı biliyorum, ama bu noktada kontrol edilemez.

"Odadan çıkıp iyi olduğundan emin olmak zorundaydım. Seni bu aile kahvaltısı saçmalığından kurtarmayacağını biliyordum," diyor, elleri Belimden kalçalarım, kığımın kıvrımından Patrick'in ellerinin olduğu yere kadar. "Artı, ben

ellerinin sana ne yaptığını merak edemezdim. Emin olmalıydım."

"Cam." Hafifçe irkiliyorum, onu bu kadar incitmekten nefret ediyorum, oysa gerçekte Patrick'in dokunuşu artık benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Onunkiyile kıyaslanamaz bile.

"Bana benim olduğunu söyle," diye fısıldıyor, yaklaşıyor, dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Birkaç kelimeyle midemin yirmi kat aşağıya indiğini hissettirme becerisi karşısında nefesimi tutuyorum.

"Ben seninim," diye güvenle nefes alıyorum.

Birbirimizden hemen uzaklaşırken banyonun kapısı açılıyor, Hawke fincanı kaptığı gibi Dolap, buzdolabını açıp eğilmem, endişe beni ikiye bölerken nefes almaya çalışmam.

Odamızın kapısının kapandığını duyuyorum, böylece içeride üstünü değiştirdiğini anlıyorum. Ayağa kalkıp Hawke'a bakıyorum.

endişeli yüzüm, stresimi gösteriyor. Başını sallıyor, bir

elini saçlarında gezdiriyor ve bana bakıyor. "Sorun

değil, görmedi," diyor nefesinin altından,

Neredeyse kelimeleri ağzıma alıyordum.

Buna bir son vermeliyim. Patrick'le aramızı düzeltmeliyim. Ona karşı dürüst olmalıyım ama ne kadar dürüst olacağıma henüz karar vermedim. Hawke olduğunu bilmemeli. Kendini toparlamaya çalışırken kışına tekmeyi yemesini göze alamam. İçinde bulunduğum durum çok garip. Hepimiz içindeyiz.

"Hazır mısın, bebeğim?" Patrick mint yeşili fermuarlı kazağı

ve haki pantolonuyla bana doğru yürürken soruyor, saçları

Yandan ayrılmış ve geriye doğru kayganlaştırılmış.

Aile içinde bile herkesin süslenerek kendini gösterme ihtiyacı hissetmesi çok tuhaf. Neden her zaman bu insanları etkileme ihtiyacı hissettiğimi merak ederek hızlıca elbiseme bakıyorum. Hawke'ın yanındayken siyah plastik bir çöp torbası bile giysem beni odadaki en istisnai kişi gibi hissettirirdi.

İçiniz bu insanlar için önemli değil. Önemli olan dış görünüştür; dış görünüş.

Hawke elinde kahve fincanıyla tezgâha yaslanmış, bize bir şahin gibi bakıyor.

"Birkaç saatliğine buranın tadını çıkar. Vahşi şeyini çağır, ona iyi vakit geçirt." Patrick ona kaşlarını oynatır.

Keşke Hawke'ın yüzündeki çatık kaşları silebilseydim. yüz ifadesini hızla değiştirir. Dudaklarını yalamadan önce seksi bir sırıtış dudaklarını çeker.

"Bana iyi vakit geçirtti. Dün gece." O koşar onun elini ensesinde gezdirerek başını yana yatırdı.

Patrick gülüyor. "Dostum, bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Çok fazla kadın var."

Bu konuşma için burada durmaktan çok rahatsızım. Patrick'in arkasından Hawke'ın gözlerinin içine bakmak istemiyorum ama elimde değil. Gözlerim yavaşça yukarı doğru kayıyor ve onunkilere kilitleniyor.

"Hayır, gerçekten sadece bir tane var," diyor doğrudan bana bakarak.

Yutkunuyorum, hayatta kalmak için biraz oksijen alırken yere bakıyorum.

"Bok yok, ha? Sonunda kilitlendin mi?" Patrick şaşkın bir şekilde elini kalçasına götürerek soruyor.

"Deli, değil mi? Yine de inanılmaz biri. Çok vahşi, beni deli ediyor," diye devam ediyor, şakacı gözlerinde bir pırıltı.

"Ona aşığım. Bu delilik."

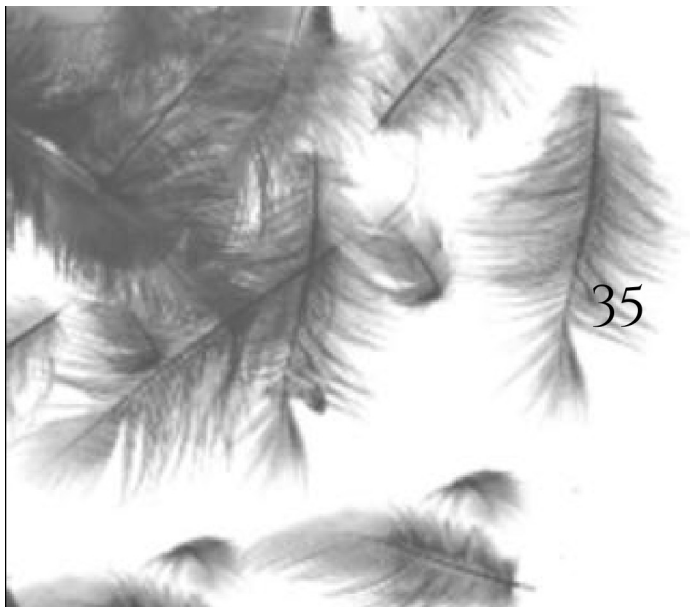
"İnanılmaz." Patrick iç geçirir. "Bir ara onu da getirmelisin. Bir akşam hep birlikte yemek yiyebiliriz," diye teklif ettiğinde ağzım bir karış açık kalıyor.

Hawke bilmiş bir sırıtışla, "Olabilir," diye karşılık verir.

"Pekâlâ, yola çıkıyoruz." Patrick ona biraz el sallar, sonra kapıdan çıkar.

Tezgâhın karşısındaki Hawke'a son bir kez bakarken kapının tokmağını tutup kapatmaya gidiyorum. Sözlerine gülümsememeye çalışarak dudaklarımı yalıyorum. Başını kendinden emin bir şekilde arkaya yaslıyor, dudak halkasıyla oynarken seksi kirpiklerinin arasından bana bakıyordu.

Bu bakışla her yerde kelebekler uçuşuyor. Bu adamla boyumdan büyük işlere kalkıştım. Bütün bu durum beni aşıyor.

OceanofPDF.com

BRAZEN BRUNCH

Tdaha garip olamazdı.

Ailesinin evinde aile brunch'ına gidiyoruz. Bu Elli dönümden fazla araziye sahip eski bir at çiftliği üzerine inşa edilmiş devasa bir ev, bu küçük kasabada yaşayan sivillerin geri kalanı üzerinde coşkulu bir zenginlikten başka bir şey olmayan özel bir gölet. Dolambaçlı araba yolundan eve doğru ilerlerken varışta bizim için açılan iki büyük demir kapı var.

yenilenmiş devasa bir çiftlik evi bekliyor.

Babası geniş verandadaki merdivenlerin başında durmuş bizi karşılamayı bekliyor. Patrick ve ben elimizde yiyecek poşetleriyle araçtan çıkıyoruz. Bu kadar para ve yardıma rağmen hala bir kermes onları bir şekilde rahatlatıp daha normal hale getiriyormuş gibi davranmaları çok komik. Gerçekten tuhaf.

Patrick'in babası Dean bizi kapıda kucaklayarak karşılıyor, hemen oğluna sarılıyor ve beni diğer kadınlarla birlikte mutfağa götürüyor. İşte böyle. İşte böyle.

Erkekler gidip purolarını ve viskilerini içerler, kadınlar da mutfağı bulurlar.

Patates için gerekli malzemeleri hazırlamak üzere mutfak adasına yerleştirirken hanımlardan bazılarını kibar bir gülümsemeyle selamlıyorum. Joyce adında bir kadının patates alamadığı için üzgün olmasıyla ilgili tartışmalarına devam ediyorlar.

Patrick'in annesi Linda içeri girdiğinde kilise korosunun baş vokaliydi. Büyüleyici parlak gülümsemesi, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saçları, birkaç tutamı dışarı sarkacak şekilde muhteşem bir şekilde bükülmüş, uyumlu bej takımıyla gülümsüyor

Minyon bedenine zahmetsizce uyuyordu. Bana yaklaşıp kocaman sarılıyor, hemen işimi ve hayatımda neler olup bittiğini soruyor.

Her ne kadar hayatıma gösterdiği ani ve belirgin ilgiyi takdir etsem de, yaşam tercihlerimden dolayı beni yargılamadığını varsaymamam gerektiğini biliyorum. Ona eğlenmek için duvar dibi bir barda çalıştığımı söylemek aileleri için pek de hoş olmaz.

Diğer kadınlar her Çarşamba akşamı katıldıkları adanmışlık kulübünden bahsediyor ve Linda bana heyecanla bu kulüp hakkında bilgi verdikten sonra gelecek hafta kesinlikle onlara katılacağım.

Kalbimin derinliklerinde asla bir adanmışlık sınıfına giremeyeceğimi bildiğim halde, dudaklarımı büzerek gülümsüyor, başımı sallıyor ve onaylıyorum. Plastiklerle sahte bir yaşam sürmektense gerçekçi cehennemin derinliklerinde yanmayı tercih ederim.

Hayatımın büyük bir kısmını Patrick'in ailesinin beni kabul etmesini dileyerek geçirdiğime gerçekten inanamıyorum. Tek istediğim

bana evlenme teklif etmesini, böylece her şeyi resmileştirebileceğimizi ve sonunda ait olduğumu hissedeceğimi düşündüm. Ama ben asla buraya ait olmadım. Onların arasına asla uyum sağlayamazdım çünkü ben onlar gibi değilim.

"Nicole, canım, ev yapımı lahana salatasını alıp benimle birlikte arka tarafa getirmez misin? Şimdi masayı hazırlıyorum," diyor Linda, iki tepsi taze pişmiş çöreği kapıya doğru götürürken.

Bana Nicole demesini görmezden geliyorum ve büyük boy kristal cam kaseyi masaya getiriyorum.

Uzatılmış, yontulmuş, beyaza boyanmış ahşap masa, ortadaki vazolardaki çiftçi pazarı çiçekleri, çuval bezi ve dantelden yapılmış masa örtüsü - bu düzenin her parçası bir dergi kapağına ait. Gerçek gibi bile görünmüyor.

Yiyeceklerden bazılarını ben yapmamış olsaydım, o çöreklerin kartondan yapılmış.

Ellerinde bir çeşit mimoza içkisiyle ona ve yanında konuşan kardeşine yaklaştığımda Patrick bana gülümsüyor. Sean'ı gördüğüm için hiç heyecanlı olduğumu söyleyemem. Puşt herif Patrick şehir dışındayken tam anlamıyla nerede olduğumu gözetliyordu. Bu konuda hala kızgınım.

"Bebeğim, buraya gel! Bunu duymalısın." Sırıtarak beni yanına çağırıyor ve yanına yaklaştığımda beni kendine çekiyor. "Sean dün gece şehre gitti ve Neil'le tanıştı. Lambright."

"Kim?"

"Neil Lambricht! My One Chance At Faith kitabının yazarı. Onu tanımalısınız; kitaplara ve yazarlara aşinasınız," dedi, sanki onu tanımalıymışım gibi. "Evet, Her neyse, dün gece yeni kitabının tanıtımını yapıyordu ve Sean onunla konuşup fotoğraf çekti."

Sean sanki artık onu şahsen tanıyormuş gibi, "O harika bir adam," diye ekliyor.

"Ah, bu harika." Önce Sean'a, sonra da Patrick'e gülümsemeye zorluyorum, çünkü onlar görünüşe göre Katolik cemaatinin yeni gözdesi olan Neil hakkında konuşmaya devam ediyorlar.

Çok geçmeden annesi herkesi masaya davet ediyor. Brunch'a başlamak için. Patrick ve babasının arasına oturuyorum, kardeşi Sean tam karşımda, annesi koşarak Sean ve kocalarıyla birlikte gelen diğer birkaç kadının arasına oturuyor.

Yemeğe bir dua ile başlıyorlar, ardından hafif bir sohbet eşliğinde yemeğe başlıyoruz.

"Patatesler, bebeğim-olağanüstü," diyor Patrick bir lokma alırken. "Harika değiller mi, Sean?"

"Henüz denemedim," diye cevap veriyor, tabağından Patrick'e bakarak. "Nicole'un patatesleri." Gözlerim onunkilerle birleşiyor ve yüzünü sinsi bir ifade kaplıyor. "Duyduğuma göre herkes bayılıyormuş."

Sırıtırken gözlerini hafifçe bana diyor. Ben de ona bakıyorum ve ifadesinin ardındaki çifte anlamı yorumlamaya çalışıyorum. Cehennem gibi garip yaptı, ima etti

Cinsel bir şey. İğrenç bir domuz gibi mi davranıyor? Yoksa Hawke ile aramdakileri biliyor mu?

"Tatlım, bunlar harika," diye yorum yapıyor annesi, onları denerken düşüncelerimi bölüyor.

Masanın karşısındaki kısa, kıvrıkcık saçlı, yaşlı bir kadın "Ee, ne zamandır birliktesiniz?" diye soruyor.

"Üç yıla yaklaşıyor," diye yanıtlıyor Patricks beni sevgiyle dürterek.

"Gelecekte büyük bir düğün görüyorum Linda." Kadın ona sırtıyor. "Eminim heyecanlısındır."

Görünmez bir el tarafından boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Geleceğimi bensiz planlamalarını dinlerken nefes almakta zorlanıyorum.

"Oh, kesinlikle öyleyiz."

Dean ve Patrick'in hesaplarıyla ilgili iş anlaşmalarını tartışırken sohbet hızla iş konusuna kayıyor.

Colorado. Konuşmanın gidişatından, babasının hesabı devralması ve potansiyel olarak şirketi eyalet çapında büyütmesi için onu gerçekten zorladığını söyleyebilirim. Patrick konuşuyor

Annesi Denver bölgesindeki emlak değerleriyle yakından ilgileniyor. Oraya taşınmamız konusunda açıkça konuştular ve bana bir kez bile ne düşündüğüm sorulmadı.

"Peki o zaman evi ne yapacaksın?" Sean babasına sorar.

"Muhtemelen satardık. Herhangi bir getiri elde edip edemeyeceğimize bakarız, çok iyi muhafaza edilmiş gibi değil." Dean Alay ediyor.

"Bekle, bizim evden mi bahsediyorlar?" Patrick'e fısıldıyorum.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra dudaklarını büküyor ve söylemiyor.

"Ama bir anlaşmanız yok mu? Onun alması gerekmiyor mu?" Sean öne doğru eğilerek babasına sorar.

Dean koltuğunda doğrulup boğazını temizlerken bir yandan da düğmeli gömleğinin yakasını düzeltiyor. "Bu seni gerçekten ilgilendirmiyor, Sean."

Orada oturmuş, açıkça bilmediğim şeyleri tartışırken dikkatle dinliyorum. Ne anlaşması? Ve o kim? Hawke?

"Bazı şeyler duydum," diyor, başını yana eğip Patrick'in babasına bakarak.

Patrick tabağından başını kaldırmadan, "Dedikodulara kulak asma," diye ekliyor.

"O keşe evini geri vermek üzere olduğunuza inanamıyorum. O bunu hak etmiyor. Yaptıklarından sonra mı?!" Sean'ın sesin daha yüksek çıkıyor.

Sözleri karşısında çenemi sıkıyorum. Oluşan öfke yüzünden yüzüm kızarıyor. Burada oturup Hawke hakkında kötü konuşmasını daha fazla dinleyemem.

"O bir keş değil." Gözlerimi deviriyorum, patlamadan önce sakın bir şekilde nefes almaya çalışıyorum.

"Sean, tatlım, masada sesimizi yükseltmeyelim, Lütfen," diye yalvarıyor Linda tatlı bir gülümseme ve hafif bir kıkırdamayla,

Misafirlerinin yanında böyle bir şey olmasından açıkça rahatsız.

Patrick babasından tekrar ağabeyine bakarak, "Bunu tartışmak sana düşmez," diye konuşur.

"Her neyse. Siz ikiniz nasıl olur da onun gitmesine izin verirsiniz?

Bir katille aynı çatı altında nasıl yaşayabiliyorsunuz? kendi içinde çılgınca." Sean alay ederek masadan uzaklaşır.

"Bir katil mi?" Linda'nın diğer tarafında oturan bir kadın soluk soluğa kalıyor.

Bakışlarım Sean'ın üzerinde yoğunlaşıyor, ona doğru bıçak ve hançerden başka bir şey göndermiyorum.

Patrick endişeli görünüyor. Davranışları gergin. O Konuşma devam ederken tabağının yanındaki çatal bıçak takımıyla sürekli oynar.

"Bu kadarı yeter," diye azarlıyor Linda, bu konuşmanın önünü kesmeye çalışarak.

Patrick dişlerini sıkarak, "Yapılacak en doğru şey buydu," der, Sean'a kaşlarını çatır, sonra babasına tuhaf bir bakış atar.

Bu ifadeyi daha önce de duymuştum. Yapılması gereken doğru şey.

Ama kimin için doğru olan bu?

"O en iyi arkadaşını öldüren uyuşturucu bağımlısı bir keş! Aslında önünde parlak bir gelecek olan bir çocuk. Aklını kaçırdı ve arabasıyla kaza yaptı. Bundan daha kötüsü olamaz. O çöplüğü yanmaya terk etmekten başka yapılacak doğru bir şey yok!"

En iyi arkadaşını mı öldürdü? Ben'i mi? Araçla adam öldürme mi?

Gözlerim masanın etrafında gezinirken göğsüm inip kalkıyor. Masaya bakan Patrick ve babası dışında herkes şaşkınlıkla Sean'a bakıyor.

"Kim yapar ki bunu? En iyi arkadaşı mı? Kendisi gibi uyuşturucu bağımlısı olmak istediği için yanındaki koltukta mı öldürüldü? Cehennemde çürümeyi hak ediyor" diye devam ediyor.

Oturduğum yerden aniden kalkıyorum, bu sırada sandalyem arkama düşüyor. Yumruklarım sıkıca ellerimin içinde dönerken, tırnaklarım derimi parçalamak üzereyken tüm gözler üzerimde. Neredeyse burnumdan duman üflüyorum. Daha fazla dayanamayacağım.

"Burada oturup onun hakkında böyle konuşmana izin vermeyeceğim." Öfkemi Sean'a yönelttim ve kaşlarımı çatarak Patrick'e baktım.
bunun devam etmesine izin vermek.

Patrick oturduğu yerden başını kaldırıp bana bakıyor ve söylediklerim karşısında kaşlarını çatıyor.

"Ben sadece gerçekleri söylüyorum, bebeğim. O sadece tehlikeli değil, aynı zamanda pervasız da olan bir ezik. Ona sadaka verilmemeli," diyor Sean, benim patlamam karşısında biraz sakinleşerek.

"Bu çok saçma," diye tüm masaya duyuruyorum.
"Hristiyan ve Katolik olmakla ilgili vaazlar verip sonra da burada, süslü evinizdeki süslü yemeğinizde oturmanız, Hayatları sizinki kadar ayrıcalıklı olmayan insanları trollemek, yardım veya rehberlik almadıkları zaman kötü

kararlar veya hatalar yapmış olabilecek insanları
yargılamak, gerçekten
en kötüsü. Bu benim için kelimenin tam anlamıyla iğrenç."

Patrick bileğimi sıkıca kavradığında masadan uzaklaşıyorum.

"Otur, Nicole," diye dişlerini gıcırdatıyor.

Elimi onun acı veren kavrayışından çekip diğer elimle ovuşturuyorum ve başımı onaylamaz bir şekilde ona doğru sallıyorum.

"Bu kadar yeter," diyorum, bunalmış hissederek.

Ailesi sanki buradaki sorunun kaynağı benmişim gibi hayal kırıklığı içinde bana bakıyor ama artık umurumda değil. Burası bana göre değil, bu insanlar, bu yer. Burası bir yuva değil. Burası bir Gösteriş. Altında hiçbir şey olmayan, mide bulandırıcı bir zenginlik ve statü gösterisi.

Gidip Hawke'ı bulmam lazım.

Tezgahın üzerinde arabanın anahtarlarını bulup eve doğru yürüyorum, Patrick'in arabasını alıp sadece Bırakalım da ne olduğunu anlasın. Arabaya gider gitmez, Patrick agresif bir şekilde cama doğru koşarken arabayı çalıştırdım.

cama vuruyor. İleriye bakıyorum, isteksizce aşağı indirmeden önce direksiyonu beyaz parmak eklemlerimle kavriyorum. Konuşmaya başladığında ona bakmıyorum bile.

"Bu da neydi böyle, Nic?!"

"Bunu daha fazla yapamam Patrick," diyorum, kalbim hızla çarpıyor, atışlar neredeyse göğsümün ortasından dışarı fırlıyor. "Bu doğru değil. Bunların hiçbirisi doğru değil."

Sadece durumdan değil, kendimizden de bahsediyorum.

Öne doğru eğilir, elleri kapı çerçevesini kavrar. arabanın camının üstünde. "Sadece streslisin. Stresli

olduğunu biliyorum.

Bir şeylerin değişmesi fikriyle mücadele ediyorum ama size söz veriyorum bu en iyisi olacak."

"Pat, taşınma konusunu benimle hiç konuşmadın bile. Sanki geleceğimiz hakkında söz hakkım bile yokmuş gibi." İçimi çektim, daha da kötüleştim. "Yani, Tanrım, en son nerede olduğumu bile fark etmedin mi? Gece mi?!"

Her şey ortaya çıkıyor; kontrolümü kaybediyorum.

"Yine kanepede yattığını biliyorum. Sadece kafanı toparlamak için biraz zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Kafam iyi mi?!" Kendimi toparlamam gerektiği yönündeki gülünç varsayımıyla alay ediyorum.

Evde olmadığımı bile bilmiyor.

"Sakinleşelim, içeri girelim, taşkınlık için özür dileyelim ve yemeğe devam edelim. Bugünün özel bir gün olması gerekiyordu."

"Özel" mi? Arkadaşınız olması gereken oda arkadaşınız hakkında kötü konuşurken, bir yandan da evle ne yapacağınızı tartışıyorsunuz.

Ev mi? Altından satmak mı? Kafam karıştı, Patrick. Ne oldu? Bana söylemediğin bir şey var. İkinizin arasında ne oldu?"

Tekrar yukarı bakmadan önce ayaklarına bakar. Güneşin doğrudan üzerine vurmasından dolayı gözleri kısılmış. Sanki güneş bile onu patlatıyormuş gibi.

"Bazı şeylerin ait oldukları yerde, geçmişte kalması daha iyidir."

Başımı sallıyorum. Bu yeterince iyi değil.

"Hayır. Bu olmaz," diye tekrarlıyorum.

"Bu olmaz."

"Eve geri dön," diyor sakince.

"Hayır." Arabayı vitesle takmak için hareket ediyorum ama parmakları arabanın camının kenarını kavradığında duruyorum.

"Eve geri dön, Nic," diye dişlerinin arasından bağılıyor, açıkça sinirlenmiş.

"Ben gidiyorum. Sean seni bıraksın."

"EVE GERİ DÖN, NIC!" diye bağırarak direksiyon simidindeki bileğimi tuttu.

Kapıyı açıyor, kolumdan çekerek beni araçtan çıkarmaya çalışıyor. Bileğimi bükerek, koltuktan çakıllı araba yoluna doğru tökezlerken beni tutuşundan kurtarıyorum, sonra topuklarımın üzerinde arabaya doğru itiyorum, yüzümü tam bir şok ve acı ifadesi kaplıyor.

"Patrick!" diye bağılıyor babası evden sertçe.

Hemen gözlerimden yaşlar döküldü. Daha önce hiç böyle çılgılık atmamıştı; bana hiç bu kadar hoyratça dokunmamış, tenimi kavrayışıyla işaretlememişti. Onun babası kapıdan çıkıp verandadan bize doğru yürüyor. Patrick'in kolundan tutup yavaşça araçtan uzaklaştırıyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Patrick yenilmiş ve tamamen üzgün görünüyor ama başını sallıyor ve ben arabaya geri dönerken kederli bir yüz ifadesiyle bana bakıyor. Annesinin kollarını kavuşturmuş kapıda beklediği eve doğru yürürken onu izliyorum, alnındaki kırışıklıklar daha önceki durgun yüzüne kıyasla hiç bu kadar belirgin olmamıştı.

Dean arabanın camına doğru eğiliyor ve onun sakin ve soğuk tavırları karşısında tüylerim diken diken oluyor. Güçlü bir adam olmasının bir sebebi var.

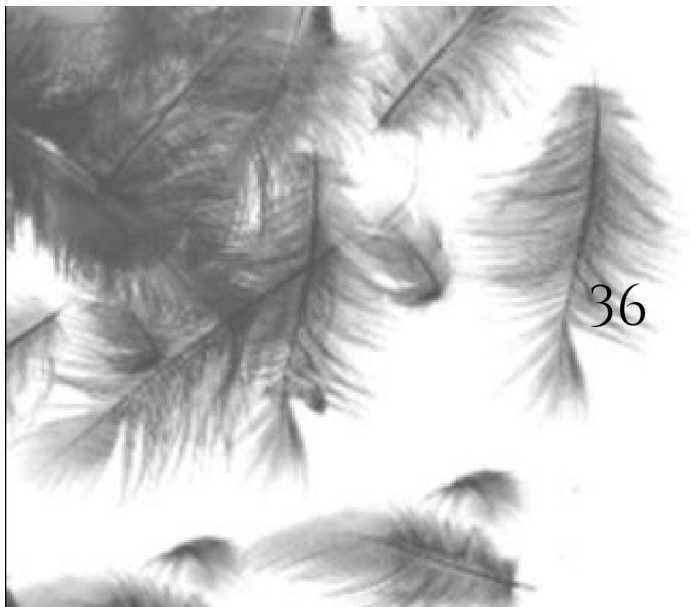
"Sanırım şimdi gitsen iyi olur." Başını sallayarak beni başından savdı, bu rahatsızlıktan dolayı bana kızgın olduğu belliydi.

"Ben de bunu yapmaya çalışıyordum," diye karşılık veriyorum ters bir ses tonuyla.

Patrick'e dönerken ona ters ters bakıyorum, içeri girerlerken bir kolunu ona doluyor ve omzunu okşuyorum.

Fısıltıları, rüzgârda yuvarlanan küçük yapraklar gibi devam ediyor ve etrafta çürüyen hayattan küçük yığınlar bırakıyor. Patrick ve Hawke'ın hikâyelerinin bir şekilde iç içe geçtiği artık çok açık. En prestijli kurumun yüzeysel yüzeyinin altında bazı derin sırlar gizlidir.

Bu küçük Podunk kasabasında bir aile. Ne kadar derin olduğuna gelince, bunu öğrenmeye kararlıyım.

OceanofPDF.com

TEARING THROUGH SCARS

Onu aramak için eve gideceğim. Onu bulmak zorundayım. I

onunla konuşmak zorundayım. İpuçlarını yakaladım. Etrafımda yüzen ipuçları neredeyse yakalanmak için yalvarıyor, bilinmek için yalvarıyor. Her şey benim için çok açık hale geldi.

Patrick'in bir süre ailesinin evinde kalacağını biliyorum. Ondan sonra yakın zamanda oradan ayrılmasına imkan yok. Beni kovalayacak bir tip değil, ailesi de buna izin vermez. Bunu biliyorum, bu yüzden kaçtım.

Hawke ile konuşmam gerek.

Kalbimdeki gerçeği biliyorum.

Kapıdan içeri daldım, gözlerim önce mutfağı, sonra oturma odasını taradı, ikisini de boş ve ondan yoksun buldum. Midemde, belki de Patrick'le brunch'a gitmemin onun için çok fazla olduğunu düşündüren mide bulandırıcı bir his var. Ya tekrar hissizleşmek için bir yol bulmaya ihtiyacı varsa?

Odasını kontrol ettim ve orayı da boş buldum. Tüm umudumu kaybetmeye başlamıştım ki duyularım devreye girdi ve

banyoda akan su. Koştım, loş alanın kapısını açtım ve duşta onun dış hatlarını gördüm

Yarı buğulu camın arkasında. Duşta, kıyafetleri suyun altında, sanki hiç düşünmeden oraya girmiş gibi.

Kollarını duvara dayamış, su ensesinden aşağı dökülürken başını ellerinin arasında tutuyor. Sormama bile gerek yok. Ne yaptığını biliyorum. Ne olduğunu, ne yaptığımı ya da her şeyin nasıl geliştiğini bilmemenin acısını bastırıyor. Büyük ihtimalle

En kötüsü. Sanki hayatı ona çok şey vermiş gibi değil.

Bardağın dolu tarafını görme fırsatı. Yaralı bir hayvanın ölümü beklemesi gibi, kalp kırıklığını bekliyor. Bu düşünce onun için kaçınılmaz. Duş başlığının yağmurunun kafatasının arkasına vurmasına izin veriyor, işkence gören zihnini rahatsız eden sonsuz düşünceleri boğuyor.

Onunla birlikte duşa giriyorum, saçlarımın ve elbisemin onun uzun gövdesinden akan artık suyla ıslanmasına izin veriyorum. Su soğuk, neredeyse onu kendi dehşeti içinde mahvolmaya terk edenlerin niyetleri kadar soğuk.

Beni görünce nefesini içine çekerken başı bana doğru dönüyor.

"Cole? Sen ne-?" Elini saçlarının arasından geçirerek doğruldu.

Ben ona doğru bir adım atarken o da bana doğru bir adım atıyor. Gözlerini inceleyip Sean'ın sözlerini gözden geçirirken acısını hissediyorum.

dedi ve onun üzerinde ezici bir koruyuculuk ve sahiplenme hissine kapıldı.

"Ne oldu? İyi misin?" Dudaklarını yalıyor, kaşları çatılmış ve ağzı açık bir şekilde bana bakıyor.

Sadece ona baktım. Kalbimdeki acı beni eziyor. Ona söylediğim her şey, buraya ilk geldiğinde ona nasıl davrandığım, hepsi bir bir aklıma geliyor. Tabii ki Patrick ve onlar gibi olduğumu düşünüyordu, çünkü öyleydim. Dövmelerin ve kötü çocuk görünümünün altındaki adamı tanımaya bile çalışmadan ona bok gibi davranan yargılayıcı, kendini beğenmiş bir kaltaktım. O nazik, sevgi dolu adam Yüzeye.

"Bitti, değil mi?" diye nefes alıyor, gözlerinden saf bir hüznün ve yenilgi yayılıyor. "Onunla kalıyorsun. Onu seçtin."

Söyledikleri karşısında ağzım açık kaldı. Yaşadığımız onca şeyden sonra böyle bir şey düşünmesi bile beni şok etti.

"Siktir, biliyordum. Biliyordum amına koyayım." Ellerini saçlarında gezdiriyor, beline doğru eğiliyor, nefes almakta zorlanınca destek için duvara tutunuyor. "Kahretsin, acıyor. Çok kötü acıyor."

Başımı sallıyorum, bileğinden tutup kendime doğru çekiyorum.

"Seni kaybedemem, yapamam. Cole, sen artık benim her şeyimsin." Göğsü kabarıyor, nefesleri kısılıyor.

"Hayır, Cam. Hayır, hiç de öyle değil," diyorum su damlaları yüzüme vururken gözlerimi kısarak. "Ben ayrıldım."

Tekrar ayağa kalkarken gözleri umutla parlıyor. "Sen gittin," diye tekrarlıyor, bileğindeki elime inanamayarak bakıyor.

O zaman izleri fark etti. İncelemek için bileğimi yüzüne doğru çekti.

"Bu da ne böyle?" Derin sesi bir hırıltıya dönüşür. "Hiçbir şey-"

"Canını mı yaktı?! Sana dokundu mu?!"

"Cameron, dur lütfen! Sadece bir saniye dinle," diye yalvarıyorum, kesinlikle bir dayağa dönüşecek olan şeyi keserek. "Biliyorum."

Su, mükemmel yuvarlak dudaklarından damlamaya devam ederken yüzü buruşuyor. "Biliyor musun? Biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi kırıştırıyorum, işin bu noktaya gelmesini istemiyorum. Açtığım yaranın farkındayım; kestiğim yaranın, asla tam olarak iyileşmeyen bir geçmişin etinin farkındayım.

"Ben'i sen öldürmedin."

İsmi duyunca hemen sertleşiyor, yüzü taş gibi oluyor.

"Sen değildin, değil mi? Arabayı kullanan sen değildin, değil mi?"

Sen?" Göğsüne uzanarak soruyorum, ıslak tişört tenine yapışıyor.

Başını yavaşça ileri geri sallamaya başlıyor, gözlerimdeki bakışı ölçmek için benden hafifçe uzaklaşıyor.

"Benimle taşak geçme Cole. Bunu bana yapma," diye uyarıyor, ses tonunda sıkıntı açıkça görülüyor.

Duvarının arkasında barikat kurmuş. Yıllar süren travma ve tek başına geçirdiği yıllar boyunca inşa ettiği duvarın. Sonunda, deliklerinden bakmaya istekli biri geliyor ve ona bir

Tutmak için rahatlatıcı bir el, kabul etmeye hazır olmadığı bir el.

Vahşi bir hayvan gibi, bir süre sonra insanlara güvenmiyor. İnsan doğasını tanımakla geçen bir ömür. Onu suçlayamam bile.

Dudaklarımı yalarken ellerimi ona uzatıyorum, gözlerimde oluşan yaşlar yüzümden aşağı dökülen suya karışıyor.

"Sen değildin," diye fısıldadım, biliyordum.

"Lütfen, yapma." Yerinde donup kalırken sesi çatlıyor, korkuyla açık ellerime bakıyor.

"Onu sen öldürmedin," diye tekrarlıyorum, bunu söylediğimi duymasını istiyorum, duyarsa belki sonunda inanmaya başlar diye umuyorum. "Öldürmediğini biliyorum."

Ellerimi yüzüne koyuyorum ve temas edince irkiliyor. Köşeye sıkışmış durumda, sonunda bununla yüzleşiyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, alnına doğru itiyorum, sonra elmacık kemiklerine ve çenesi boyunca. Yüzünü ellerimin arasında tutuyorum, o bana bakarken ben de ona bakıyorum. "Bu senin hatan değildi Cameron."

"Benim hatamdı," diye tekrarlıyor, beni ikna etmeye çalışıyor ama ben daha iyi biliyorum.

"Oradaydınız ve belki de kendinizi bir şeyleri
değıştirebileceğimize ikna ettiniz ama o arabayı siz
kullanmadınız.

Onu sen öldürmedin. Onlar öldürdü." Bu sözleri söylerken ağlıyorum, cevap vermesini ve artık gerçek olduğunu bildiğim şeyi kabul etmesini bekliyorum.

O da bu işe bulaştı, başkasının yaptığı bir şeyin bedelini ödedi. Şimdi her şeyi anlıyorum, hayatlarının nasıl iç içe geçtiğini görüyorum. Brunch'ta Patrick ve babası arasındaki ince bakışlar çok şey anlatıyordu.

Kolları yanında titremeye başlar, sonra tüm vücudu titrer. Başını aşağı indirirken gözleri sıkıca kapanır.

İşte o zaman dağılır.

Düşün zeminine düşüyor, ellerini vücudunda gezdiriyor. Hıçkırırken yüzü. Her şeyi ortaya döküyor. Yılların duygusal travması, sert yüzünün altında sıkışıp kalmış. Sonunda özgürlüğüne kavuşuyor ve dışarı çıkması gereken her şeyi serbest bırakıyor.

Onunla birlikte düşüyorum, titreyen omuzlarına sarılıyorum, onu bir arada tutuyorum ve usulca her şeyin yoluna gireceğini fısıldıyorum, onun için burada olduğumu söylüyorum.

Sonsuza kadar öylece oturuyoruz; aramızdaki sessizlik ürkütücü derecede dingin. Bana tutunuyor, parmakları omuzlarımin derisini kavırıyor, sanki istediği hayat için tek şansı burada, bu düşün dibinde onunla birlikte oturuyormuş, bir zamanlar umut ettiği gelecek gibi yok olup gitmek üzereymiş gibi. Gözyaşları dökülüyor, bu olayın acısı serbest kalan her bir damlayla birlikte onu terk ediyor.

Hafifçe geri çekiliyorum, fırçalamadan önce suyu kapatıyorum.

mürekkep gibi ıslak saç tellerini gözlerinden çekiyorum.
Yüzünü avuçlarımin içine aldım.

ellerim, ona bakıyor, biraz rahatlamak için gözlerinin benimkileri bulmasını istiyor, gözlerindeki gerçeği görmesini istiyordum.

"Onu ben öldürmedim," diye haykırıyor sonunda. "Bunu ben yapmadım!"

Yumruğunun arkasını duşun duvarına vuruyor, öfke ve hayal kırıklığı içinde homurdanıyor. Saç diplerini çekiştiriyor, çığlık atıyor, sesindeki ıstırap kalbimi parçalıyor.

"Biliyorum, Cam. Biliyorum." Başımı sallıyorum, sonunda bu gerçeği itiraf etmesini dinlerken ağlıyorum.

"O benim en iyi arkadaşımdı." Hatırladıkça yeniden yıkılıyor, kızarmış gözleri bitmek bilmeyen azabını saklıyor. "Etrafımda kan kaybından ölürken onu kollarımda tuttum. Gözlerimin içine bakarak son nefesini verdi. Onu görüyorum. O görüntüyü, her gece."

"Özür dilerim," diye haykırıyorum, ellerimi başının etrafına doluyor ve yanağını göğsüme yaslamak için onu kendime çekiyorum, kalbime yakın olmasını istiyorum. "Çok özür dilerim."

Acısını dindirmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Sadece dinleyebilir ve onun yanında olabilirim, onu kendime doğru çekip ileri geri sallayabilirim, onu rahatlatabilirim, uzun zamandır içinde sakladığı gerçeği anlayabilirim.

Tam burada, kollarımda, her şeyi serbest bırakarak bu noktaya gelmesi çok zaman aldı.

Bir süre sonra birkaç titrek nefes alıyor ve başını duşun kenarına yaslamadan önce iç çekiyor. Yüzü boş görünüyor, sanki anılarını yeniden yaşıyormuş gibi.

hayaletleri tekrar hayata döndürdü. Gözleri ağlamaktan şişmiş, altlarındaki halkalar yorulmak bilmeyen bir acının hikayesini anlatıyor. İkimiz de burada oturuyoruz.

Dušta, giysilerimizle sıırıslıkıam, birbirimizden başka hiçbir şeyi ya da kimseyi umursamadan.

"Gitmeliyiz," diye fısıldıyorum, ellerini ellerimde tutarak. "Buradan gitmeliyiz."

Islak giysilerimizi değıştirmeden önce onun kırık bedenini duş zemininden kaldırmaya yardım ediyorum, ben elbisemi hızla yıkamaya atarken Hawke da kendi elbisesini duştan sarkıtıyor.

Rahat eşofmanlarımızı giyip sessizce bir gece çantasını hazırlıyoruz, arabama biniyoruz ve yola çıkıyoruz. Nereye gittiğimizden bile emin değilim ama oraya birlikte gidiyoruz. Bu gece. Bir planımız yok ama burada kalıp Patrick'in geri gelme riskini göze alamayız.

"Brockton'a doğru gidersen, on dokuz numaralı otoyolda bir motel var," diye bilgi verdi, bir sonraki kasabaya doğru sola dönerken.

Bahsettiğı moteli bulduk, eski yol kenarındaki تنها bir ormanlık alana sıkışmış küçük şirin bir yer. otoban yolu. Mükemmel bir saklanma yeri.

Hawke odanın anahtarlarını verirken gecenin ücretini nakit olarak ödüyor. İçeri giriyoruz, çantalarımızı orta boy yataklardan birinin üzerine bırakıyoruz ve bir anlığına nefes almak için orada duruyoruz.

Uzun bir gün oldu ve ortaya çıkarılacak daha çok şey olmasına rağmen, sanırım ikimiz de çok yorulduk ve tükendik Duygusal olarak.

Yatağın kenarına oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış ve başını ellerinin arasına almış, alt dudağını ısırp yürek parçalayan bir acıyla bana bakmadan önce saçlarını karıştırıyor. Orada, ondan birkaç adım ötede duruyorum, düşünmesi için ona biraz alan tanıyordum ki kolunu bana doğru uzattı.

"Cole," diyor usulca, ses tonunda biraz tereddüt var.

Oturduğu yere doğru yürüyorum ve kendimi bacaklarının arasına yere bırakıyorum, emin olmayan gözlere bakıyorum.

"Nasıl öğrendin?" diye soruyor usulca, gözlerinin kenarları kısılıyor.

Başımı sallıyorum, aramızdaki boşluğu kapatıyorum, çenesini ellerimle kavıyorum. "Yapmadım. Sadece biliyordum."

Yutkunuyor, gözlerini sımsıkı kapatıyor, karşı konulmaz bir minnettarlık dalgası onu sarıyor.

Elini tutuyorum, avucunu kalbime bastırıyorum, sonra benimkini onunkine bastırıyorum. İç çekiyor, kaşları birbirine çarpıyor,

gözyaşlarını tutuyor. Eğilip dudaklarını benimkilere yapıştırmadan önce dudaklarını yalıyor. Ağzını sıkıca benimkine bastırmadan önce önce üst dudağını, sonra alt dudağını, sonra da ağzının köşesini öpüyorum. Öpücük hızla tutkulu bir hal alıyor, ağızlarımız ve dillerimiz rahatlatıyor, iyileştiriyor, ihtiyaç duyuyor.

Bunca zamandır bana bakıyor, en derin, en karanlık sırlarını bilmemi istiyordu. Küçük bir inançla bunu çözeceğimi umuyordu. Eminim ki tek istediği her şeyi bana anlatmakken, hepsini içinde tutmaya ihtiyacı duymanın acısı

ve işkencesi.

Çözülecek, mezardan çıkarılacak daha çok şey var ama şu anda onu iyileştirmeye, ona sevgimi göstermeye ve yıllarca bununla tek başına mücadele etmişken ona desteğimi sunmaya odaklanmak istiyorum.

Onun bana her zaman ihtiyacı vardı, tıpkı benim ona ihtiyacım olduğu gibi. Sonunda buradayım, ait olduğum yerdeyim ve asla bırakmayacağım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

COVERING SCARS

W Şimdi buradayız. Bu otel odasında
Aşkta vahşi olmak için alan, kendimiz olma
özgürlüğü.

Öpüşmemiz devam ederken, dudaklarımız ve dillerimiz kusursuz bir şekilde birlikte hareket ederken, arzumuzu, birbirimize olan kontrolsüz ihtiyacımızı sergilerken dizlerimin üzerine, kalçalarının arasına doğru eğiliyorum.

"Seni seviyorum Cole," diye fısıldıyor öpücükler arasında.
"Seni her şeyimle seviyorum."

"Biliyorum." Gözlerimi kırıştırıyorum, o sevginin her zerresini hissediyorum. "Biliyorum."

Ağır bir konudan kaynaklanan duygularımız tutkuya dönüştü. Ona ve kim olduğuna olan sevgimle dolu yeni anılar sağlayarak kötü anılarını silmek istiyorum. Daha önce hiç olmadığı kadar istendiğini hissetmesini istiyorum. o şekilde olması gerekiyordu.

Ellerim dizlerinden kalçalarına doğru ilerliyor, o da yüzümü kendine doğru tutup yastık gibi dudaklarıyla beni usulca öpüyor.

Tişörtünün eteklerini tutup ellerimi altından geçiriyorum ve sert, sıcak karnını parmaklarımın ucunda hissediyorum. Ellerini bırakıp arkasına uzanıyor ve tişörtünü bir hamlede çıkartıyor.

Göğsüne yumuşak, ıslak öpücükler konduruyorum, yavaşça Kaslarının derin kesiklerinden aşaağıya, eşofmanının altındaki çukur bölgeye doğru inen bir dil.

"Seni öpmek istiyorum," diye fısıldıyorum tenine karşı. "Her yerini."

Ellerini arkasına koyup yataaa uzanırken ağızı açık kalıyor ve itaatkâr gözlerle beni izliyor.

Eşofmanını çekiştirip lastiğini açıyorum ve onu boxer'ının içinde tamamen ereksiyon halinde buluyorum. Öpüşmemizin onu da benim kadar heyecanlandırdığını keşfedince yüzüm kızarıyor.

Büyüyen boyunun tabanını avuçladığımda tıslıyor.

"Ah, Cole," diye fısıldıyor boğuk bir ses tonuyla.

Sikini ağızıma doğru eğmeden önce gözlerinin içine bakıyorum. Ucunu usulca öpüyorum, sonra dudaklarımı dibine kadar sürüklüyorum. Ben kadifemsi şaftının yan tarafını yalarken bacakları uzuyor, topukları yere basıyor, dilim uzunluğu boyunca yükselen damarların üzerinde geziniyor.

Dirseklerinin üzerine düşüyor, ben yavaşça emmeye başlayıp onu ağızımın derinliklerine çekerken tavana doğru iniyor.

Mümkün olduğunca çok alıp her santimini ıslatana kadar daha da derine.

"Ben, ugh..." Nefes nefese bir iniltiyle duraklıyor. "Sana dokunabilir miyim?"

Başımı sallıyorum, onu ağzımın derinliklerinde tutuyorum. Şaftını ıslatan tükürüğüm ellerimin geri kalanının üzerinde zahmetsizce süzülüyor. Bir elini nazikçe saçlarımdan tutuyor, başımı sallarken sıkıca tutuyor ve bana neyi sevdiğini gösteriyor.

"Kahretsin Cole, bu işte çok iyisin."

Beni övdüğünü duymak, onu çılgına çevirmek için daha fazlasını yapmak istememe neden oluyor. Saçlarımı sıkıca çekerken ona boğazımı veriyorum, beni delice içime sokarken beni yerinde tutuyor.

Kontrolü ele geçirmesine bir dakika izin verdikten sonra, bu uzunlukta boğuluyorum ve nefesimi yakalamak için onu durdurmak için geri itmeme gerekiyor.

"Kahretsin bebeğim, özür dilerim," diyor hızla, yüzümü avuçlamak için öne doğru eğilerek.

"Hayır," diye başımı sallıyorum, yutkunmadan önce bir nefes alıyorum. "Hayır, hoşuma gitti."

"Beğendin mi?" diye soruyor kaşlarını çatarak ve dudaklarında meraklı bir gülümseme belirterek.

"Evet." Ona bakıyorum, dudaklarım ıslak ve kullanımdan şişmiş. "Beni heyecanlandırıyor."

Bir dakika boyunca bana bakıyor, neredeyse inanmaz bir halde. "Göster bana," diyor.

Yerden kalkmama yardım ediyor ve beni sırtım yatağa gelecek şekilde yatırıyor. Eşofman altımı indirdiğinde tangam ve büyük boy tişörtümle kalıyorum. Evet, tam olarak planlamamıştım

süper seksi bir kıyafet, ama o aldırıyor gibi görünüyor.

Ben yatağın kenarındayken, o benim olduğum yere diz çöktü. Eli karnımda geziniyor, yavaşça Gözleri yüzüme odaklanmışken tişörtümün altından sütyenimin üzerine doğru sürüklüyor. Başparmağı hassas meme ucumun üzerinde geziniyor ve beni içine çekiyor.

Diğer elinin parmakları iç çamaşırlarımın önünden geçerek onu yana doğru çekiyor. Yüzü kelimenin tam anlamıyla orada, santimlerce uzaktayken kendimi biraz açıkta ve savunmasız hissediyorum.

ıslak ve istekli seksimden uzakta.

İki elini birden tutup süt gibi kalçalarımı aralıyor ve parmağını biriken uyarılmam boyunca kaydırıyor.

"Tanrım, gerçekten seviyorsun."

Başını bacaklarımın arasına daldırırken beni çırılçıplak görünce inliyor, dilini üzerimde hissedince nefesim kesiliyor, saçları kalçalarımı gıdıklıyor. Sıcak ve ıslak ağzının hissi, dudağındaki metal halkanın serin hissiyle birleşince beni mutluluktan uçuruyor. Usta dili beni boylu boyunca yalıyor, ona sunabileceğim her şeyi yalayıp yutuyor. Bir elimle çarşafları tutuyorum, diğer elimle başının üstündeki saçları kavriyorum, o güzel işkencesine devam ederken gözlerim başımın arkasına kayıyor.

Klitorisimi dudaklarının arasında nazikçe emiyor, iki parmağını sokuyor ve çığlık atmama neden oluyor. Dilini tüm doğru yerlerde gezdirirken parmaklarıyla içime masaj yapıyor. İnliyorum

ve inanılmaz bir his oluşmaya başladığında dokunuşunun altında kıvranıyor.

"Cam, dur, ben..."

"Gel," diye cevap veriyor talepkâr bir ses tonuyla. "Gel ve sonra tekrar yap."

Tüm kontrol duygumu kaybediyorum, diline boyun eğiyorum ve parmaklarının etrafından dolanarak onları içten içe sıkıyorum,

Orgazm olurken içimde titreşen zevk dalgasını hissediyorum. Acımasız dili ben orgazm olana kadar devam ediyor.

Bu tatlı, hassas işkenceyi durdurması için ona yalvarıyordu.

Nefesim tamamen kesilmiş, yüzüm uyuşmuş bir halde gözlerimi onu görebilecek kadar açık tutmaya çalışıyorum.

"Kendini bıraktığında çok güzel oluyorsun," diyor eğilip boynumu öpmeden önce.

Başının arkasını kavradığımda nefesim düzene giriyor, boynumun yan tarafını yalayıp emerken parmaklarım saçlarının arasından geçiyor ve üzerimde geziniyor. Boynuma doğru inlerken eli göğsümü kavırıyor, meme ucuyla oynuyor.

"Tanrım, mükemmelsin ve bunun farkında bile değilsin," diye fısıldıyor dudaklarıyla dikleşmiş meme ucumu bulmadan önce.

Yumuşak dokuyu emiyor, geri çekip bırakmadan önce dişlerini hafifçe sürüklüyor. Dilini etrafında döndürüyor, ben zevkten inlerken aynı hareketi tekrarlıyor. Daha fazlası için nasıl hazır olabilirim?

beni aşıyor, ama onunla hiç bitmiyor. Ne kadar çok alırsam, o

kadar çok ihtiyacım oluyor.

Diğer elimle aşağı uzanıyorum ve onun acı verici sertlikteki ereksiyonunu buluyorum.

"Buraya gel," diye fısıldadım, geri çekilerek.

Giysilerimizin geri kalanını çıkarırken kendimizi yatağın ortasına yerleştiriyoruz. Tekrar kalçalarımın arasına giriyor, bana bakarken kollarıyla beni sarıyor.

"Bana yaralarını göster Cameron," diyorum parmaklarım elmacık kemiğini okşarken. "Bırak hepsini ben göreyim."

Gözleri ciddileştikçe enerjisi değişiyor, dudakları benimkinin üzerinde geziniyor. Aşkımızın gerçek ve doğru olduğunu kanıtlamaya duyduğumuz aşırı ihtiyaç hiç bu kadar misyonumuz olmamıştı.

"Kahretsin, seni seviyorum," diye nefes alıyor, gözlerimin arasında ileri geri bakıyor.

Aramızdaki boşluğu kapatıyor, dudakları dudaklarımda geziniyor, sonra başını benimkinin üzerine koyuyor ve tek bir hareketle içime giriyor. Onu duvarlarımın içine kabul ederken nefes nefese kalıyorum.

O kadar hazır, o kadar acı verici bir şekilde şu anda benimle birlikte, ona sunabileceğim her şeye o kadar ihtiyacı var ki, bu yüzden hiç bu kadar canlı olmamıştım.

Kollarım onun kollarının altına dolanırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve o içime girerken destek için omuzlarına tutunuyorum.

Baş ve işaret parmaklarıyla çenemi tutarak, "Gözlerini aç," diyor.

Gözlerimi açtığımda onu üstümde görüyorum - geniş, dövmele göğsü, sarkan saçları görüşünü zar zor engelliyor. Dalgalı karnından aşağıya bakıyorum.

Bağlan. Kendini içime doğru iterken kaslarının esnemesini izliyorum, şaftının tabanı orgazmımın ardından hala benden ona damladığı için parlıyor.

Parmağını içeri sokabilmesi için ağzımı ayırana kadar başparmağını alt dudağıma bastırıyor. Parmağını dilimin üzerine yerleştirerek onu tahrik ettiğini bildiğim şeyi yapıyorum; içime girmeye devam ederken parmağını emiyorum; gücü şimdi daha da artıyor.

"Senin içinde olmayı seviyorum, her yerde." İnliyor, tenlerimizin birbirine çarpma sesleri odayı dolduruyor.

Sıkılaştırmanın yeniden başladığını hissediyorum, omurgama tırmanan en güzel, karıncalanma hissi.

"Cam," diye uyarıyorum, bükülmüş kollarını kavrayarak.

"Çok yakınsın," diyor bilerek, hareketlerini yavaşlatarak.

"Ben de yakınım."

Ağırlığını bana veriyor, sonra yuvarlanıyor, böylece ikimiz de yan yatıyoruz, hâlâ birbirimize bağlıyız. Hareketlerimiz yavaş ve sabit bir hıza dönüşürken kalçamı kalçasının etrafına sarıyor. O dudaklarımı bulurken ben de avucumla boynunun yan tarafını kavriyorum, Dilini benimkinin üzerinde gezdirirken, itme hareketleri elektriksel zevk dalgaları yaymaya devam ediyor.

Başlarımızı birbirine yaslıyor, birbirimizin gözlerinin içine bakıyor, birbirimizden akan muazzam sevgiyi hissediyoruz.

"Ah, Cam, seni seviyorum," diye haykırıyorum beni incelerken, hamleleri şimdi daha güçlü hale geliyor. "Sana ihtiyacım var. Tanrım, seni seviyorum."

"Yeterince yaklaşıyorum," diyor, beni tamamen doldurana kadar içime derinlemesine giriyor, kendini karıştırmak için oyalanıyor, içimin en derin kısmına ulaşıyor. "Asla yetmiyor."

Elleri vücudumu tarıyor, parmakları kalçasındaki uyluğumun etini pençeliyor, çıkardığı derin inilti bana kontrolü kaybettiğini söylüyor.

"Bana her zaman biz olacağımızı söyle," diye fısıldıyor dudaklarıma. Bir öpücük için ağzımı açmadan önce ona karşı inliyorum, Dudaklarını yakalıyorum, öpücüğüm benden önce cevap veriyor. "Her zaman, sonsuza dek."

İçime güç verirken öpücüğümüze kilitlenip kalıyoruz, ağzımdan çıkan çığlıklar dudaklarının dudaklarıma değmesiyle boğuluyor. Elektriklenme hissiyle kendimi kaybediyorum, seksim zevkle dalgalanıyor, kendimi sıkışmış hissederken bedenim sarsılıyor

Onun etrafında, bu deneyimden alabileceğim her şeyi alıyorum. Orgazmımla birlikte iniltileri yoğunlaşıyor ve birkaç hamleyle kendini içime bırakırken parmakları Sırtımı tutuyor, içimi doldururken beni sıkıca kendisine bağlıyor. Başını yatağa yaslayıp gözlerini kapatmadan önce göğsü kabarırken titriyor.

Dudaklarımın kenarıyla bir sırtış oynuyor, onun her zaman aradığı ama bulamadığı, onu uyuştururken aynı zamanda neşeli ve canlı hissettiren tek şeyden inişini izliyorum.

Gözleri açılıyor, üzerinde benim şefkatli yüzümü görüyor. Elini yüzünün yan tarafında gezdirirken parmaklarımın

arkasını

boynumu okşuyor, başparmağı alt dudağımda geziniyor.

"Artık sensiz yaşayamayacağımı biliyorsun," diyor
usulca. Gözlerindeki ciddiyet bana bunun doğrudan da
öte olduğunu söylüyor,

Neredeyse korkutucu bir şekilde. Sadece korkutucu çünkü
ben

tamamen anlıyorum. Eğer o burada, kanlı canlı yanımda
olmasaydı bir gün daha nasıl hayatta kalabilirdim bilmiyorum.
Sadece bu düşünce bile bana daha önce hiç tatmadığım bir
keder hissettiriyor.

"Sen benim ruhumda sakın, bedenimde delisin," en
sevdiğim şairin sözlerini ona tekrar söylüyorum, bu sefer
bilinci yerindeyken.

Gülümsemesi şiirle birlikte genişliyor, dudağındaki yüzükle
oynarken yüzü şiirden bahsedildiği için gergin görünüyor.

"Ne var? Neden öyle bakıyorsun?" Bunu yüksek sesle
söylediğim için utanarak soruyorum.

Aramızdaki göğsüne bakıyor, sonra tekrar gözlerime. İşte o
zaman anladım.

Göğsünde, derisine kazınmış kelimeler. Diğer dövmelerin
arasında zorlukla görülebiliyor ama işte orada. Kalbinin
üzerine kazınmış.

Kelimelere dokunuyorum, şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor.

"Ne? Ne zaman? Ne zaman? Nasıl?"

"O sabah seni duydum. Uyuduğumu sandığın bir anda
kulağıma o sözleri fısıldadın ve o zaman beni aynı çılgın,
kontrol edilemez şekilde sevdiğini anladım.

Seni seviyorum. O sabah arabayı tamir ettirmek için
ayrıldığımda.

adamımın dükkanında durdum. Sonsuza dek üzerimde olması

gerektiğini biliyordum."

"Ciddi misin?" Tam bir şok içindeyim.

Şimdiye kadar nasıl görmedim? Beni duyduğunu nasıl bilemedim? İçim derin, anlaşılmış bir sevgiyle kıpırdıyor.

"Sana yaralarımı göstermemi mi istedin? Onları kapatıyorsun Cole. Hepsini."

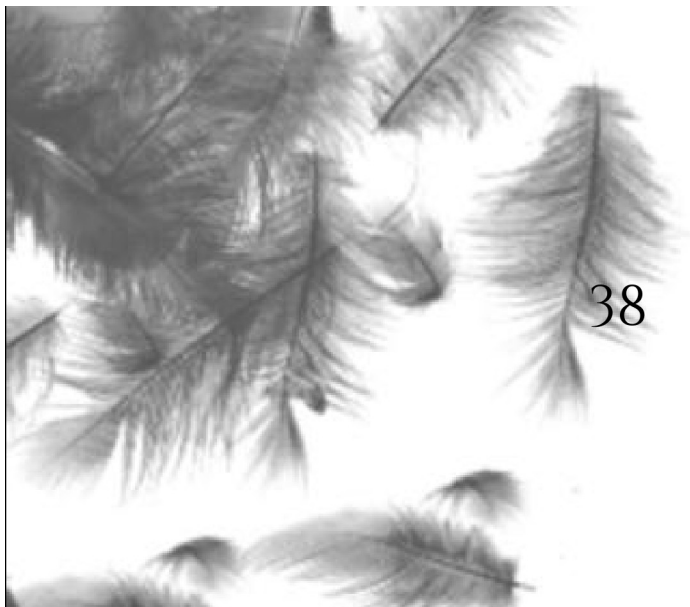
Kalbimi sıkıştıran baskı eşsiz bir duygu. Kalıp kalmayacağımı bilmeden önce bile beni hikayesine dahil etti, yapamadığı bir şeyi kalıcı olarak sağlamlaştırmaya ihtiyacı vardı.

kendisi için gerçek olduğuna inanıyordu.

Ama bu gerçek. Bunların hepsi.

Biz.

OceanofPDF.com

38

OceanofPDF.com

VERACITY AND CHARACTER

Hawke göğsümde uyurken uyanıyorum. Onun Vücudu benimkine sarılıyor, başı göğsümde, kolları iç açıcı ve aynı zamanda yürek parçalayıcı.

Bu kırık, tatlı adam rüyalarında bile bana tutunuyor. Sonunda benim için doğru kişi olduğunu anlaması için sabırsızlanıyorum. Sonunda kalbinin ve sırlarının benimle güvende olduğunu hissettiği gün en mutlu olduğum zaman.

Saçlarını okşuyorum, parmaklarımla tarıyorum, Onu sıkıca kucaklıyorum. Onu kucaklamak ve rahatlatmaktan, bana verilen her saniye onu sevmekten başka bir şey istemiyorum. O uyurken en az bir saat böyle oturuyoruz. Hareket etmek istemiyorum. Onu mutlu uykusundan uyandırmak istemiyorum, ama telefonum yan masada çaldığında bu benim kontrolümden çıkıyor.

Başını hafifçe kaldırıyor, kısılmış gözleri Ses. Onu susturuyorum ve yanağını tekrar yanağıma bastırıyorum.

göğsünde, parmaklarımı saçlarının arasında gezdirerek
çınlamasına izin veriyorum.

Kim olduğunu biliyorum.

Bana doğru iç geçiriyor, bir an için tekrar rahatlıyor,
Beni kollarının arasına sıkıştırdı, başını kaldırmadan önce
küçük bir inilti çıkardı.

"Senin nerede olduğunu öğrenene kadar durmayacak,"
diyor hırıltılı bir ses tonuyla.

Rahatsız bir şekilde yutkunarak hâlâ saçlarının arasından
geçirdiğim parmaklarıma bakıyorum.

"Haklısın," diye fısıldıyorum.

Hawke yanımdaki sıcak alanı terk ederek oturuyor.
Yatağın kenarına yönelip kot pantolonunu giydikten sonra
tekrar kenara, duvara bakacak şekilde oturuyor. Ellerini
saçlarının arasında gezdiriyor, dirseklerini dizlerinin üzerine
koyuyor.

Bu manzara beni yıkıyor.

Çarşafı elime alıp vücuduma yapıştırarak yatağın diğer
tarafına geçip o günkü kıyafetlerimi giydim. Dünkü kaosun
ortasında neyi elime aldığımı fark etmemiştim, bu yüzden
siyah bir tişört ve dökümlü mini etek giydim ve dağınık
saçlarımı hızla kabarttım. En azından ayakkabılarım uyuyor.

Yatağın üzerinde ona doğru sürünüyorum, kendimi onun
etrafına atmak için yaklaşıyorum, kollarımı onun kollarına
doluyorum, önümü sıkıca sırtına bastırıyorum.

Elini kaldırıp kolumu ona doğru tutuyor,
kucaklıyor. Boynuna öpücükler kondurdum.

"Seni ve sadece seni seviyorum" diye fısıldamadan önce kulağına.

Tekrar iç geçiriyor ve zayıf bir sırtısla bana dönüyor.

"Biliyorum bebeğim. Sorun o değil. Nasıl hissettiğini biliyorum, nasıl

Hissettiklerin. Sadece... bilmediğin diğer her şey," diyor isteksizce gözlerimin içine bakarak.

Bana söylemek istiyor. Bana söylemesi gerekiyor. Özellikle de Patrick'le yüzleşmeye gitmeden önce. Bu anın ağırlığını hissediyorum. Gözlerindeki acıyı ve pişmanlığı. Bana söyleyecek kişinin kendisi olmamasını dilediğini biliyorum, ama bunu öğrenmemin zamanı geldi. söylediği şeyler her şeyi değiştirecekti.

"Anlat bana, Cam. O gece olan her şeyi anlat."

İsteksiz olduğunu söyleyebilirim ama sonunda anlamam için buna ihtiyacı var. Buraya kadar tek başıma geldim, Ben'i öldürenin Hawke olamayacağını anladım. İşin içinde sevdiği biri varken asla bu kadar pervasız davranmazdı. Ama geri kalanını, orada bulunan, tüm olayın gerçeğini anlatan tek tanık olan biri anlatmadıkça asla bilemezdim. Derin bir nefesle, her şeyi ortaya döktü.

"İster inanın ister inanmayın, Patrick'le eskiden takılırdık, isteyerek değil. Her zaman onun hıyarın teki olduğunu düşünürdüm ama Ben bana her zaman insanlara bir şans vermemi, ona bu kadar sert davranmamamı, bunun her şeyden çok benim için kötü olduğunu söylerdi. Ben kelimenin tam anlamıyla tanıdığım en iyi adamdı. Birbirimize bağlıydık. gittiği her yerde insanlar. O her zaman insanların içindeki

iyiliği gördü.

ve onların içindeyken onları dışarı çıkardı.

varlığıydı. Çok canlı, çok pozitif, çok enerji doluydu, benim organik olarak olmadığım her şey." Son kısımda alay ediyor ve beni gülümsetiyor.

"Sesi harika geliyordu," diye hüzünlü bir gülümsemeyle cevap veriyorum, keşke bu özel adamla tanışma şansım olsaydı.

Cameron ondan bahsederken gözleri ışıltıyor. "Bir Cuma gecesi futbol maçından sonra hep birlikte ilk üniversite maçını oynamasını kutlamak için aile kulübelerinde bir araya geldiler."

"Bekle, kulübe mi? Hâlâ gittiğiniz kulübe mi?"

"Evet." Başını sallıyor. "Olanlardan sonra Ben'in ailesi kulübeyi ağabeyi Mark'a verdi. İmza falan attılar. Artık istemiyorlardı.

Onu kaybetmek. Çok fazla anısı var sanırım. Ama kardeşi eyalet dışına taşındı ve bazı arkadaşları burayı kiraladı. Artık sadece bir parti mekânı."

"Üzücü," diyorum düşünmeden.

Hawke üzgün görünerek, "Öyle," diye cevap verir. "Ben bundan hoşlanmazdı."

O devam ederken ben de elini tutuyorum.

"Her neyse, kabine gittik, parti yaptık. Yani o zamanlar çocuktuk, büyüklerle takılmaya çalışıyorduk. İçtik, ben kokain çektim, kafayı buldum, Ben sarhoştı..."

Bana anlattığı anının acısını yüzünde tuttuğunu görüyorum. Yatağın yanındaki mavi renkli halıdaki bu küçük yırtığa bakarken nefes alış veriş sığılıyor. I

Elimi sırtına vurarak onu elimden geldiğince sakınleştirmeye çalışıyorum.

"Gecenin çoğunda dışarıdaydık. Ben'in annesi durmadan onu arıyordu, kardeşiyle birlikte olduğunu ve muhtemelen başının belaya gireceğini biliyordu. Patrick diğer futbolcularla birlikte dışarıdaydı ama ayrılamayacak kadar sarhoş olduklarını fark edince Ben'e kendisini bırakıp bırakamayacağını sordu."

"Ama Ben içmiyor muydu?"

"Doğru, ben de öyleydim. Sürecek durumda değildik ve bunu biliyorduk. Orada kaza yapmayı planlamıştık ama Patrick

Dışarıda tek başımıza sigara içerken yanımıza geldi ve Ben'e erken çıkması için yalvarmaya başladı. Peşini bırakmıyordu, arabasını kendisinin kullanacağını söyledi.

İçki içiyordu, sokağa çıkma yasağına kadar eve gidebilmek için bizi bırakacağını söylüyordu. Bu konuda çıldırıyordu." Hawke'ın gözleri yere dikildi, hatırlıyordu.

Bu hikayeyi dinlerken çenem gerildi, zaten bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum. Patrick'i ve ailesini tanıdığım için onun paranoyanın eşiğinde olduğunu hayal edebiliyorum.

bir kulübe partisinde mahsur kalma hatasını yapıyor, Kendini savunmasız bırakarak, bencilce eve dönmek için ne gerekiyorsa yaptı. Hasta bir his beni ele geçirdi. kontrolsüz bir öfke dalgası.

"Ben, iyi bir adam olduğu için erken ayrılmamın sorun olup olmadığını sordu, çünkü oraya onun arabasıyla birlikte gelmiştik ve o benim aracımdı, bana birkaç kız

bulacağına söz verdi.

farklı bir gecede. Her zaman kendinden önce başkalarını düşünürdü." Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Genç Hawke'ın en yakın arkadaşıyla birlikte kızları keşfe çıkması fikrine hafifçe gülümsüyorum, sonra aniden duraklamasıyla gülümsemem azalıyor. Bir nefes alıyor, halıdaki küçük yırtığa tekrar bakarken kendini sakinleştirmeye çalışıyor gibi görünüyor, neredeyse ona odaklanma ihtiyacı duyuyor. Zihninin önünde canlandırdığı dehşet verici görüntüleri ortadan kaldıracak bir şeye ihtiyaç duyuyor. Ağız konuşmak için açılıyor ama bir an duraksıyor, saniyeler öncekinden daha ağır geliyor.

"Gitmeyi kabul ederek hayatımın en büyük hatasını yaptım. Karşı koymalıydım, Ben'e lanet bir kadın olmayı bırakmasını söylemeliydim.

İnsanları memnun etmek. Bir kez olsun kendine ve yapmak istediklerine odaklanmasını sağlayacak herhangi bir şey. Ama bu o değildi. O herkes için her şeyi yapabilecek biriydi... ve Patrick

Bunu biliyordu ve bundan sonuna kadar faydalandı."

Gözleri benimkilerle birleşiyor, onun bu yanının da var olduğunu bilen yanıma derin derin bakıyor. Her şey çok açık, mide bulandırıcı bir şekilde. Bu işin nereye varacağını hissediyorum ve bu durum omurgamda soğuk bir ürperti yaratıyor.

"Arabaya bindik, Patrick sürüyordu, Ben yolcu koltuğundaydım ve benim sikik kığım arkada yatıyordu. Birkaç kilometre gittikten sonra Patrick'in ne kadar ayık olduğunu sorgulamaya başladım. Gerçi kafam iyiydi ama yine de bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabiliyordum."

"Ne yapıyordu?" Soruyorum, elini tekrar avucumun içine alıyorum, parmaklarımı bir çeşit

destek.

"Biraz savruldu, bir saniyeliğine refüjü aştı, sonra tehlike şeritlerine çarptı ve lastiklerin altında o gürültülü sesi çıkardı. Bunu duyduğumu hatırlıyorum."

"Sarhoştı," diyorum inanamayarak başımı sallayarak. "Emin değilim. Onu otelde içerken görmedim.

ama ben de izlemiyordum. Birlikte ayrıldığımızı kimse görmedi çünkü o sırada dışarıda sigara içiyordum."

"Yani kimse sizinle birlikte ayrıldığını ve arabayı onun kullandığını doğrulayamadı," diyorum bilerek.

"Aynen öyle." Başını sallıyor, dudaklarını yalıyor.

Tekrar duraklıyor, titrek bir nefes veriyor ve hikâyenin bundan sonraki kısmının unutmak istediği kısım olduğunu hissediyorum. Asla geri alamayacağı bir parçasını yok eden kısım. Ben'i kaybettiği kısım.

"Sorun değil, ben buradayım," diye fısıldıyorum, ona doğru eğilerek.

Yanağına ve çenesine öpücükler kondurmak için yüzünü kavriyorum, kolunu ovarken onu sıkıca tutuyorum.

"Her şey çok hızlı oldu," diye fısıldıyor, bakışları hiç şaşmıyor. "O kadar hızlıydı ki oraya nasıl vardığımızdan bile emin değilim. Hatırladığım bir sonraki şey arabanın kontrolden çıktığı. Beni ön ve arka koltuklar arasındaki boşluğa fırlattı. Araba-" Duraklıyor, gözlerini sıkıca kapatıyor.

Onu daha sıkı kavrayıp omzunu öpüyorum.

"Araba bir şeye çarptı ve takla attı. Tavana çarpmadan önce bir noktada havalandığımı hatırlıyorum.

Bu sırada bayılmışım. Kendime geldiğimde arabada yalnızdım. Her nasılsa iyiydim. Evet, kafamdan kanlar akıyordu ama dışarı çıkabildim. Arkadaki kırık camlardan birine doğru sürünerek ilerledim, onları arıyorum."

Gözlerimden akan yaşları hızla siliyorum. Bana hikayeyi anlatırken her şeyi zihnimde canlandırabiliyorum; tüm bunların acısı benim de canımı yakıyor.

"Gördüm-" Kendini durdururken sesi çatallaşıyor, çimdikliyor

Nefes almak için burnunun kenarına bastırdı. "Ben'i bir ağacın yanında yatarken gördüm. Arabadan fırlamıştı, karnının yan tarafında derin bir yara vardı ve başı kanıyordu. Sanki... sanki..." Tekrar nefes almak için duraklar.

"Sorun değil," diye fısıldıyorum tekrar, başımı sallıyorum, devam etmesine gerek yok.

"Ona doğru koştum, kucağıma aldım ve olduğu gibi tuttum. nefes almakta zorlanıyordu. Ona yalan söyledim ve her şeyin yoluna gireceğini, yardım getireceğimi söyledim ama gözleri bana başaramayacağını bildiğini söylüyordu. Bir şekilde bunu çoktan kabullenmişti." Elleri doğru eğiliyor, gözyaşları içinde nefes alıyor, elleri titriyor, sonra ellerini saçlarında gezdiriyor ve küfrediyor. "Lanet olsun."

"Buradayım, sorun yok, sorun yok," diye fısıldamaya devam ediyorum,

Kolumu kavrarken ona tutunuyor, tutunmaya ihtiyaç

duyuyor. "Kollarımda öldü, Cole," diye haykırıyor, içindeki ıstırap

Sesi her şeyin adaletsizliğini yansıtıyordu. "Hep merak

etmişimdir

Son düşünceleri neydi ve ne kadar üzücü olsa da, sanırım ölürken bile kendisinden çok benim için endişeleniyordu."

Bir an için kendini kaybediyor ve o son bakışı hatırlayınca acı içinde gözlerini kırptırıyor. En iyi tanıdığı arkadaşı için endişelenen bir bakış. Ben ölüyordum ve Hawke için endişeleniyordum.

Bunu nasıl karşılayacağı konusunda endişeliydi. Onsuz hayatına nasıl devam edebileceğini, sanki Hawke'ın kendi başına dağılacağını ve derin acı ve kayıplarla dolu karanlık bir yola gireceğini biliyormuş gibi. Bu düşünce bana Ben'in Hawke için kim olduğu hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor; o hiç sahip olmadığı kardeşiydi. Sadece Ona göz kulak olan, kim olduğunu derinden önemseyen ailesi bir saniyede yok oldu.

"Keşke ben olsaydım. Ben olmalıydım. Ben iyiydi, benden daha iyi bir adamdı." Başını sallıyor, Yumruğunu kıvrarak kafatasına bastırdı ve acıyı geri çekmeye çalıştı.

Kendini tekrar toparladıktan bir dakika sonra, üzüntüsü yavaşça tamamen başka bir şeye dönüşüyor. Öfke. Çok derinlere bastırılmış köklü bir öfke.

"Onu yolda dururken göz ucuyla gördüm."

Bana kim olduğunu söylemesine bile gerek yok. Patrick'ten bahsettiğini biliyorum.

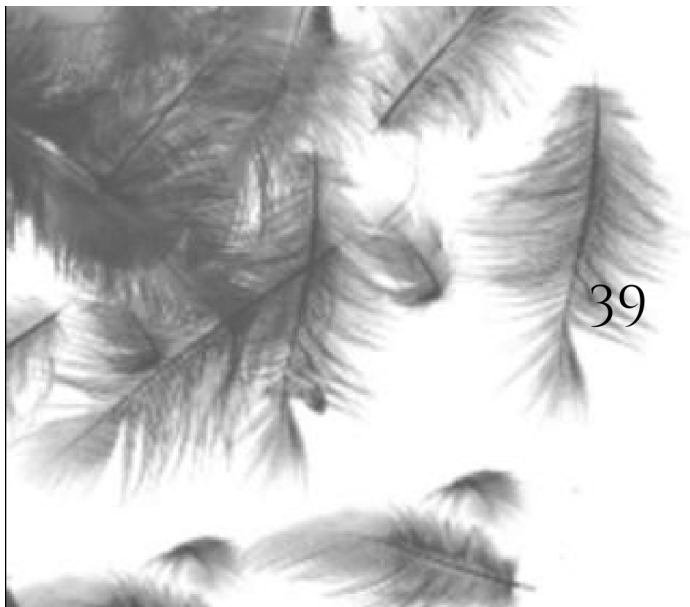
"Orada öylece durdu, izledi. Ona avazım çıktığı kadar bağırdım, gözlerimdeki kanı silerek onun gözlerine baktım. Gidip birini aramasını, bir şeyler yapmasını istedim.

Bir şey, herhangi bir şey, ama o sadece korku içinde donup kalmıştı. Ne yaptığını bilme korkusu."

Hawke'ın Patrick'e hiç olmamayı dilediği şekilde bağlanmasına neden olan kısım bu. Kendi kontrolü dışındaki bir durumda onu rehin tutan kısım.

"Patrick Ben'i öldürdü. Ben'i öldürdü ve olay yerinden kaçtı."

OceanofPDF.com

39

OceanofPDF.com

SPINELESS BEINGS

T Hawke'dan yayılan öfke ve ihanet hissediliyor.
Şu anda.

Yataktan kalkıyor ve ellerini yüzünde gezdirerek volta atmaya başlıyor.

"Lanet olası katil bir korkak." Yumruğunu duvara vurmadan önce homurdanıyor ve beni zıplattıyor. Bunu tekrar yapıyor, sonra alnını duvara yaslayıp ellerini ahşap panelli yüzeyde gezdiriyor.

Onu sakinleştirmeye bile çalışmadan acısını çıkarmasına izin verdim.

İçini dökmesi gerekiyor.

"Bundan daha önce hiç kimseye bahsetmedim," diyor, burun delikleri alevleniyor, elleri gözle görülür şekilde titriyor ve dönüp duvara yaslanarak bana bakıyor. "Sadece benimle birlikte öleceğini düşündüm. Anlaşmalar ve diğer şeyler yüzünden yapamadım."

"Anlaşmalar mı? Gizlilik Sözleşmesi mi?" Nefesim kesilirken ağzım açık kaldı. "Sana gizlilik anlaşması mı imzalattılar?!"

Tekrar bana yaklaşıyor, sonunda sakinleşiyor ve yatağın üzerine, benim yattığım yerin yanına oturuyor.

"Patrick orada durdu ve her şeyi izledi. Ben yüzünden dağılmamı izledi. Her şeyi gördü. Sonra, her şey ne kadar çabuk olduysa, o da o kadar çabuk gitti."

"Gitti," cümlesini neredeyse fısıltıyla tekrarlıyorum, nefesim daralıyor, gerçeği mideme inen bir yumruk gibi hissediyorum.

"Oradan fırladı, kaçtı. Olay yerini terk etti, beni orada bıraktı, eskiden en iyi arkadaşımı taşıyan bedene yapıştım. O anda hiçbir şeyim yoktu, bana yardım edecek kimse yoktu, ne yapacağımı söyleyecek kimse yoktu."

Alt dudakımı ısıriyorum, tek başına yaşadığı acı karşısında gözyaşlarımı tutamıyorum.

"Keşke seni o zaman tanısaydım, keşke yanında olabilseydim. Keşke bilseydim." İşkencesini hissederek, çektiği acının farkında olarak ağlıyorum.

Kollarını bana doluyor, beni göğsüne çekiyor ve saçlarımın üst kısmını düzeltiyor. Ben onun hikâyesi için kendi acımı salıverirken bir anlığına bana sarılıyor.

"Biliyor musun, bu yönünle bana onu hatırlatıyorsun." Yavaşça konuşurken kalbinin atışını duyuyorum, derin uğultusunu

Göğsünden gelen ses beni sakinleştiriyor. "Her zaman beni ve duygularımı düşünen bir parçan var, bir şekilde her zaman neler yaşadığımı ve kim olduğumu anlıyorsun. İnsanların içindeki gerçeği görüyorsun, sana görmemen öğretilse bile. Sen beni gördün."

"Seni görüyorum," diye fısıldıyorum, parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum, dudaklarını usulca öpüyorum. "Seni görüyorum."

Benim için dudaklarında hayranlık dolu bir gülümseme beliriyor ve iç çektiğinde vücuduna yayılan rahatlamayı görüyorum,
Hikayeye devam edelim.

"Bizi bulmaları uzun sürmedi. Beni hemen tutukladılar ve sorgulamak için içeri aldılar."

Böylesine travmatik bir deneyim yaşadktan sonra bu kadar genç ve savunmasız olduğu düşüncesi
Tüm bunlar onun üzerine çöktüğünde, kalbimin en derin kısmını sorgulamaya başladı. Kimsesi yoktu.

"Beni test ettiler, alkol ve uyuşturucu buldular. Onlara Patrick'in orada olduğunu söylemem önemli değildi. Bana inanmadılar. Neden inansınlar ki? Onlara göre uyuşturucu bağımlısıydım,
En iyi arkadaşımı yanlışlıkla öldürmekten kurtulmanın bir yolunu arıyorum." Arka dişlerini gıcırdatarak başını sallıyor.

"En azından Patrick'i şüpheli olarak takip etmediler mi? Onu da sorgulamadılar mı?"

"Yaptılar ama babası onu savunmak için hemen bir ekip kurdu. Bir mazeret uydurdu ve babası da bunu doğruladı. Hikayeleri Dean'in onu
ve kaza sırasında Patrick evdeydi; annesi de bunu doğruladı. Onların sözüne karşı benimki."

"Tanrım," diyorum içimden, inanamayarak başımı sallıyorum. Hepsi. Hepsi bu işin içindeydi.

"Babası karakoldaki adamları benimle konuşmasına, bana 'yardım etmesine' ve danışmanım olmasına izin vermeleri için ikna etti, kurtarılmaya ihtiyacı olan berbat durumdaki çocuğun kurtarıcısı rolünü üstlendi. O suçu üstlenmeme izin verdiğim için her şeyi halledeceğine söz verdi. Bana en iyi savunma avukatını tutacağını ve sessiz kalmam için bir ton para karşılığında beni hafif bir cezayla, şartlı tahliye ile kurtaracağını söyledi. Yüz binlerce dolardan bahsediyorum Cole."

Öfkeyle başımı sallıyorum. "İnanılmaz, işte bu yüzden... işte bu yüzden bana paraya ihtiyacın olmadığını söyledin." Nefes alıyorum, başım dönüyor. "Sana para ödediler."

"Genç ve aptaldım. Zaten bu durumdan asla kurtulamayacağımı düşündüm, en azından bana söylediklerine göre. Sessiz kalmayı ve parayı almayı kabul etmek, biraz kamu hizmeti yapmak, o anda tek seçenek gibi görünüyordu. Beni tehdit etti. Daha hafif bir ceza almam için avukatının yardımı olmadan, muhtemelen ömür boyu hapiste kalacağımı ve hiçbir çıkış yolu olmadığını söyledi."

"Peki sonra ne oldu? Neden söylediği gibi seni çıkarmadılar?"

"Çünkü benim için bir ekip kurmaya hiç niyeti yoktu. Bir kamu avukatı ile baş başa bırakıldım. Sistem hakkında benden daha az şey biliyor gibiydi. Araçla adam öldürmekle suçlandım ve gözümün içine bile bakmayan bir yargıç tarafından hiçbir şey olmamış gibi beş yıl hapis cezasına çarptırıldım. Sadece davamı düşürdü ve bir sonraki davaya geçti."

"Hawke, bu işi düzeltmeliyiz. Bedelini ödemeliler,"
diyorum ses tonumdan yayılan öfkeyle. "Bunu yanlarına
bırakamayız!"

Benden uzağa bakıyor, hayal kırıklığı içinde dudaklarını
yalıyor.

"Azminize hayran olsam da, yapılabilecek bir şey yok. Onlar
güçlü insanlar. Yazdıkları çekler dışında hiçbir şey için ödeme
yapmıyorlar."

"Çok öğrendim." Başımı sallayarak acele ediyorum.

"Yapamam.

Bunu içinde tuttuğuna inanamıyorum. Peki ya ev? Onun da
mı kontrolünü aldılar? Babandan kalan tek şeyi?! Orada
yaşadığıma inanamıyorum.

."

Devam etmemek için kendimi durdurdum. Aklımdaki
gelecek düşünceleri şimdi yalanlar ve aldatmacalarla
lekeleniyor, hepsi Hawke ve onun yaşadığı talihsizliklerin
bedeli. Bu mide bulandırıcı.

Şimdi ayaktayım ve volta atıyorum, saç diplerimi
çekiştiriyorum,

bir insanın nasıl bu kadar korkak ve zalim olabileceğini
anlamaya çalışıyorum. Birinin canını alıp diğerini teminat
olarak kullanmak. Hasta olacaktım gibi hissediyorum.
Patrick'i tanıdığımı sanıyordum ama hiç tanıımıyormuşum.

"Babamdan kalan ipoteğin bir kısmının hâlâ bende
olduğunu bildikleri için, cezamı çekmeden önce burayı satın
almayı teklif ettiler.

geçtim ve hapisteyken ödemelere yetişemedim. Anlaşmada,
cezam boyunca NDA'daki pazarlığın bana düşen kısmını
yerine getirmemi sağlamak için evi geri alacağıma dair bir

madde vardı."

"Yani nihayetinde haklarınızı geri kazanmak, tapuda adınızı tekrar yazdırmak için mi geri taşındınız?"

"İşin boktan tarafı da bu; başından beri benim adım vardı. Her şey el altından yapıldı."

İkisi de aynı anda tamamen farklı şekillerde kapana kısılmış durumda. Patrick iyi davranıyor çünkü Hawke'ın onu her an kapı dışarı edebileceğini, yalanlarını ortaya dökebileceğini ve geçmişe giden kapıları açabileceğini biliyor. Hawke ise ailesinin altında sıkışmış durumda, serbest bırakıldığından beri izleniyor ve konuşmayan iyi bir çocuk olduğundan emin olunuyor.

İşte bu yüzden Patrick gizlice Colorado. Kaçmak için. Hâlâ babasının kanatları altında kasabadan ayrılmak için bu kadar çok çalışmasının nedeni buydu. Mülkü Hawke'a geri satmış gibi gösterebileceklerini düşündüler, böylece kimse bunu sorgulamayacaktı.

Orada, motel odasının ortasında durmuş yerde yatıyor, cevaplar bulmak için beynimi zorluyor, isimlerini altın harflerle yazdırmak için bir çocuğun ölmesine neden olan bu korkakları alt etmenin bir yolunu arıyordum. Kığımın Hristiyanları, bu insanlar doğrudan cehennemin derinliklerinden geliyorlar.

Masaya doğru yürürken telefonum tekrar çalıyor. Açıyorum, Patrick'in adını görmeye ve ona sonsuza dek siktirip gitmesini söylemeye hazırım, onun yerine John'unkini görüyorum.

"Kahretsin, ben John," diye yorum yapıyorum, cevap vermeden önce Hawke'a endişeyle bakıyorum.

"John, hey, naber?"

"Hey, Nic, bir iyiliğe ihtiyacım var," diye sordu aniden, sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Evet, tabii ki. Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Hayır, pek değil," diyor, sesi stresli geliyor.

"Anna'nın

Karnında bir ağrı var. Henüz ne olduğundan emin değiliz ama hastaneye gidiyoruz. Ben

Bu gece geç vardiyada çalışmam gerekiyor. Yerime bakma şansın var mı? Burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum ve-"

"John," diye sözünü kestim. "Başka bir şey söyleme. Tabii ki senin yerine bakacağım. Orada olman gerekiyor. Lütfen beni haberdar et. Umarım ciddi bir şey değildir."

"Oh Nic, çok teşekkür ederim. Ne bulduğumuzu sana kesinlikle bildireceğim."

Vedalaştıktan sonra Hawke'a dönüyorum.

"Kahretsin," dedim.

Ayağa kalkıp bana yaklaşıyor. "Eve geri dönmen gerekecek, değil mi?"

"Evet, düşünmüyordum bile. Barın anahtarları orada."

Bir an için telefonuma baktım ve bir mesaj gördüm. Patrick'ten gelen mesajlar. Tonlarca 'Çok üzgünüm' ve 'Zamana ihtiyacın olduğunu biliyorum' mesajı. Ailesinin brunch'ında bana yaptığı muameleden sonra onu geri kabul edeceğimi düşünmesi çok saçma. Bileğimde hâlâ onun tutuşundan kalan parmak izleri var.

"Yalnız gitmiyorsun," dedi dilinde zehirle, aslanın inine gireceğimi biliyordu.

"Yapmak zorunda kalabilirim. Yani, bunu nasıl yapacağız?" Yatağın kenarına oturup iç çekerek soruyorum. "Oraya birlikte gidemeyiz. Bizi bilmemeli. Seni arayacaktır. Şartlı tahliye memuru. Seni hapse attırmak için bir şeyler yapacaktır. Tekrar! Bunun olmasına izin veremem. Seni benden alamaz. _."

"Cole, şşşt, buraya gel, buraya gel..." diyor sakince, Beni yatakta kucağına çekti, asla bırakmayacağına dair yazılı olmayan bir söz vererek kollarıyla sardı. "Sadece nefes al, bebeğim."

Onu Patrick'e kaptıramam. Kazanmasına izin vermeyeceğim. Hawke, ben tekrar mantıklı konuşabilene kadar beni yatıştırıyor.

"Geri dönmek zorundayım ama seni burada da bırakamam, araban yok."

"Aslında," diyor Hawke, telefonundaki saate bakarak. "Kid bu sorunu çözmek için her an burada olabilir."

"Bekle, ne?"

Çocuk bizi kurtarmaya mı geliyor? Bu düşünce çok komik. "Çocuk benim için bir bisiklet bırakacak."

"Gerçekten bisiklete binmek için doğru zaman olduğunu düşünüyor musun?" Yüzümü buruşturuyorum.

Soruma gülüyor, geçmişine daldığımdan beri ilk kez gerçek bir gülümseme görüyorum. Hissediyorum Gördüğüm manzara karşısında vücudumda kelebekler uçuştı. "O tür bir bisiklet değil, bebeğim."

Utançtan kızarıyorum ya da belki de bana bebeğim dediği içindir.

Saat gibi, kapının dışında bir motor gürültüsü duyuyorum. Hawke'a bakıyorum, kaşlarını heyecanla kaldırmış, bana gülümsüyor.

Hawke onu içeri alırken Kid kapıyı çalar. Orada durmaktadır, 1.80'lik boyuyla, dağınık sarı saçlarıyla, neredeyse her santimini kaplayan dövmeleriyle, şapşal sırtışıyla tüm kendine özgü görünümünü tamamlıyor.

"İşte orada! Seni kurtarmaya geldim kızım," diyor kendine has havasıyla. Başını eğiyor, dudaklarını yalarken gözlerini çapkınca bana diyor.

"Dostum," diye tersler Hawke. "Siktir git."

"Lanet olsun, kardeşim, sakın ol. Buna şaka denir." Kendi kendine histerik bir şekilde gülüyor. "Ayrıca, görüyorum ki yine alınmış..."

Kaşlarını çatıyor, bir kolunu kapının çerçevesine yaslıyor, aramızda gidip gelirken yenilmiş görünüyor.

Garip bir şekilde kıkırdıyorum, bariz olana omuz silkiyorum. Beni beceren bir İncil yok, sadece Hawke var.

"Eh, aranızda bir şeyler olduğunu senden çok önce biliyordum. Barda ona bakma şeklin, onun sana psikopat gibi bakıp durması. Aranızda bir şeyler olduğunu biliyordum. alçaktan. Etrafta sinsice dolaşmak çok seksi." Kaşlarını bana doğru oynatıyor ve ben de gülümseyerek alay etmekten kendimi alamıyorum. "Sen kötü bir kızsın."

Hawke gözlerini devirerek bıkkın bir ifadeyle konuştu: "Anahtarlar mı?"

"İşte burada, dostum." Onları, rulo haline getirilmiş plastik bir poşetle birlikte ona fırlatır.

"Bu ne?" diye soruyor çantayı açarken.

"Eldivenler. Titreşimler falan için."

"Bana motosiklet eldiveni mi aldın?" Hawke sırtarak önce çantaya, sonra da inanamayarak Kid'e baktı. "Sağ ol dostum."

Ona sarılıyor, sırtını sıvazlıyor ve aralarındaki ilişkinin benzersiz olduğunu söyleyebilirim. Kid, her zaman Tamamen soğuk ve çılgın görünümlü biri, gerçekten iyi kalpli biridir. Her zaman Farklı hayatlar yaşasanız bile, yakın kalmak. Siz hapisteyken arkanızı kollayan, kayıtlara para geçiren türden, ya da bana öyle söyledi. O insanlara tutunursun, Çünkü onlardan çok fazla yok.

"Yani, bir bisiklet mi bırakıyorsun? Hawke için aldığın bisikleti mi? Nasıl geri döneceksin?" Kid'e soruyorum, şu anda bu senaryo kafamı karıştırıyor.

Planın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama buradayım ve plana uyuyorum.

"Hayır, amcasından aldım. Kendi motorumu almanın zamanı geldi, o paranın birazını kullanabilirim." Hawke sırtarak Kid'in arkasındaki park yerinde duran motosiklete bakıyor. "Hep bir klasik istemişimdir Harley."

"Motosiklet mi kullanıyorsunuz?" Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken ağzım bir karışık açık kaldı. Kahretsin, eğer daha önce tahrik olmadıysam, şimdi olduğumdan eminim.

"Oh, ve eğer sorduğun buysa, beni bırakmana ihtiyacım yok." Çocuk bana sırtıttı. "Şu odada bir hatunla buluşacağım." Başparmağıyla sağ tarafı işaret ediyor.

Hawke başını sallarken kaşlarım havaya kalkıyor. "Bu adam asla tek eşli olmayacak. Bu hayat onun kanında yok."

"Monoga-ne? Yok artık! Bu dünyada çok fazla güzel kadın var ve ben hepsini denemek istiyorum. Özellikle de seni, yasak meyveyi." Şeytani bir gülümsemeyle bana bakıyor,

Yemi yutup yutmayacağımı görmek için bekliyor.

Hawke aniden, "Defol git," der ve Kid'in kolunu kabaca tutarak onu kapıya doğru iter.

Dışarı itilirken kendine özgü sırtlan kahkahasını atıyor ve Hawke'a sırtını dayayarak kafasını son bir kez odaya sokuyor.

"Bana ihtiyacın olursa ya da bir kadına neler yapabileceğimi dinlemek istersen, bilirsin... merak ediyorsan hemen şurada olacağım." Öpücük işareti yapıyor.

Hawke kolundan çekerek onu kapıdan dışarı çıkarır.

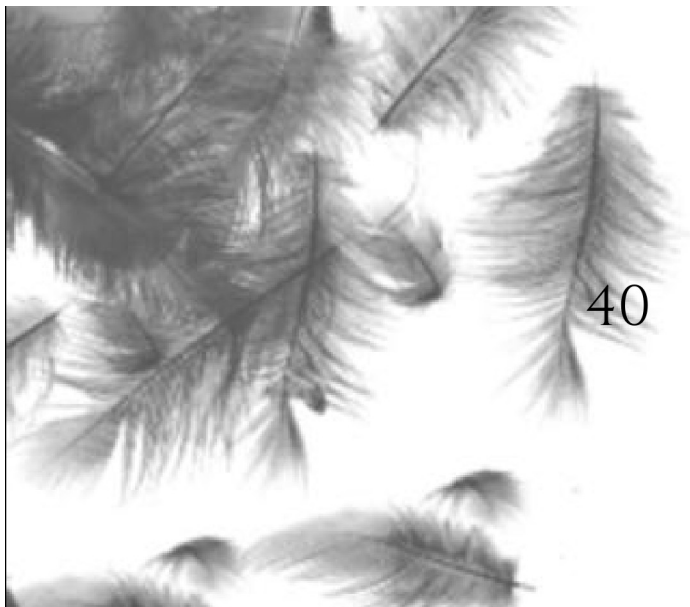
Hawke kıskanç gözlerinde koruyucu bir bakışla bana yaklaşırken dudağımın kenarını ısıyorum. Sadece bu bakış bile bacaklarımın arasında bir karıncalanma hissi uyandırıyor. Bana asıldığı için Kid'e kızması hoşuma gidiyor. Bunu yapmaya devam etmesini istiyorum, sırf onun böyle davrandığını görmek için. Delirmiş olmalıyım.

Çene kaslarını esnetiyor, belimi kavırıyor ve beni sıkıca içine çekiyor. Ani kuvveti karşısında bir nefes çekiyorum, sert ve sıcak vücudunun verdiği hissin tadını çıkarıyorum

tekrar benimkine karşı. Çenemi kavrayarak bana bakıyor, dudaklarımı süzüyor, sonra tekrar yarı kapalı şehvet dolu gözlerime dönüyor. Şu anda bana söylediği her şeyi yaparım. Ona tamamen vurulmuş durumdayım. Kalbim sadece ona ait.

Aramızda birkaç santim mesafe varken, alçak ve boğuk bir ses tonuyla konuşuyor: "Hadi bir gezintiye çıkalım."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

ADDICTIONS

N Büyürken bir kez bile kendimi
bir Harley'in arkasında, rüzgarın içinden geçerek
dudak halkası olan, dövmelerle kaplı bir adama.

Yine de buradayım, doğru hissettireni yapıyorum,
gerçekten sevdiğim adamla. Beklenen ya da planlanan
türden bir aşk değil, vahşi, sınır tanımayan türden.
Yüzünüze tokat gibi çarpıp size gerçeğinizi söyleyene
kadar inkar ettiğiniz ve inkar ettiğiniz türden.

Otoyolda ilerliyor, yeni aldığı arabayı test ediyor ve
mevcut sorunlarımızı unutuyorduk. Ona sıkıca tutunmam
için verdiği kesin talimatlara uyarak kendimi ona sımsıkı
tutuyorum,

Kollarımı beline doladım ve gömleğini ellerimle kavrayarak
onu eğlendirdim.

Dövmelerinin mürekkebi altında ön kollarının nasıl
esnediğini ve büyük, güçlü ellerinin nasıl uzandığını
izlerken

eldivenlerinin altındaki gidon, kalçalarımın arasını

karıncalandırdı. O kadar zahmetsizce çalıştırması bile.

Tamam o kadar da zor değildi ama yine de benim için

delicesine çekici.

Ormanlık yollardan hızla geçmek heyecan verici, Kendi küçük dünyamızdaymışız gibi hissediyorum. O bir çentik atıp hız sınırını aşarak test ederken ben de havalara uçuyorum. Ona karşı zevkle ciyaklıyorum, titreşimlerin merkezime yayıldığını hissettiğimde damarlarımdan akan bir adrenalin sarsıntısı yaşıyorum.

Doğuştan yetenekli. Bana lisedeyken biraz ata bindiğini ve bir gün hep kendi atının olmasını istediğini söyledi. Ama sürüş şekli... sanki bunu yapmak için doğmuş gibi görünüyor.

Arabayı eski bir çakıl dinlenme tesisine doğru sürüyor, yavaşlıyor ve küçük ağaçlık alana geri dönüyor. Tuvalet için küçük bir bina ve birkaç piknik masası var.

yakınlarda. Birçok insanın muhtemelen ziyaret etmek için hiç zaman ayırmadığı güzel bir durak, çünkü neden yapsınlar ki? Ana otoyolun dışında. Kamyoncular için bir tür dinlenme durağı.

Sessiz bir gece uykusuna ihtiyacım var.

Motosikleti durduruyor, kapatmadan önce bizi dengelemek için ayaklarını iki yanına dayıyor. Kaskını çıkardım.

Büyük deri ceketini omuzlarımdan biraz aşağı indirerek giymeme yardım etti ve bir elini asi saçlarımda gezdirdi.

"Beğendin mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırıp bana dönerek.

Dudaklarımdan hava üflüyorum ve gülümseyerek başımı sallıyorum. "Bayıldım."

"Sürmek ister misin?"

"Hayatta olmaz!" Gülmeden önce çığlık atıyorum. "Çok korkuyorum."

"Yolculuk iyi miydi?" diye soruyor, aniden çok hızlı gittiği için gergin.

Bacağımı bisikletin üzerinden sallıyorum, o beni izlerken arkadan atlıyorum ve bisikletin üzerinde oturmaya devam ediyorum.

"Öyleydi. Bir an için bazı şeyleri unutmama yardımcı oldu, ama yine de seninleyken tüm sorunlarımı unutuyorum."

Bana utangaç bir şekilde gülümsüyor ve bu gibi kelimelerin ona neler yapabileceğini seviyorum. Bunu daha çok duymaya ihtiyacı var.

"Ancak." Ona doğru yürüyüp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Dürüst olacağım, bu şekilde sürebileceğimi umuyordum..."

Dik oturuyor, gidonu bırakıyor, bacağımı tekrar bisikletin üzerine doğru sallamamı izliyor, ancak bu sefer ona dönük. Kalçalarımı ona doğru oynatıyorum, açıkta kalan bacaklarım kalçalarına ve kalçalarına dolanırken kasıklarımı kucağına sürtüyorum, kollarım altındaki gergin göbeğini sarıyor bol gömlek.

Her hareketimi izlerken dudakları aralanıyor. Kendimden emin bir sırıtışla çenemi kaldırıp ona bakıyorum.

"Evet, sonunda ikimizi de öldürürdüm." Ben kalçalarımı ona doğru yuvarlarken yutkunuyor. "Ve bir daha asla ata binerken etek giymene izin vermeyeceğim. Bu çok pervasızca. Yanabilir ya da derini yüzebilirdin. Eğer bu mükemmel eteğe bir şey olursa Bacaklar... Bunu düşünmek bile istemiyorum. Bu çok aptalcaydı."

Elleri açıkta kalan kalçalarımın üzerinde, kumaşın

üzerinde yavaşça gezinirken sesi kızgın, daha çok kendisine kızgın.

Belimin kıvrıldığı yerde kalçalarımın üst kısmını buluyor. Parmakları tişörtümün altından yukarı doğru kayıyor ve beni sıkıca içine çekip kalçalarını yukarı doğru iterken oradaki teni kavriyor.

Evet, şu anda onun motosikletinde kuru seks yapıyoruz.

"Buna değerdı." Sırıtarak dudağımın kenarını ısıırıyorum.

"Hadi, motosikletinde sevişelim. Etrafta kimse yok. Öylece içeri kaydırmak çok kolay olurdu."

Hayalet görmüş gibi bana bakıyor. Kaşlarını kaldırırken ağzı bir karış açık, keyifli bir şaşkınlıkla gözlerini kırpiştiriyor ve sonra kaşlarını birleştiriyor.

"Kimsin sen?" diye soruyor temkinli bir şekilde, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi.

Ciddiyetine kıkırdıyorum. "Ben Cole," diyorum gururla. "Seninim."

"Lanet olsun. Seni kötü bir kıza dönüştürdüm."

"Hmm, hayır. Hayır, sanırım az önce neyi sevdiğimi fark etmemi sağladın." Dudaklarımı yalıyorum, öne doğru eğilip onunkine bakıyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor nefes nefese bir ses tonuyla, gözleri her saniye daha da kararıyor.

Göğsüm aramızda daha hızlı yükselip alçalıyor. "Evet."

Motoru dengeli bir pozisyona getirmek için kickstand'i kaldırıyor. Bir eliyle saçlarımı arkamdan tutup sıkıca kavriyor ve kabaca çekerek beni gökyüzüne bakmaya zorlarken nefes nefese kalmama neden oluyor.

"Peki tam olarak neyi seviyorsun?" diye soruyor zorla, gözleri boynumu, çenemi, dudaklarımı inceliyor, saldırısını hazırlarken saçlarımı sıkıca çekiyor.

Yutkunuyorum, nabzımın boynumda attığını hissediyorum, bana yaptığı her şeyi açığa çıkarıyorum.

"Sert ve hızlı mı seviyorsun?" diye soruyor, boynumun kenarını yalayarak beni inletiyor. "Yoksa yumuşak ve yavaş mı?"

Acele etmeden konuşması ve benimle oynaması beni bir sarmalın içine sokuyor. Tahrik olduğumu hissediyorum Bacaklarım ıslak ve sadece onun sözleriyle bile onun için hazır. "Sert ve hızlı," diyorum nefes nefese, neredeyse ne olduğundan emin olmadan onun için bir anlamı olabilir.

Boynumdaki bir noktayı emiyor, kulak mememi bulup ısırmadan önce dişlerini tenimde gezdiriyor ve beni ona karşı kıvrandırıyor.

"Güzel, çünkü yavaş ve yumuşak için zamanımız yok."

"Cam," diye inliyorum beklentiyle, külotumun ıslandığını hissediyorum.

Saçlarımdaki tutuşunu gevşetiyor ve başımın arkasını tekrar ona bakacak şekilde aşağı itiyor.

Gözlerimin içine bakarak, "Pantolonumu çöz," diye emrediyor.

Emrettiği şeyi hemen yapıyorum, parmaklarım düğmeyle oynuyor, kumaşın altındaki sert üyesini hissediyorum. Bu sabah giydiği kot pantolon. Fermuarı indirip ayırarak açıyorum ve bir sonraki sipariş için ona bakıyorum.

"Güzel. Şimdi arkana yaslan, külotunu yana çek."

Biraz geriye yaslanıyorum, o beni belimden tutarken ben de bir elimle kendimi motosikletin üzerinde tutuyorum. Motosiklet sürerken kim küçük, bol bir mini etek giyer ki? Görünüşe göre

erkeğini becermek için planları vardı, işte o kişi. Yumuşak kumaşı kalçalarım doğru yuvarlıyorum, dişlerim alt dudağıma batıyor

Beyaz iç çamaşırımı yana sıyırıp bana ne yaptığını ona gösteriyorum.

"Siktir," diye fısıldıyor nefesinin altından, uyarılmaktan kayganlaşmış merkezime bakarak. "Çok kötüsün."

Islaklığımdan tekrar gözlerime bakıyor. Bakışlarında bir karanlık var. Yeni bir parçamı, daha önce hiç dokunmadığım yaramaz bir yanıma heyecanlandıran bir karanlık.

Beni canlı ve elektrik enerjisiyle dolu, dünyayı ve içindeki herkesi ele geçirmeye hazır hissettiriyor. Farkında bile olmadan beni güçlendiriyor.

"Yukarı." Başını hafifçe sallıyor, sesi talepkâr. "Sikimin üzerine oturmanı istiyorum."

O kendini koltuğa sabitlerken ben de arkama yaslanıyorum.

"Çıkar onu," diyor, sesi alçak. "Ve üzerine tükür."

Nefes alırken hızla göz kırpiyorum, elimi onun ellerine uzatıyorum.

ve ereksiyonunun serbest kalmasına izin veriyor. Hızla ona bakıyorum, sonra tekrar kocaman sikine bakıyorum, ucundaki pre-cum damlasını görünce kızarmış hissediyorum. Aşağı tükürdüm

O zevkle izlerken üzerine. "Şimdi her tarafına sür."

Beni belimden tutup kaldırmadan önce dediğini yapıyorum. Bacaklarımı gövdesine doluyorum, botlarımın topukları sırtına batıyor.

"Sok şunu," diyor, ağızlarımız birkaç santim açık. "Aşağı doğru kay."

Arkama uzanıyorum, başımla aynı hizaya gelirken iç çamaşırımı daha da yana çekiyorum. Omuzlarımı kavriyor,

Beni üzerine çekti, tepesini itti, sonra kabaca uzunluğunun geri kalanını içime soktu.

Duvarlarımın onun etrafında gerilmesinin ani yanmasıyla haykırıyorum. Onun büyüklüğüne hâlâ alışamadım ve gözlerimdeki sulanma bunu gösteriyor.

"Oh, evet. Bütün sikimi almanı seviyorum." İnliyor, yüzüme bakarken yüzünü buruşturuyor, onun gücüne nasıl tepki verdiğimi izliyor. "Hoşuna gitti mi?"

Ağzım bir "O" harfi oluştururken gözlerimi sımsıkı kapatarak başımı sallıyorum, konuşamıyorum, onun genişliğine uyum sağlarken hareketsiz oturuyorum.

Çenesini sıkarak birkaç nefes alıyor. "Şimdi omuzlarıma tutun."

Dediğini yapıyorum, kollarım boynuna dolanırken gömleğini parmaklarımın arasında kavriyorum, göğüslerimiz birbirine sıkıca bastırıyor. Ellerini eteğimin altına sokup kıcıma pençelerini geçiriyor ve beni kendine doğru çekerek içime daha da derinlemesine sokuyor.

"Çığlık atmanı istiyorum," diyor beni kalın aletin üzerinde yukarı ve aşağı kaldırırken. "Burada seni duyacak kimse yok. Benim için çığlık at, Cole."

Onun gücüyle haykırırken içimde daha da sertleştiğini hissedebiliyorum. Kollarımı onun etrafında kaldıraç olarak kullanarak üzerinde aşağı yukarı zıplıyorum. Kaygan uyarılmışlığım acının azalmasını sağlıyor ve duvarlarıma nüfuz etmesinin verdiği zevk beni rahatlatıyor.

Bir süre ittikten sonra, onun hayal kırıklığına uğradığını hissediyorum. Bu pozisyonda yapması gereken şeyi yapamıyor. O yapamaz

Vücudunun ona ne söylediğini. Beni istediği gibi beceremiyor.

"Arkana yaslan," diyerek sırtımı bisiklete yaslamamı istiyor.

Bağlandığımız yere bakıp inliyor. "Şu haline bak, her yerime krem sürüyorsun."

Başparmağıyla klitorisimi okşuyor, uyarılmışlığımı her tarafa yayıyor ve nefes nefese kalmama neden oluyor. Başparmağını ağızıma götürüp emiyorum, bu da onu titretiyor, siki içimde sertleşiyor.

"İki elinizle arkanızdaki gidonu kavrayın," diyor.

Dediğini yapıyorum, arkama uzanıp bu yolculuğa tutunuyorum.

İki elini yavaşça boynuma dolamadan önce, "Çok fazla gelirse durmamı söyle," diye uyarıyor.

Başıma gelecekleri endişeyle beklerken nefeslerim kesik kesik. Beni boynumdan tutuyor, ayakta duruyor ve kendini yeniden ayarlıyor. Yavaşça, neredeyse tamamen içimden çekerek, vücuduma bakıyor, önce çenesini sıkıyor bana çarpıyor.

Beni becermeye başladığında o yoğunlukta çığlık atıyorum. Boğazımı tutuyor, sıcak, kaygan vuruşlarla içime giriyor, klitorisimin ıslak iç çamaşırım tarafından örtülmeyen kısmına sertçe vuruyor.

Sırtıma çarpan bisikletin acısı, yerini bir şeye çarpmasının verdiği güçlü ama elektrikli hisse bıraktı

İçimde derinlerde. Her vuruşunda içimde küçük kıvılcımların uçuştüğünü hissediyorum, tekrar tekrar minik orgazmlar. Boşalmaya çok yakınım, ya da belki çoktan boşaldım? Artık anlayamıyorum.

çünkü bu yeni his, bir orgazmın diğerine kanıyor. Birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini anlayamıyorum. Her şey çok iyi hissettiriyor.

Daha önce hiç sikilmedim, Hawke'a kadar. Bir erkeğin beni kontrol etmesinin ve bana verdiği sonsuz zevke onun isteğiyle boyun eğmenin heyecanı, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha iyi. Boynumdaki sıkı tutuşu, yeni bir tahrik edici uyarıcı.

Çığlık atıyorum, bacaklarımı sırtına doluyorum, sikini sıkarken içimde ona ihtiyaç duyuyorum, içimde bir orgazm daha yaşıyorum.

"Oh, Tanrım." Neler olduğunu hissederek inliyor.

Sulu gözlerimin içine bakıyor, itişleri özensizleşiyor. Gırtlığından gelen derin bir hırıltı boğazında yankılanmadan ve kendini bana kaptırmadan önce daha da yavaşlıyor.

Nefeslerimizi yakaladıktan sonra beni tutmayı bıraktı, öne doğru eğildi, dudaklarını yaladı, sonra usulca benimkini öptü. Duygulardaki değişim memnuniyetle karşılandı. Dudakları benimkilere yapışarak sevgisini kanıtlıyor.

"Cam, bu..." Nefes almak için duruyorum. "Bu çok iyiydi."

Yüzü düzelmeden önce tembel bir sırtısla iç geçiriyor ve "Canını yaktım mı?" diye soruyor.

"Yaptıysan bile henüz bilmiyorum," diyorum nefes nefese.

Söylediklerime kıkırdıyor, kalkmama yardım ediyor ve önce onu sonra da bisikleti indiriyor. Kıyafetlerimizi yeniden ayarladık ve kendimizi toplamak için piknik masalarından birine doğru yürüdük.

Masaya oturmadan önce arkasını dönerek rahatça üzerine atlıyor, ayaklarını bankın üzerine koyuyor ve bir yandan da Arka cebinde bir şey var.

Yanına oturmama yardım ederek bir paket sigara ve bir çakmak çıkardı. Bir tanesini yakıp hızlıca birkaç nefes çektikten sonra ağzının kenarından benden uzağa doğru üflüyor.

Sigarayı tekrar dudaklarına götürüp ortasından tutarak elinden almasını izlerken sırtıyorum.

Muhtemelen "okuldan sonra sigarayı bırakma spesiiali" yaptığımı düşündüğü gerçeğini severek sigarayı dudaklarıma götürüyorum, çapkın bir sırtıyla ona kaşlarımı kaldırıyorum ve bir nefes çekiyorum.

Bir süre bana bakıyor, başını sallıyor, sonra çekip alıyor, yere atıyor ve tepiniyor.

"Bu saçmalığa başlamana izin vermeyeceğim. Zaten seni yeterince kötü alışkanlıklara bağımlı hale getirdim."

"Lütfen bana kendine kötü bir alışkanlık demediğini söyle Hawke," diyorum başımı eğerek, öyle görünmesinden nefret ederek.

Omuz silkiyor, yere bakıyor ve ensesini ovuşturuyor.

Kucağına oturuyorum, kalçalarımı tekrar onun etrafına yerleştiriyorum,

çenesini çekerek yüzüme baktı. "Sen, aşkım, tek alışkanlığımın

bağımlısı olmaya değer."

İç çekiyor, sevimli yanakları ellerimin arasında ezilmiş, bana hayranlıkla bakıyor.

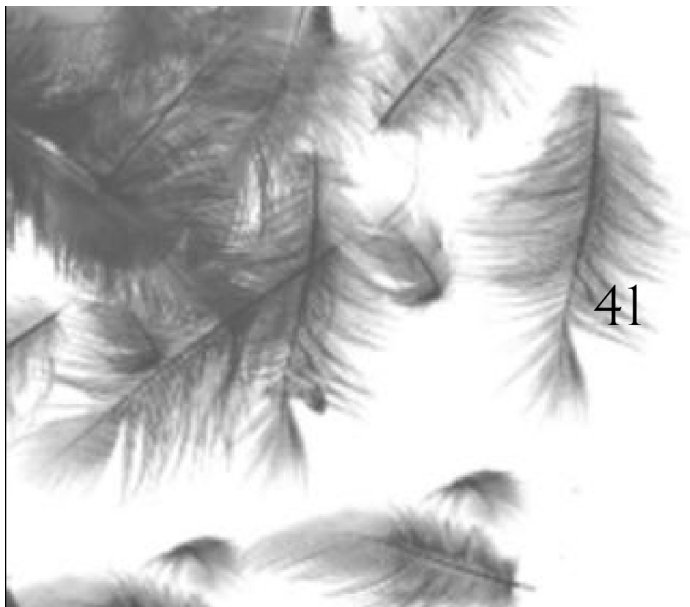
"Seni nasıl bulduğumu asla anlayamayacağım. Ama bulduğum gerçeği beni değiştirdi."

Dudaklarını bir öpücükle yakalıyorum, dillerimiz güzel bir uyum içinde birbirine dolanırken elleri başımın arkasını nazikçe kucaklamak için yukarı kalkıyor.

Ama zamanımız yine doldu. Benim için geri dönme zamanı. eşyalarımı toplayıp işe gideceğim. Patrick'le yüzleşmeli ve bu durumla eninde sonunda halledilmesi gerektiği şekilde başa çıkmalıyım.

Kaçındığımız şeylerle yüzleşmemizin zamanı geldi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

TOO MUCH

Arabamı garaj yoluna çektim, ellerim çoktan titriyordu, göğüs zaten baskı ve ağırlığı hissediyor gelecek.

Patrick'in arabası garaj yolunda ve içeride beklediğini biliyorum. Konuşmak için bekliyor, işleri yoluna koymak için bekliyor, beni tekrar kazanmak için hangi açığı kullanacağına karar vermek için bekliyor.

Titrek bir nefes alıp eve giriyorum.

Soğuk hissettiriyor. Boş. Bir zamanlar barındırdığını düşündüğüm sevgiden mahrum. Şimdi sadece duvarlar ve pencereler var.

geçmişin ve geleceğin işkencesi.

Hawke'ın büyüdüğü yerin burası olduğunu düşünmek üzücü. Başlangıçta bunu bilseydim, tüm görüşüm farklı olurdu.

Bu evle ilgili anıları nelerdi? Büyüdüğü yerde bizi oyun evi olarak görmek onu gerçekten ne kadar derinden etkiledi? Bu düşünce beni çok acı verici ve yürek parçalayıcı bir şekilde rahatsız ediyor.

"Tanrı'ya şükür, dönmüşsün." Patrick ben gelince yatak odasının yanında rahatlayarak iç geçirdi.

Onu orada, yatak odasının kapısının yanında dururken görüyorum ve gözlerinin içine zar zor bakabiliyorum. Ben'i öldürdü ve olay yerinden kaçtı. Bu cümle kafamın içinde bozuk bir plak gibi tekrarlanıp duruyor. Tanıdığımı sandığım kişi o değil. Birinin karakteri hakkındaki gerçeği öğrenmenin, o kişinin etrafında olmayı bile aniden itici hale getirmesi komik.

Bana hızla yaklaşıyor ve içime kapanmama neden oluyor. Hawke hızla kolumdan tutup beni geri çekiyor ve Patrick'ten uzaklaştırıyor, vücudu benimkini kaplayıp beni korurken bana dokunmasına bir an bile izin vermiyor.

Evet, Hawke benimle geldi.

Bisikletiyle yanıma geldi. Bir saniye bile bunu tek başıma yapmama izin verdi. Bir daha asla koruması olmadan Patrick'in yanına yaklaşmama izin vermeyeceğini açıkça belirtti, bu yüzden burada, bu yüzleşmenin karşısında birlikte duruyoruz.

Patrick Hawke'ın koluma dokunduğu noktaya bakıyor, vücudunun önümde bir kalkan gibi nasıl durduğunu fark ediyor, sonra şaşkınlıkla gözlerimin içine bakıyor.

"Nic? Bu da ne? Ne... Ne yapıyorsun?" Son soruyu tamamen farklı bir tonla Hawke'a yöneltir. Öfkeli bir ses tonu, otoriter bir ses tonu.

"Biz konuşurken burada benimle olmasını istedim," diyorum sahte bir güvenle.

Güçlü kalmak için elimden geleni yapıyorum ama tekrar onun önünde olmak bana garip şeyler yapıyor. Gerginim,

aniden

Sokağa çıkma yasağını çiğnerken yakalandıktan sonra ailesiyle konuşan bir çocuk gibi hissediyorum. Bu kadar Onun yanında zayıf olmaya alışkındı.

"Buna gerek yok. Hawke, git." Yönüne bile bakmadan onu kovar.

Hawke hemen bir nefes çeker, gözleri kısılıp burun delikleri açılırken göğsünü şişirerek ona dik dik bakar.

"Ca-Hawke... ben-ben iyiyim," diye kekeliyorum, kendimi tutuyorum ve saldırmasını engellemek için kollarımı uzatıyorum.

Patrick, Hawke'un garip tavrına kafasını eğerek bakar ve durumu değerlendirmeye çalıştığı bellidir.

"Onunla kısa bir konuşma yapacağım. Bunu hallet, tamam mı?" Yüzünü çevirip bana bakmasını sağlayarak sessizce soruyorum.

Patrick'in boynu dikleşiyor, dikkatle bize bakıyor.

Hawke denen canavarı sakinleştirmeye çalışmak yeterince zor, ama bu konuşmayı Patrick'le yalnız yapmalıyım. İlişkimizi halletmeliyiz. Buna bir son vermeliyim.

"Hayır," der kararlı bir şekilde, Patrick'e dönüp bakarak, pes etmez.

Derin bir nefes alıp ağzımdan üflerken, bakışlarını Patrick'ten alıp bana çevirmesi için elini tutuyorum.

"Hawke... lütfen," diyorum sakın bir ses tonuyla.

"Burada ne aradığını bile bilmiyorum. Bu ikimizin arasında." Patrick önündeki konuşmamızla alay ediyor.

Hawke kararlı bir şekilde, "Burada olmamı o istedi," diyor. "Senden korkuyor ve bunun için iyi bir nedeni var. Lanet bileklerini gördüm,

seni pi."

İkisi arasındaki gerilim artıyor ve bu işin nasıl patlayacağı konusunda beni endişelendiriyor. İki yanan sigorta oturduğum yerin ortasında buluşuyor. İyi bir sonuç değil.

Patrick'in gözleri şimdi bileklerime takılıyor, yüzü öfkeden pişmanlığa dönüşüyor.

"Nic, ben... Çok özür dilerim, ben-"

"Tipik." Hawke gözlerini devirerek alay ediyor. "Taciz et ve sonra özür dile. Klasik."

Hawke haksız değil. Yaptığı şey bu. Beni inciten şeyler yapıyor ya da söylüyor ve sonrasında özür diliyor, çiçeklerle ya da hediyelerle yağ çekiyor. Oradan ayrılıp dışarıdan görene kadar ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim.

"Hadi konuşalım." Hawke'ı tamamen görmezden gelerek elini bana uzattı. "Lütfen."

Hawke yanımda kaynıyor. Öfkesini hissedebiliyorum. Bir odada yalnız başımıza konuştuğumuz düşüncesi bile ondan yayılıyor. Patrick'i yere sermemek için bu adam her şeyini ortaya koyuyor. Kendini kontrol etmek onun en önemli özelliklerinden biri olmalı.

inanılmaz nitelikler. Kelimenin tam anlamıyla eşsiz.

Beni koruyan üst koluna tekrar hafifçe dokunuyorum, onu kelimeler olmadan rahatlatmaya çalışıyorum. Yüzünü bana dönüyor, gözlerimdeki bakışla fiziksel olarak biraz rahatlıyor ve ona bunun en iyisi olduğunu söylüyorum. İsteksiz ama anlıyor gibi görünüyor.

Patrick'e sertçe bakmadan önce, "Hemen dışarıda olacağım," dedi.

Dikkatli olmam için beni uyaran son bakışı, deri ceketinden sigara paketini çıkarıp dışarı çıkmadan önce gördüğüm son şey oluyor.

Patrick beni odaya götürüyor, ben yatağın kenarına otururken kapıyı arkasından kapatıyor.

"Dün gece neredeydin? Sean her yerde seni arıyordu. Çok endişelendim."

Tabii ki öyleydi ve hala da öyle. Sean'dan nefret ediyorum. Sean'dan nefret ediyorum.

"Kaybolduğumdan" beri onun ve ailesinin hakkımda konuştukları saçmalıkları bir düşünün. Eminim Linda sadece mükemmel brunch'ının misafirlerinin önünde nasıl patladığını görünce yıkıldı. Yüzyılın utancı.

"Senden uzakta, buradan uzakta zamana ihtiyacım vardı," diye cevap veriyorum, bu konuşma beni çoktan yormuştu.

"Bu çok saçma, Nic. Her şey abartılıyor. Bunu göremiyor musun? Bu sadece küçük bir tartışmaydı. Seni incitmedim bile," diyerek elimi tuttu ve bileğimi inceledi.

Elimi hemen onunkinden çekip göğsüme bastırıyorum. Sözleri üzerimde ağır bir yük oluşturuyor. Seni zar zor incittim.

"Patrick," diye başladım, gergin bir şekilde. "Bunu daha fazla yapamam." "Nic." İnliyor, zaten beni ciddiye almıyor. "Ben ciddiylim. Bence en iyisi kendi yolumuza gitmemiz. yollar."

Yanımdaki yatağa oturuyor ve yere bakarken ellerini saçlarında gezdiriyor.

"Tamam, kabul ediyorum, Sean Hawke hakkında konuşurken onu durdurmak için elimden geleni yapmadım, daha iyisini yapabilirdim, Tamam mı?" diyor, sanki ondan ayrılmamın sebebi o anmış gibi. "Dürüst olmak gerekirse, onu korumaya neden bu kadar kararlı olduğumu bile bilmiyorum."

"Patrick, bundan çok daha fazlası var," diyorum, kelimeler ağzımdan dökülürken ezici bir endişe hissediyorum. "Aramızdaki her şey bitti."

Yataktaki pozisyonundan kalktı, hemen fotoğraflarımızın asılı olduğu duvara doğru yürüyor. Orada duruyor, elleri başının üzerinde, sadece onlara bakıyor, sonra duvardan bir tane alıp bana doğru dönüyor.

"Bize bak, mutlu. Gülümsemene bak. Bu biziz, etrafımızdaki tüm bu drama değil." Sesi biraz çatlıyor ve sahip olduğunu düşündüğü kontrolü kaybettiğini söyleyebiliyorum.

"Artık seninle mutlu değilim," diye açık açık cevap veriyorum. "Sen mutlusun. Sen kutsanmışsın, biz kutsanmışız." O kendini yakalar.

Doğrudan ona bakarak başımı sallıyorum. "Hayır, değilim." Bir dakika boyunca bana bakıyor, gözleri yatağın kenarındaki pozisyonuma odaklanıyor.

Beni şaşırtarak resmi iki eliyle yere fırlatıyor, çerçeveyi küçük parçalara ayırıyor, cam kırıkları ayaklarımın altındaki halıya yayılıyor. Ani öfke patlaması karşısında nefesim kesiliyor, gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Benimle mutlusun. Zihnin sadece bu fikirlerle çarpıtılmış!" diye bağırır, elleri havada çılgınca sallanır

O bana doğru eğilirken onun önünde.

"Değilim, Patrick." Ayağa kalkıyorum, etrafından dolaşarak karşı duvarın yanında, camdan uzakta, onun üzerimdeki kontrolcü duruşundan uzakta duruyorum. "Ama bundan daha fazlası var..."

Hawke'ın ve içinde bulunduğu durumun iyiliği için ne kadarını açıklamam gerektiğini bilmiyorum. Patrick ve ailesinin misilleme yaparak hıncını ondan çıkarmasından korkuyorum ve eğer çıkarırsa kendimle yaşayamam.

Sırtımı duvara dayadım, terli parmaklarım önümde kenetlendi, gerçeği söylerken başımı kaldırdım.

"Başka biriyle görüşüyordum."

Hava, Patrick'in kontrolüyle birlikte odayı terk etmiş gibi görünüyor.

"Hayır." Gülüyor, sanki yapabiliyormuş gibi inkar ediyor.

"Hayır."

"Ona aşığım," diye ilan ediyorum, sesim cümlemin ortasında kesiliyor.

Olduğu yerde durup bana ters ters bakıyor, sonra duvara dayalı pozisyonuma doğru ilerliyor, gözlerindeki ifade delice. Sanki ona kötü bir şaka yapmışım gibi kaşlarını kaldırarak bana gülümsüyor, belli ki beni ciddiye almıyor.

"Bu doğru mu? Birine mi aşık oldun? Gerçekten mi, Nic? Geldiğimiz nokta bu mu?" diye soruyor kendini beğenmiş bir şekilde.

Beni duvara yaslayıp kollarını iki yanıma koyduğunda gergin bir nefes alıyorum.

"Bitti Patrick," diyorum kesin bir ifadeyle, gözlerinin içine bakarak.

Yüzümden birkaç santim ötede bana bakıyor, nefesi sıcak ve ağır geliyor.

"Hayır!" diye bağıyor, yumruğunu yanımdaki alçıpana vuruyor, ufalanan delik başımdan birkaç santim ötede.

Gözlerimi kapatıyorum, ellerim titrerken çenemi omzuma yaslıyorum. Ondan ve yapabileceklerinden gerçekten korkuyorum. Serseri mayın gibi hissediyorum.

"DAHA BITMEDİ!" Boşluğu tekrar tekrar yumrukluyor, deliği öncekinden daha büyük hale getiriyor, küçük alçıpan parçaları omzuma düşüyor.

Ondan gelen kontrolsüz öfke beni korkutuyor. Ailesinin evindeki olay gibi. Kontrolünü kaybettiğini hissettiği anda, etrafındaki her şeyi kırıp döküyor. Ebeveyninin disiplini olmadan işlevini yerine getiremeyen, aşırı büyümüş bir çocuk gibi.

Duvarı iterken parmak eklemleri kanıyor, Odanın diğer tarafındaki lambaya doğru yürüyor. Lambaya doğru savurur ve komodinin arkasındaki duvara çarparak parçalanmasına ve diğer elini kesmesine neden olur. elini kesmiş. Her yere kan damlıyor.

Korku dolu gözyaşları yüzümden aşağı dökülüyor. Hawke'ın nerede olduğunu ve odadan gelen gürültüyü duyup duymadığını merak edemedi, omzuyla kapıdan içeri dalıyor, açmaya bile çalışmıyor, nefes nefese beni arıyor.

"Cole!" diyor beni duvara yaslanmış görünce rahatlayarak.

Beni kollarının arasına aldı, ellerini hızla yanaklarıma koyarak yüzümü, boynumu ve vücudumu taradı. herhangi bir iz. Etrafına bakınca duvardaki deliği, yerdeki camı ve kırık lambayı görür. Gözleri Patrick'in durduğu yere gelene kadar enkazı takip eder. Üç hızlı adımda Patrick'e doğru hücum eder, onu boğazından yakalar ve duvara çarparak gücüyle orada sabitler.

"Hawke, hayır!" Onlara doğru koşarak çığlık atıyorum.

Ona vuramaz, hiçbir şey yapamaz, yoksa Patrick mahkemede onu tam anlamıyla yıkacak. Bunu şimdiden görebiliyorum. Boynunu sıkıca kavrayıp Patrick'in hırıltıyla nefes almasına neden olduktan sonra başını tekrar duvara çarpması için ona yalvarıyorum.

"Bırakın onu!" Ona yalvarıyorum, ses tonumda dehşet var. "Lütfen! Bunu yapmayın!"

Sanki onu sakinleştirebilecek tek şey benim sesimmiş gibi. Hawke, Patrick'in kırmızı yüzüne bakıyor ve dudakları geriliyor, içe doğru kıvrılıyor, muhtemelen nasıl bir his olacağını hayal ediyor

Onu hemen şimdi ve burada öldürmek isterdi ve bundan ne kadar zevk alırdı, iliklerine kadar zevk alırdı.

İşin en üzücü yanı, Patrick hiçbir şey yapmayacağını biliyor, tıpkı Hawke'ın yapamayacağını bildiği gibi. Hawke bir duvara yaslanmış durumda, bu duvar Patrick'in önde gelen ve hilekâr ailesi. Onu yok etmek onlar için çok kolay olurdu.

Sonunda onu serbest bırakır ve Patrick öne doğru düşer, boynunu ovuştururken nefes almak için belinden eğilir. Hawke'ın yumrukları iki yanında kıvrılıyor, kolları titriyor, kendini kontrol edemediği belli oluyor.

"Bekle, bekle, bekle..." Patrick öksürüyor, hâlâ eğilmiş, kaşlarını çatarak bir parmağını kaldırıyor. Bakıyor.

Gözlerini benimkilere dikmeden önce yere bakıyor. "Söyle bana o adam değil."

Hawke yanımda kaskatı kesiliyor ve tek düşünebildiğim onun sakın kalmasına ne kadar ihtiyacım olduğu. Patrick öğrenirse ne yapacağından korkuyorum. Onu kaybedemem.

"Öyle!" Patrick şok olmuş ama eğlenmiş gibi görünüyor. "Bak seni nasıl koruyor. Benden."

Hawke dişlerini sıkarak, "Ondan uzak dur," diyor.

"Şaka yapıyor olmalısın, Nic." Patrick inanamayarak gülüyor. "Onunla yattın mı?!"

Hawke, "Yemin ederim, ona bir daha dokunmaya kalkarsan seni öldürürüm," diye uyarıyor, şaşırtıcı bir şekilde Patrick'in dikkatini çekmiyor.

"Görmüyorsun, değil mi?" Patrick Hawke'ın etrafından bana bakarak soruyor.

"Neyi gördün?" Ona başımı sallıyorum, bu ikisinin birbirini öldürmesi konusunda endişelenmekten duygusal olarak tükenmiş hissediyorum.

"Başından beri planı buydu," diyor sakince, sanki sonunda her şeyi anlamış gibi Hawke'a bakarak. "Benden

böyle intikam aldın, ha?"

Ben ona bakarken soruyu Hawke'a yöneltiyor,
Çenesinin gerildiğini, gözlerinin neredeyse Patrick'e
yalvardığını gördü.

Odadaki enerji değişti. Patrick başlangıçta savunmadayken,
şimdi odayı tekrar kontrol ediyor gibi görünüyor.

"Olanlardan sonra hep beni yok etmek istedin ve sonunda
bunu yapmanın bir yolunu buldun." Başını sallıyor, yüzü
inançsız. "Hayatımın aşkını elimden aldın."

Ses tonundaki acıyla yutkundum, aramızdaki bu
şeyin bir şey olduğunu varsaymasıyla göğsüm aniden
daraldı.

Hawke ve ben bir intikam planından başka bir şey değildik,
bunların hiçbirini düşündüğüm kadar gerçek değildi.

Hissediyorum

Başım dönüyor ve yere bakarken tekrar duvara çarpıyorum.

Hawke, "Ona inanma Cole, sakın bunu yapma," diye
yalvarıyor bana.

Gergin gözlerim Hawke'tan Patrick'e ve tekrar Hawke'a
bakıyor.

"Hepsi buydu. O sapkın, çıkarıcı bir adam. Benden intikam
almak için seni kullandı," diye devam ediyor Patrick.

Tüm bunları anlamaya çalışırken ağzım bir karış açık
kalıyor. "Bu senin hatan değil bebeğim. O zehirli. O
istiyordu

Ben'i öldürenin ben olduğuma inandığımdan beri beni yok
ediyor."

"Ne?" Sözcük dudaklarımdan küçük bir rüzgâr nefesi gibi
zar zor dökülüyor.

"Dur tahmin edeyim, sana söylemedi mi? Her şeyi ortaya dökelim bari! Hawke arkadaşını öldürdü. Sean'ın dediği gibi, kafası hatırlayamayacak kadar iyiydi, öyle değil mi?"

Hawke'ın yüzündeki öfke ve delilik kafamı karıştırıyor. Kesinlikle yalan söylüyor. Bu doğru olamaz. Hawke'ın bana söylediği her şey doğrudu, değil mi?

Tekrar bana dönüyor, panik içindeki gözleri ona ve sadece ona odaklanmam için yalvarıyor.

"Cole...yapma. Beni şimdi kaybetme."

"O gece o arabada sadece iki kişi vardı, Nic. Bunu herkes biliyor. Bunca zamandır ona yardım etmeye çalışıyorduk." Patrick sanki Hawke odada yokmuş gibi konuşmaya devam eder. "Ve işte burada, kendi hastalıklı intikamı için bizi sabote etmeye çalışıyor. Kıskançlık seni hep daha iyi yaptı, değil mi Hawke?"

Bu olamaz. Bana yalan söylemiş olamaz, değil mi? Hayır, bu mümkün değil, değil mi? İçimde mide bulandırıcı bir his var, Mack Kamyonu çarpmış gibi hissediyorum. İçten içe yıkılıyorum.

"Hawke..." Gözyaşlarımın arasından fısıldıyorum, şimdi ona bakıyorum, daha önce olduğu gibi ondan gerçeği hissetmek istiyorum.

"Yalan söylüyor, Cole! Aklına girmeye çalışıyor! Seni bana karşı kışkırtmaya, bildiği tek yolla seni geri almaya çalışıyor!" Hawke bağılıyor, çaresiz ve dehşete düşmüş görünüyor.

Patrick tekrar, "Yalancı olan o, Nic," dedi. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Farkında bile değilim ama kapıdan geri geri ıkıyorum.
Odadan ıkıyorum, kafa karışıklığını ve her saniye daha da
yoğunlaşan yalan bulutunu terk ediyorum. Burada nefes
alamıyorum. İkisinin de gözleri üzerimdeyken
odaklanamıyorum.

Bu çok fazla, hepsi çok fazla.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

kapının yanındaki eski spor çantamı alıp
avuç avuç giysiyi içine atıyor, dikkat bile etmeden
Ne yaptığımı. Barın anahtarlarını yan cebime atıyorum,
umarım orada bu geceki vardiyamda giyebileceğim bir
şeyler vardır.

"Nic, buraya gel ve konuş benimle!" Yatak odasından
çıkıp mutfağa doğru ilerlerken Patrick bağılıyor.

Bu çok fazla.

Yalanlar, kandırmacalar, kafama yanlış bilgiler
yerleştirmeler. Beni nasıl çarpıttığına, eğip büktüğüne ve
Gerçeği işine geldiği gibi eğip büküyor. O bir narsist,
manipülatif, iğrenç bir yalancı ve zayıfları kontrol etmekten
besleniyor. Hawke'ın söylediği her şeyi yapıyor. Üzerimde
hakimiyet kurmak için yaptığı son hastalıklı girişim. Artık
buna katlanamıyorum.

Onun numaralarını aştım. Patrick benim için öldü.

"Cole, lütfen. Aramızdaki her şey gerçektir. Beni
tanıyorsun," diye yalvarır Hawke, sesi cümlelerin ortasında
kesilir.

"Gerçek beni biliyorsun."

Hawke'ın yaşadıkları hakkında bana yalan söyleyeceği fikri çok mantıksız. Bir intikam planı mı? Elbette, bu fikir başlangıçta mümkün olabilirdi, özellikle de Doğuştan sahip olduğu şekilde dikkatimi çektiğini fark etmek, ama bunu bu kadar ileri götürmek? Aşkını ilan etmesi, acısını bana göstermesi, yaralarını ve onları benim sözlerimle örttüğü yerleri bana göstermesi? İmkansız. Burada acı çeken o ve bu yalanların ağırlığına katlanmak zorunda kalan da o.

Burada durmuş beni izlerken, ellerini endişeyle saçlarında gezdirirken bile dehşete kapılmış durumda. Onu benim yanımda bütün hissettiren şeyin en derin kısmına kadar dehşete düşmüş, onu hayatta tutan şeyi kaybedemeyeceğini biliyor. O beni kaybetmekten korkuyor, Patrick ise sadece kaybetmekten korkuyor.

Patrick eski yöntemlerine başvuruyor, son birkaç yıldır olduğu gibi beni kontrol etmeye çalışmak için elinden gelen tek şeyi yapıyor, ancak kontrol edici istismar burada sona eriyor. Gerçekler kalbimde yazılı ve bir süredir kime inanacağımı, kime gerçekten güvenebileceğimi biliyorum.

Hawke peşimde, mutfak masasının etrafında dönüyor, Görmeye dayanamadığım bir endişeyle beni izliyor. Hayatında daha fazla kalp acısıyla uğraşmasına gerek yok ve benimleyken bu konuda asla endişelenmesine gerek kalmayacak.

"Hawke, hazır mısın?" Başımı kaldırıp onunla yüzleşmek için çantamı omzuma atarak soruyorum.

Dudakları aralanırken kaşlarını kaldırmış, sanki söylediklerimi anlamamış gibi bakıyor. Patrick'in bizi izlediğini umursamadan aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Hawke'ın yanımda rahat bir nefes aldığını duyuyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Tuzağa düşeceğimden bu kadar endişelenmesi kalbimi acıtıyor.

"Cameron, bana bak," diyorum, gömleğini avucumun içine alıp onu kendime çekerek gözlerinin benimkilere kilitlenmesini sağlıyorum. "Bu çılgınlık içinde seni asla kaybetmeyeceğim."

Duygularını bastırarak yüzünü buruşturuyor ve hızla başının arkasından tutup kendine çekerek alnını benimkine yaslıyor.

Neredeyse kendi kişisel el sıkışmamız, alnımıza sarılmamız gibi. Samimidir; bir an için bile olsa bizi kendi küçük dünyamızda birleştirir.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor nefes nefese. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Odasından eşyalarını aldıktan sonra el ele kapıya doğru yürüdük ve Patrick'le birlikte evden ayrıldık. arkamızdan sesleniyor.

"Bu delilik, Nic! Neler olacağını görene kadar bekle!" Biz uzaklaşırken arkamızdan çılgınca bağırıyor. "Bu iş daha bitmedi! Boku yedin Hawke!"

İzlerimde durdum, onunla yüzleşmek için döndüm, Hawke'ı bıraktım

hızlı duraklamamda etrafımda tökezliyorum. Patrick'in gözlerindeki sıcaklıkla ön basamakta durduğu yere doğru

yürüyorum. Yüz yüze geldik ve tüm güvensizliklerim

beni terk etti. Eskiden sevdiğim adamı görmüyorum. Hayatta hile yapan çıkarıcı bir yalancı görüyorum, peşinden gelenleri yok etti. Şimdi, ilgilenmek için çok çabaladığım, birlikte bir gelecek kurmaya çalıştığım ama asla başaramadığım kişiye karşı öfke ve kızgınlıktan başka hiçbir şeyim kalmadı.

"Siktir git, seni katil orospu," diye homurdandıktan sonra yumruğumu suratına olabildiğince sert bir şekilde indirdim.

Evet, şiddet her zaman en iyi seçenek değildir ama yapmam gerekeni yaptım. Hawke ona vuramaz, Ben ona vuramaz, bu yüzden yapılması gerekeni yaptım. Onlar için.

Hawke hemen koşup beni belimden tutarak arkasına çekiyor ve Patrick'in misilleme yapma ihtimaline karşı aramıza giriyor.

"Karanlık bir yola giriyorsun, Nic!" O sesleniyor, Elmacık kemiğine yakın bir yerde küçük bir kesik bıraktığım gözünü avuçlayarak. "Güven bana, bunu yapmak istemezsin!"

Ben arabama doğru yürümeye devam ederken Patrick'in panik sesi kayboluyor, Hawke yumruğumu kontrol ettikten sonra parmak eklemlerimi hafifçe ovuyor. Çantasını arabamın arkasına atıyor, sonra bacağını bisikletinin üzerine atıyor ve yanımda motoru çalıştırıyor.

Hâlâ kapının önünde yumruklarını sıkmış duran Patrick'i terslemeden önce ona "Yerinde görüşürüz," diyorum.

Garaj yolundan geri geri çıkıyorum, içeri girdiğimden çok daha hafif hissederek oradan sıyrılıyorum. Büyük bir rahatlama hissettim. Bu özgürleştirici. Her şey bitti.

Tamamen ve tamamen bitti.

Hawke beni geçici ikametgâhımız olan küçük motele kadar takip etti, bizi takip etme ihtimallerine karşı Sean ya da Patrick'i gözlediğinden emindi. Bir gece için daha nakit ödeme yaptıktan sonra tekrar odamıza girdik. Hawke içeri girer girmez beni kapıya doğru bastırdı.

"Bana inandın," diye fısıldıyor, parmaklarını aramıza düşen bir tutam saçımda gezdirirken.

"Cam," diyorum usulca, elimi yüzünün yan tarafında gezdirerek. "Tabii ki biliyorum. Senin gerçeğini biliyorum, acını ve mücadeleler..."

"Ama söylediği şey... intikam, tamamen gerçek dışı değil." Başını üstümdeki kapıya yaslayıp siyah saçlarını dağıtıyor. "Parti mi? Seni oraya getirdiğimde..."

Dün gibi hatırlıyorum. Beni kulübedeki küçük çalışma odasındaki kanepeye çivilemişti, orada zaten hissetmemem gerektiğini düşündüğüm şeyleri hissediyordum.

"Arkadaşlığımızın" sınırlarını zorladığını biliyordum ama doğrusu beni heyecanlandırdı.

"Biliyorum. Bir planın olduğunu biliyorum. Bunun hakkında konuşmuştuk. Asla o kadar ileri gidemeyeceğini bile itiraf ettin. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü sen iyisin. Saf bir kalbi olan iyi bir insansın. Onlar gibi değilsin."

"Seni uzaklaştıracığından emindim... kafana girecek, seni bunun gerçek olmadığına ikna edecek, paylaştığımız şeyin Benim bildiğim kadarıyla yeri doldurulamaz."

"Bizi hiçbir şey yıkamaz Cameron," diyorum kesin bir ifadeyle. "Hiçbir şey."

Kendini bana doğru bastırıyor, kalçaları beni kapıya yaslıyor, dudakları çılgın bir aşk ve şehvetle benimkileri buluyor. Dili olanlarla ilgili anıları silmeye çalışıyor, Beni kaybetmiş olabileceği fikrini silmek için.

"Seni kaybedersem her şeyi kaybederim," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Bunun olmasına asla izin veremeyiz," diyorum ve önce üst dudağını, sonra da alt dudağını öpüp dudak halkasını nazikçe emiyorum.

Bir an duraksıyor, dudaklarıyla oynamama izin veriyor, sonra hafifçe geri çekiliyor, elleri hâlâ onu kapıya doğru tutuyor.

"Ona ne yapmak istediğimi biliyor musun? Onu çıplak ellerimle öldürmek istedim, senin önünde, senin için, Ben için, benim için. Bu ne kadar berbat bir şey?"

"Bu anlaşılabilir bir şey. Bu seni kötü biri yapmaz, Cam. Seni insan yapar."

"Ona kötü şeyler söylemek, seni çiğ çiğ sikmenin ne kadar harika bir his olduğunu ve onun yerine benim adımla haykırdığını duymanın beni nasıl olağanüstü hissettirdiğini övünerek anlatmak istedim. Benim için geldiğinde ne kadar güzel olduğunu. Nasıl

O, benim tek bir bakışımla seni boşaltabildiğim gibi boşaltamayan omurgasız bir hıyar."

Dudağımın kenarını çiğniyorum, sözleriyle kızarmış hissediyorum. Bacaklarımın arasında karıncalanma hissi uyandırıyor ve beni uyluklarımı birbirine sürtmeye zorluyor.

"Bu düşüncelere sahip olduğum için aşağılık biriyim," diye itiraf ediyor, başını sallıyor ve çeneme dokunuyor, başparmağı dudaklarımda geziniyor.

"Değilsin," diyorum ona derin derin bakarak. "Sen Şeytanların meleklerle, kendilerini teslim ettikleri cehennemin derinliklerinden onları kurtaracak kişi olduğunuzu bilmeden, onları düşürmek için gidip konuşmalarını söylediği türden bir adam."

"Tanrım, Cole..." Çenesini sıkıyor, bunu ruhunda hissettiği anlamına geldiğini bildiğim bir tik.

Onu yine belinden kendime doğru çekiyorum, asla yeterince yaklaşıyorum.

"Benim olduğun için çok mutluyum. Sonunda benimsin," diye fısıldıyor, tekrar daha yakına eğilerek.

Gömleğini kavrayıp onu kabaca göğsüme çekiyorum. onun sıcak bedeninin benimkine değdiğini hissediyorum. Yumuşak, ıslak öpücüğü vücuduma endorfin salgılatıyor, kanım damarlarımda hızla dolaşıyor.

Nefes almak için tatlı öpücüğümüzden geri çekilirken fısıldıyorum, "Ben her zaman senin oldum."

Gülümsemesi içimin en karanlık kısımlarını aydınlatırken başlarımızı birbirimize yaslıyoruz. Bir an için orada duruyoruz

Yine kelimeler olmadan konuşmak, gerçekler ortaya çıkana kadar birlikte olmanın huzurunu yaşamak.

"Peşime düşecek. Şartlı tahliye memurumu arayacak. Muhtemelen çoktan aramışlardır. Şimdi beni arıyorlardır," diye itiraf ediyor, gözleri yeni bir tür hüznle dolu, kendimi rahat hissetmediğim bir endişe.

Nihai bir ihanet hissi beni ele geçiriyor.

"Ona asla söylememeliydim," diyorum, duygularım geri gelirken sesim çatlıyor. "Sana engel olabilirdim. sana aşık olduğumu söylemeseydim bu durumda olmazdım."

Onun benden alınacağı düşüncesiyle ağlarken yüzüm ellerimin arasına düşüyor. Özellikle de şimdi, özellikle de bu kadar yol kat ettikten sonra. Bu gerçekten adil değil.

"Ona bana aşık olduğunu mu söyledin?" diye soruyor, başparmağıyla yüzümdeki gözyaşlarını silerken.

"Evet." İç çekiyorum, kendimi mutsuz hissediyorum. "Yani, tekrar bir araya geldiğimizde sen olduğunu anladı ama evet, ona söyledim."

"Bebeğim," diyor empatiyle, beni kucağına çekiyor, kolları beni rahatlatırken sırtımı hafifçe ovuyor.

"Seni kaybedemem Cam, şimdi olmaz. Her şeyden sonra olmaz." Gömleğini ellerimle sıkarak ona doğru ağlıyorum.

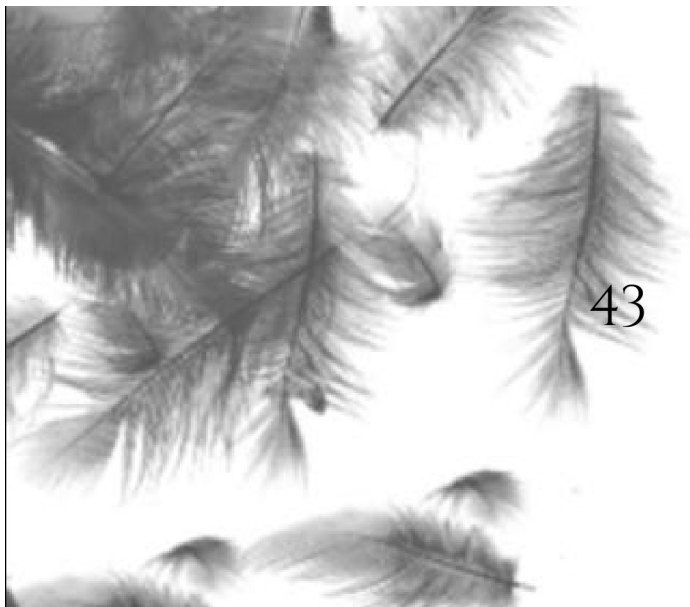
Bir mesaj gelince telefonum bizi böldü. Burnumu çekerek arka cebimden aldım ve mesajı açmak için aramızdan çekip çıkardım.

Yeni erkek arkadaşına söyle, karakolu arandı.
ÖNCE BİZ YAPMAZSAK POLİS SENİ BULACAK.

Bir planı harekete geçirmenin zamanı geldi. Birlikte bir şeyler bulmalıyız. Çarpık kaderimiz bizi buraya getirdi ama bizi kurtarması için sadece buna güvenemem.

Yapabilir miyim?

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

DERAILED

E ve kaosun ortasında, itici ritmi
Varlığımızın derinliklerindeki tren bizi
dehşet verici bir güç. Yakın zamanda bulduğunuz bir şeyi
kaybetmekten sürekli korkmak insan doğasında var mıdır?

Etrafımızdaki dünya parçalanıyor, yine de birimizin nerede
bitip diğerimizin nerede başladığını çözmek zor. Eller
vücutlarda, dokunmak, hissetmek, bir arada erimek.

Kendimizi birbirimize kaptırmaya duyduğumuz içsel ihtiyaç,
elimizden alınan bir geleceğin korkusu, ağzımızı
Birbirimizin dudaklarının kıvrımlarını ezberliyor, dillerimizle
sonsuz aşk mektupları yazıyorduk.

Kalbimin gürültülü çarpıntısı yüzeyin hemen altında
atarken, sağır edici gürültü her yerimi doldururken, bu kadar
yankılanırken, bu kadar bastırıcı bir beden tarafından
gizlenirken, çevredeki odanın bu kadar sessiz olmasını garip
buluyorum.

İçimde yankılanan duyguyu somut bir forma dönüştürme
ihtiyacı benim tek görevim.

"Sana ihtiyacım var," diye inliyorum tatlı, ıslak öpücükler kondururken

boynum boyunca. "Sensiz hiçbir şekilde var olamam. Hayatta kalamam."

Zamanımız çok değerli çünkü ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyoruz. Benim bara gitmem, Hawke'ın da yola çıkması gerekiyor. Plana göre ben her zamanki gibi işe gidip Patrick'in peşini bırakırken, o da bara gidip saklanacak. Şartlı tahliye memurunu bulup durumdan haberdar edene kadar şehre dönmeyecek.

Bu konuda mutlu değil. Patrick'in beni bulabileceğini düşünmek onu gerçekten öldürüyor. Meselenin ciddiyetini ve polisler onu bulursa hiç şansı olmayacağı gerçeğini ona zorla anlatmak zorunda kaldım. Onu hemen, sorgusuz sualsiz gözaltına alırlar, büyük olasılıkla suçlayacak bir şey bulurlar ve onu belirsiz bir süre benden koparırlardı. Bu senaryoyla başa çıkamam.

Yukarıdan bana bakıyor, yeşil gözleri su zerrecikleriyle dolu, en muhteşem şekilde aydınlatıyor. Duşumuzdan yeni çıkmış koyu renk, gür saçları nefes kesici gözlerinin üzerinden aşağıya sarkıyor. Bana her kızı aşktan eritecek türden bir bakışla bakıyor. Hayatta kalmamın sana bağlı olduğunu söyleyen bir bakış. Yankılanan türden, en ilginç olan sensin

Gördüğüm en güzel şey.

Dirsekleri beni yatağın üzerinde sarıyor, ben ona bakarken bacaklarımız iç içe geçiyor. Birkaç kasaba ötedeki küçük bir motelde saklanıyoruz, ayrılmadan önce kendimizi toparlıyoruz. Patrick'in

yankılanan mesaj gün gibi açık, saatimizin işlediğini biliyoruz ama zamanı uzatmaya devam ediyoruz, bir sonraki bizi yakalayana kadar her saniyenin tadını çıkarıyoruz.

Uzanıp dudak halkasına dokunuyorum, sonra parmaklarımı kaşlarının üzerinde ve yüzünün yan tarafında gezdiriyorum. Bu hisle gözleri kapanıyor ve rahat bir nefes alıyor, sonra bana odaklanmak için tekrar açıyor.

"Beni geriyorsun Cole," diye fısıldıyor usulca, yüzünde artık endişeden başka bir şey yok.

Endişe yüzümden okunuyor. Neden bahsettiğini bildiğim için yutkunuyorum. İçimin derinliklerinde taşıdığım hastalıklı duyguya engel olamıyorum. Bir son yaklaşıyor, ama hangi hikâye, tam olarak keşfedemedim.

"Beni bir daha görmeyecekmişsin gibi ezberleme," diyor kaşlarını çatarak. "O bakışı biliyorum. Ben de aynı bakışı yüz."

Başımı çevirip ondan uzağa bakarken yine gözlerim yaşıyor, doğrudan göz teması kalbim için çok fazla.

"Ben sadece... Ben sadece yapamam, düşüncesine katlanamam-"

Dudaklarıyla beni durduruyor ve henüz gerçekleşmemiş şeyler için gereksiz yere endişelenmeme son veriyor.

Öpüşmemiz hızla yoğunlaşıyor, dudaklarımız birbirimize kilitli kalırken kıyafetlerimiz bedenlerimizden sıyrılıyor, nefes almak için birbirimize ihtiyaç duyuyoruz.

Kalçalarımın arasına yerleşiyor, yavaşça içime doğru itiyor, her santim bir öncekinden daha zevkli hale geliyor.

Son olarak, asla ayrı kalmamamız gerektiği gibi tekrar tamamen bağlanana kadar.

Nefes nefese pantolonlarımız öpücüklerle buluşuyor,
parmaklarımız

Ellerimi başımın iki yanında tutarken iç içe geçmiş, sanki hiç yetmeyecekmiş gibi bedenlerimizin mümkün olan her parçasını birbirine bağlıyor.

Alnı benimkinin üzerinde duruyor, gözleri benimkini incelerken akışkan hareketine devam ediyor, dışarı çekiyor, sonra kendini daha derine, doldurulmak için acı çektiğim yere sürüyor.

"Hiçbir şey beni senden alamaz. Bunu anlıyor musun?"
Nefesli sesi ciddiyetini yansıtıyor.

Tekrar içime girdiğinde gözlerimi kapatıyorum ve açtığımda onun hala benimkilerin üzerinde olduğunu görüyorum. Başımı sallıyorum, hissediyorum
Gözlerini kapatıp başını omzumla boynum arasındaki boşluğa bırakırken duygulanıyor.

"Hiçbir şey," diye fısıldıyor, dudakları kulağımın altındaki deriye değiyor.

Ona inanmak istiyorum, hem de çok istiyorum ama hayat genellikle bir peri masalı gibi ilerlemiyor. Peri masaları

Bu dünyanın adaletsizliğinden bir kaçış olması için yapıldı.
Kırılmışlar, kullanılmışlar için bir kaçış. Ölümlülerden bir kaçış
Gerçeklik. Kaçınmaya çalıştığımız gerçeklik.

Sevişmemizin ardından birbirimize sarılıyoruz,
dokunuşumuzun bize unutturabileceklerinin yüksekliğinden aşağı iniyoruz.

"Gitmelisin," diye fısıldıyorum, saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum, kaçınılmaz olduğunu hissediyorum.

Kaşları birbirine çatılırken çenesi bükülür.

"Şehre doğru gideceğim, yolda özel kalemimi arayacağım ve olan biten her şeyi anlatacağım."

Yataktan zıplayarak kalkıyor ve siyah kot pantolonunu giyiyor. Bir tişört bulup uzun gövdesinin üzerine hızla geçiriyor, tişört kaslı vücuduna uyum sağlıyor. Çantasından bir çıtçıtli şapka çıkararak saçlarının üzerine ters takıyor.

"Bu işin üstesinden geleceğiz Cole, başaracağız. Yapacağız," diye yineliyor ve bana küçük ama umutlu bir sırıtış atıyor.

Dudağımın kenarını ısıyorum, kalbim onu görünce kabarıyor, hala burada, birlikte, bu şekilde olduğumuza inanamıyorum. Birine ona aşık olduğum gibi aşık olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bazen doğru kişiyle birlikte olmanın ne kadar muhteşem olabileceğini göstermek için yanlış kişiyle birlikte olmak gerekir.

Aşkımız karanlıkta başladı. Toprağın en derin yerine ekildi, sırlarla sulandı, sadakatsizliklerle beslendi. Ve yine de, bir şekilde, bağlılığımız büyüdü

Gerçek bir şey, bizi tutan kirin karanlığını delip yeni bir günün ışığına çıkana kadar yüzeyin kenarına ulaşan bir şey. Hiç tahmin etmediğimiz ama şimdi farkına vardığımız bir geleceğin görüntüsü her zaman çok kırılığandır.

"Kid'in bu gece bara göz kulak olması için telefon ettim bile, böylece bir şey olursa hemen orada olup çocukları arayacak,

Tamam mı?"

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum,

adamlarının beni izliyor olmasından etkilenmiş bir şekilde,

Beni koruyan. "Tamam."

Yataktaki pozisyonuma yaklaşıyor.

Çarşafı çıplak bedenime sarıyor, başımı sallıyor, içten içe hissettiğim kadar endişeli olmak yerine kendimden emin ve güçlü görünmeye çalışıyorum.

"Eşyalarını şimdilik burada tut ve vardıyan biter bitmez beni ara, anladın mı?"

Başparmağı ve işaret parmağı çenemin altını hafifçe çimdikliyor, cevabımı beklerken yüzümü ona doğru eğiyor.

"Evet, yapacağım."

Başını yana eğip dudaklarını yalarken yüzümü avuçluyor, başparmağıyla alt dudağımı okşuyor, belli ki gitmek için sabırsızlanıyor.

"Sadece gezintiye çıkıyorum. Hemen döneceğim."

Sanki öngörülemeyen geleceğin gidişatını belirlemek için bu sözleri kendisinin duyması gerekiyormuş gibi söylüyor. Kalbimin hızını kontrol edemiyorum. İçten içe çığlık atıyor, tüm bunların nihayet bitmesi için yalvarıyor, bu peri masalının bizim gerçekliğimiz olmasını istiyor.

Beni öpmek için eğiliyor, dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, o sırada kapı çalınıyor.

Nefes nefese kalıyorum, çarşafı üzerime doğru çekerken gözlerim panikle doluyor. Hawke gözlerini sıkıca kapatıp başını öne eğiyor. Bulunduğumuz açık, ama kim tarafından? Hızla giyinirken kıyafetlerimi bulmama yardım ediyor, Kapiya vurulmaya devam ediyor. "Polis!

Kapiyı açın!"

"Lanet olsun!" Hawke küfrediyor, şapkasını odanın köşesine fırlatıyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor.

"Ne oluyor?! Ne yapacağız?!" Panik içinde soruyorum.

Tüm vücudum titrerken, içimdeki dehşet dışarı yayılırken çarpma devam ediyor. Planlarımız, trenimizin rüzgârı yakalayabilmesinden daha hızlı bir şekilde raydan çıkıyor.

"Kapıyı açıyoruz." İç çekiyor, yenilmiş görünüyor.

Hawke kapıya yaklaşıyor, açmadan önce tamamen giyindiğimden emin olmak için bekliyor.

Hawke başını eğmiş ve ellerini havaya kaldırmış bir şekilde itaatkâr bir pozisyon alırken, iki memur silahlarını çekmiş bir şekilde odaya dalar.

"Duvara yaslan!" diye bağılıyor memur, silahıyla Hawke'ı işaret ederek. "Ellerini başının üstüne koy!"

Duvara doğru yürüyor, memur silahını kılıfına sokarak ona yaklaşıırken ellerini başının üzerine koyuyor. Başımda nöbet tutan daha tombul diğer memur silahını Hawke'a doğrultuyor ve gözlerim aralarında çılgınca gidip gelirken bana odada herhangi bir silah ya da yasadışı madde olup olmadığını soruyor.

Hawke başını hafifçe çevirerek, "Hayır, silah yok, uyuşturucu yok," diye cevap veriyor.

"Sana sormadı!" Polis memuru kafasının arkasına vurunca sinirlenip yataktan kalktım.

"Bırakın onu! O hiçbir şey yapmadı ki!"

"Otur!" diye bağılıyor diğer memur, silahını bana doğrultarak beni tekrar oturmaya zorluyor.

"Cole, bebeğim, lütfen sakın ol," diye yumuşak bir sesle talimat veriyor Hawke, alını duvara dayalı.

Gözyaşlarımı yutuyorum, memurun her iki elini de başından çekmesini, kelepçeleri takmasını ve ellerini arkasına koymasını izliyorum.

"Rahatsızlık olduğuna dair bir telefon aldım. Seni içeri almalıyım. Kuralları biliyorsun."

Hawke iç çekerek alnını ahşap panelli duvara vurur ve çiçekli bir tarlada güneşli bir günün resmedildiği eski bir tablonun aniden yere düşmesine neden olur. Uygun.

"Bir hata oldu. O hiçbir şey yapmadı. O benimleydi..." Yanımdaki memura sakince açıklamaya başlıyorum, garip bir dünyada beni dinleyeceğini ve anlayacağını umuyorum ve bunu düzelt.

"Üzgünüm hanımefendi, oğlunuz biz şartlı tahliye memuruyla irtibata geçene kadar gözaltında tutulacak."

"Cole, Kid'i ara ve benim için Julie'yi aramasını söyle," diye talimat verir Hawke, onu polis arabasına götürürken.

Evlat, Julie'yi ara.

Zihnime bir not alıyorum, onları takip ederken kendi ayaklarıma takılıyorum ve şu anda karşı karşıya olduğum panik ataktan nefes almaya çalışıyorum.

Onu arabanın arkasına koymalarını izlerken gözyaşlarımı tutamıyorum, polis memuru başını kabaca eğerek

Birkaç dakika önce daha sakin bir anımda boynumda hissettiğim aynı saç.

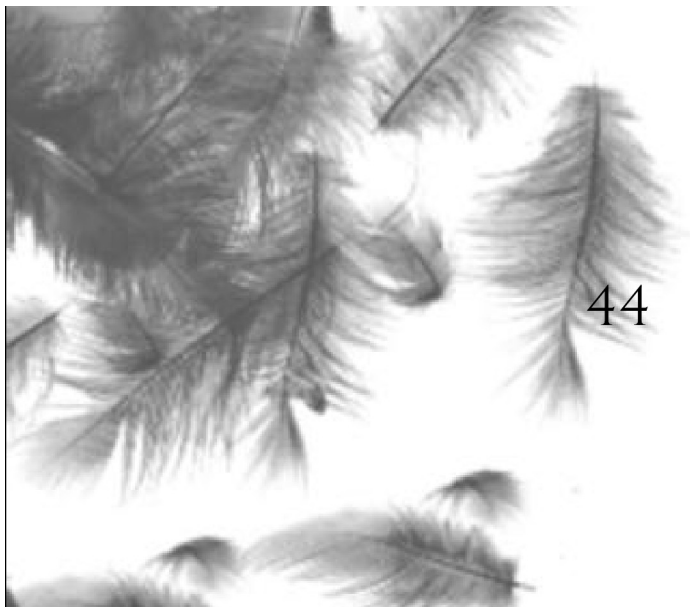
Artık bunu izlemeye dayanamıyorum.

Odaya geri dönüp köşedeki masadan Hawke'ın telefonunu alıyorum, titreyen parmaklarımla Kid'in numarasını bulup hemen arıyorum. Çaldıkça çalıyor, beklemek başlı başına yavaş ve acı verici bir işkence.

"N'aber, birader?" diye cevap veriyor umursamazca.

"Evlat, ben Cole," diye nefes nefese tükürdüm. "Julie'yi ara. Cam'in başı dertte."

OceanofPDF.com

44

OceanofPDF.com

TIMING IS EVERYTHING

Yavaşça gerçekleşiyormuş gibi görünen anlar yaşadım. Hareket. Sanki zaman gerçekten yavaşlamış, gerilmiş gibi.

gerçekleşmek üzere olan şeyin önemini kavrayabilirsiniz. Bütün bir olaylar sistemi kendini ortaya çıkarmaya hazır olabilir, parçalar öyle bir şekilde sıralanır ki, size gerçekten hiçbir şeyin sizin kontrolünüzde olmadığını gösterir.

Bir film sahnesi gibiydi, olacakların etkisini göstermek için sürüklenen bir sahne. Bu gece 9-5 Slide'a girdiğimde zaman benim için yavaşladı.

Gündüz vardiyası çalışanımız Andrew'u akşam için yolcu etmek üzere kapıya doğru koşarken, girişte tanıdık bir yüzle karşılaştım.

Yanından geçerken, aynı anda oradan ayrılmakta olan adama bakmaktan kendimi alamadım.

Onun varlığı üzerime bir rahatsızlık örtüsü gibi buz gibi bir soğukluk gönderdi. Onu daha önce burada görmüştüm. Onu hatırlıyorum, özellikle de diğer insanlara uymayan bir şekilde giyinmişti.

bardaki tipik kalabalık. Ona "takım elbiseli adam" dediğime eminim. Ayrıca onu hatırladım çünkü o gece çalışırken beni fiziksel olarak yakalayan ve bana asılan pislik oydu.

Beceriksizce kolunun altına giriyorum, gözleri gözlerimi yakaladığında geriye bakıyorum ve anıyı zihnimde tekrar canlandırıyorum. Düğmeli gömleği, saat beş yönündeki gölgesi ve yüzündeki o tuhaf ifade.

Onu gördüğümde biraz tedirgin olsam da, bardan ayrılmakta olduğunu görerek elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Güncel olaylarla ilgili yeterince endişem var zaten.

Yeni gündüz vardiyası çalışanımız Andrew ile birkaç dakika konuştum, özel bir şey hakkında sohbet etmedik. Sonunda John'un yerine gece vardiyasını devralacak.

Şu anda etrafımdaki her şey ve herkes için endişelenmekten kendimi alamıyorum. Çok fazla şey oluyor. I Kid'den mesaj gelecek mi diye endişeyle telefonumu kontrol ediyordum. Şartlı tahliye memuru Julie'yi arayıp mesaj üstüne mesaj bıraktıktan sonra bana sadece beklememiz gerektiğini söyledi. I

bunun yeterli olmadığını ve aramaya devam etmesini söyledi.

Büyük ihtimalle Hawke bir şeyle suçlanacaktı, muhtemelen darpla. Patrick'in aramasından sonra kim bilir ne uyduracaklardı. Saçma sapan kıcı bir kadından darbe alıp bunu kabullenmeyi bile beceremedi. Suçun bana yüklenmesini ve bu yükün yüzyılın masum adamı Cameron'dan alınmasını tercih ederim.

Bu kadar kolay olduğunu düşünmeleri endişe verici. yine sorun çıkardı. Zavallı adam daha önce de aileleri için günah keçisi olmuştu ama benim yüzümden buna bir de benim yüzümden eklenmesi akıl almaz bir şeydi.

Hawke'ın şu anda bir hücrede, kafasının içinde serbest bırakılıp bırakılmayacağını düşündüğünü düşünmek kanımı kaynatıyor. Onu dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım. Beni ömür boyu hapis yatmaktan kurtardığı için onu kurtarmamın zamanı geldi.

Kid'e Julie'yi tekrar denemesi için mesaj attım, bana "göz kulak olmak" için yakında gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Onu ya da normal ekibini henüz burada görmemiştim. Sadece ben, birkaç müdavim ve şu anda kaleyi tutan yaşlı Leonard.

Neyse ki, tanıdık yüzlerle dolu. Leonard barda oturmuş, Fear and Loathing in Las Vegas'ı okuyor, okuduğu klasik edebiyattan çok uzak, ama hayat böyle. Bazen çılgınlığın içine dalmak gerekir.

John'a mesaj atıp Anna ve bebekle ilgili her şeyin nasıl gittiğini soruyorum, o sırada bara bir telefon geliyor.

"9-5 Slide, ben Cole. Size nasıl yardımcı olabilirim? Cevap veriyorum. "Cole mu? Bu yeni bir tane. Burada Nic'in Ben." John kıkırdar.

Neşeli sesini ve canlandırıcı enerjisini duyunca hemen rahatladım.

"Yeni lakabım, biraz yapıştı." Ahizeye sırtıyorum, biz konuşurken temiz bardakları istifliyorum.

"Hoşuma gitti. Ama hey, Cole," diye başlıyor, yeni takma adını yıllardır kullanıyormuş gibi. "Ben sadece

Arayıp Anna ve bebekle ilgili her şeyin yolunda olduğunu haber vereyim."

Büyük bir rahatlama hissettim.

"Görünüşe göre Braxton Hicks kasılmaları yaşıyormuş. Her şey yolunda, sadece aktif olarak ilerlemeye başlıyor."

"Tanrım, bunu duyduğuma çok sevindim. Çok gergindim."

"İnan bana, ben de öyleydim. Ama her şey yolunda.

Dinleniyor.

şimdi evde, daha rahat, ev yapımı şehriyeli tavuk çorbamı içiyorum."

Bu düşünce dudaklarımı bir sırıtışa dönüştürdü. Harika bir baba olacak. Zaten harika bir erkek arkadaş. Çok nazik ve her zaman şefkatli.

"İstersen gelip geceyi bitirebilirim..." diye teklif ediyor.

"Tanrım, hayır." Onu hemen durduruyorum. "Sen evde kal.

ve rahatla. Ben her şeyi halledeceğim."

Bunu söyler söylemez kapının açıldığını duyuyorum ve Patrick'in içeri girdiğini görüyorum. Kalbim durdu. Sanki biri göğsüme bir ton tuğla koymuş gibi, nefes alamamak beni vuruyor.

"Cole... kızım, sen en iyisisin," diye devam ediyor John kulağımın dibinde konuşarak. "Hey, şu adamdan hiç ayrıldın mı? Patrick, sanırım adı neydi? Hani şu kasabanın sahibi olan aileden olan? Senin için endişeleniyordum ve ikinizin arasında ne olduğunu hiç öğrenemedim."

"Ben, uh..." Patrick bara yaklaşıp otururken gözlerindeki kendinden emin ve korkutucu bakışla mırıldanıyorum.

"İyi misin? Yani güvende misin? En azından bunu bana söyleyebilir misin?" John soruyor, cevap verememenden endişelenmiş görünüyor.

Bir şey söyleyemem çünkü söz konusu adam Kelimenin tam anlamıyla orada durmuş, boş gözlerle bana bakıyordu. Otoriteyi ve yetkiyi haykıran gözler. İçinde var olan nezaket kırıntılarının gittiğini, onu yaktığım sadakatsizlikler yüzünden yok olduğunu söyleyen gözler.

Telefonda iç geçiriyorum, belli ki John'u daha da endişelendiriyorum.

"Cole, bir şey söyle. Beni geriyorsun," diye devam ediyor John diğer uçta. "Bir sorun olursa bana söyleyeceğine söz ver."

"Tamam, evet," diyorum olabildiğince sakın bir ses tonuyla. John, ben inandırıcı olmayan bir şekilde iyi olduğumu ve Anna'ya yardım etmeye devam etmesi gerektiğini söyledikten sonra telefonu kapatıyor. Telefonu kapatırken

Alıcı, bunun ne kadar saçma olduğunu fark ediyorum. Dönüyorum ve Patrick'in tezgahın diğer tarafında oturduğu yere doğru yürüyorum.

"Sizin için ne yapabilirim?" Alaycı bir tavırla sordum.

Onun korkutma taktikleri altında eriyip gitmeyeceğim.

Başını eğiyor ve ürkütücü bir şekilde gülümsüyor.

"Artık sorun ortadan kalktığına göre, eve dönmenizin en iyisi olacağını düşünüyorum."

Gözlerim ona dikilmiş, terli avuçlarım barın kenarını kavrarken az önce Hawke'a sorun. Niyetin ne olduğu hiç bu kadar açık olmamıştı.

Polis bizi bulmaya geldiğinde. Patrick'e asla vurmamalıydım ve bunu Hawke'a karşı kullanmasına fırsat vermemeliydim. Asıl sorun o.

"Hayır. Asla olmayacak," diye cevap veriyorum kuru bir sesle, birkaç kirli bardağı lavaboya koymak için dönüyorum.

"Nic, hadi ama... Anlıyorum," diyor daha sakın bir tonda. "Bir an yaşadın ve onun yöntemlerine kapıldın. Çok manipülatif biri. Senin gibi yumuşak birini bulunca, seni şekillendirmesi ve benden intikam almak için kullanması kolay oldu."

Ben gülüyorum. Aslında içten bir kahkaha atıyorum ve Leonard'ın kitabından bize bakmasına neden oluyorum.

"Ama söylediği yalanlara cidden inanamazsınız. Yani, bir adama bak, bir de sana. Hawke gibi bir adam senin gibi bir kızıdan ne ister ki? Güvenli olan yere geri dönmelisin. Evine dön."

"Sen delisin Patrick, klinik olarak delisin," diyorum alay ederek. "Gördüklerimden, duyduklarımdan ve bana davranışlarından sonra gerçekten de

"Dürüst olmak gerekirse seni hiç geri aldı mı?"

Orada öylece oturuyor, ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmiyor, çünkü söyleyebileceği hiçbir şey yok. Artık benim üzerimde hiçbir kontrolü yok.

"Gitmen gerekiyor," diyorum kesin bir ifadeyle, iki elimi tezgâhın üzerine koyup kapıya doğru başımı sallayarak.

"Gitmiyorum." "Git."

"Nic, bu kadar saçmalık yeter," diyor dişlerini gıcırdatarak, ayağa kalkıp hızla barın yüzeyine vurarak.

Leonard kitabını bırakıyor, yüzünü bize dönüyor ve etkileşimi merakla izliyor.

Barın arkasında durup yavaşça gelişini izliyorum. istediğini elde edemediği için. Zihnim fikirlerle dolup taşıyor.

"Komik olan ne biliyor musun?" Kenara yaslanıp soruyorum rahat bir gülümsemeyle. "Yıllarca seninle birlikteydim. Yıllarca. Ve Hawke ile tanışana kadar orgazmın ne olduğunu bilmiyordum."

Yüzü düştü. Havasına saldıığım gerçekler yüzünden nefes alamadığı çok açık.

"Gerçekten ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Seninle bunu öğrenme şansına sahip olacak kadar zamanım olmadı. İki dakika bir kalas tutarken uzun bir süredir, sevgilinizle seks yaparken değil."

Bana bakarken ağzı açık kalıyor, ben de fısıldamaya devam ediyorum.

"Aslında, sen iş için şehir dışındayken Hawke beni yatağında, kanepede, mutfak masasında, o lanet olası evin her yerinde sikene kadar, seksin ne kadar olağanüstü olabileceğini nihayet fark etmemiştim."

Konuşma onun içinde bir ateş yaratıyor. Hissediyorum. Burun delikleri genişliyor ve göğsü yükselip alçalıyor. Öne doğru eğilip kulağına yaklaşıyorum.

"Beni o kadar iyi becerdi ki, içime boşalmasına bile izin verdim," diye fısıldıyorum kulağına, melek gibi bir sırtıyla arkama yaslanmadan önce.

Bu onun için kırılma noktası. Kontrolünü kaybediyor. Tabureyi tekmeleyerek arkasından devrilmesine neden oldu ve diğer müşterilerin bize dönmesiyle bir sahne yarattı. Tişörtümü boynuma yakın bir yerden tutup beni barın diğer ucundan kendisine doğru çekti.

Onunla savaşmayacağım bile. Bana burada herkesin önünde vursa bile, Hawke için seve seve kabul ederim.

Arkasında tuttuğu yumruğu kendi içine kıvrılıyor ve sanki beni yumruklamak istiyormuş gibi davranıyor.

"Seni kötü kaltak," diye yüzünü buruşturuyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Leonard bir anda yanıma geldi, onu göğsünden tutup üzerimden çekti.

"DIŞARI."

Kazağını sıkıca kavrayarak, kelimeyi öyle bir otoriteyle söylüyor ki irkiliyorum. Patrick onu başından savmaya çalışıyor ama nafi.

"Bu işin peşini bırakmalıydın! Eski mezarları kazmak senin için iyi olmayacak!" diye uyarırken Leonard onu kapıdan dışarı atar.

Ellerinin tozunu aldı, kapıyı arkasından kapattı ve barın arkasındaki yerime, bana doğru yürüdü.

"Daha dikkatli olmalısın. Sana gerçekten zarar verebilirdi," diyor koruyucu bir tonda.

Sırf bir şeyi kanıtlamak için onu bana vurma noktasına getirdiğim için kendimi biraz aptal hissediyorum.

"Biliyorum." İçimi çekiyorum, gözlerimi bolca kırıştırıyorum, doğru düşünmeye çalışıyorum.

Ellerim hâlâ titriyor ve kalbim bu alışverişten dolayı hızla çarpıyor. Bana gerçekten vurabilirdi.

"Onun hakkında şaka yapmıyorlarmış." Leonard alay ederek kapıya doğru başını sallar.

Bekle, kafam karıştı. Leonard'a Patrick'ten kim bahsetti? "Onlar mı?"

"Seni burada yalnız bırakacaklarına gerçekten inanmıyordun, değil mi?" diye devam ediyor, uzamış sakallarının altında saklı dudaklarını çekiştiren yarım bir sırıtışla.

"Ne?" Nefes nefese sordum. "Yani Hawke ve Kid'i tanıyorsun?"

Aynı bara gittiklerini biliyorum ama hiç etkileşime girdiklerini görmedim. Bu beni Leonard'ın ne kadar aslında burayı ve buradaki insanları biliyor. "Ben küçük bir kasaba hayatı yaşayan büyük bir şehir köpeğiyim. Bir şeyler duyuyorum,

Bir şeyler görmek. O, kontrolü dışındaki şeylerle mücadele eden iyi bir çocuk. Ama meşeler ters rüzgârlarda güçlenir," diyor gözlerinde bir parça umutla.

İfadesi beni duraksattı. Zenginlerin ve hak sahiplerinin hüküm sürmeye çalıştığı küçük kasabalarda bile gerçek ruhlar bulursunuz. Kalpleri çatlakların arasından büyüyecek kadar gerçek olanlar, izleyenler, bekleyenler, doğru olan için ayağa kalkmaya hazır olanlar, ihtiyacı olanlar için ayağa kalkanlar, bunu hak edenler. Bu korunaklı kasabalarda insanların sizin hakkınızda her şeyi bilmesinin iyi tarafı budur. Önemli olan tek tarafı.

"Öyle," diye fısıldıyorum, Leonard'ın Hawke'a köklü bir saygı duyuyor olması hoşuma gidiyor.

Tekrar yerine oturur, sek viskisini yudumlarken sanki o an

hiç yaşanmamış gibi Fear and Loathing'deki sayfasına geri döner.

Kid'in Julie ile bir yere varıp varmadığını görmek için telefonumu kontrol ederken aniden paniğe kapılıyorum. Yeterince eminim, ondan bir mesaj var.

Julie karakolda. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama şu anda orada. Onu serbest bırakırlarsa diye oraya gidiyorum. Daha fazlasını duyduğumda sana haber veririm.

Lanet olsun. Cevaplara ihtiyacım var.

Geceye devam ediyorum, sonraki birkaç saat tam bir belirsizlik içinde çalışıyorum, Hawke'ın bazı adamlarının farklı zamanlarda içeri girip çıktığını görüyorum, kalbimi bir hisle ısıtıyorum

Güvenlik. Bar sonunda sönmeye başlıyor. İnsanlar ayrılıyor ve akşam için toparlanma zamanı geliyor.

Leonard beni dışarı çıkarıyor, ben kasayı kapatıp kapatmaya giderken beni bekliyor.

"Kendine iyi bak genç bayan ve eğer biraz aklın varsa, bu bok çukuru kasabayı bir sonraki trenle terk edersin."

Şakasında gizli bir ciddiyet var. Bana güvenle, burada bizim için bir şey kalmadığını söylüyor. Burası sırlar ve yalanlar yüzünden kurumuş durumda.

çorak bir çölde kum. Yeni büyüyen bir aşk için sürdürülebilir bir ortam değil.

Kid'i arama planıyla motele dönmek için arabamı çalıştırırken Leonard siyah Bronco'suyla yanımdan ayrılıyor.

yolda. Bir an orada oturup ön kapıyı kilitleyip kilitlemediğimi hatırlamaya çalıştım. Leonard'la konuşmama o kadar odaklanmıştım ki kapıyı kilitleyip kilitlemediğimi hatırlayamıyorum. Otomatik pilotta çalışıyordum. Düşünürken kapattım.

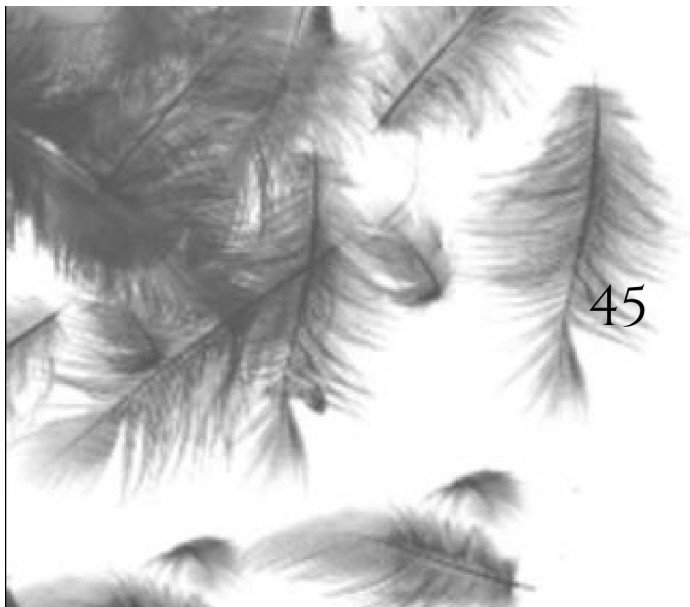
Etrafıma bakıyorum, kimselerin olmadığı boş bir arsa görüyorum.

Elimde anahtarlarımla kapıya koşarak, deli olmadığımıdan emin olmak için hızlıca çekiyorum. Kilitli olduğunu görünce, dikkat etmediğim için kendimi aptal gibi hissederek hızlı bir iç çekiyorum ve aracıma doğru koşmaya başlıyorum.

Kapımı açmak için uzandığımda, göğsümün ön kısmı beni tutan sert bir vücut tarafından arabama doğru itiliyor.

Nefes nefese kaldım, anahtarlarımı sertçe iterek yere düşürdüm.

Zamanlama her şeydir.

OceanofPDF.com

nefesimden çıkan sisin küçük bir daire oluşturduğunu görebilirsiniz.

arabamın camı. Genişleyip daralmasını, büyümesini izliyorum.

ve önümde küçültmek. Dikkatimi

bu kadar küçük ve anlamsız bir şey

panik moduna girmemi engelliyor. Bu yüzden onu izliyorum,

inceliyorum, saçlarımın sıkıca tutulduğunu, yüzümün

önümdeki cama mühürlendiğini hissederken kendimi

sakinleştiriyorum.

Vücudu sırtıma baskı yaparken arkamdaki varlığını

hissedebiliyorum. Tanıdık gelmiyor. Soğuk ve sert.

"Kıpırdamadan dur," diye uyarıyor derin, hırıltılı bir ses

tonuyla.

sıcak nefesini boynuma dayadı. "Ve dediğimi yap, anladın

mi?!" Burada bana yardım edecek kimse yok. Leonard gitti,

Kid karakolda, Hawke kilit altında, John evde ve Patrick

de... kim bilir. Kurtarılmaya hiç bu kadar ihtiyacım

olmamıştı.

Sadece ben ve bardan gelen "takım elbiseli adam"

dışarıda, binanın yanına park etmiş arabamın önündeyiz.

Bekledi. Geri geldi, bekledi ve saldıracağı an için yalnız kalana kadar izledi.

"Benden ne istiyorsun?" Kelimeleri kekeleyerek söyledim, Gözyaşlarım göz kapaklarımın kenarını okşarken sakın kalmaya çalışıyorum.

Başımı saçlarımdan tutarak arabadan uzaklaştırıyor ve sadece boynumu ona bakacak şekilde çeviriyor.

"Kimsenin bana hayır diyemeyeceğini hatırlatmak isterim. Senin gibi beyaz çöp bar fahişeleri bile."

Başımı cama çarptım, elmacık kemiğim acıdan yanıyordu.

"Lütfen, lütfen... yapma," diye haykırıyorum.

"Kemerini çıkar," diyor derin bir ses tonuyla, kelimeler anında midemi bulandırıyor.

"Hayır, lütfen..."

"Çıkar şu lanet kemerini," diye tekrar bağılıyor ve saçlarımı sıkıca kavlıyor.

Pantolonumun önünü karıştırıyorum, kemerimi çıkarıyorum. Bu durumdan kurtulmak için bir fikir, bir plan bulmaya çalışıyordum.

Yaşadığım onca şeyden sonra böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimali neydi? Kadere her zaman inanmıştım, hayatıma aşkı getirdiği gibi beni de kurtaracağını ummuştum ama bu? Bu sadece korkunç. Kendime acımamaya çalışıyorum ama Tanrım, daha ne kadar dayanabilirim?

Kemerini elimde tutarken onu avucumdan koparıp benden uzaktaki barın duvarına doğru fırlattı.

Pantolonunun çözüme sesini duyuyorum; kalçalarımın yakınındaki malzemeyi çekiştirirken kemer açılıyor.

"Hayır," diye bağıyorum kısık bir fısıltıyla. "Lütfen bunu yapmayın."

Başıma gelen bu korkunç durum karşısında kendimi çok çaresiz ve kontrolsüz hissediyorum. Çığlık atmak istiyorum. Ağlamak istiyorum. Kıvrılmak ve beni akıl almaz şekillerde incitmeye çalışan bu kişiden uzaklaşmak istiyorum.

Pantolonumla boğuşuyor gibi görünüyor, bu yüzden iki elini kullanmak için saçımı serbest bırakıyor. Bu fırsatı değerlendirip arkamı dönüyorum ve kasıklarına hızlı bir diz gönderiyorum.

Homurdanırken biraz öne düştüm ve kaçmaya başladım. Otoparka doğru koşarken yardım için bağıyorum ama peşime takılmadan önce fazla uzaklaşamıyorum. Dalıyor, bacağımı tutuyor, düşmeme ve kaldırırma çarpmama neden oluyor, dirseklerim sert inişten dolayı derim yüzüldü.

Bacağımı geri çekiyor ve ben altımdaki asfaltı tırmalayarak, bacaklarımı tekmeleyerek sürünmeye devam ediyorum. ama o çok güçlü. Beni alt ediyor, bedenime tırmanıyor, elinin tersiyle yüzüme şiddetli bir tokat atmadan önce beni ters çeviriyor.

İki elimi başımın üzerinde yumruk yaparak öne doğru savuruyorum ve karnına sert bir yumruk indiriyorum. Nefes nefese kalıyor ve öne doğru düşüyor ama bileklerimi tutarak yanıma doğru yuvarlanıyor.

Bir dirseğini boynuma dolamadan önce kendimi onun elinden kurtarmaya çalışırken bir dakika boyunca boğuşuyoruz.

Beni sıkıca tutarak ayağa kalktı ve sürüklemeye başladı.

Çırpınan bedenim arabaya doğru geri döndü, topuklarım altımda sürükleniyordu.

Beni tekrar arabanın kapısına doğru iterken tekrar yardım çığlığı atıyorum. Tekrar çığlık atmaya fırsat bulamadan, başımın arkasında bir silah sesi duyuyorum. Nefes alamıyorum, hareket etmekten korkuyorum, gözlerim kapanıyor.

"İndir şu lanet pantolonunu!" diye homurdanıyor ve silahı kabaca boynuma dayıyor.

"Tamam, tamam," diye mırıldanıyorum, ellerim önümde havada, dayanmaya çalışırken titriyorum.

Onları kalçalarımın altına aşağı çekiyorum, kendimi açıkta bırakıyorum.

sadece iç çamaşırım. O anın acısını yutuyorum, gözyaşlarım yüzümü boğarken kendimi başka bir yere, zihinsel olarak başka bir yere yerleştirmeye çalışıyorum, kendimi gerçekleştirmek üzere olan durumdan uzaklaştırıyorum.

Aklıma mutlu bir an geliyor. Arabada kollarını bana saran Cameron'ın kucağında oturuyorum. Ellerimizi nazikçe birbirine sürtüyor, parmaklarımızı örüyor, sonra yumuşak hareketi tekrarlamadan önce yavaşça birbirinden ayırıyor ve güneşin doğuşunu izliyoruz. Boynumu öpüyor ve kulağıma beni ne kadar çok sevdiğini fısıldıyor.

"Bu doğru. Dinlemeye başlarsan her şey çok daha kolay olacak." Boğuk ses beni hafızamdan çekip çıkarıyor ve korkunç gerçekliğime geri döndürüyor. "Senin gibi kızlar gece geç saatlerde tek başlarına barlarda çalışmamalı. Bir şeyler olabilir."

İç çamaşırımı kalçalarımın yanından tutuyor, ince askıları kalçalarımın etrafına oturana kadar aşağı çekiyor. Artık onun önünde çırlıçıplaktım ve her şeyin bittiğini biliyordum. Başıma gelecekleri kontrol edemiyorum. Tecavüze uğramak üzereyim. Nefes almak için ağzım açık kalırken, gözyaşlarım yüzümü boğarken her şeyin ağırlığı üzerime çöküyor.

Beni tekrar öne eğdiğinde hıçkırarak ağlıyorum. Onu hissediyorum

Kendini kıcıma sürüyor, kusmak istememe neden oluyordu. Onu uzaklaştırmak için içgüdüsel olarak elimi geri çektim. "Lütfen dur. Başka her şeyi yaparım, sadece yapma..." Bilmiyorum.

Ne teklif ettiğimi biliyorum, sadece bir şey denemeliyim, herhangi bir şey.

Arkamda nefesinin altından bir şeyler homurdandığını, elimi kavradığını ve beni sabit tutmak için bir çapa olarak kullanarak arkamda acı verici bir şekilde büktüğünü hissediyorum.

Kendimi o arabaya geri koyuyorum, Hawke tarafından tutuluyorum. Ellerini yüzüme götürüyor, beni önünde tutuyor. Sırıttırıyor, o okyanus gözleriyle içimin derinliklerine bakıyor.

O uzun siyah kirpiklerle çevrili, birbirimizde bulduğumuz yuvayı içimde derinlerde arıyor.

Adam soluk soluğa kaldı ve ben onun vücudunun benimkinden ayrıldığını hissettim.

Asla unutamayacağım bir ses. Bir kayanın duvara çarpması gibi, ama ne kaya var ne de duvar.

Arkamdaki adam yere düşerken irkilerek kendimi

arabama kilitliyorum. Pantolonumu hızla yukarı çekip, düşürdüğüm anahtarları almak için eğildim. Arabaya bindim, kilitledim.

hemen kapıyı açtım. Titreyen ellerimle anahtarları kontağa soktum, göğsüm kabararak çalıştırmadan önce.

Arabamın farları yanıyor ve önümdeki sahneyi aydınlatıyor. Barın eski tuğla dış cephesinin yanındaki çakılda iki adam arasında bir itiş kakışa tanık oluyorum. Arkamdaki adam şimdi elleri ve dizleri üzerindeydi. Ayaklarını altına alarak diğer kişiye doğru atılır. Bir boğuşma başlar, yumruklar ileri geri savrulur, biri üste çıkana kadar yerde yuvarlanırlar.

Arabayı geri vitesa taktım, geri çıkmak için başımı çevirdim, tekrar onlara doğru baktığımda adamın silahı olduğunu ve beni kurtarmaya çalışan her kim olursa olsun ölebileceğini hatırladım.

Işıkların arasındaki gölgelerde onu görüyorum; bu görüntü kalbimi durduruyor.

Bu Hawke. Hawke adamın üstünde. Hawke, adamın yumruklarını yumrukluyor, ona tekrar tekrar vuruyor, ama adam karşılık vermiyor. Bu Hawke, onu öldürmenin eşiğinde. O nasıl burada?

Arabayı park ettim, kapımı açtım ve onlara doğru koştum.

"Hawke! Dur!" Bağırıyorum, gerçekleşmek üzere olan yıkımı görüyorum.

Bana zarar vermeye çalışan bu adam her ne kadar umurumda olmasa da, Hawke'nin benim yüzümden tekrar yıkıma uğramasına izin veremem. Ayrıca bu adamın bir silahı olduğu gerçeğinin de acı bir şekilde farkındayım. Onu bırakmamın imkânı yok.

"Hawke!" Tekrar bağırıyorum.

Arabamı park ettiğim yerin yakınında yerde duran silahı görüyorum ve ulaşamayacağım bir yere doğru tekmeliyorum.

Arkasından koşuyorum, adamı acımasızca yok etmeye devam ederken endişeli gözlerle onu izliyorum. Bir hayvan gibi. Onu durdurmak mümkün değil. Kendini kaybetti. Kontrolden çıktı ve farkına bile varmadan adamı öldürecek. Sırtındaki kaslar esnerken, adam açıkça bayılmış olsa da güçlü saldırısına devam ediyor.

"Cameron!" Çaresizlik içinde bağıriyorum.

Yumruğunu havaya kaldırmış, başka bir darbe vurmak üzereyken duraklıyor. Hareket bile etmeyen adamdan yavaşça geri çekilirken göğsü kabarıyor. Vücudu artık gevşek, bilinçten yoksun.

Hawke barın tuğla duvarına yaslanır, başı arkaya düşer, ağzı hafifçe aralanırken gözleri zar zor açılır ve nefesini tutar.

"Cameron?! Tanrım, iyi misin?!" Çaresizce yanına çömelip soruyorum.

Her yerinde kan var. Başını ve yüzünü tarıyorum, iyi görünüyor, herhangi bir kesik ya da kanama yok. Yan tarafını tutuyor ve inliyor, yüzü acıdan iki büklüm olmuş. Nefes alamıyor gibi görünüyor.

"Cole." İnliyor, bana doğru uzanıyor. "Kahretsin, kaburgalarım."

Gömleğini kaldırıp gövdesini kontrol ediyorum, görünürde bir şey göremiyorum ama boğuşma sırasında yan tarafına bir darbe aldığını, muhtemelen bir kaburgasının kırıldığını varsayıyorum.

"Seni buradan çıkarmamız gerek." Kolunu omzuma dolayarak ağır bedenini kaldırıyorum ve durumun şokuyla hareket etmeye devam ediyorum.

Beni durdurmak için başını salladığında onun yardımıyla yolcu tarafındaki kapıya götürüyorum.

"Bisikletim." Acı içinde tıslayarak barın arkasını işaret ediyor.

O kadar zihinsel olarak orada değildim ki, arabayı çektiğini bile duymadım.

"Tanrım, Cole," diyor acısının içinden, sonunda nefesini tutuyor, yüzümü ellerinin arasında tutuyor, motosiklet eldivenleri hâlâ üzerinde. "Bebeğim, bana iyi olduğunu söyle."

Kırık sesi beni öldürüyor. Mide bulandırıcı bir his Beni o durumda görmek onu mahvetmiş olmalı. Çok kızgın ama yine de bana karşı çok yumuşak. Ellerin arasında başımı sallıyorum, zamanlaması için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Ama bu rastgele değildi. Tüm bu an planlanmış gibiydi. Hiçbir şey şansa bırakılmamıştı.

Bu beni kırmak için ayarlanmıştı.

"Durmazdım," diyor pantolonunun altından, bir kolunu arabama yaslıyor, endişeli gözleri kalbimin bir parçasını öldürüyor. "Seni duymamış olsaydım durmazdım."

"Buraya nasıl geldin?! Ne oldu?!" Ağlıyorum, rahatlama sonunda beni ele geçiriyor. "Yalnız olduğumu sanıyordum. O

Neredeyse... O denedi..."

Beni göğsüne yasladığında gözyaşlarına boğuluyorum.

"Biliyorum. Ama olmadı. O yapmadı," diyor nefes nefese.

Kollarını bana doladı. "Sana bir şey olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

"Cameron," diye fısıldıyorum, bana sarılırken göğsündeki tişörtü pençeliyorum.

Şimdi yıkılabilirim, keşkeler yüzünden dağılabilirim, ama keşkeler için zamanımız yok. Onu bir kol boyu uzağa itiyorum, ona bakıyorum.

"Buradan çıkmalısın," diye acele ettim. "Şimdi!"

Baygın adama doğru bakarak başını sallar. Bisikletine doğru geri geri yürürken sesleniyor, "Nereye?! Nereye gidiyoruz?"

Zihnim ne yapacağımla yarışıyor. Cam ve Cole'un dünyasında bir adım ileri on adım geri gibi görünüyor. Motele geri dönemeyiz. Kaçamayız çünkü Hawke her zamankinden daha yakından izleniyor. Kid'e geri dönmesi gerektiği çok açık. Onu aldı ve şimdi Bu hiç olmamış ve o hiç burada olmamış gibi davranmak. Öte yandan ben, asla dönmek istemediğim yere geri dönmek zorundayım.

Bisikletini çalıştırıyor, zihni fazla mesai yaparken endişeyle bana bakıyor.

Arabanın etrafından dolanıp sürücü koltuğuna geçerken tekrar gözlerinin içine bakıyorum.

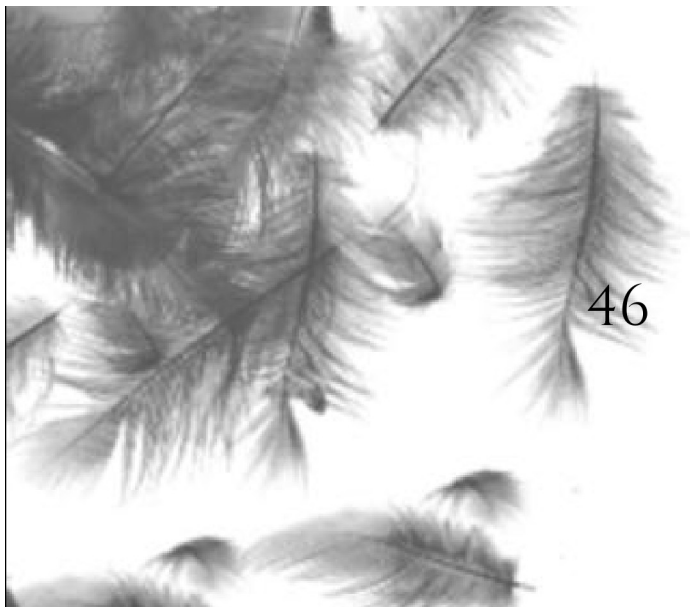
"Kid's'e geri dön," diye sesleniyorum kendimden emin bir şekilde.

direksiyon simidi, derin ve savaşçı bir içgüdü beni sinirlerimi yatıştırmaya zorluyor.

Ya şimdi ya da asla. Bunu değiştirecek gücüm var. İşleri yoluna koyacak gücüm var. Her şeyi yutarım cesur bir korkusuzluk dalgası hakim olurken belirsizlik.

"Yapmam gereken bir şey var."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

POETIC JUSTICE

Wdüşünülemeyecek bir şey yüzünden hala titreyen ellerle

anahtarlarımı arabadan çıkardım.
ateşledim ve arabamın koltuğuna oturup önümdeki eve baktım.

Hawke söylediğim gibi Kid's'e gitti. Mücadele etmeden değil tabii ki. Neredeyse ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü,

Polisi arayana kadar onunla gitmem için bana yalvarıyordu. Yine de duymuyordum. Ne yapılması gerektiğini biliyordum ve ne yazık ki polis bunu gerçekleştiremedi. Endişesini takdir etmediğimden değil, özellikle de yaşadıklarımızdan sonra. Her şeyden çok takdir ettim. Bana olan sevgisi apaçık ortada ve bunu varlığımın en derin yerinde hissediyorum.

Ama bu onun benim için endişelenmesinden daha büyük bir şey. Bu bizden daha büyük. Bu mesele, bu ülkede yaşayan insanlara adalet getirmekle ilgili.

Bunu hak ediyorum. Bu benim sevdiğim kişi için kefaret arayışım.

Bu benim, tepedeki evi etrafımda tutuşturduğu alevlerle yakarak yıkiyorum.

Hemen kőředeki eski ankesőrlő telefonda polisi aradım ve barın dışında baygın yatan adamdan haberdar ettim. Telefonu kapatmadan őnce başka bir řey söylemedim. O anda ayrıntıları ačíklayacak zamanım yoktu. Bu planı harekete gečírmem gerekiyordu.

Arabayı yanaştırdığımda Patrick'in arabası garaj yolundaydı, yani burada olduğunu ve muhtemelen bebek gibi uyuduğunu biliyorum.

Bunun bir tesadőf olmadığını biliyordum. Bardaki adam, tehditler, korkutma taktikleri. Bunu varsaymak bile çok saçma.

Bu aile, bu insanlar sırlarını saklamak için her şeyi yaparlar, özellikle de bu sırlar açığa çıkmayı beklerken. Yine de, hiçbir para ya da korku gerçeğin benim huzurumda su yőzőne çıkmasını engelleyemez. Altımdaki zemin sağlam, ayaklarım meşe gibi dikilmiş ve
Bu fırtınaya dayanmak.

Arabanın kapısını açar açmaz, telefonu cebime koymadan önce kendi numaramdan polisi bir kez daha arıyorum.

Patrick ben merdivenlere yaklaşırken aynı anda evden çıkıyor ve şaşkınlıkla nefesimi içime çekmeme neden oluyor. O muydu

Beni mi bekliyordu? Yoksa az önce karşılaştığım adamı mı bekliyordu? Bu dőřőnce omuzlarımda derin bir őrperti yaratıyor. Onun gőrőntőső bir zamanlar bana
Artık rahatlık hissi, temsil ettiği her şeyden nefret etmemi sağlamaktan başka bir işe yaramıyor.

"Ya sonunda küçük bir itmeyle aklın başına geldi ya da bana telefonumu getirdin. Hangisi, Nic?" Kaşlarını kaldırıyor, ben de kaşlarımı indiriyorum.

Telefonu
mu?

Telefonu.

Leonard onu dışarı attığında telefonunu barda düşürmüş olmalı ki olay sırasında orada bulunuyor.

"O adamı bana sen gönderdin," diyorum başımı tiksintiyle sallayarak. "Sana inanamıyorum. Onu oraya ne yapması için gönderdin? Bana tecavüz etmesi için mi? Bana işkence etmesi için mi? Planın neydi?!"

Gözlerini deviriyor. "Bu kadar dramatik olmayı bırak. O ortamda çalıştığınızda bu tür şeyler olabilir. Seni bu konuda uyarmıştım."

Onun bilmiş küstahlığı içimi öfke ve intikam ateşiyle tutuşturuyor. Bu yüzden adamı daha önce orada gördüm ve bu yüzden beni yakaladı. Patrick'in etrafındaki durumu kontrol etme ve korkutma taktikleriyle bardan ayrılmamı sağlama çabasıydı.

"Yani bunu sen mi ayarladın? Onu oraya beni korkutması için gönderdin, bana gerçekten tecavüz etmeye çalışacağını bilmeden. Sonra ne oldu? Kıskançlığın seni ele mi geçirdi?"

"Özür dilerim, ne? Kıskançlık mı?"

"Bunu neden yaptın?!" Ona bağıriyorum. "Onu öldürebilirdin, biliyorsun!"

Duraklıyor, kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. Tabii ki kafası karışık, söylediklerim ona hiç mantıklı gelmiyor.

Çünkü orada değildi, ama telefonun diğer ucundaki polis bunu bilmiyor.

Yüzü buruşmuş, bana bakıyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum, ama sadece Umarım işe yaramıştır. Belki şimdi hangi tarafta olmak istediğinin farkına varırsın. Sana eski mezarları kazmanın senin için iyi olmayacağını söylemiştim," diyerek o adamı benimle uğraşması için oraya gönderdiğini kanıtlıyor.

Zamanlaması da mükemmeldi. Hawke o sırada hapisteydi ve ben yalnızdım, yardıma ihtiyacım vardı. Ya benim gelmemi umuyordu ya da daha kötüsü, adam beni sonsuza kadar sessiz tutmayı planlıyordu. Tırnaklarımı avuçlarımın içinde kıvrırırken, bunu fark etmek bedenimin öfkeyle titremesine neden oluyor.

Merdivenlerden yavaşça bana doğru iniyor, elimde anahtarlarım, göğsüm kabarmış, gözlerim şeytana dikilmiş halde durduğum yere ulaşıyor. Elini tutup alnımdaki saçları tarıyor. Tokatla uzaklaştırıyorum.

"Dokunma bana," diye feryat ediyorum.

Ellerini ceplerine sokarken davranışına kıkırdayarak elini bırakıyor.

"Senin liginden olmayan insanlarla oynama, Nic. Her seferinde kaybedersin."

"Benim ligimin dışında mı?" Alaycı bir tavırla soruyorum.
"Hawke gibi mi? O senin liginin dışında mıydı? Hiçbir zaman senin elit statüne ulaşamadın, ha?"

"Kesinlikle," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "O senin olabileceğin yerin çok altında. İşte bu yüzden neden bu kadar Bu meydan okuma hareketiyle vaktinizi boşa harcarsınız."

Bu adama katlanamıyorum. Neden bunu daha önce göremedim?

Kendimi neredeyse bir ömür boyu birlikte yaşamaya kilitlediğim bu hasta ve sapkın bireyin gerçek yüzünü neden göremiyordum?

Bu aileyle ilgili her şey sahte. İyi, sağlıklı, saf görünüm, alttaki hilekâr, işbirlikçi, kibirli ruhların üzerine yapıştırılmıştır.

"Hawke senden bu kadar aşağıdaysa, neden ona kalacak bir yer teklif ediyorsun? Umurunda bile değilken neden ona yardım ediyormuş gibi davranıyorsun?"

"Çünkü yapılacak doğru şey buydu," diye aptalca bir cümle kurdu yine. "Bir şeyi ya da kimsesi varmış gibi değil. Her neyse."

"Adına hiçbir şey olmayan bir çocuğun üzerine cinayet yıkmak oldukça kolay, değil mi?" Başımı eğerek soruyorum. "Sana vurduğu konusunda yalan söylemek daha da kolay, oysa o küçük morluğu sana gerçekten bir kadın yaptı."

Gülüyor. Gerçekten de gülmeye cüret ediyor. Soğukkanlılığımı korumalı, kendimi sakinleştirmeli ve devam etmeliyim ama bu gittikçe zorlaşıyor. Geri adım atmam gerekiyor.

"Neden bu konuda ısrarcı olmanız gerektiğini anlamıyorum. Gerçekten bilmiyorum, Nic. Bu bana çok saçma geliyor."

Gözlerimi kocaman açmış, inanamayarak başımı sallıyorum. Nasıl olur da anlamaz?

İç geçiriyor, gözleri tekrar benimkilere ulaşmadan önce yere bakıyor.

"Keşke her şeyi unutabilseydik," diyor sessizce, yüzü yumuşuyor.

İçinde bir keder, beni kontrolü dışındaki bir şey yüzünden kaybetmekten dolayı kalbinde bir acı hissediyorum.

Bundan faydalanmalıyım.

İçimi çekiyorum, elimi alınma koyup kendimi sakinleştiriyorum. "Bilmeye hakkım var, özellikle de birlikte bir gelecek şansımız varsa Patrick," diye cevap veriyorum daha yumuşak bir tonda, samimiyet kokan bir tonda.

"Artık ailemin benim için istediği şeyin seninle bir gelecek olup olmadığını bilmiyorum. Özellikle de yaptıklarından sonra. Sean ikinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyordu ama ben buna inanmak istemedim."

"Ama ne istiyorsun Patrick?" Yumuşakça soruyorum. "Evet, hatalar yaptım. Evet, yapmamam gereken şeyler yaptım ama bu yaşadıklarımızı unutturmuyor, değil mi? Peki ya affetmek?" Yavaşça ona yaklaşıyorum.

"Barda söylediğin korkunç şeyler." Konuşurken yüzünü buruşturuyor. "O aşağılık hareketleri yapmanın senin karakterin olmadığını biliyorum. Meydan okurcasına hareket ediyordun, beni kızdıracak şeyler söylüyordun. Anlıyorum."

"Haklısın. Dürüst davranmıyordum. Birinin bunu senden almasına izin verecek kadar ileri gitmezdim."

Ben yapardım. Bunu tekrar tekrar yapardım.

"Biliyorum, Nic. Ve bu doğru, her ne kadar patavatsızlıkların bana yapmam gerektiğini söylese de, sana karşı olan hislerimi öylece yok edemem. Telafi etmen gereken çok şey var. Bana kanıtlaman gereken çok şey var."

Alt dudağımı ısıyorum, zayıf ve üzgün gözlerle ona bakıyorum. Bu tam da onun ihtiyacı olan şey. Ona sevgisine layık olduğumu kanıtlama ihtiyacımla üzerimdeki kontrolünü sürdürmenin bir yolu. O da bana bakıyor, kibirli tavrı

Biraz rahatlıyor. Bir parçasının beni hala sevdiğini ve o daha kolay zamanlara geri dönebilmeyi dilediğini biliyorum. Sonsuz sorgulamaların ve zor gerçeklerin onun için sorun olmadığı bir zaman.

"Birbirimize karşı dürüst olmakla başlayabiliriz. İlişkimizde bizden başka kimsenin bulunmasına gerek yok. Sadece biz ve sırlarımızı," diye fısıldıyorum, ona geçmişî olan o kasayı açmak için ihtiyaç duyduğu güvenlik hissini veriyorum.

Nefes alıyor, bana yaklaşıyor ve elimi tutuyor. İtiraf etmeye karar verdiğinde ona izin verdim.

"Ne oldu Patrick?" Kendimi ona daha da yaklaştıracak sessizce soruyorum.

"Kazadan sonraki olaylardan ve olayın ele alınış biçiminden kendime pay çıkaramam. Bunu babam yaptı." Botlarının altındaki çimlere bakıyor. "O yardım etti beni bu potansiyel felaket ikileminden kurtarabilir. Her iki durumda da olan oldu. Geçmişî değiştiremezsin, Nic."

Ben'in ölümünü ikilem olarak adlandırdığını duyduğumda kalbimi ikiye bölen acı, içimde derinlerde bir güç bulana kadar beni neredeyse işe yaramaz hale getiriyor. Hawke için güç. Ben için güç.

"Demek sendin," diye fısıldadım, zaten biliyordum. "Sen o arabadaydın."

"İlerlemek için ihtiyacın olan şey bu mu?" diye soruyor sinirli bir şekilde.

"İhtiyacım olan şey bu, ihtiyacımız olan şey bu." Başımı sallayarak onaylıyorum.

İç geçiriyor, daha fazla şeker isteyen bir çocukmuşum gibi başını bana doğru sallıyor.

"Evet, Nic. O arabanın içindeydim. Ben sürüyordum ve kaza yaptık.

Herhangi birimiz olabilirdik. Hepimiz sarhoştuk. Kazalar olur ama bazı gelecekler mahvolmaya değmez."

Ona fincan tabağı kadar geniş gözlerle bakıyorum. O pisliğin bunu gerçekten itiraf ettiğine inanamıyorum.

"Şimdi mutlu musun? Geçmişini geçmişte bırakıp hepimiz gibi hayatına devam etmeye hazır mısın?" diye soruyor ve sanki tüm bu olay sadece küçük bir lekeymiş gibi gözlerini deviriyor.

gerekli kaplama.

İç çekiyorum, gözyaşlarım özgürce dökülürken gözlerimi kapatıyorum ve yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. Hiç bu kadar rahatlamamıştım, hiç bu kadar mutlu olmamıştım, hiç bu kadar saf bir tatmin yaşamamıştım. zincirlerin sonunda kırıldığını bilmek.

Başka bir şey söyleyemedi arabaların yaklaştığını duyuyorum. Polis araziye yanaşırken etrafımda ışıklar yanıp

sönmeye başlıyor. Elini bıraktım, bir adım geri atıp

Telefonumu cebimden çıkarıp hâlâ açık olup olmadığını kontrol ediyorum. Telefonu kulağıma götürüyorum ve ahizeden bir kadının başka birine polisin gerçekten de olay yerinde olduğunu söylediğini duyuyorum. Her şeyi duydular ve artık kaydedildiğini biliyorum.

"Ellerini havaya kaldır!" Polislerden biri Patrick'e silahını doğrultarak bağıırır.

"Ne?! Hayır...Hayır, yanlış adamı yakaladınız. Bu açıkça bir hata!" Patrick onu ikna etmeye çalışır.

"Burada bir hata yok," diye söze başlayan memur Patrick'e doğru yürür ve ellerini arkasına koymaya çalışır.

"Çok sayıda telefon aldık, bir tanesinde barda bir kadını tehdit etmişsiniz, bir diğerinde fiziksel tacizde bulunmuşsunuz ve tabii ki bir de komaya girene kadar dövülen adam var."

John bizim konuşmamızdan sonra polisi aramış olmalı, Leonard da barda gördüğü sahneden sonra.

Ve sonra Hawke var. Ne pahasına olursa olsun beni korumak için gerektiğinde cehennem kadar vahşi. Ellerinde hiçbir kanıt olmadığı açık olan bir başka haksız mahkumiyetten dolayı kısa süre önce serbest bırakıldığından bahsetmiyorum bile. Julie onun için çalışmış olmalı.

Onun için sihir. Oraya nasıl geldiğinden bağımsız olarak, işin gerçeğı, beni o korkunç adamdan tamamen ve tamamen kurtardı. Aslında ikisinden de.

"Bunu ben yapmadım! Bu çılgınlık! Ben asla yapmazdım!" Patrick, sallanan ellerini tutmaya çalışırken haykırır.

"Parmak eklemlerinize bakarak aksini söyleyebilirim,"
diyor memur, yumruklarını tutup inceleyerek.

Elbette, yatak odasında alçıpanı yumruklayıp lambayı fırlatırken oluşan kesikler işe yaradı. Kelimenin tam anlamıyla, onu döven bir kişi olarak Birini bilinçsiz hale getirmek.

"O ben değildim! Bu sürtüğü asla savunmam! Bunu hak etti!"

Polis protokollerine devam ederken "Cep telefonunuz olay yerinde bulundu," diyor. "Bunu nasıl açıklayacaksın?"

Aklını kaybediyor. Memurlar onu gözaltına alırken çırpınıyor, avukatları, babası, onu kurtarabileceğini umduğu her şey için çılglık atıyor ama artık hiçbiri kurtaramaz. Polis onu yakaladı ve şimdi de itirafını aldılar.

Başka bir arabanın geldiğini görüyorum, Kid ve Hawke. Arabanın yavaşlamasını zar zor bekledikten sonra yolcu tarafından atlıyor, ayaklarını altına almadan önce hafifçe tökezliyor ve bana doğru koşuyor.

"Cole!" Güvenliğime yönelik herhangi bir tehdit olmadığından emin olmak için etrafımızdaki alanı tararken, ben ona sarılırken beni hızla kolunun altına alıyor. "Sana dokunmadı, değil mi? İyi misin?!"

"Hayır, yapmadı. Ben iyiyim. Aslında hiç bu kadar iyi olmamıştım." "Sen ne yaptın? Ne yaptın? Ne oldu? Bu nasıl...?" O

Cümlesini bitirir, elini saçlarında gezdirir, ardından polis arabalarını, Patrick'i ve tüm sahneyi incelerken elini yüzünde gezdirir.

Yüzümü ona dönüyorum, yüzünü avuçlarımın arasında tutarak tüm dikkatini çekiyorum. Gözleri endişeli, şaşkın ama bir o kadar da güven dolu.

"İtiraf etti," diyorum gözlerime dolan yaşlarla, konuşmaya devam ederken göz kırpiyorum, "İtiraf etti Cameron ve hepsini aldılar."

Bana şaşkınlıkla bakarken yüzü bembeyaz kesilmişti.

Patrick'i polis arabasının arkasına itmeyi bitiren başka bir memur "Efendim, lütfen geride durun" diye talimat verir.

Beni kenara çekiyor, olanları izlerken kollarını bana doluyor. Patrick bana dönüp bakıyor ve Hawke'ın şimdi bedenimi ona doğru tuttuğunu görüyor.

"Seni orospu çocuğu! Bir anlaşma yapmıştık! Bir kuruşunu bile göremeyeceksin!" Patrick bağırıyor, babasının onu durduracak varlığı olmadan kendini tamamen yok ediyor. "Ve o!

O mu?! Yalan söylüyor! Ben kimseye dokunmadım! Bu yanına kalmayacak! Babam-"

Kapı çarparak kapandığında sesi kesiliyor ve yavaşça uzaklaşmadan önce kulaklarımızı işgal eden zehirli gürültü sona eriyor.

Hawke'ın ellerini tutup parmak eklemlerini dudaklarıma götürüyorum. "Dokunulmamış," diye fısıldıyorum kaşını kaldırırken. "Parmak eklemlerin. Motosiklet eldivenleri."

Bazen kader her şeyi doğru sıraya koyar. Güç kazanmak, kendi başınıza yok edilemez olmak ve canavarlarla savaşmak için acıya katlanmalı ve içinde yaşamalısınız.

kendi zayıflıklarıyla yüzleşirler. Geri kalan her şey yerli yerine oturur.

Çocuk nefes nefese arkamızdan koşuyor, sanki arabadan bize ulaşması on adım değil de on mil sürmüş gibi. Üçümüz bir süre sessizce orada durup onu götürmelerini ve arabanın nihayet görüş alanımızdan kaybolmasını izliyoruz.

Cameron'ın gözlerindeki yaşları sildiğini görüyorum ve aklındakinin Ben olduğunu biliyorum. Onu sıkıca kucaklıyorum, bu şiirsel adaletin her zerresini hissediyorum.

Başka bir memur bana yaklaşıyor, resmi bir ifade ve daha fazla sorgulama için beni içeri almak üzere bilgilerimi alıyor. Tabii Hawke buna izin verirse. Bana sarılıyor, kolları beni öyle sıkıca sarmış ki, bu beni rahatlatıyor.

Hiç bilmiyorum.

"Sanırım burada olacağım, seni bekleyeceğim," diyor, yüzümü ellerinin arasında tutmak için dönüyor, bana öyle bir hayranlık ve sevgiyle bakıyor ki kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

"Nasıl istersen, burası senin evin," diye cevap veriyorum rahat bir sırtışla.

Boynumun arkasını kavırıyor, beni kendine çekiyor, bana bakarken alınlarımız birbirine değiyor.

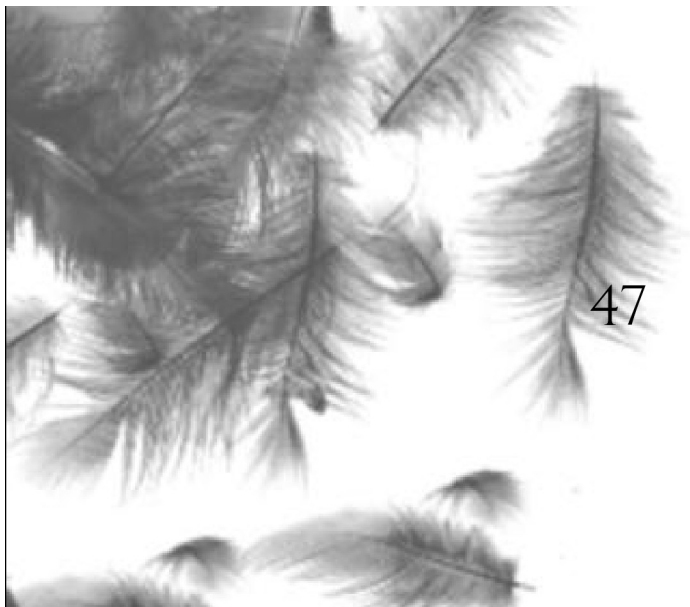
"Benim evim tam burası," diyor inançla, avucunu hızla atan kalbimin bulunduğu yere götürerek.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve alnımızı tekrar birleştirmeden önce tatlı, yumuşak bir öpücük için dudaklarını dudaklarımda yakalıyorum.

"Beni kafesimden kurtardın Cole. Beni hayata döndürdün ve özgür bıraktın," diye fısıldıyor çatlak bir ses tonuyla.

"Birbirimizi özgür bıraktık Hawke," diye fısıldıyorum, boynunun kenarından tutup sevgiyle gözlerinin içine bakarak. "Ve şimdi uçuşma vaktimiz geldi."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

THE BEST KIND OF PAIN

"Oh, Cam." Gözlerimi sıkıca kapatarak inliyorum.
"Acıyor."

"Sadece biraz daha," diye fısıldıyor kulağıma.
ellerim omuzlarımı kavradı. "Alabilirsin."

"Cam." Acıya dayanamayıp alt dudağımlı ısırmadan önce
tıslıyorum.

"Evet, işte benim kızım." Boğuk fısıltısı kulağıma çarpıyor.

"Ah, kahretsin! Dayanamıyorum, dayanamıyorum!"

Haykırıyorum, düşünüyorum

Başımı geriye attım, acı çok fazla gelmeye başlamıştı.

"Bebeğim, kırırdamadan otur." Bana en sakinleştirici sesini
verirken kıkırdıyor. "Neredeyse bitti bile."

Elbette, adam son satırı bitiriyor, tam da ben zayıf acı
toleransımla pes etmişken.

"Al bakalım, bebeğim." Dövmeci dövmeyi yıkarken bana
göz kırpıyor, sonra son bir kez siliyor ve Hawke'ın gözlerini
ona dikmesine neden oluyor.

Acı bittiği için heyecanımı kontrol edemiyorum.

Nasıl bu kadar çok dövmesi var, hiçbir fikrim yok. Bu
dövmeler

Zayıf. Bu bok acıttı.

Aynanın karşısına geçip ilk ve tek dövmemi kontrol ediyorum. Kaburgamın yan tarafında, göğsümün hemen altında simsiyah bir şahin.

Hawke arkamdan yaklaşıyor ve etrafımda dönerek bana bakarken gözleriyle gülümsüyor.

"Bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum." Sırıttıyor, önce onu sonra da tüm vücudumu süzüyor ve dudağının kenarını ısırıyor. "Bu çok seksi."

Evet. Onun hayranlığını duymak bile çektiğim acıya değiyor. Sırf onun onayını duymak için daha fazlasına katlanabilirim. Beni çok güzel, çok nadir, çok eşsiz hissettiriyor. Gerçekten en iyi acı türü.

"Bana yapmamamı söylediğine inanamıyorum," diye cevap veriyorum, üzerimde ne kadar harika durduğuna hayranlıkla bakarak. Sanki orada olması gerekiyormuş gibi.

Aynada arkama yerleşiyor, yansımamızla konuşmaya devam ederken elleriyle kalçalarımı tutuyor. "Sadece pişman olmanı istemedim. Biliyorsun.

çiftlerin dövmeleriyle ilgili olumsuz bir çağrışım var."

"Hawke," diyorum yüzümü ona dönerek. "Kelimenin tam anlamıyla benim Kolundaki isim!"

Gülümsüyor ve dövmeye bakıyor. Ön kolunun dirseğe yakın iç kısmına el yazısıyla Cole yazdırmıştı.

"Bu farklı. Ben sana takıntılıyım. Bu mantıklı."

Omzuna şakacı bir şaplak atıyorum ve kollarımı omzuna dolamadan önce bana o güzel gülümsemesini göstermesini sağlıyorum

Boyun.

"Neden şahinimi aldım sanıyorsun?" Sırıtarak kaşlarını kaldırıyorum, bu da onun utangaç bir şekilde gülümsemesine neden oluyor. "Artık her zaman benim bir parçam, Cam."

"Seni çok seviyorum." Eğiliyor, boynuma gitmeden önce dolgun dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Dili dışarı fırlıyor, kulağımın altındaki noktayı yalıyor ve dudaklarımdan bir nefes bırakmama neden oluyor. Dudakları kulak mememi buluyor. Sürükleyerek "Seni yeni dövmenle becermek için sabırsızlanıyorum." diye fısıldıyor.

Yutkunuyorum, fısıldanan kelimelerle nabzım anında hızlanıyor. Gözlerim arkamıza bakıyor ve dövmeli adamın bize sırtıttığını görüyorum, şehvet dolu ifademi açıkça görüyor. Yanaklarım kıpkırmızı olmuş olmalı. Evet, gitme zamanı.

Birkaç parça eşya almak için markete uğradıktan sonra tekrar eve dönüyoruz. Bu çatının altında, bu duvarların içinde her şey farklı. Sadece ikimiz varken daha sıcak, ama yine de doğru olmayan bir enerji var.

Patrick gitti, hala hapiste ve yargılanmayı bekliyor.

Görünüşe göre, babası kefaletle serbest bıraktırmaya çalışmış.

Mahkeme tarihine kadar serbest bırakıldı, ancak suçun ciddiyeti nedeniyle kendisine kefalet teklif edilmedi. Orada oturup babasının kefaletle serbest kalmasını beklerken, adam öldürme suçunun kefaletle serbest kalmaya izin

vermediğini öğreneceğini düşünmek içimi ısıtıyor.

Kardeşi Sean geçen hafta gelip evden kalan eşyalarını aldı.
Nezaketle her şeyi aldık.

Biz verandada otururken çimenlere yayılmıştı, elinde kokteyllerle izliyordu.

Patrick'in suçlamaları federal suçların bir listesini içeriyordu. Adaleti engelleme, olay yerinden kaçma, kasıtsız adam öldürme, hatta arkadaşı bile Patrick'in kendisini dövdüğünü varsayarak ona karşı suç duyurusunda bulundu, yani üstüne bir de saldırı suçlaması. Hawke ve Julie'nin tavsiyesi üzerine uzaklaştırma emri çıkarttım.

Babası da aynı şekilde, kamu hizmetinin engellenmesi ile suçlanıyordu.

Patrick'in adına ödeme yapmaya ve kazayı örtbas etmeye çalıştığı için adalet. Görünüşe bakılırsa Patrick, eğer hepsini alırsa, toplam suçlamalardan en az on beş yıl ceza alacak gibi görünüyor. Bu bir mucize olurdu ama umut edebiliriz, değil mi?

Julie bu durumu gördükten sonra ve gerçekte neler olduğunu duymak istiyordu. Bu aileyi yakalamak ve Hawke'ın suçlamalardan kurtulmasını sağlamak için avukat arkadaşlarının davayı ücretsiz olarak üstlenmesini sağladı. Dosyalar sicilinin silinmesi, geçmişteki tüm kayıtların sicilinden silinmesi ve hak ettiği temiz sicile sahip olması için çoktan yapılmıştır.

Bu arada, onun evindeki alanı daha önce hiç olmadığı gibi ilk kez baş başa paylaşıyoruz.

Seninle birlikte yaşamış olmak biraz garip. Siz çift olmadan önceki erkek arkadaşınız. Garip tuhaflıklarını zaten biliyorum, biri de tuhaf bir şekilde temiz ve düzenli

davranması,

Tıpkı benim evin her yerinde tüylü battaniyelere olan ihtiyacımı bildiği gibi.

Onunla yaşamak inanılmaz. Her sabah birbirimizin kollarında uyanmak, sonra dışarı çıkmak ve mafya filmleri izlerken birlikte kahve içmek. Hayat bundan daha iyi olamazdı. Hawke'ın Patrick'in ailesinden aldığı parayla geçiniyoruz ve haksız mahkumiyet için şehirden daha fazla para sözü aldık. Her şeyin bu şekilde gelişmesi çok komik.

Hâlâ kendi romanımı yazmak için çalışıyorum. Editörlük görevimi sürdürüyorum ve Hawke, birlikte bir sonraki adımımıza karar verirken hayatın ve yeni keşfettiği özgürlüğünün tadını çıkarmak için izin alıyor.

"Pizza istiyorum!" Hawke duştan sesleniyor.

"Tanrı'ya şükür," diyorum mutfaktan. "Alışverişten sonra yemek yapmaktan nefret ediyorum. Çok yorgun oluyorum."

Hawke üzerine bir eşofman geçirir, elinde bir havluyla mutfğa gelir, hâlâ saçlarını kurutmaktadır. Geniş omuzlarına hâlâ su damlacıkları yapışmış.

Sanki hiç gitmek istemiyorlarmış gibi. Anladım, su damlacıkları. Gerçekten anlıyorum.

Kadınlık organlarımı harekete geçiren bir çeşit parfüm sıkılmış taze sabunlu cennet gibi kokuyor. Üstsüz, geniş göğsü ve kesik kolları kötü şöhretli dövmeleleriyle kaplı, iç çamaşırsız bol bir eşofman giymiş ve aleti net bir şekilde belli olan görüntüsüyle birleştiğinde? Evet, boku yedi.

"Git kanepeye sarıl, ben çağırırım," diyor ve pizza broşürünü çağırmak için getirirken başımın üstünü öpüyor.

Pizza yaklaşık kırk dakika sonra geldi ve gömleğim çıkmadan hemen önce strip poker oyunumuzu yarıda kesti.

"Lanet olsun!" diye küfrederek elindeki kartları fırlattı. "Hayatım boyunca pizzaya hiç bu kadar kızmamıştım," diye mırıldanarak ayağa kalkıyor ve beni kıkır kıkır güldürüyor.

Kanepede Bir Bronx Masalı izlerken yemek yiyoruz. pratik olarak üst üste, dilimlerimizi doğrudan kutudan çekerek.

"Seninle bir şey konuşmak istiyordum," diyor Hawke, Kanepede bana dönmeden önce ellerini artık boş olan pizza kutusunun üzerinde gezdirdi.

"Tamam," diye yanıtlıyorum, hafif bir tereddütle. "Evi satma konusunda ne düşünüyorsun?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Yani, bir noktada bunu isteyeceğini düşünmüştüm ama karar sana kalmış tabii ki. Onunla olan bağlantın-"

"Somut şeylerle bir bağlantım yok. Benim sadece ve sadece seninle bir bağlantım var," diye acele eder.

Duyarlılığı beni duraksatıyor. Bana olan sevgisi ve saplantısı en hafif tabirle çok sevimli.

"Sadece babanı kastediyorum. Tüm bunlar olmadan önce burası senin evindi. Senin buraya olan bağlılığın benimkinden farklı olabilir," diyorum usulca, kucağına tırmanarak.

Parmaklarımı usulca omuzlarından göğsüne doğru sürüklüyorum, eşofmanının bel bandına ulaşmadan önce dokunabildiğim her kas dalgalanmasına dokunuyorum.

Altımdaki pozisyonunu değiştiriyor, hafifçe kamburlaşıyor ve elleri kalçalarımı bulurken kalçalarını beni kucağına alacak şekilde ayarlıyor.

"Benim bağlılığım sana," diye cevap veriyor hızlıca, düşünmeden. "Geri kalan her şey burada ve burada, olması gereken yerde," diyor başını ve kalbini göstererek.

Duygularını utanarak sergilemesi karşısında dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve bu manzara onun sırtmasına neden oluyor. Gözleri hafifçe kısılrken dikkati ve odağı onun üzerindeki bedenime yöneliyor. Dudak halkasıyla oynuyor, bu da onun seks hakkında düşünmek.

Muhtemelen en sevdiğim tiki bu.

"Geleceğimizi düşündüm, biliyorsun," diyor daha yumuşak bir tonda ve utangaç bir ifadeyle bana bakmadan önce işaret parmağıyla kalçamda küçük daireler çiziyor.

"Öyle mi?" Alt dudağımı ısırp gülümsememi tutarak soruyorum. Saçlarının bir kısmını alnına doğru tarıyorum, ona hayranlıkla bakıyorum. "Ve söyle bana, ne görüyorsun?"

İlk defa kendimiz ve planlarımız hakkında gerçekten konuştuk. Bundan önceki her şey sadece hayatta kalmakla ilgiliydi. Hiçbir hedefimiz yoktu. Hedeflerimiz yoktu. Ama şimdi, tam da bunun için bize bu fırsat verildi.

"Seni görüyorum, Kaliforniya kıyılarındaki evimizin
güvertesinde oturmuş, rüzgâr saçlarını savururken

birlikte gün batımı." Belimden tutup beni kendine olabildiğince yaklaştırıyor. "Seni okyanusun mavilerini, yeşillerini ve turkuazlarını seyrederken yazarken görüyorum. Beni çalışırken ve sevdiğim bir şeyi yaparken, sana hayallerinde yardım ederken görüyorum. Mutlu olduğumuzu görüyorum. Gerçekten mutlu olduğumuzu."

Kalbim acıyor. Anlattığı her şey ve Bunu görmek bana mutluluk veriyor. Mutlu olabiliriz. Mutlu olacağız. Gerçekten mutlu olacağız.

"Ve bebekler. Bir sürü lanet bebek," diye ekliyor, parmaklarıyla kıcımlı sıkarken yaramaz bir sırıtışla kaşlarını kaldırıyor.

"Hawke!" Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açılarak bağıriyorum.

Bebeklerini doğurmamı düşünmesi, gördüğü gelecek hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Bu biziz, sonsuza kadar. Tüm bunların vaadi midemi heyecanla çalkalıyor. Ben de bizim için bunu istiyorum.

"Kulağa cennet gibi geliyor."

Kucağında dimdik oturuyorum, bluzumun eteğinden tutup tişörtümü başımın üzerine çekiyorum, saçlarım yüzümün etrafında dağınık bir şekilde kalıyor.

Sütyenimi de çıkarmadan önce dudaklarını hafifçe aralayarak bana bakıyor. Gördüğüm gibi yutkunmadan önce dudaklarını yalıyor

Adem elmasının yuvarlanışını. Onun gibi bir adam üzerinde kontrol sahibi olmak tarif edilemez bir duygu. Onun gözünde bir tanrıçayım, merakının altında parlıyorum.

"Gördün mü? Harika oldu değil mi?" Göğüslerimi

kapatarak soruyorum, dövmenin üzerindeki bandajı
sıyrırken hafifçe dönüyorum.

bir göz atın ve sergileyin.

Ellerimi tutup vücudumdan uzaklaştırıyor, göğsümü onun önünde çıplak bıraktı. Ağzını açıp meme ucumu bulmadan önce dudağını ısıyor. Elleri kalçalarımın belime doğru ilerliyor ve sonunda dudaklarının arasında meme ucumla oynarken her iki göğsümü de kavıyor.

"Bu... lanet... mükemmel," diyor öpücükler arasında. "Cam." Kıkırdıyorum. "Ona bakmıyorsun bile."

Parmaklarını nazikçe gezdirerek hassas derinin yakınına dokunuyor.

"İnan bana, gözlerimi ondan alamıyorum," diyor, o bölgeyi öpüyor, sonra gözleri beni içine çekerken arkasına yaslanıyor. "Tanrım, çok güzelsin."

Sözleri karşısında yüzüm kızarıyor, her birinin midemin çukuruna doğru yol aldığını hissediyorum.

Elini göğsümün ortasına götürüyor, avucunu kalbimin üzerine koyuyor ve elimi tutup göğsündeki aynı noktaya yerleştiriyor. Eğilip yumuşak dudaklarını kendi dudaklarımla yakalıyorum. Beni yavaşça, acı verecek kadar yavaş öpüyor. Onun

Başını çevirip daha güçlü bir şekilde tekrar yapmadan önce dili benimkinin uzunluğu boyunca sürükleniyor. Aramızdaki tutku artıyor, aramızdaki sıcaklık hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Birbirimize yaptıklarımız hayal bile edilemez. Kaotik, vahşi ve güzelden başka bir şey değil.

İki elimi de boynunun yanlarına koyarak beni kendine doğru çekiyor. Onu istekli, sert ve hazır hissediyorum

Eşofmanlarının altında altımda. Onu kendime doğru çekiyorum, bana yaslanmasına ihtiyaç duyuyorum ve o da bu temas karşısında nefesini bırakıyor.

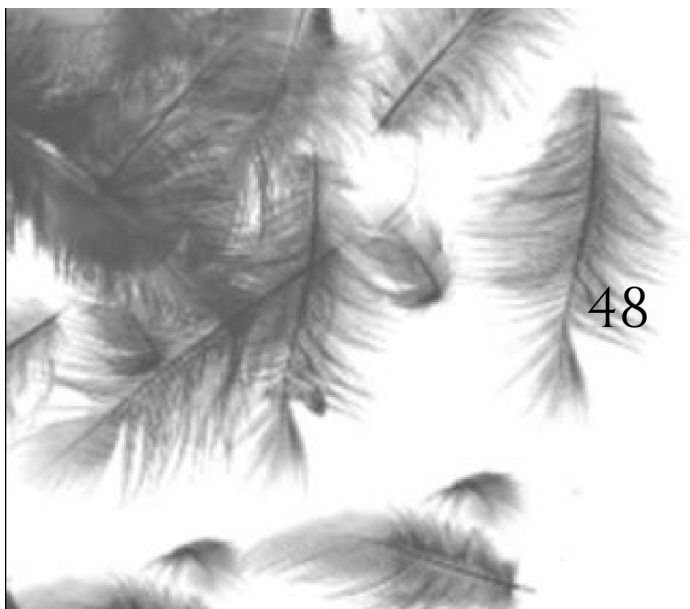
"Sana şimdi ihtiyacım var," diye inliyorum öpücükler arasında.

Kaşları birbirine kenetlenirken ağzı açık kalıyor.

"Seni yakaladım," diye nefes alıyor.

Tek ihtiyacım olan onun sözü.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

HOLD ON

H Beni hızla kaldırdı, ellerini popomun altına koydu, kanepeden koltuğa geçerken beni destekliyor yatak odası, ağızlar hiç ayrılmıyor. Beni yatağa yatırıp şortumu indiriyor ve yatağın kenarında diz çökmeden önce odanın diğer ucuna fırlatıyor.

"Hawke," diye inliyorum beklentiyle.

Gözleri benimkileri buluyor, inilti onu büyülüyor, kendi şehveti ve arzusuyla onu harekete geçiriyor. Onun için sesler çıkarmamı seviyor, tıpkı benim onun benim için sesler çıkarmasını sevdiğim gibi.

"Biz olduğumuzu söyle," diyor, dudakları iç uyluğumda gezinirken. "Benim olduğunu söyle, tamamen benim."

Bunu sürekli duyma ihtiyacı beni hiç rahatsız etmiyor. Onu hayranlığımda boğmak, sonsuz sevgime gömmek istiyorum.

"Mmm, ben seninim." Altında kıvranıyorum, o gür dudakların hemen üzerimde olmasını istiyorum. "Her zaman."

Elleriyle bacaklarımı ayırıyor, dili yavaşça uyluğumun iç kısmına doğru ilerliyor ve sonunda klitorisime ulaşıyor. Elleri kalçalarımın üst kısmına dolanıyor, boylu boyunca beni yalarken beni yerimde tutuyor ve bu lezzetli hisle sırtımı kamburlaştırıyor.

"Senin tadını seviyorum," diye mırıldanıyor seksime karşı, beni çıldırtıyor.

Dudakları beni doğru yerlerden emiyor ve öpüyor. Dudak halkası, zaten uyarıcı olan bu deneyime mükemmel bir his katıyor. Bir parmağını içime sokuyor, haykırıyorum nefes nefese. Dökülmüş siyah saçlarının arasından bana bakıyor, dili klitorisimi okşuyor ve ardından klitorisime kuvvetli bir baskı uyguluyor. O benim her tikimi biliyor, tıpkı benim onunkini bildiğim gibi.

"Beni delirtiyorsun." İnliyorum, altımdaki yatak çarşaflarını beyaz parmak eklemlerimle kavriyorum, yaklaşan orgazmımı tutmaya çalışıyorum.

Ama o bunu kabul etmiyor. Seksten önce boşalmamı seviyor, ait olduğu yere kayması için beni ekstra ıslak yapıyor.

Yavaşça bir parmağını daha içime sokarak başladı sabit bir hızda kaydırıp geri çekiyor. Okşanmak için çok acı çeken bir yeri okşadığını hissetmek onun dokunuşu beni delirme noktasına getiriyor.

Parmaklarımı başının üstündeki saçlarda gezdirip kavriyorum, sonra diliyle buluşmak için kalçalarımı kaldırıyorum.

Onaylayarak inliyor, ona sert davranmamdan hoşlanıyor, kaslarım kasılıyor ve orgazm beni yıkıyor. İçimdeki zevki sağarken Tanrı'ya tekrar tekrar seslenirken başım yatağa çarpıyor.

Hiç vakit kaybetmeden üstüme çıktı, ikimiz de Yorganın altında kalan kıyafetlerimizi çıkardı. Kalçalarını kalçalarımın arasına yaslayarak boynumun ve göğsümün tenine tapıyor, bir türlü istediğini elde edemiyor gibi görünüyor. Boynunun arkasını kavrayıp onu dudaklarıma çekiyorum.

Dilim benimkine değiyor, birlikte heyecan verici bir şekilde hareket ediyoruz.

"Seni seviyorum Cameron Hawke," diye fısıldıyorum, cümlemin nefesi dudaklarına ulaşıyor.

Ucunun seksimi sıyırdığını hissetmeden önce yaptığı gibi hipnotik bir şekilde beni dikkatle izliyor. Dudaklarını ayırarak gözlerimden dudaklarıma bakıyor, sonra tekrar içime gömülüyor. Ona uyum sağlamanın verdiği hoş acıyla gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum. Kendini derinlere kaydırıyor, gözleri irkiliyor, ağzı açık kalıyor. Birbirimize karşı duyduğumuz vahşi ve ağırlı uyarılmayla uyarılıyoruz, ikimiz de bağlantımızın verdiği saf mutlulukla inliyoruz. Ağırlığını bana verirken ön kolları gevşiyor, alını alnıma, göğsü göğsüme yaslanıyor. Olabileceğimiz kadar yakın.

"Beni kurtarıyorsun," diyor hırıltılı bir ses tonuyla. "Beni mahvediyorsun, parçalıyorsun, parçalarımı topluyorsun ve beni kurtarıyorsun."

İfadesi karşısında nefesim kesildi. Başka bir ruha asla Cameron'a hissettiğim kadar bağlı hissedemezdim. Belki de Onu kurtardı, ama beni de kurtardı. Beni bir ömür boyu süren uykumdan uyandırdı, yıllarca gerçekten uyanık olmadan dolaştım. Kendimi gerçekte kim olduğumu ve o okyanus gözlerinin yansımasında kim olduğumu görmemi sağlayarak şu an olduğum kadın olmama yardım etti. Ben onu kırıyorum ve parçalarını topluyorum, ama o beni yok ediyor, beni oluşturan düşünceleri yıkıyor, beni kendi talimatlarımla yeniden inşa ediyor.

O beni kendimin en iyi hali yapıyor. Onu nasıl kurtarmam? O kurtarılmaya değer tanıdığım tek kişi.

Yavaş, tatlı ve dolambaçlı bir aşk yapıyoruz. O kadar çok şey hissettiriyor ki, kalbiniz o kadar çılgınca çarpıyor ki patlayabilirsiniz. Onu derimin altında, kemiklerimin derinliklerinde ve yüzeyin altındaki her yerde hissediyorum. başka türlü dokunulmaz. Ruhlarımız o kadar iç içe geçiyor ki, Açılmış gözlerimizle kilitlenmek ve bizi tamamen birbirimize bağlayan, birbirimizde tamamen var olmamızı, birbirimiz tarafından tüketilmemizi sağlayan doğrudan göz teması. Onunla öylesine sıkı bir bağ kurmak istiyorum ki ikimiz de yalnızlığın nasıl bir şey olduğunu unutalım. Zaman.

Bu dünyada birbirimize doyabilmemiz için yeterli zaman yok.

Gözyaşları yanaklarımı lekeliyor ve biz birbirimize sarılıp mutluluktan nefes nefese kalırken o her birini öpüp uzaklaştırıyor. Sürekli kanıtlama ihtiyacı hissettiğimiz sevgimizle birbirimizi iyileştiriyoruz. Ama kanıtlamamıza gerek yok. Birazcık bile.

Soyut olanı nasıl kanıtlarsınız? Kucakladığımız tanımsız bir duygu ve aramızdaki güven, hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Bizi uçurumun kenarına götürmesine izin veriyoruz, birlikte çıkıntıdan o sonsuz adımı atarken, körlemesine uçarken, serbest düşüş hissinin tadını çıkarırken el ele. Sonsuzluk vaadi birbirimizin kalbindeki yaralara yazılmıştır. Asla bizimki gibi bir aşk olmayacak. Savaşık Ama o bizi saklanırken buldu ve tüm bunların bizim kontrolümüz dışında olduğunu kanıtladı. Olması gerektiği gibi kontrolümüz dışında.

Hayatta böyle şeylerin olmasını, aşılmaz acıları, talihsizliğin işkencesini, sevdiklerinizi çok erken kaybetmenin ıstırabını planlamazsınız. Güçleri beklemezsiniz Etrafınızda olan biteni iyi bir hale getirmenin bir yolunu bulmaya çalışın. Biz insanlar zor zamanlarda bir anlam bulmaya çalışırız, Kendimize umutlu kalmamızı, her şeyin bir nedeni olduğunu söylüyoruz.

Bazen bu nedenler mantıklıdır, çoğu zaman da, yapmazlar. Yine de her zaman değişmeyen bir şey vardır. Aşk. Kendisini dışarıda tutması amaçlanan çimentonun çatlakları arasından büyüyen bir ot gibi yolunu bulur. Etrafını saran karanlığın ortasında bile güzel benliğini göstermeye kararlıdır. Aşk yüzünden çılgınca şeyler olur, tamamen tesadüf olamayacak kadar nadir görünen hayal edilemez şeyler.

Bir ay sonra Patrick resmi olarak suçlandı ve işledikleri suçlardan dolayı babasıyla birlikte hapse atıldı. Patrick'in

Ailenin adı her zaman hak ettiği şekilde lekелendi. Adalet sonunda galip geldi ve bu tatlı ve

Hawke ve Ben için güzel bir zaferdi. Daha sonra evi ve arabam da dahil olmak üzere tüm eşyalarımızı sattık. Birkaç çantadan başka bir şeyimiz olmadan yeniden başlamanın özgürlüğünü hissettik.

Sahip olduklarımızı tutarak. Geleceğe rağmen birbirinizden başka hiçbir şeye ihtiyacınız olmadığını bilmenin gücü vardı. bilinmiyor.

"İşte bu bebeğim," diyorum iç çekerek, 9-5 Slide'dan son kez çıkarken. "Artık resmileşti. Evsiz ve işsizim."

Yüzünde küçük bir sırıtışla yaslandığı duvarı botlarından biriyle itiyor. Sigarasını atıp üzerinde tepinerek yavaşça bana yaklaşıyor, gözleri bedenimi bir aşağı bir yukarı takip ediyor ve arkalarında ateş bırakıyor. Alnındaki birkaç siyah saç telini fırçalıyor, dudak halkasıyla oynamadan önce bana bakıyor. "Gördüğüm en seksi evsiz kadın."

"Cole, bekle!" John'un kapıları iterken arkamdan gelen sesini duyuyorum.

Ona veda etmek kolay olmadı. O benim çok iyi bir arkadaşım oldu ve hayatımın değişim evresinde önemli bir rol oynadı. Yine de ondan iyi bir notla ayrılıyorum. Anna'nın bebeği oldu. June adında küçük bir kız. Kalbi hiçbir zaman daha dolgun görünüyordu ve gülümsemesi

hiç bu kadar ışıltılı olmamıştı. "Uh-oh. Ne unuttum ben?"

Kıkırdıyor. "Yok bir şey. Al," diyor ve bana küçük bir paket uzatıyor. "Bir hediye. Leonard ve benden. Yeni hayatına bir başlangıç."

Cam gibi gözlerle bana uzattı. Bu kadar hassas olmasını seviyorum.

ve empatiktir. Bu onun en iyi özelliklerinden biri. Onu, Leonard'ı ve benim için ikinci bir ev gibi olan bu küçük barı özleyeceğim.

"Geri dönmeliyim. Sizin gidişinizi izleyemem. Hüngür hüngür ağlarım ve kimse ağlayan bir barmen istemez." Bana bir kez daha sarılmadan önce burnunu çekiyor, sonra Hawke'a sarılıyor.

Hawke bana yandan yaklaşıyor, elleri deri ceketinin ceplerinde, hediye bakıyor. Yeterince hızlı yapamıyormuşum gibi gazete ambalajını yırtıyorum. Hediye elime aldığımda duygularım kabarıyor.

Deri ciltli bir kitap. Ön yüzünde bir yazı, 'Kefaret'. Gözyaşlarımı siliyorum, yeni kitabı açıyorum. ciltli kitap, başparmağımı çevirirken boş sayfaları kokluyorum.

"Hikâyemizin başlangıcı bu mu?" Hawke usulca soruyor, kollarını bana doluyor, başı omzumda, doldurulmayı bekleyen boş kitaba bakıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, çenemi sıkıca kapatıyorum, sonra düşen gözyaşlarımın arasından başımı sallıyorum.

Beni sıkıyor, başımın yan tarafını nazikçe öpüyor. Hawke kaskımı takmama yardım ederken kitabı sırt çantama koyup tekrar bağlıyorum. Önce bisiklete biniyor, sıkı tutuşuyla çubuğu tutarken çalıştırıyor.

Kaliforniya'ya gidiyoruz, sahile doğru ilerliyoruz, bu küçük kasabayı ve bize öğrettiği her şeyi geride bırakıyoruz, her

ve ilerlemek. Yeni bir başlangıç yapma zamanı. Yaşama şansımızın zamanı. Gerçekten yaşama.

Hawke başını bana çeviriyor, atlamamı bekliyor. Bacağımı ısınmış koltuğun üzerinde sallıyorum, ellerimi deri ceketinin altına sokuyorum, onu içime çekerken sert göğsüne ve karnına tutunma fırsatını değerlendiriyorum. Deri, nane ve bayat sigara. Bu kokunun kalbimi çarptıracağını kim düşünebilirdi ki?

Kaskını çıkarmak için bir an duraksayarak kaskatı kesilir. Boynundaki tüyler diken diken olurken bacakları dikleşiyor.

"Gerçek dışı," diye fısıldıyor dudaklarının arasından nefesli bir ses tonuyla. "Ne? Neyin var?" Gömleğini kavrayarak soruyorum.

Onu bana doğru çevir.

Kendi kendine kıkırdıyor ve inanamayarak bir şeye bakıyor. Tekrar güler ve başını sallamaya başlar.

"Ne oldu?" Kafam karışmış bir şekilde tekrar sordum. "Bunu duyuyor musun?"

Etrafımdaki sesleri dinlemeye çalışıyorum ama hiçbir şey yok.

bir akor yakalıyor. Bisikletin radyosunu açıyor ve ona tutunduğum parmaklarımın ucundan başlayan bir ürperti duyuyorum. Vücudum boyunca ilerliyor. dünyevi olmayan bir hisle tamamen sarsıldı.

Başlangıç ritmi beni her zaman etkiler. Cırcır böceklerinin davulun ritmiyle çimlerde tıslaması gibi, gitar göğsünüzün derinliklerinde hissettiğiniz o notaları tıngırdatıyor.

Phil Collins'in "In the Air Tonight" şarkısı.

Hawke dar gözlü bir gülümsemeyle bana dönüyor, dolgun dudakları önümde ruhani bir güzelliğe bürünüyor. O da benim gibi bunu biliyor. O da benim gibi bu önemli anın her zerresini hissediyor, etrafımızdaki her şeyin ağırlığını gerçekten taşıyor. Burada bizimle birlikte.

Ve sonra, aynı anda Phil beklediği şarkıyı söyler Hawke bu cümleyi Phil'le birlikte bitiriyor ve yerine oturuyor, ellerimi tekrar gövdesine sıkıca sarıyor, ikimiz de çılgınlar gibi gülümsüyoruz.

"Bekle."

SON

OceanofPDF.com

Bonus Bölüm: Sonsuz İhtiyaç

* **Bu bölüm ilk olarak kitaptan çıkarılmıştır
çünkü biraz fazla ateşli olabileceğini düşündüm,
ve karakter gelişiminden uzaklaştıracaktı. Ancak, bunu
sakladım ve bonus bölüm olarak yayınlamaya karar verdim.
Bu sahneyi "Araba" başlıklı bölümden sonra kurdum.***

Erkek arkadaşıma ateşli bir bakışla bakıyor, kafasının yan
tarafında bir delik açmaya çalışıyorum.

Bu onun aptalca fikriydi. Hepimizi bir araya getirip
aramızdaki garipliği ortadan kaldırmayı planlıyordu.
Hissettiği gerilim, hiçbir ortak noktası olmayan ve
anlaşamayan iki kişi arasındaki nefretten ibaret değil.
Hayır, hiç de öyle değil.

Birbirini arzulamaktan başka bir şey yapmayan iki insan
arasında orman yangını gibi yanan şiddetli bir cinsel gerilim.
Bunun yanlış olduğunu bilmek, cinsel arzunun yasak
olduğunu bilmek, ancak yine de sürekli olarak kendimizi kül
ve için için yanan kömürden başka bir şeye yakma ihtiyacı
hissetmek.

Kendinden geçmiş. Derin bir sarhoş uykusuna dalmış. Belli ki çok fazla Patron içmiş. Ama düşündükçe, her şey mantıklı gelmeye başladı. Başından beri Hawke'ın planı buydu.

Son birkaç gün benim için zor geçti. Hawke Patrick ve benden yine uzak duruyor, tuhaf saatlerde eve girip çıkıyor, bu da bizim için neredeyse imkansız hale geliyordu.

herhangi bir seviyede bağlantı kurmak için. Çok kafa karıştırıcı bir dönemdi, kopmanın eşiğindeydim. Kalbim parçalanmıştı ama gerçekte sadece birlikte geçireceğimiz zamanı özlemiştim.

Ama şimdi, işte buradayız, neredeyse boş şişe önümüzde sehpanın üzerinde duruyor ve her bir bedeninin önünde  shot bardağı, "birbirimizi tanımanın" bir hatırlatıcısı Hawke'ın bulduğu içme oyunu.

Patrick'in sandığı gibi bu oyunda hiçbir şey masum değildi. Sorular kolay başladı. Herkes sırayla soruyordu. Size verilen soruya cevap verebilir ya da sessiz kalmak istiyorsanız atış yapabilirdiniz. Bu

Patrick'in anlatmak istemediği çok şey varmış gibi görünüyordu.

İki ocuk arasındaki gerilim, sessiz çekim devam ederken gerçekten garip bir hal aldı.

Benimkilerin çoğuna cevap verdim ama Hawke'ın soruları tuhaf bir şekilde cinselliğe dönmeye başlayınca benimkilerde bir sessizlik oldu.

Neyse ki Patrick, Hawke'ın bana attığı ince ipuçlarını algılayamayacak kadar bilinçli bir şekilde girip çıkıyordu.

Gözleri sürekli vücudumun uzunluğunu takip ediyordu,
bana bakarken o dudak halkasını yalıyor.

Bakışlarımı kanepenin en ucunda arkasına yaslanmış, ağzı bir karış açık, tamamen dünyadan elini eteğini çekmiş Patrick'ten, yanımdaki koltuğun uzun kısmına rahatça yerleşmiş olan Hawke'a çeviriyorum.

Kaşlarımı çatmam, kanepenin arkasındaki battaniyeyi üzerimize çekmeye çalışırken aptalca mükemmel yüzüne takındığı küstah sırtışını caydırmaya yetmiyor. Yumuşak gri battaniyeyi bacaklarımın üzerinden atıp ona geri fırlatıyorum. Ben inatçıyım ve o da Patrick'in önünde bilinçli ya da bilinçsiz sarılabileceğimizi düşünüyorsa gerçekten zorluyor.

Kolumu sıkıca kavrayıp beni kendisine doğru çekmeden ve doğrudan kucağına oturtmadan önce uzaklaşmak için yaptığım inatçı girişimlerime kıkırdıyor. Kolumu kavrayışından çekmeye çalışırken güç karşısında irkiliyorum. O çok güçlü ve elleri çok büyük. Kucağında kıvranıyorum, onu üzerimden atmaya çalışıyorum, sertleştiğinin farkında değilim

Benim altımda. Bu çok uygunsuz. Erkek arkadaşım kanepenin diğer ucunda sızmış durumda.

"Bırakın beni!" Yüzümü ona dönerek fısıldıyorum.

Gözleri kısılıyor ve şeytani bir sırıtma büyüyor, çok uygun bir şekilde yarattığı bu durumdan tamamen zevk alıyor.

"Hayır."

Yüzümü ona dönmem için beni hızla tekrar çeviriyor ve baskın bir kontrolle kalçamı tutuyor.

Bu sorunun temel nedenini inkar etmeyi gittikçe zorlaştırıyor. Görmezden gelinmesi giderek imkânsız hale gelen içsel arzumuz.

"Sana bunu kesmeni söylemiştim," diye çıkışıyorum ona, erkek arkadaşına ve tekrar ona bakıyorum. Gülümsemesi kayboldu ve gözlerinin üzerinden karanlık bir bakış geçti.

"Bu. Tam burada," diyorum, aramızda işaret ederek. "Bu yanlış. Durmamız gerek." "Hayır," diye tekrar cevap veriyor, beni tamamen görmezden gelerek.

Bir kolunu belime dolayarak beni daha da içine çekiyor, benim dayanıksız şortum onun eşofmanlarına değiyor, tekrar birleşmek için fazlasıyla hevesli olan ağrıyan cinsiyetlerimiz arasında sadece ince bir tabaka bırakıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sinirlerimi yatıştırmak için yutkunuyorum, zihnimi sakinleştiriyorum, kahretsin... sakinleşiyorum onun huzurunda hiçbir şey.

Battaniyeyi tekrar üzerimize çekerek kanepenin koltuğuna daha da yaslanıyor ve beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor. Onun amansız görevi karşısında başımı sallıyorum.

"Soruma hiç cevap vermedin," diyor ve yanındaki kumandayı alıp televizyona doğru yönlendiriyor, Kanallarda bir şey arıyorum.

Gözlerimi deviriyorum, yüzümü göremediğini biliyorum ama yine de bunu yapma ihtiyacı duyuyorum. "Aptalca konuşmanın bütün amacı buydu.

İçme oyunu. Cevap vermek istemiyor musun? Bir tek at. Temel bok, oda arkadaşım."

Belimin etrafındaki eliyle kalçama yakın etimi kavriyor, alaycı davranışından hoşlanmıyor, başparmağı Atletimin altından zahmetsizce kayarak tenime daha fazla dokunuyordu.

Onu kızdırmayı sevdiğimi fark ettim. Patrick'e hiç böyle davranmamıştım. Ona asla onunla konuştuğum gibi cevap vermezdim.

Hawke. Patrick'in damarına basmak bana Hristiyan değerleri hakkında ders verdiriyor. Hawke'inkine basarsam arabanın arka koltuğunda sikilirim.

"Bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorsun," diye hırılıyor kulağıma, hayal kırıklığını belli ediyor. "Seni kendime almam gerekiyordu. Öyle ya da böyle."

Böyle şeyler söylediğinde beni öldürüyor. Kollarımı ona dolamak ve onu kendime çekmek istiyorum. Ama Hayat o kadar basit değil.

Sonunda aradığı şeyi buluyor. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken önümüzde bir sahne beliriyor. Yanağıma ona doğru çevirip şüpheli bir bakış fırlatıyorum, o ise karanlık, kapüşonlu gözlerini ekrandan ayırmıyor.

Günlerce süren kıvrımlara sahip, kırmızı iç çamaşırı giymiş güzel bir kadın, bir otel odasındaki yatağın ortasında dört ayak üzerine tünemiştir. Bir adam yatağın kenarında, çırılçıplak, kadının önünde kendini okşarken, diğeri kanepede oturmuş, eli pantolonunun içinde onları izliyor.

Hawke, izleyip izlemediğim sorusuna cevap vermeyi reddettikten sonra porno koydu. Pislik herif. Benimle resmen alay ediyor.

Patrick bana o şekilde bakarken müstehcen soruya cevap veremezdim. Tabii ki daha önce porno izlemiştim. Ben meraklı bir varlığım. Ama bu daha önce izlemediğim bir soruydu.

içki oyunu sırasında ya da hiçbir zaman açmaya istekli değilim. Bu tür şeyler benimle özel kalır. Boğaz yakıcı bir maddenin hızlıca yutulması memnuniyetle karşılanan bir alternatifti.

Kadının erkeği ağzına aldığını gördüğümde bir nefes alıyorum. Isı vücudumda parlıyor, yanaklarıma doğru ilerliyor ve sadece filmin loş ışığı bizi aydınlatırken bile kızardığım belli oluyor.

Hawke'ın saçlarını boynumun kenarına topladığını, sıcak, çıplak göğsünün beni sardığını, güçlü kollarının beni ona kilitlediğini ve bedenimi canlandırdığını hissediyorum. Farkındayım.

bana sürtünen her kas çıkıntısı, onun lezzetli Deri ve sigara esintileri içeren odunsu misk, duyularıma vahşı bir Şey yapıyor. Dudaklarını kulağımın altındaki deriye dokunuyor ve kalbimin geceye çarpmasına neden olan her dokunuşun tamamen farkındayım.

"Kanepede mastürbasyon yapan Şu adam," diye fısıldıyor Hawke boğuk, derin ses tonuyla, gözlerimiz ekrana bakarken. "Bu onun kocası."

İkisinin de taktığı yüzükler dikkatimi çekti. Bu da ne böyle?

"Bazı erkekler kızlarının daha büyük bir penis tarafından sikildiğini görmekten hoşlanır."

Tekrar yutkunuyorum, Hawke'ın ham cinselliği olan çölde tamamen kavrulmuş hissediyorum. Beni kendisine doğru sıkıştırıyor, kıımı sertleşmiş sırtında gezdiriyor. büyüyen ereksiyon.

"Hawke," diye nefes alıyorum. "Lütfen. Yapamayız."

Ama elleri battaniyenin altından kalçalarını bulduğunda yalvarışlarım fark edilmiyor. Daha önce yavaşça yukarı doğru i uyluklarımın yumuşak kısmını kavrayıp beni çekerek

Aletinin üstüne gelene kadar geriye doğru çekiliyorum, kığım karnının alt kısmına dayanıyor. Patrick'e tekrar bakmak için döndüm. Tanrım, bunun için cehenneme gideceğim.

"Uyanmıyor," diye fısıldıyor bana, bakışlarımı takip ederek. "Ne kadar bağıırırsan bağıır."

Kelimeleri söyler söylemez, parmakları merkezimi buluyor. Üzerime bastırır bastırmaz ince pamuklu kumaşla kaplı, kaygan ve ıslak tümseğimin üzerinden geçiyorlar.

O zevkle inlerken ben de nefes nefese bir inilti çıkarıyorum.

"Tanrım, Cole..." diye mırıldanıyor boynumun arkasına doğru. Adamın kadına binişini izlerken gözlerim yine ekranı buluyor, kocasının eli pantolonu gibi daha hızlı çalışıyor daha da aşağı kayarak kaba hareketini ortaya çıkardı.

Her şey çok erotik, çok müstehcen, çok doyumsuzca sarhoş edici. Ben başka bir adamın kadınını almasını izlerken Hawke beni Patrick'in önüne götürüyor. Bol şortumu yana çekiyor ve bir parmağını yarığım boyunca kaydırıyor.

Parmağıyla içimi doldurmadan önce "Hawke," diye tekrar itiraz ediyorum.

Başım eskisinden daha hızlı yükselip alçalan göğsüne yaslanıyor. Diğer eli yukarı kayıyor ve kaşorsemin altından geçerek göğsümü geniş avucunun içine alıyor. Ekrandaki adam kadının meme uçlarını emiyor, Hawke benimkileri parmaklarının arasına sıkıştırırken aynı anda dişleriyle ısıtıyor.

Vücudum her zaman olduğu gibi yine onun için çığlık atıyor.

Ona içimin en derin yerlerinde ihtiyaç duyuyorum.

Bağlantımızı bırakmayan kötü bir alışkanlık gibi arzuluyorum.

Her şey çok fazla. Çok fazla. Aşırı duyusal yüklenme içindeyim.

Patrick'in uyanıp bizi birbirimizin mahrem yerlerini okşarken ve porno izlerken göreceği paranoyasıyla benimle oynarken filmi izliyor.

Sadece oda arkadaşı boku, değil mi?

Hawke bir parmağını daha içime sokuyor, uyarılmamın sesi parmaklarını kaplarken başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor. Parmaklarını her sokuşunda ereksiyonunun kıcımın altına baskı yaptığını hissetmek bana onun

Sıcak, ıslak merkezime kaymayı hayal ediyorum.

"Kahretsin Cole," diye inliyor hayal kırıklığı içinde. "Benimle porno izlemeyi seviyorsun, değil mi bebeğim?"

Dudaklarından dökülen kelimeleri duymak beni orgazmın eşiğine getirmeye yetiyor. Şimdiden dudaklarımdan nefes nefese inilti çıkmasına izin veriyorum, ona devam etmesini söylemesi için gereken tüm işaretleri veriyorum.

"Hayır," diyor aniden, parmaklarını çekip beni biraz üzerinden iterek.

Aklım panik moduna geçti. Ona durmasını söyledim, ama şimdi durduran o mu?

"İçine girmem gerek," diyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Eminim şu anda bunu yapmayı düşünüyor olamaz. Burada olmaz.

Arkamda kalçalarını ayarladığını, eşofmanını kendini gösterecek kadar aşağı çektiğini hissediyorum. Bir avucumu çıplak göğsüne koyarak onu durduruyorum.

"Hawke," diye tekrar uyarıyorum. "Bu-"

Beni tekrar göğsüne yaslıyor, battaniyeyi yukarı ve üzerimize çekiyor, işe yaramaz protestolarımı reddederken planladığı her şeyi Patrick'in görüş alanından gizliyor. Şortumu yana çekip esnetiyor, uzun kolları kalçalarımın arasına uzanıp giriş yerimle aynı hizaya geliyor. Ben daha tek kelime edemedi beni kalçalarımın tutarak üzerine doğru itiyor.

Kalın, şişmiş başının duvarlarımdan içeri girdiğini hissediyorum, devasa uzunluğunun geri kalanı beni aşağı doğru kaydırırken geri geliyor, seksim acı verici bir memnuniyetle dalgalanıyor.

Başını boynumun arkasına yasladığını hissetmeden önce ikimiz de bu his karşısında nefes nefese kalıyoruz. Bir arada tutmaya çalışıyor. Nefes almaya çalışıyor. Homurdanmayı ve tekrar içime girmeyi çok istediğini biliyorum. Tüm bu elektriksel dürtüler içimdeki hamlik hissiyle çılgınca ateşlenirken kıpırdamadan oturmanın onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum.

"Oh, Hawke," diyorum nefes nefese. "Bunu burada yapmamalıyız."

Biraz netlik için elimden geleni yapıyorum ama beynimin bulanıklaşmasıyla, odanın biraz puslu olmasıyla, sahip olmayı dilediğim kontrolü kaybettiğimi biliyorum.

Boynuma doğru mırıldanarak, "Aletim içindeyken saçma sapan şeyler söylemene bayılıyorum," diyor.

Kalçalarımı kendi kalçasıyla açıp en derin yerime erişirken yüksek sesle inliyorum, doldurulma hissi karnımın alt kısmını zevkle geri alıyor.

bitti. Önlem olarak elini hemen ağızıma sardı.

"Gerekirse ısır," diye talimat veriyor ve başımın yan tarafını öpüyor. "Şimdi gözlerini aç, güzelim. Benimle birlikte ekranı izle."

Duygular karşısında gözlerimi sımsıkı kapattığımı fark etmemiştim bile. Gözlerimi açtığımda, adamın kadını arkadan becerdiğini ve

Acımasızca içine giriyor, kocası izlemeye devam ederken kışının itişlerle zıplamasına neden oluyor.

Adam vahşi. Doyumsuz derecede vahşi. Sanki uzun zamandır arkadaşının karısına göz koymuş ve sonunda bastırıldığı cinsel öfkesini boşaltma şansı bulmuş gibi. Şimdi homurdanıyor, etini kavırıyor, yakın görünüyor. Delicesine seksi.

Hawke'ın bir eli ağızımda, diğeri klitorisime bastırarak içime doğru kayıyor, ikimizin de gözleri filmdeyken başı omzuma yaslanıyor.

Patrick koltuktaki pozisyonundan kayıyor ve ikimiz de anında donup kalıyoruz.

Gözlerim kapalı, sanki bu basit hareket beni bir şekilde onun gazabından koruyor, ama o uyanmıyor. Sadece hafifçe yuvarlanıyor, kollarından biri kanepenin kenarından düşüyor ve horlamaya devam ederken parmak eklemlerini yere sürtüyor.

Kalp atış hızım zirve yapıyor ve şimdi bedenim kaygı inişinde. İkimizin de nefesleri yavaşça düzene girene ve başladığımız işi bitirene kadar hareketsiz, birbirimize bağlı bir şekilde oturuyoruz.

Bu deneyimden dolayı ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum. İster porno olsun, ister bunun çok tabu olduğu gerçeği olsun, isterse sadece Hawke'ın dokunuşu olsun, delicesine tahrik oldum. Sikini sıkıyorum Yerimizde dururken içimde ve neredeyse bükülüyor. "Siktir, Cole." Boynuma doğru inliyor. "Geleceğim eğer "Bir daha benim etrafımda kendini böyle sıkarsan." Ben de doğal olarak tekrar yaptım.

"Ah, kahretsin," diye tıslıyor, uzanıp iki parmağını ağızma sokmadan önce.

Islaklığıma tekrar tekrar girerken hareketleri agresifleşiyor. "Sana söylemiştim." İt. "Yapma." İt. "Yap şunu." İt. Parmaklarının etrafında inliyorum, onları dilimle emiyorum, birlikte hareket ederken içime her itişinde geniş tabanının etrafında kasıldığımı hissediyorum.

İkimiz de yanıyoruz. Bunu yaparken yakalanma riski Bu kadar uygunsuz bir şey bizim yakıtımız. Kontrolden çıkmış bir şekilde eline doğru nefes alan Hawke göğsümü avuçluyor, başparmağını çakıllı meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve başını tekrar boynuma sokuyor, benim için dışarıda bekliyor.

Uzun süre dayanmasına gerek yok. Elini seksime doğru sürükleyerek parmaklarını ıslatıyor, klitorisime karşı hızlı daireler çizmeden önce onları uyarılmamla kaplıyor.

Bu çok fazla. Bu, televizyondaki insanların inlemeleri ve homurtuları, dilinin kulağımı bulup boylu boyunca yalaması. Ve sadece erkek arkadaşımın burada olduğu gerçeği,

Hawke beni umutsuzca istediği gibi becerebilsin diye.

Vücutum tatlı bir şekilde serbest kalmak için can atarken, kendimi bırakıyorum, içine düşüyorum ve onun etrafında kasılmaya başladığımı hissediyorum. O da bunu hissediyor, çünkü nefesleri boynuma doğru hızlı hızlı geliyor.

"Geliyorum," diye zar zor fısıldıyorum, gözlerim kapanırken, yoğun zevk dalgası boynumdan omurgama, karnımın tabanına ve ayak parmaklarıma kadar vücudumu sarıyor.

Beni göğsünde eskisinden daha sıkı tutarken zayıf boğuk çığlıklar atıyorum. Altımda titriyor Solmuş bir halde, içime öyle derin bir şekilde bastırıyor ki, hemen arkamdan omzuma doğru derin bir hırıltıyla kendini kaybediyor.

Elleri usulca benimde gezinirken nefeslerim sakinleşiyor. Gözlerim hemen Patrick'e kayıyor ve onun bizden üç metre ötede hâlâ uyuduğunu görüyorum. Kendimi yavaşça Hawke'ın üzerinden kaydırıyorum, hala dolgun ve ağır olan aleti içimden çıkarken onun gergin karnına çarpıyor. Bu kadar çok

Bu duyguyu seviyorum. Ayrıca onun sikini benden ıslak ve parlak görmeyi ne kadar çok sevdiğimden de nefret ediyorum.

Önünde duruyorum, şortumu düzeltiyorum, küçük bir bakışla ona dönüyorum. Tembelliğinden son derece memnun görünüyor, Kapüşonlu seks gözleri, dudağı küçük bir sırtışla kıvrılmadan önce benimkileri buluyor.

"Bir daha asla." Eşofmanını tekrar üzerine geçirirken

ağzımı açıyorum.

Kaşlarını çatıyor, battaniyeyi üzerinden atıyor, ayağa kalkıp yavaşça bana doğru yürümeden önce filmi kapatıyor. Bir elini siyah, sarkık saçlarının arasında gezdirirken uzun boyu gözümde büyüyor. Bana doğru ilerlerken kaslarının esneme biçimine hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum, karanlık, şehvet dolu gözlerinin vücudumda iz bırakmasını izliyorum. O beni takip ederken banyoya giriyorum, o kapıyı arkamızdan kapatırken sırtım duvara çarpıyor.

Boynumun arkasını tutmadan önce sırtıyor ve Beni dudaklarına götürdü. Beni tutkuyla öpüyor, sanki birbirimize bağlı olduğumuz süre boyunca bunu yapmak için can atmış ama yapamamış gibi. Dili benimkine yumuşakça masaj yapıyor ve kollarımdan aşağı ürperti gönderiyor. Alt dudağımı nazikçe ağzına çekiyor ve alını benimkine yaslanırken serbest bırakıyor. Gözleri benimkileri buluyor ve bu sadece şehvetten çok daha fazlası. Bu basit bakışta aramızda derin duygular var, ama dudakları küçük bir sırtışla kıvrılırken bunu yutuyor.

"Yine mi diyorsun?"

OceanofPDF.com

Benim Halkım

Bir şekilde bu kadar şanslı olduğum için
Beni çalışmalarımı yayınlama nihai hedefine doğru itecek en
harika insanlardan bazılarıyla çevreledim.

Jason'a, bana insanların birçok yüzü olduğunu gösterdiği
için

ve tarafları vardır. Cehalet her zaman mutluluk değildir ve
acı gerçeklerle yüzleşmek zihninizi çok daha fazlasına
açabilir. Sen benim dayanağımsın.

Nereye gidersem gideyim yaratıcı çabalarımı her zaman
besleyen aileme.

Cari'ye, bana kanın insanı aile yapmadığını gösterdiği ve
en başından beri hep yanımda olduğu için.

Kathy'ye, bu kitabı hep yanlış telaffuz ettiği ve beni hep
güldürdüğü için.

Tüm Instagram ekibime, hiç tanışmadığım ama düzenli
olarak kitap konuştuğum arkadaşlarıma - siz benim
insanlarımsınız. Beni yayınlamaya ittikleri ve
destekledikleri için minnettarım.

Bu hayalimi gerçekleştirmeme yardım ettiniz.

Nordika'ya, benim kaosumla ilgilendiği ve bu süreçte bana yol gösterdiği için. Sen tam bir cevher kadınsın.

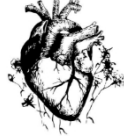
Jenn'e, bunu sihirli bir şeye dnştrmeme yardım ettiği için. Gerçekten olağanstsn.

Wattpad ve Inkitt'te başından beri yanımda olan tüm okuyucularıma ve destekilerime; sonsuza dek
Bu kitabın yayınlanması ve nihayet gerçeğe dönüşmesi için gösterdiğiniz sonsuz destek ve sevginiz için minnettarım.
Hepinizi seviyorum!

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

TUTKULU
ANNE
GÜLMEK İÇİN YAŞAR
NEFES ALMAK İÇİN
YARATIR
GENELLİKLE BAŞKA BİR BOYUTTA KAYBOLUR

E-posta:
jescie.hall@yahoo.com IG:
jescie.hall
Tiktok: jescie.hall

OceanofPDF.com